

Hæstaréttardómar 1995 - Registur

Útgáfa 2.1 af rafræna skjalinu

Þetta PDF skjal er hluti afraksturs skönnunar á prentuðum eintökum af dómasafni Hæstaréttar. Markmið þessarar útgáfu er að veita almenningi færi á að eignast sitt eigið eintak af dómum Hæstaréttar án endurgjalds. Hæstiréttur Íslands stendur ekki fyrir útgáfu þessa skjals né komið að henni með öðrum hætti en lýst er hér að neðan.

Sérstakar þakkir fær Bókasafn Hafnarfjarðar fyrir að gefa flest bindanna til skönnunar og Óli Gneisti Sóleyjarson fyrir sín framlög til verkefnisins. Fjárhagslegir styrktaraðilar fá einnig þakkir fyrir fjárframlög sín.

Skjalið er upprunalega birt á vefnum <https://urlausnir.is>. Þar má finna rafrænar útgáfur hinna bindanna og verða nýrri útgáfur af skjölunum í boði þar.

Takmörkun ábyrgðar

Höfundur skjals þessa afsalar sér allri ábyrgð, að því marki sem lög heimila, vegna beinnar og/eða óbeinnar notkunar skjalsins sjálfs eða afurða sem af því leiðir. Þó stefnt hafi verið að því markmiði að skjalið endurspegli sem best innihald upprunalegu bindanna er hvorki hægt að tryggja né ábyrgjast að það hafi tekist. Framangreint á einnig við um efnislegt innihald prentuðu eintakanna sem skönnuð voru.

Höfundaréttur

Samkvæmt 9. gr. núverandi höfundalaga, nr. 73/1972, njóta dómar ekki verndar höfundalaga. Skrifstofa Hæstaréttar hefur tjáð höfundi skjalsins að Hæstiréttur hyggst ekki gera neinar athugasemdir vegna birtingar þessara rafrænu eintakanna í heilu lagi, en hefur hins vegar ekki útilokað að annað efni en dómar gæti notið verndar höfundalaga. Ef ætlunin er að nýta aðra hluta skjalsins en dómana sjálfa er mælt með því að viðkomandi hafi samband við Hæstarétt eftir því sem við á.

Hvers kyns höfundarréttur sem höfundur skjalsins gæti hafa skapað sér til handa með skönnuninni sjálfri eða öðru framlagi sínu til sköpunar þess, skal vera meðhöndlaður í samræmi við Creative Commons Zero höfundaleyfið (CC0 1.0 Universal eða síðari útgáfa þess).

Ábendingar

Séu ábendingar um mögulegar úrbætur á skjalinu er hægt að koma þeim á framfæri við höfund þess.

Athugasemdir um þessa útgáfu

Í útg. 2.1 var textinn gerður beinni og OCR endurunnið.

Höfundur skjalsins: Svavar Kjarrval (svavar@kjarrval.is)

HÆSTARÉTTARDÓMAR

ÚTGEFANDI
HÆSTIRÉTTUR

LXVI. BINDI
1995

REYKJAVÍK
PRENTSMÍÐJAN ODDI H/F

Reglulegir dómara Hæstaréttar 1995

Hrafn Bragason. Forseti dómsins.

Haraldur Henrysson. Varaforseti dómsins.

Arnljóttur Björnsson. Settur frá 1. janúar til 30. júní 1995. Skipaður frá 11. ágúst 1995.

Garðar Gíslason.

Guðrún Erlendsdóttir.

Gunnlaugur Claessen.

Hjörtur Torfason.

Markús Sigurbjörnsson.

Pétur Kr. Hafstein.

Pór Vilhjálmsón. Í leyfi frá 1. janúar til 30. júní 1995. Lausn frá embætti 1. júlí 1995.

Registur

I. MÁLASKRÁ

1. HEFTI

		Dómur	Bls.
1	2/1995 Rannsóknarlögregla ríkisins gegn Þórhalli Ölver Gunnlaugssyni. Kærumál. Farbann.	5/1	1
2	494/1994 Gísli Kolbeins gegn Rósu Jónídu Benediktsdóttur. Kærumál. Frávísunarúrskurður staðfestur. Málskostnaður.	5/1	3
3	499/1994 Sýslumaðurinn í Keflavík gegn Nesvirki hf. Kærumál. Gjaldþrotaskipti	5/1	6
4	3/1995 Búnaðarbanki Íslands gegn Byggðastofnun. Kærumál. Nauðungasala. Úthlutun söluverðs.	11/1	8
5	1/1995 Gjaldheimtan í Reykjavík gegn Arnfinni Róbert Einarssyni. Kærumál. Þinglýsing. Aflýsing.	11/1	16
6	500/1994 Sigurður Friðriksson gegn Helgu Gunnólfsdóttur, Helgu Árnadóttur, Gunnlaugu Árnadóttur og Helgu Bylgju Gísladóttur. Kærumál. Nauðungarsala. Úthlutun söluverðs. Handveð. Mótbáru-missir	11/1	19
7	12/1995 Íslensk matvælaframleiðsla hf. gegn Gjaldheimt-unni í Reykjavík. Kærumál. Gjaldþrotaskipti. Að-finnslur.	11/1	26
8	322/1992 Ólafur R. Sigurðsson gegn fjármálaráðherra f.h. ríkissjóðs og samgönguráðherra f.h. Flugmála-stjórnar. Skaðabætur. Matsgerð.	12/1	29
9	5/1993 Ólafur M. Ólafsson og Sjóvá-Almennar tryggingar hf. gegn Vivian D. Ólafsdóttur og gagnsök. Skaða-bætur. Fjártjón.	12/1	37
10	15/1995 Rannsóknarlögregla ríkisins gegn Steingrími Njálssyni. Kærumál. Gæsluvarðhaldsúrskurður felldur úr gildi.	13/1	44
11	7/1995 Guðjón Böðvarsson sf. gegn tollstjóranum í Reykjavík. Kærumál. Fjárnám.	17/1	46

			Dómur	Bls.
12	8/1995	Rögnvaldur Finnbogason gegn íslenska ríkinu, Bjarna Einarssyni og Prestssetrasjóði og til réttargæslu Erni Erlendssyni. Kærumál. Frávísunarúrskurður staðfestur. Aðild. Ábúð.	17/1	53
13	6/1995	Sigurgeir Sigurðsson gegn Guðmundi Davíðssyni. Kærumál. Vixlar. Frávísunarúrskurður staðfestur.	18/1	59
14	355/1992	Guðmundur Sigurður Jóhannsson gegn Matthíasi Viktorssyni og Steinunni Hjartardóttur. Ærumeiðingar. Ómerking ummæla. Skriflega flutt mál.	19/1	63
15	62/1993	Aðalheiður Sigurðardóttir gegn Emil B. Blöndal og Önnu Maríu E. Guðmundsdóttur. Fasteignakaup. Kaupverð. Vanefndir.	19/1	72
16	38/1992	Húsasmiðjan hf. gegn dánarbúi Ingólfs Frylund Jensen. Lausafjárkaup. Riftun. Matsgerð.	19/1	77
17	444/1994	Ákærvaldið gegn Unnari Sigurði Hansen. Þjófnaður. Áfrýjunarheimild. Frávísunarkröfu hafnað.	19/1	88
18	440/1994	Ákærvaldið gegn Sigurjóni Reyni Eiríkssyni. Ávana- og fíkniefni. Refsiákvörðun.	19/1	100
19	103/1993	Finnbogi Jónsson gegn Ingólfi Þórisssyni. Ærumeiðingar. Sératkvæði.	19/1	105
20	65/1993	Helgi V. Jónsson hrl. vegna þrotabús Viðars Artúrssonar gegn Ólöfu Eiríksdóttur. Skuldabréf. Sjálfskuldarábyrgð. Umboð. Málskostnaður.	19/1	114
21	280/1991	Selma Ó. Björgvinsdóttir og Örn Falkner gegn Íslandsbanka hf. f.h þrotabús Ulrichs Falkner. Hjón. Gjaldþrotaskipti. Riftun. Endurgreiðsla. Málskostnaður.	19/1	119
22	279/1991	Selma Ó. Björgvinsdóttir gegn Íslandsbanka hf. f.h. þrotabús Ulrichs Falkner. Hjón. Gjaldþrotaskipti. Kaupmáli. Riftun. Málamyndagerningar. Endurgreiðsla.	19/1	127
23	16/1995	Þorsteinn Einarsson gegn Jóni Bjarnasyni. Kærumál. Innsetningargerð.	24/1	130
24	332/1993	Kristinn Þ. Jensson gegn Íslandsbanka hf. Málskostnaðartrygging.	25/1	134
25	84/1993	Dalshraun 4 hf. gegn Bjarna Garðarssyni og gagnsók. Kaupsamningur. Skaðabætur. Févíti. Tómlæti.	26/1	136
26	111/1993	Veiðifélag Langadalsár gegn Bjarna Ingvari Árnasyni og Grími Jónssyni. Eignarréttur. Skaðabætur. Sjálftaka.	26/1	160

		Dómur	Bls.
27	312/1992	Sigurður Þór Guðjónsson gegn Tómasi Helgasyni, Ríkisspítölunum, landlækni f.h. landlæknisembættisins og heilbrigðis- og tryggingamálaráðuneytinu. Sjúkrahús. Sjúkraskrá. Upplýsingaskýlda. Læknar. Dagektir. Gjafsókn.	26/1 167
28	216/1991	Fjárfestingarfélag Íslands hf. gegn Framkvæmdasjóði Íslands. Ábyrgðaryfirlýsing. Lánastofnanir. Sératkvæði.	26/1 187
29	426/1993	M gegn K. Börn. Forsjá. Lögvarðir hagsmunir. Frávísun frá Hæstarétti. Aðfinnslur.	26/1 196
30	148/1992	Ingibjörg Helga Óskarsdóttir gegn Sigurði Valdimarssyni og Þorkeli Valdimarssyni og Sjóvá-Almennum tryggingum hf. til réttargæslu. Skaðabótamál. Fasteign. Örorka. Sératkvæði.	26/1 198
31	392/1994	Ákærvaldið gegn Ómari Erni Grímssyni. Þjófnaður.	26/1 210
32	239/1992	Hamraborg hf. gegn Húsfélaginu Hamraborg 14. Fjölbýlishús. Viðhaldskostnaður. Sameign. Frávísunarkröfu hrundið.	26/1 215
33	233/1993	Elvar Hallgrímsson, Davíð Guðmundsson og Jón Elíasson gegn Varmabyggð hf. Víxilmál.	26/1 224
34	20/1995	Gifspússning hf. gegn Jóhannesi Jónssyni. Kærumál. Frávísunarúrskurður felldur úr gildi. Res judicata.	27/1 228
35	327/1992	Ölfushreppur gegn Birgittu Jónsdóttur og Jóni Tryggva Jónssyni. Leigusamningur. Skaðabætur. Sönnun. Gjafvörn.	2/2 233
36	311/1992	Flatökukugerðin hf. gegn Kökukerðinni hf. Skriflega flutt mál. Aðild. Gjaldþrot. Frávísun frá Hæstarétti.	2/2 240
37	120/1993	Svanur Guðmundsson gegn Þrotabúi Íslandslax hf. Umboð.	2/2 243
38	316/1991	Þrotabú Grundarkjörs hf. gegn Smjörllíki hf. Gjaldþrot. Greiðsla. Riftunarkrafa. Sératkvæði. ..	2/2 248
39	317/1991	Þrotabú Grundarkjörs hf. gegn Sambandi íslenskra samvinnufélaga vegna búvörudeildar þess. Gjaldþrot. Greiðsla. Riftunarkrafa. Sératkvæði. ..	2/2 257
40	27/1992	Þrotabú Grundarkjörs hf. gegn Ó. Johnson & Kaaber hf. og gagnsök. Gjaldþrot. Greiðsla. Riftun. Sératkvæði.	2/2 267

		Dómur	Bls.
41	155/1993 Rækjunes hf. gegn Jens Óskarssyni. Sjómenn. Slit ráðningarsamnings. Bætur fyrir uppsögn. Sér- atkvæði.	2/2	279
42	61/1993 Svavar Pétursson gegn Landsbanka Íslands. Víxl- ar. Sýning til greiðslu. Innheimta. Vangeymsla. Skaðabætur. Sératkvæði.	2/2	286
43	305/1994 Þrotabú Davíðs Axelssonar gegn Efnissölu Guð- jóns E. Jóhannssonar hf. Mál fellt niður. Máls- kostnaður.	2/2	296
44	35/1995 Rannsóknarlögregla ríkisins gegn Þórhalli Ölveri Gunnlaugssyni. Kærumál. Farbann.	6/2	297
45	27/1995 B-stræti hf. gegn Jóni Ó. Ragnarssyni. Kærumál. Innsetning.	6/2	299
46	384/1992 Kristján Hálfðánarson gegn Elísabetu Benedikts- dóttur. Ómerking. Heimvísun.	6/2	304
47	9/1993 Stefán Stefánsson gegn Þresti Sveinbjörnssyni vegna ófjárráða Sigurðar Sveinbjörnssonar. Ómerking. Heimvísun.	6/2	306
48	104/1994 Samskip hf. gegn Brjóti sf. Ómerking. Heimvísun.	6/2	308
49	161/1994 Sverrir Einar Eiríksson og Sjóvá-Almennar trygg- ingar hf. gegn Atla Steinari Bjarnasyni og gagn- sök. Ómerking. Heimvísun.	6/2	310
50	381/1992 Hjalti Hauksson gegn Granda hf. Ómerking. Heimvísun. Gjafsókn.	6/2	312
51	36/1995 Landsbanki Íslands gegn Skipabraudtinni hf. Kæru- mál. Innsetningargerð.	9/2	314
52	364/1992 Ólafsfjarðarbær gegn Búnaðarbanka Íslands og gagnsök. Ábyrgð. Vanlýsing.	9/2	318
53	512/1993 Guðrún Álfgeirsdóttir, Kristinn Álfgeirsson og Olga Sveinsdóttir gegn Hreyfli svf. Sjálfskuldar- ábyrgð. Málsástæður.	9/2	328
54	417/1993 Bæjarsjóður Neskaupstaðar gegn Óskari Jónssyni. Skaðabætur. Innlausn samkvæmt lögum um brunatryggingar.	9/2	332
55	146/1993 Íslandsbanki hf. gegn Ernu Pétursdóttur. Þinglýs- ingar. Kaupmáli. Veðréttur.	9/2	341
56	122/1993 Ingibjörg Sigurðardóttir gegn Prentsmiðjunni Odda hf. Kjarasamningar. Veikindaforföll.	9/2	347
57	178/1992 Alda Árnadóttir og Fjóla Guðmundsdóttir gegn Kreditkortum hf. Vixilmál. Ábyrgð. Greiðslukort.	9/2	355

	Málaskrá		IX Bls.
		Dómur	
58	446/1994 Ákærvaldið gegn Lárusi Stefánssyni. Ávana- og fíkniefni. Refsiákvörðun.	9/2	361
59	477/1994 Ákærvaldið gegn Hafþóri Hafdal Jónssyni. Líkamsárás. Sönnun.	9/2	366
60	176/1993 Herluf Clausen gegn Guðjóni Ármanni Jónssyni. Víxlar. Greiðslustaður.	9/2	372
61	105/1993 Sigurður Vignir Matthíasson gegn Guðmundi Guðjónssyni og Sjóvá-Almennum tryggingum hf. Skaðabætur. Bifreiðar. Ábyrgð á dýrum. Búfjárræktarlög.	16/2	376
62	190/1992 Fjármálaráðherra f.h. ríkissjóðs og menntamálaráðherra gegn Jóhannesi Ágústssyni. Stjórnsýsla. Opinberir starfsmenn. Stöðuveiting. Skaðabætur. Aðfinnslur.	16/2	382
63	337/1993 Lárus Hinriksson gegn Birni Benediktssyni og Öxarfjarðarhreppi. Skaðabætur. Sameign. Umboð.	16/2	390
64	204/1992 Ólafur Rúnar Gunnarsson gegn Rúnari Valssyni. Skaðabótamál. Líkamsmeiðingar. Lögreglumenn.	16/2	400
65	122/1992 Kristján Þorvaldsson, Þóra Kristín Ásgeirsdóttir og Blað hf. gegn Gallerí Borg hf. og Úlfari Þormóðssyni og gagnsök. Ærumeiðingar. Miskabætur. Ómerking ummæla. Sératkvæði. Ábyrgð á prentuðu máli.	16/2	408
66	133/1993 Agnar Smári Einarsson gegn Einari Þórarni Magnússyni. Björgunarlaun.	16/2	426
67	256/1992 Hekla hf. gegn fjármálaráðherra f.h. ríkissjóðs. Skattar. Sjóðir.	16/2	435
68	325/1992 Gunnarstindur hf. gegn Hólma hf. og gagnsök. Kaupþilboð. Skip. Tómlæti.	16/2	440
69	412/1992 Halldór Valgeirsson gegn Véltaki hf. Kaup. Riftun. Samningalög. Hlutfélag.	16/2	447
70	445/1992 Íslandsbanki hf. gegn Ólafi Jónssyni og Kristínu Eysteinsdóttur. Skaðabætur. Skuldabréf. Bankar.	16/2	453
71	372/1992 Egmont Film A/S gegn Laugarásbíói. Samningar. Einkaréttindi. Fávíti. Aðild. Fyrning.	23/2	462
72	246/1994 M gegn K. Börn. Forsjá. Hjón.	23/2	470
73	445/1994 Ákærvaldið gegn Sigurði Hilmarí Ólasyni. Fjársvik. Tékkamisferli. Skilorð. Saksóknarlaun.	23/2	479

		Dómur	Bls.
74	462/1994 Ákærvaldið gegn Ólafi Bragasyni. Tolllagabrot. Skilorð. Vítur.	23/2	486
75	28/1995 Jón Eggert Hvanndal gegn Lífeyrissjóði Félags íslenskra stjórnunarstarfsmanna á Keflavíkurflugvelli. Málskostnaðartrygging.	28/2	493
76	104/1993 Herluf Clausen gegn Íslandsbanka hf. Ómerking. Heimvísun.	2/3	495
77	421/1993 Kristján Wendel persónulega og vegna einkafyrirtækja sinna, Draupnissjóðsins og Draupnis gegn Draupnissjóðnum hf. Ómerking. Heimvísun.	2/3	497
78	80/1994 Vigfús Björgvinsson gegn Féfangi hf. Ómerking. Heimvísun.	2/3	499
79	468/1994 Hilda Hafsteinsdóttir gegn dómsmálaráðherra og fjármálaráðherra f.h. ríkissjóðs. Ómerking. Heimvísun. Gjafsókn.	2/3	501
80	191/1994 Tómas A. Tómasson gegn Jóni Oddssyni. Ómerking. Heimvísun.	2/3	503
81	179/1993 Jenný Lind Árnadóttir gegn fjármálaráðherra f.h. ríkissjóðs og heilbrigðisráðherra. Ómerking. Heimvísun.	2/3	505
82	424/1992 Gunnar Kristófersson og Anna Helgadóttir gegn Danilo Markovic og Emilija Markovic og gagnsök. Ómerking. Heimvísun.	2/3	507
83	222/1993 Þrotabú Verks hf. gegn Húsfélagunum Kleppsvegi 136, 138 og 140. Verksamningur. Greiðsludráttur. Dagsektir. Fasteign.	2/3	509
84	469/1994 Ákærvaldið gegn Aðalsteini Aðalsteinssyni. Þjófnaður. Hegningarauki. Áfengislagabrot. Upp-taka eigna.	2/3	517
85	504/1994 Ákærvaldið gegn Reyni Sigurjóni Sigurjónssyni. Bifreiðar. Umferðarlög. Svipting ökuréttar.	2/3	521
86	35/1992 Ármann Ægir Magnússon gegn Róbert Benediktssyni og Guðjóni Jónssyni persónulega og f.h. R. Benediktsson sf. og Tryggingu hf. til réttargæslu. Skaðabætur. Vinnuslys. Örorka. Miski. Sakarskipting.	2/3	525
87	434/1992 Gleipnir hf. gegn Kjarnafæði hf. Þinglýsing. Fasteign. Veðréttindi.	2/3	540

Málaskrá			XI
		Dómur	Bls.
88	501/1994	Ákærvaldið gegn Ágústi Liljan Sigurðssyni. Bifreiðar. Ölvunarakstur. Akstur án réttinda. Refsiákvörðun.	2/3 548
89	465/1994	Ákærvaldið gegn Starra Hjartarsyni. Frávísun frá Hæstarétti. Áfrýjunarfrestur. Leiðbeiningar. Sakarkostnaður.	2/3 551
90	505/1994	Ákærvaldið gegn Bjartmari Vigni Þorgrímssyni. Áfengislög. Viðurlagaákvörðun. Upptaka.	2/3 553
91	506/1994	Ákærvaldið gegn Lárusi Birni Svavarssyni. Líkamsárás. Þjófnaður. Viðurlagaákvörðun.	2/3 557
92	496/1994	Ákærvaldið gegn Karli Jóhannesi Mortensen. Kynferðisbrot. Börn. Refsiákvörðun. Skilorð.	2/3 562
93	134/1993	Helgi Marteinn Gunnlaugsson gegn Guðbjarti Halldórssyni. Lausafjárkaup. Greiðsla. Viðskiptabréf.	2/3 572
94	100/1992	Laugarásbíó gegn fjármálaráðherra f.h. ríkissjóðs. Söluskattur. Eigin úttekt. Fordæmi.	2/3 577
95	475/1994	Ákærvaldið gegn Árna Sverri Reynissyni. Ölvunarakstur. Manndráp af gáleysi. Svipting ökuréttar. Sakarkostnaður.	2/3 588
96	60/1995	Þórður Örn Stefánsson gegn Ferðamálasjóði, Frjálsa líffeyrissjóðnum, Landsbanka Íslands, Takmarki hf., Bjarna Stefánssyni, Grindavíkurbæ, Guðjóni Jónssyni, Sparisjóðnum í Keflavík, Stefáni Kristjánssyni og Vátryggingafélagi Íslands hf. Kærumál. Nauðungarsala.	6/3 592
97	70/1995	Herrabúðin hf. gegn Gjaldheimtunni í Reykjavík. Kærumál. Gjaldþrotaskipti.	6/3 597
98	75/1995	Rannsóknarlögregla ríkisins gegn Kristjáni Haukssyni. Kærumál. Gæsluvarðhald. a-liður 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991.	8/3 600
99	67/1995	M gegn K. Kærumál. Börn. Bráðabirgðaforsjá. ...	9/3 602
100	371/1994	Albert Reimarsson gegn Söltunarfélagi Dalvíkur hf. og gagnsök. Skaðabætur. Vinnuslys. Sjómenn. Örorka. Sakarskipting.	9/3 604
101	245/1993	Vilborg Yrsa Sigurðardóttir gegn íslenska ríkinu. Skaðabætur. Haldlagning.	9/3 626
102	138/1993	Olgeir Kristjónsson gegn Aðalheiði Erlendsdóttur og Önnu Erlendsdóttur og gagnsök. Skuldabréf. Veðheimild. Búskipti. Erfðir.	9/3 632

			Dómur	Bls.
103	116/1993	Brimborg hf. og Sjóvá-Almennar tryggingar hf. gegn Gísla Konráðssyni. Skaðabætur. Bifreiðar. ..	9/3	638
104	238/1993	Steindór V. Steindórsson gegn bæjarsjóði Akureyrar. Kjarasamningar. Vátrygging. Flugslys.	9/3	648
105	270/1993	Gígja Skúladóttir gegn Jónasi Kristjánssyni og Vátryggingafélaginu Skandia hf. Skaðabætur. Bifreiðar. Umferðarlög.	9/3	662
106	281/1992	Skarphéðinn Árnason gegn Vélorku hf. Lausafjárkaup. Galli. Skaðabætur.	9/3	669
107	307/1993	Jónas Skaftason gegn þrotabúi Þóru Óskarsdóttur. Vixilmál. Refsimálskostnaður.	9/3	683
108	68/1995	Steinsmiðja S. Helgasonar hf. gegn Ártaki hf., Sigurði Reynissyni og tollstjóranum í Reykjavík. Kærumál. Gjaldþrotaskipti. Endurupptaka.	9/3	687
109	151/1994	Fiskanes hf. gegn þrotabúi Skipasmiðjunnar Harðar hf. Mál fellt niður. Málskostnaður.	9/3	690
110	59/1995	K gegn M. Kærumál. Börn. Forsjá. Dómarar. Vanhæfi. Ómerking. Heimvísun Aðfinnslur.	13/3	692
111	84/1995	Íslenska umboðssalan hf. gegn Granda hf. Kærumál. Aðför.	14/3	694
112	76/1995	Fjármálaráðherra f.h. ríkissjóðs vegna Landhelgisgæslu Íslands gegn Alþýðusambandi Íslands f.h. Flugvirkjafélags Íslands. Kærumál. Félagsdómur. Frávísunarkröfu hafnað.	16/3	700
113	87/1995	Óli Þ. Barðdal gegn Sjóvá-Almennum tryggingum hf. Kærumál. Dómkvaðning matsmanna.	16/3	704
114	17/1995	Ákærvaldið gegn Baldri Stefáni Svavarssyni. Skjalafals. Viðurlagaákvörðun.	16/3	707
115	132/1994	Ingólfur Aðalbjörnsson gegn Snæfellingi hf. Ráðningarsamningur. Uppsögn. Skaðabætur.	16/3	710
116	139/1992	Böðvar Bjarnason gegn Bjarna Böðvarssyni. Skaðabótamál. Vinnuslys. Námsamningur. Sér- atkvæði.	16/3	716
117	11/1995	Ákærvaldið gegn Karli Magnússyni. Bifreiðar. Umferðarlög. Ölvunarakstur. Ökuleyfissvipting. Ítrekun.	16/3	727
118	339/1993	Strætisvagnar Ísafjarðar hf. gegn Aðalsteini Flosa- syni. Vinnusamningur. Uppsögn. Málskostnaður.	16/3	736

2. HEFTI

119	13/1995	Ákærvaldið gegn Sigmundi Rúnari Rafnssyni. Líkamsárás. Áfrýjun.	16/3	745
120	498/1993	Pétur Pétursson gegn Ásgeiri Ólafssyni, Birgi Viðarssyni, Einari Sigurjónssyni, Elmari Þór Þorkelsyni, Hannesi Haraldssyni, Hilmar Ingimarssyni, Hreini Vilhjálmssyni, Huga Ingibjartssyni, Inga Jóhanni Valssyni, Jóhannesi Kjartanssyni, Jóni Einari Guðlaugssyni, Jóni V. Einarssyni, Kristni Margeiri Jóhannessyni, Kristjáni Jónssyni, Oliver Pálmarsyni, Óskari Barkarssyni, Pétri B. Sch. Thorsteinson, Snæbirni Aðils, Sólberg Svani Bjarnasyni, Steingrími Sigurðssyni, Sveini Helga Geirssyni, Sölva Fannari Viðarssyni, Valbirni Jónssyni, Viðari Jónssyni, Þorgeiri Axelssyni og Þórhalli Guðmundssyni. Ærumeiðingar. Sératkvæði.	16/3	752
121	145/1994	Pétur Pétursson gegn Ólafi Sigurgeirssyni og gagnsök. Ærumeiðingar. Ómerking. Sératkvæði. .	16/3	774
122	39/1993	Gísli Gíslason gegn Ármannsfelli hf. og Sjóvá-Almennum tryggingum hf. til réttargæslu. Skaðabótamál. Vinnuslys. Sératkvæði.	16/3	783
123	74/1995	Ákærvaldið gegn Ásgeiri Heiðari Ásgeirssyni og Jóni Þórarinssyni. Kærumál. Frávísunarúrskurður staðfestur. Ákærvald. Niðurfelling saksóknar. ...	17/3	791
124	66/1995	Eigendur jarðanna Laxárness, Valdastaða, Grímsstaða, Neðra-Háls og Háls gegn eigendum jarðanna Sogns I og II, Reynivalla, Vindáss, Hækingsdals, Hlíðaráss, Fremra-Háls, Írafells, Möðruvalla I og II, Eyja I og II, Hjalla, Grjóteyrar, Flekkudals, Meðalfells, Þorlaksstaða, Káraness, Káraneskots, Sands, Bæjar, Fells, Blönduholts, Þúfukots, Þúfu, Eyrarkots, Eyrar og Hurðarbaks og Veiðifélagi Kjósarhrepps. Kærumál. Dómkvaðning matsmanna. Lög um lax- og silungsveiði.	20/3	797
125	61/1992	Sigurjón Ragnarsson gegn Pétri Þór Sigurðssyni. Kærumál. Frávísun frá Hæstarétti. Endurupptaka. .	23/3	802
126	240/1993	Naust hf. gegn Rádíóbúðinni hf. Lausafjárkaup. Verslunarkaup. Vanreifun. Málskostnaður.	23/3	804
127	454/1994	Ákærvaldið gegn Vigfúsi Kristni Hjartarsyni. Fjárdráttur. Skilorð.	23/3	814

			Dómur	Bls.
128	292/1993	Hrefna Víglundsdóttir gegn Unnsteini Jóhannssyni og gagnsök. Samningur. Kaupverð.	23/3	822
129	448/1992	Fjármálaráðherra f.h. ríkissjóðs gegn Sveini Rafnssyni, Guðmundi Ómari Péturssyni og Péttri Bjarnassyni og gagnsök. Söluskattur. Hlutafélög. Skaðabætur.	23/3	835
130	118/1994	Sigurjón Andr�sson gegn Páli Erlingssyni og gagnsök. Lausafjárkaup. Galli. Fr�visun að hluta. Málskostnaður.	23/3	841
131	131/1991	Ólafur H. Jakobsson gegn Glitni hf. Sjálfskuldarábyrgð. F�arm�gnunarleiga. Gerðardómur. Frávisunarkröfu hrundið.	23/3	850
132	369/1992	Sjóvá-Almennar tryggingar hf. gegn Björk Arngr�msd�ttur vegna s�n og ófjárráða dóttur sinnar, Soffíu Sn����ar Sveinsdóttur og gagnsök. Bifreiðar. Vátrygging. Missir framfæranda. Sératkvæði. ..	23/3	856
133	193/1992	Þórarinn Jakobsson og Hallgrímur Einarsson gegn Fasteignum ríkissjóðs, Tryggingastofnun ríkisins, Agli Egilssyni, F�lagsmi�st��inni, Ingunni Egilsd�ttur, Matthíasi Guðmundssyni, Sigurði Egilssyni, Víði ��rgr�mssyni, ��ri Gunnarssyni, Atvinnuleysistryggingasjóði og Rauðará hf. Fasteignakaup. Sameign. Afnotaréttur. Aðild. Sératkvæði.	23/3	867
134	206/1993	Ásgeir Sigurðsson gegn N�els P. Sigurðssyni. Loforð. Sönnun.	23/3	881
135	99/1995	Einar ��r Kolbeinsson gegn Olíuverslun ��lands hf. Kærumál. Skjöl Aðfinnslur.	24/3	888
136	89/1995	��landsbanki hf. gegn Dj����t�num hf. og Dj����turinn hf. gegn ��landsbanka hf. og Skipasm��ast��inni Dröfn hf. Kærumál. Pingl�sing.	24/3	893
137	106/1995	Stefanía A. Sigurjónsdóttir gegn dóms- og kirkjumálaráðuneytinu. Kærumál. Nauðungarvistun. Fr�visun frá Hæstarétti.	24/3	900
138	100/1995	Erlendur Guðmundsson gegn Helga Ólafssyni. Kærumál. Kæruheimild. Málskostnaður. Frávisunarkröfu hafnað.	24/3	902
139	108/1995	Rannsóknarlögregla ríkisins gegn Bjarna Leifi Péturssyni. Kærumál. G�sluvar��hald. a- og c-liðir 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991.	24/3	906

140	107/1995	Rannsóknarlögregla ríkisins gegn Jónasi James Norris. Kærumál. Gæsluvarðhald. a- og c-liðir 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991.	27/3	908
141	94/1995	Þórður Daníel Bergmann gegn Gjaldheimtunni í Reykjavík. Kærumál. Fjárnám fellt úr gildi. Fyrning. Aðfinnslur.	28/3	911
142	95/1995	Hjálmur hf. gegn Vélsmiðjunni Mjölni hf. Kærumál. Málskostnaður.	28/3	916
143	192/1993	Landsbanki Íslands vegna Verðbréfavíðskipta Samvinnubankans gegn Lífeyrissjóði Dagsbrúnar og Framsóknar og gagnsök og til réttargæslu fjármálaráðherra f.h. ríkissjóðs og sýslumanninum í Reykjavík. Ómerking. Heimvísun.	28/3	919
144	113/1995	Smári Gunnarsson gegn þrotabúi Bílaports hf. Kærumál. Kærufrestur. Frávísun frá Hæstarétti. ..	30/3	921
145	237/1993	Sigurjón Ólafsson og Hlynur Tryggvason gegn Blönduóssbæ. Verksamningur. Aðfinnslur.	30/3	923
146	78/1993	Ottó Jónsson, Örn Jónsson og Einar Ólafsson gegn Ágústi Guðmundssyni. Skuldabréf. Fyrning. Endurgjaldskrafa.	30/3	934
147	429/1992	Sjóvá-Almennar tryggingar hf. gegn Björgvin Richter og gagnsök. Bifreiðar. Skaðabætur. Líkamstjón. Örorka. Vextir. Læknaráð. Sératkvæði. .	30/3	937
148	234/1993	Ingólfína Eggertsdóttir gegn Guðmundi Franklín Jónssyni og gagnsök. Fasteignakaup. Málsástæður. Aðild.	30/3	953
149	101/1995	Málflutningsstofan sf. gegn Steini Oddgeiri Sigurjónssyni. Kærumál. Fjárnám. Skuldabréf.	30/3	961
150	112/1995	Hreiðar Bergur Hreiðarsson gegn Wan Eknarin. Kærumál. Frávísunarúrskurður staðfestur. Stefnbirting.	5/4	966
151	116/1995	K gegn M. Kærumál. Börn. Forsjá. Dómkvaðning matsmanna. Gjafsókn	5/4	970
152	375/1992	Vinnuvélar hf. gegn Erlendi Guðmundssyni. Skaðabætur. Sameign. Landskipti.	6/4	976
153	25/1995	Ákærvaldið gegn Birni Gísla Bragasyni. Bifreiðar. Ölvunarakstur.	6/4	983
154	42/1995	Ákærvaldið gegn Matthíasi Ingibergssyni. Frávísun frá Hæstarétti. Áfrýjunarfrestur. Leiðbeiningar.	6/4	987

			Dómur	Bls.
155	386/1992	Fjórðungssjúkrahúsið Neskaupstað gegn Rannveigu P. Sigurðardóttur og gagnsök. Skaðabætur. Örorka. Sjúkrahús. Læknaráð. Sératkvæði.	6/4	989
156	48/1992	Þorsteinn Gíslason gegn Einari Ólafi Arnbjörnssyni, Arnbirni Hjörleifi Arnbjörnssyni og Aðalheiði Ernu Arnbjörnsdóttur og gagnsök. Fasteign. Skaðabætur. Gallar.	6/4	1010
157	21/1995	Ákærvaldið gegn Gísla Páli Oddssyni. Líkamsárás. Sönnun. Sératkvæði.	6/4	1043
158	55/1992	Arnlfjótur Guðmundsson gegn Eyþóri Guðmundssyni og gagnsök. Skaðabætur. Vinnuslys. Örorka. Miski. Sakarskipting. Aðfinnslur.	6/4	1052
159	199/1992	Árni Ragnarsson gegn Áningu ferðaðþjónustu hf. og Garðari Hauki Steingrímssyni og Garðar Haukur Steingrímsson gegn Árna Ragnarssyni. Ómerking. Heimvísun. Meðdómendur.	6/4	1061
160	324/1992	Haflax hf. gegn Áburðarverksmiðju ríkisins. Skaðabætur utan samninga. Orsakatengsl. Grennd. Verksmiðjurekstur.	6/4	1063
161	269/1992	Ólína Jóhanna Jónsdóttir og Hafsteinn Guðmundsson gegn landbúnaðarráðherra, Sigurði Jónssyni og Oddnýju Sigríði Jónsdóttur og Sigurður Jónsson og Oddný Sigríður Jónsdóttir gegn Ólínu Jóhönnu Jónsdóttur og Hafsteini Guðmundssyni. Fasteign. Eignarréttur. Ábúð. Umferðarréttur. Stjórnssýsla. Viðskeyting. Húsfriðun.	6/4	1075
162	276/1993	Skúli Magnússon gegn Verksmiðjunni Vífilfelli hf. Húsaleiga. Endurgreiðslukrafa. Virðisaukaskattur.	6/4	1091
163	38/1994	Ásgeir S. Ásgeirsson gegn Barri sf. Málskostnaðartrygging.	6/4	1101
164	96/1995	Gnípa hf. gegn íslenska ríkinu. Kærumál. Frávísun. Fyrirsvar. Vanreifun.	7/4	1103
165	118/1995	Ákærvaldið gegn Björgvin Þór Hólmi. Kærumál. Kæruheimild. Bráðabirgðasvipting ökuréttar. Frávísun frá Hæstarétti.	7/4	1113
166	120/1995	Sigrún Júlíusdóttir, Júlía Sjöfn Sigurjónsdóttir og Ásdís Sigrún Sigurjónsdóttir gegn Unnbjörgu Eygló Sigurjónsdóttur og Jónasi Hreini Sigurjónssyni. Kærumál. Dómkvaðning matsmanna. Aðfinnslur.	7/4	1114

			Dómur	Bls.
167	43/1995	Árni Gunnarsson gegn Bílasölu Reykjavíkur, Kristjáni Árna Baldvinssyni og Halldóri Baldvinsyni. Málskostnaðartrygging.	10/4	1120
168	38/1995	Ákærvaldið gegn Hafsteini Má Magnússyni. Líkamsárás. Skaðabætur. Miski.	11/4	1122
169	22/1994	Pálmi Friðriksson gegn Íslandsbanka hf. Víxilmál.	11/4	1131
170	117/1993	Pálína Vagnsdóttir og Halldór Páll Eydal gegn Lilju Laxdal. Fasteignakaup. Galli. Skaðabætur. Afsláttur.	11/4	1136
171	37/1995	Ákærvaldið gegn Einari Guðbjartssyni. Fjársvik. Misneyting.	11/4	1145
172	341/1992	Magnús Bergs gegn Andréssi Árnmarssyni og Einari Þór Haukssyni. Skip. Ógilding samnings. Veðiheimildir. Sératkvæði.	11/4	1161
173	342/1992	Magnús Bergs gegn Vilmundi Þorgrímssyni. Skip. Breyting samnings. Veðiheimildir. Sératkvæði. ...	11/4	1175
174	30/1995	Ákærvaldið gegn X. Nauðgun. Húsbrott. Skaðabætur.	11/4	1190
175	22/1995	Ákærvaldið gegn E. Nauðgun (195. gr. alm. hgl.) Skaðabætur. Skilorð. Áfrýjun. Framburður.	11/4	1199
176	266/1992	BYKO-Byggingavöruverslun Kópavogs hf. gegn Gísla Braga Hjartarsyni og Páli Alfreðssyni. Skaðabætur. Gjaldþrotaskipti. Hlutfélag. Ábyrgð stjórnarmanna.	11/4	1212
177	18/1992	Fjármálaráðherra f.h. ríkissjóðs gegn þrotabúi Hagvirkis-Kletts hf. Skriflega flutt mál. Söluskattur. Fyrning. Aðfinnslur.	27/4	1220
178	282/1992	Kristinn Friðbjólfsson gegn fjármálaráðherra f.h. ríkissjóðs. Samningur. Umboð.	27/4	1231
179	501/1991	Edda Márusdóttir, Kristín Márusdóttir, Jóhannes Jóhannesson og Kristín Jóhannesdóttir gegn Hendrik Jafetssyni og til réttargæslu Margréti Jónsdóttur og Bárði Jóhannessyni. Dánarbú. Einkaskipti. Aðfinnslur.	27/4	1240
180	301/1992	Óli Sven Styff gegn Íslenska álfélaginu hf. Skaðabótamál. Vinnuslys. Sératkvæði.	27/4	1245
181	371/1993	Haraldur Jónsson og Sigurður Már Jónsson gegn Ástþóri Bjarna Sigurðssyni. Meiðyrðamál. Ómerking ummæla.	27/4	1257

			Dómur	Bls.
182	152/1995	Rannsóknarlögregla ríkisins gegn Sigurjóni Péturssyni. Kærumál. Gæsluvarðhald. a-liður 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991.	4/5	1266
183	143/1995	Gjaldheimtan í Reykjavík gegn Stíganda hf. Kærumál. Gjaldþrotaskipti. Frestur. Frávísun frá Hæstarétti.	4/5	1268
184	148/1995	Ákærvaldið gegn Bjarna Leifi Péturssyni. Kærumál. Gæsluvarðhaldsvist.	4/5	1270.
185	149/1995	Ákærvaldið gegn Sigurjóni Péturssyni. Kærumál. Gæsluvarðhaldsvist.	4/5	1273
186	187/1993	Íslandsbanki hf. gegn Gunnari Guðmundssyni og Halldóri Guðmundssyni og gagnsök. Niðurfelling máls. Útivist. Málskostnaður.	4/5	1275
187	105/1995	Ákærvaldið gegn Bjarna Leifi Péturssyni. Þjófnaður. Líkamsárás. Sakarkostnaður.	4/5	1276
188	51/1995	Ákærvaldið gegn Ingibergi Sigurjónssyni. Kynferðisbrot. Börn. Munnlegur framburður.	4/5	1282
189	139/1995	Kristinn Guðjónsson gegn Húsfélaginu Suðurvhammi 5, 7 og 9. Kærumál. Gjaldþrotaskipti. Löggeymsla.	5/5	1287
190	136/1994	R. Guðmundsson hf. gegn Huldu Björnsdóttur. Vinnusamningur. Uppsögn. Skaðabætur.	11/5	1293
191	349/1993	Örvar Sigurðsson og Guðmundur Sigurðsson gegn Íslandsbanka hf. Vixilmál. Greiðslustaður. Aðild. Málsástæður.	11/5	1299
192	350/1993	Gunnar Stefánsson og Guðmundur Sigurðsson gegn Íslandsbanka hf. Vixilmál. Greiðslustaður. Aðild. Málsástæður.	11/5	1305
193	237/1994	M gegn K. Börn. Forsjá.	11/5	1311
194	73/1993	Sveinn H. Skúlason og Sveinn Snorrason gegn Sparisjóði Hafnarfjarðar. Vixilmál. Varnir. Sýning til greiðslu. Sératkvæði.	11/5	1319
195	383/1993	Jóhann Sigurðsson gegn Elínu Briem, Katrínu Briem, Ólöfu Briem og Brynhildi Briem og gagnsök. Skiptasamningur. Landamerki.	11/5	1333
196	401/1993	Elín Briem, Katrín Briem, Ólöf Briem og Brynhildur Briem gegn Jóhanni Sigurðssyni. Skiptasamningur. Fasteign. Kvöð.	11/5	1342
197	41/1993	Samgönguráðherra f.h. Vita- og hafnamálaskrif-		

			Dómur	Bls.
		stofunnar og fjármálaráðherra f.h. ríkissjóðs gegn Daníel Gestssyni. Opinberir starfsmenn. Niðurlagning stöðu. Skaðabætur.	11/5	1347
198	237/1992	Helgi V. Jónsson hrl. vegna þrotabús Viðars Artúrssonar gegn Tryggva Hannessyni og gagnsök. Kaup. Aðild. Skaðabætur.	11/5	1363
199	274/1993	Skúli Magnússon gegn Svanhildi Guðbjartsdóttur og Sveini V. Kristinssyni. Leigusamningar. Vanefndir. Uppsögn. Galli.	11/5	1375
200	159/1995	Lind hf. gegn Nesleið hf. Kærumál. Málskostnaðartrygging.	15/5	1387
201	163/1995	Sparisjóður Hafnarfjarðar gegn þrotabúi Vélsmiðju K. Magnússonar sf. Kærumál. Gjaldþrotaskipti. Kröfufýsing.	15/5	1389
202	373/1993	Samvinnusjóður Íslands hf. gegn Stálskipum hf. Nauðungaruppböð. Skip. Kaupleigusamningur. Gjaldþrotaskipti. Tómlæti. Traustfang.	18/5	1395
203	320/1993	Trygvi Gunnarsson gegn Sigurði Björgvin Björnssyni og Ólínu Aðalbjörnsdóttur og gagnsök. Fasteignakaup. Galli. Afsláttur. Dómarar. Hæfi.	18/5	1401
204	37/1994	Ýtan hf. gegn Steypustöð Dalvíkur hf. Skuldamál.	18/5	1412
205	430/1992	Bragi Blumenstein, Eiríkur Freyr Blumenstein og Sigfús Trygvi Blumenstein gegn Fjárfestingarfélaginu Skandia hf. Sjálfskuldarábyrgð. Skuldabréf. Skaðabætur. Aðfinnslur.	18/5	1416
206	505/1993	Borgarverk hf. gegn Vökvavélum hf. og Guðjóni Sveinssyni og gagnsök. Lausafjárkaup. Galli. Skaðabætur.	18/5	1423
207	431/1992	Stefán Ásmundsson gegn Stakksvík hf. og Útgerðarfélagi Akureyringa hf. Vinnusamningur. Vélstjóri. Uppsögn.	18/5	1431
208	432/1992	Ívar Valbergsson gegn Stakksvík hf. og Útgerðarfélagi Akureyringa hf. Vinnusamningur. Vélstjóri. Uppsögn.	18/5	1436
209	433/1992	Guðmundur Helgi Þórarinsson gegn Stakksvík hf. og Útgerðarfélagi Akureyringa hf. Vinnusamningur. Vélstjóri. Uppsögn.	18/5	1440
210	103/1994	Ákærvaldið gegn Sveini Eiríki Sigfússyni.		

		Dómur	Bls.
	Stjórnarskrá. Dómstólar. Mannréttindasáttmáli Evrópu. Ómerking. Heimvísun. Sératkvæði.	18/5	1444
211	133/1995 Jón Valentínusson gegn Jan G. Davidsson. Kærumál. Frávísun frá Hæstarétti. Áfrýjunarfjárhæð. ..	19/5	1458
212	156/1995 Gjaldtökusjóður gegn Þórði Magnússyni. Kærumál. Fjárnám. Stjórnsýsla.	22/5	1459
213	157/1995 Gjaldtökusjóður gegn Þórði Magnússyni. Kærumál. Fjárnám. Stjórnsýsla.	22/5	1464
214	165/1995 Húsfélagið Austurströnd 8 gegn Astra, heildverslun og Jóhanni Ólafssyni. Kærumál. Frávísunarúrskurður staðfestur.	22/5	1466
215	72/1995 Ákærvaldið gegn X. Kynferðisbrot. Börn. Sératkvæði.	24/5	1469
216	69/1995 Ákærvaldið gegn Birni Ingiberg Kristjánssyni. Kynferðisbrot. Börn. Vitni.	24/5	1474
217	79/1995 Ákærvaldið gegn Roy Ófeigi Breiðfjörð. Kynferðisbrot. Börn.	24/5	1480
218	78/1995 Ákærvaldið gegn Jóhönnu Rut Birgisdóttur. Viðurlagaákvörðun. Þjófnaður. Skjalafals.	24/5	1484
219	321/1993 Guðni Þórðarson gegn Landsbanka Íslands. Skuldabréf. Skriflegur flutningur.	24/5	1489
220	56/1993 Björn Jóhannsson gegn Glitni hf. Sjálfskuldarábyrgð. Vanlýsing.	24/5	1493
221	446/1992 Vatnsveitufélagið Berglind gegn Marteini Björnsyni. Lögbann. Frávísun frá héraðsdómi. Ómerking.	24/5	1499
222	32/1993 Grétar Sveinsson gegn Guðmari og Jóni hf., Ásmundi Gústafssyni og Hilmarí Snorrasyni og gagnsök. Verksamningur. Verktakar. Skuldamál. .	24/5	1503
223	135/1994 Gleipnir hf. gegn Kjartani Magnússyni. Ómerking. Heimvísun. Dómarar. Sératkvæði.	24/5	1518
224	97/1995 Ákærvaldið gegn Ara Kristjáni Runólfssyni. Þjófnaður. Hylming. Sératkvæði.	24/5	1520
225	174/1995 Þorkell Ingibergsson gegn Bjarna Bærings Bjarnasyni. Kærumál. Ómerking. Heimvísun. Dómarar.	26/5	1525
226	210/1993 Protabú Norrex hf. gegn Kassagerð Reykjavíkur hf. Mál fellt niður. Ómaksbætur.	29/5	1527
227	212/1994 S.V.-vöruflutningar gegn Þormóði ramma hf. Málskostnaðartrygging.	29/5	1528

			Dómur	Bls.
228	213/1994	S.V.-vöruflutningar gegn Skildi hf. Málskostnaðartrygging.	29/5	1530
229	214/1994	S.V.-vöruflutningar gegn Skildi hf. Málskostnaðartrygging.	29/5	1532
230	178/1995	Rannsóknarlögregla ríkisins gegn Jónasi James Norris. Kærumál. Gæsluvarðhald. a- og c-liðir 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991.	30/5	1534
231	121/1995	Þrotabú Fórnarlambsins hf. gegn Björgúlfi Pétursyni. Kærumál. Ómerking. Heimvísun. Dómarar. Aðfinnslur.	1/6	1536
232	144/1995	Eygló Haraldsdóttir gegn Gísla Eiríkssyni. Kærumál. Ómerking. Heimvísun. Dómarar.	1/6	1538
233	179/1995	Rafmagnsveitur ríkisins gegn Karli Ólafssyni. Kærumál. Ómerking. Heimvísun. Dómarar.	1/6	1540
234	93/1995	Hið íslenska kennarafélag gegn fjármálaráðherra f.h. íslenska ríkisins. Verkföll. Veikindalaun. Flýti-meðferð. Opinberir starfsmenn.	1/6	1542
235	98/1995	Ákærvaldið gegn Ögmundi Eggert Ásmundssyni Reykdal. Kynferðisbrot. Skaðabætur.	1/6	1548
236	336/1993	Eysteinn Georgsson gegn Vátryggingafélagi Íslands hf. Vátrygging. Iðgjald. Aðfinnslur. Gjafsókn.	1/6	1553
237	191/1993	Ásta Guðbjörg Scobie gegn Pfaff hf. og Austurbakka hf. og til réttargæslu Sjóvá-Almennum tryggingum hf. Skaðabótamál. Fasteign. Sér- atkvæði.	1/6	1559
238	145/1993	Gleipnir hf. gegn Íslandsbanka hf. Nauðungarsala. Vanefndauppböð. Frestir. Skaðabætur.	1/6	1563
239	62/1995	Ákærvaldið gegn Þorgeiri Brimi Hjaltasyni. Ómerking. Heimvísun. Dómarar.	1/6	1570
240	58/1994	Iðnþróunarsjóður, Framkvæmdasjóður Íslands og Bygðastofnun gegn Sjávarréttum hf. Leigusamningur. Skuldskeyting.	1/6	1572
241	232/1994	Húsfélagið Efstaleiti 10, 12 og 14 gegn Bent Scheving Thorsteinsson, Emanúel Morthens og Herði Þorleifssyni. Fjölbýlishús. Sameign. Sér- atkvæði.	1/6	1586
242	188/1995	Jón Kristján Ólafsson gegn Gjaldheimtunni í Reykjavík. Kærumál. Ómerking. Heimvísun. Dómarar.	2/6	1594

			Dómur	Bls.
243	517/1993	Guðjón Sigurðsson gegn landbúnaðarráðherra og fjármálaráðherra f.h. ríkissjóðs. Ómerking. Heimvísun. Dómarar.	2/6	1596
244	484/1994	Jónas Haraldsson gegn fjármálaráðherra f.h. ríkissjóðs. Ómerking. Heimvísun. Dómarar.	2/6	1597
245	518/1993	Guðmundur Baldursson gegn landbúnaðarráðherra og fjármálaráðherra f.h. ríkissjóðs. Ómerking. Heimvísun. Dómarar.	2/6	1598
246	489/1994	Heilbrigðis- og tryggingamálaráðherra vegna samstarfsráðs heilsugæslustöðvanna í Reykjavík og fjármálaráðherra f.h. ríkissjóðs gegn kæruneftnd jafnréttismála vegna Jennýjar Sigrúnar Sigfúsdóttur og gagnsök. Ómerking. Heimvísun. Dómarar.	2/6	1599
247	515/1993	Guðrún Eiríksdóttir gegn fjármálaráðherra f.h. ríkissjóðs. Ómerking. Heimvísun. Dómarar.	2/6	1600
248	191/1995	Rannsóknarlögregla ríkisins gegn Trausta Róbert Guðmundssyni. Kærumál. Gæsluvarðhald. a- og c-liðir 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991.	6/6	1601
249	332/1993	Kristinn Þ. Jenson gegn Íslandsbanka hf. Ómerking. Heimvísun. Dómarar.	6/6	1603
250	91/1994	Sparisjóður Hafnarfjarðar gegn Sigurði Sigurdórssyni, Birni Á. Jónssyni og Birni K. Hafberg. Ómerking. Heimvísun. Dómarar.	6/6	1604
251	181/1994	Lind hf. gegn þrotabúi Einars Guðfinnssonar hf. vegna Íshússfélags Bolungarvíkur hf. og Baldurs hf., Vélum og þjónustu hf. og Péttri Óla Péturssyni til réttargæslu. Ómerking. Heimvísun. Dómarar. .	6/6	1605
252	236/1994	Seyðisfjarðarkaupstaður gegn Íslandsbanka hf. Ómerking. Heimvísun. Dómarar.	6/6	1606
253	244/1994	Íslenska umboðssalan hf. gegn þrotabúi Hleinar hf. Ómerking. Heimvísun. Dómarar.	6/6	1607
254	111/1995	Ákærvaldið gegn Birgi Sigurjónssyni. Ómerking. Heimvísun. Dómarar.	6/6	1608
255	243/1994	Jón Benediktsson gegn Íslandsbanka hf. Kærumál. Ómerking. Heimvísun. Dómarar.	6/6	1609
256	304/1994	Saltkaup hf. gegn Kaupfélagi Austur-Skaftfellinga. Ómerking. Heimvísun Dómarar.	7/6	1610
257	388/1994	Þormóður rammi hf. gegn Miðfelli hf., Einari Friðbergssyni, Sigurði A. Gunnarssyni, Sigurði V.		

	Jónassyni, Heimi Tryggvasyni, Ágústi Jónssyni, Guðmundi Óla Lyngmó, Gunnari Sigurðssyni, Jóni Ágústi Björnssyni, Kristni Skarphéðinssyni, Kristjáni A. Guðjónssyni, Kristjáni Jóakimssyni, Ólafi H. Ólafssyni, Snorra G. Bogasyni, Jóni Arnari Hinrikssyni og Jóni V. Hálfðánarsyni og gagnsök. Ómerking. Heimvísun. Dómarar.	7/6	1611
258	404/1994 Kristján Geirsson gegn Faghúsum hf. og gagnsök. Ómerking. Heimvísun. Dómarar.	7/6	1613
259	415/1994 Jón Ívarsson, Örn Harðarson, Ívar Jónsson, Ragnhildur R. Þórarinsdóttir og Guðbjörg Kristín Jónsdóttir gegn Glitni hf. Ómerking. Heimvísun. Dómarar.	7/6	1614
260	82/1995 Engey hf. gegn Barðstrendingi hf. Ómerking. Heimvísun. Dómarar.	7/6	1615
261	117/1995 Húsfélag Glæsibæjar gegn Kristjáni Stefánssyni. Ómerking. Heimvísun. Dómarar.	7/6	1616
262	138/1995 Kristján Stefánsson og Steinunn M. Lárusdóttir gegn Húsfélaginu Glæsbæ. Ómerking. Heimvísun. Dómarar.	7/6	1617
263	151/1995 Þorsteinn Símónarson gegn Siglubergi hf. Ómerking. Heimvísun. Dómarar.	7/6	1618
264	162/1995 Ákærvaldið gegn Þorvarði Jóhanni Jónssyni. Áfrýjunarheimild. Frávísun frá Hæstarétti.	7/6	1619
265	192/1995 Þrotabú Sigurbjargar Gísladóttur gegn Svani Jóhannssyni. Kærumál. Frávísunarúrskurður staðfestur. Málshöfðunarfrestur.	7/6	1620
266	193/1995 Lánasjóður íslenskra námsmanna gegn Hermanni Jóhannssyni og Geir Jónssyni. Kærumál. Ómerking. Heimvísun. Dómarar.	7/6	1623
267	219/1994 Magnús Guðmundsson persónulega og vegna Mega-film kvikmyndagerðar gegn Eddu Sigurrós Sverrisdóttur og gagnsök. Ómerking. Heimvísun. Dómarar.	8/6	1625
268	240/1994 Tálknafjarðarhreppur gegn Arnari Grétari Pálssyni og gagnsök. Ómerking. Heimvísun. Dómarar.	8/6	1626
269	286/1994 Arndís Björnsdóttir gegn Sigurgeiri Kjartanssyni og gagnsök. Ómerking. Heimvísun. Dómarar.	8/6	1627
270	298/1994 Laufás hf. gegn Sveini Valtýssyni og Kristínu Sigurrós Jónasdóttur. Ómerking. Heimvísun. Dómarar. .	8/6	1628

			Dómur	Bls.
271	301/1994	Protabú Ístess hf. gegn T. Skretting A/S. Ómerking. Heimvísun. Dómarar.	8/6	1629
272	194/1995	Jón Valentínusson gegn Jan G. Davidsson. Kærumál. Ómerking. Heimvísun. Dómarar.	8/6	1630
273	124/1995	Ákærvaldið gegn X. Kynferðisbrot. Börn. Sér- atkvæði.	8/6	1631
274	17/1993	Ásta Bjarnadóttir gegn Tómasi Kristjánssyni, Sig- rúnu Óskarsdóttur, Margréti Óskarsdóttur og Haraldi Ellingsen. Kröfugerð. Aðild. Umferðar- réttur. Hefð.	8/6	1638
275	316/1992	Sigurður Bragason gegn Vara hf. Atvinnuréttindi. Vinnusamningur. Dagsektir. Skaðabætur.	8/6	1646
276	83/1995	Ákærvaldið gegn Jól Jóhannssyni. Samkeppnis- brot. Vörðuðkenni. Sekt. Uptaka.	8/6	1652
277	445/1993	Arnar Geir Hinriksson gegn Sigurjóni Guð- mundssyni og Ásu Grímsdóttur. Fasteignavið- skipti. Söluþóknun. Umboð. Skriflega flutt mál. ..	8/6	1658
278	197/1995	Timbur og stál hf. gegn Lífeyrissjóði Dagsbrúnar og Framsóknar. Kærumál. Ómerking. Heimvísun. Dómarar.	9/6	1666
279	185/1995	Ríkisútvarpið gegn Alþýðusambandi Íslands f.h. Félags íslenskra hljómlistarmanna. Kærumál. Fé- lagsdómur. Frávísun frá Félagsdómi.	9/6	1668

3. HEFTI

280	198/1995	Ákærvaldið gegn Joseph Georg Adessa. Kæru- mál. Gæsluvarðhald. 2. mgr. 103. gr. laga nr. 19/ 1991. Dómarar.	13/6	1673
281	202/1995	Vilhjálmur Thomas gegn Stellu Jóhannsdóttur. Kærumál. Ómerking. Heimvísun. Dómarar.	14/6	1676
282	352/1993	Bergljót Ólafsdóttir og Jón Franklín gegn Íslands- banka hf. Vixilmál. Frávísun frá Hæstarétti.	15/6	1678
283	137/1993	Stálskip hf. gegn Þrotabúi Hraðfrystihúss Patreks- fjarðar hf. Nauðungarsala. Úthlutun uppboðsand- virðis. Vextir.	15/6	1682
284	90/1993	Haraldur hf. gegn Bergi Guðnasyni. Skaðabætur. Fasteigna- og skipasala. Lögmaður.	15/6	1692
285	241/1993	Hf. Eimskipafélag Íslands gegn Sundi hf. Gjald- þrotaskipti. Skuldajöfnuður.	15/6	1700

286	40/1994	Valdimar Elíasson, Einar Magnússon og Þórir Magnússon gegn Íslandsbanka hf. Víxilmál. Aðild. Greiðslustaður.	15/6	1706
287	368/1993	Helga Hjördís Sigurðardóttir gegn Guðmundi Páli Ólafssyni. Lausafjárkaup. Vanheimild. Tómlæti. Aðfinnslur.	15/6	1715
288	50/1995	Ákærvaldið gegn Gunnari Gunnarssyni. Skjalafals.	15/6	1722
289	11/1993	Sjóvá-Almennar tryggingar hf. gegn Guðfinni Einarssyni og gagnsök. Bifreiðar. Vátrygging. Örorka. Gjafsókn.	15/6	1727
290	265/1993	Húseigendaþjónustan S. Sigurðsson hf. gegn Elfasi R. Sveinssyni Skaðabætur. Verksamningur. Vinnusamningur. Skipting sakarefnis. Skriflega flutt mál.	15/6	1739
291	42/1993	Birgir Guðjónsson gegn Samherja hf. Skipakaup. Samningar.	15/6	1745
292	43/1993	Guðmundur Heiðar Guðjónsson gegn Samherja hf. Skipakaup. Samningar.	15/6	1749
293	162/1993	Kristján Pálsson gegn Snæfellsbæ og gagnsök. Málsástæður. Ómerking. Máli vísað frá héraðsdómi. Sératkvæði.	15/6	1752
294	218/1994	Zophonías Antonsson gegn Halli Steingrímssyni. Verksamningur.	15/6	1756
295	416/1992	Trygging hf. gegn Landsbanka Íslands. Skuldabréf. Veðsetning. Greiðslusamningur. Skaðabætur. Sératkvæði.	15/6	1760
296	384/1993	Þorláksvör hf. gegn Íslandsbanka hf. Umboð. Prókúra. Hlutfélög.	15/6	1777
297	400/1993	Örn Úlfar Andrésson gegn Einari S. Svavarssyni. Verksamningur. Ómerking. Heimvísun. Meðdómendur.	15/6	1783
298	177/1995	Píngeyrarkirkjusókn gegn Arnóri H. Hannessyni, Múrklæðningu hf. og Vélsmiðjunni Pristi hf. Kærumál. Samlagsaðild. Frávísunarúrskurður felldur úr gildi.	20/6	1785
299	205/1995	Kaupþing hf. gegn Guðrúnu Sigþórsdóttur og Guðmundi Inga Jónssyni. Kærumál. Nauðungarsala. Veðleyfi. Frávísun frá héraðsdómi.	20/6	1789
300	345/1994	Steinunn B. Garðarsdóttir gegn Páli Egilssyni. Skuldamál. Sönnun.	22/6	1792

		Dómur	Bls.
301	142/1993	Margrét Steinunn Bárðardóttir gegn Goða hf. Verslunarskuld. Umboð. Aðild. Útgerð skips.	22/6 1799
302	170/1993	Gunnlaugur Atli Sigfússon og Heiðdís Sigursteinsdóttir gegn Íslandsbanka hf. Skaðabætur. Fasteignakaup. Skuldabréf. Veðleyfi. Bankar. Gjafsókn. Sératkvæði.	22/6 1807
303	428/1992	Erna Árnadóttir, Anton Bjarnason og Pétur Bjarnason gegn dánarbúi Karls Harrys Sveinssonar og gagnsök. Ómerking. Heimvísun. Dómkröfur.	22/6 1814
304	407/1994	G.P. verktakar hf. gegn Reykjavíkurborg. Ómerking. Heimvísun. Vanhæfi. Meðdómendur.	22/6 1817
305	432/1993	Guttormur Rafnkelsson gegn dánarbúi Rafnkels Jónssonar. Eignarréttur. Landamerki. Frávísun frá héraðsdómi að hluta.	22/6 1819
306	355/1993	Þorleifur Sívertsen gegn Bjarna Sigfússyni og Ábyrgð hf. til réttargæslu. Skaðabótamál. Vinnuslys. Sératkvæði.	22/6 1840
307	210/1995	Guðmundur Kristinsson gegn Þorbjörgu Atladóttur. Kærumál. Ómerking. Heimvísun. Dómarar. ...	23/6 1846
308	212/1995	Guðrún Guðbjartsdóttir, Lilja Guðbjartsdóttir og Vigdís Guðbjartsdóttir persónulega og f.h. dánarbús Guðbjarts Benediktssonar gegn Kristínu Árnadóttur. Kærumál. Ómerking. Heimvísun. Dómarar.	27/6 1847
309	219/1995	Rannsóknarlögregla ríkisins gegn Ragnari Erni Eiríkssyni. Kærumál. Gæsluvarðhald. a- og c-liðir 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991.	27/6 1849
310	208/1995	Íselco sf. gegn Jóhanni Pétri Margeirssyni og Margeiri Jóhannssyni, Jóhann Pétur Margeirsson gegn Íselco sf. og Margeir Jóhannsson gegn Íselco sf. og Jóhanni Pétri Margeirssyni. Kærumál. Frávísunarúrskurður staðfestur. Málskostnaður.	27/6 1851
311	209/1995	Protabú Köfunarstöðvarinnar hf. gegn Jónu Kristbjörnsdóttur. Kærumál. Frávísunarúrskurður felldur úr gildi.	27/6 1859
312	245/1994	Edda Guðmundsdóttir gegn Íslandsbanka hf. Lánssamningur. Veðskuldabréf. Sératkvæði.	29/6 1863
313	315/1993	Vigdís Kjartansdóttir gegn Vilborgu Elísdóttur. Fasteignakaup. Galli.	29/6 1879

314	106/1994	Helga Gunnarsdóttir gegn Hákoní Ólafi Ísakssyni. Skuldabréf. Viðskiptabréfareglur. Frávísun frá héraðsdómi. Ómerking. Skriflega flutt mál.	29/6	1887
315	349/1994	Bjarni Jónasson gegn félagsmálaráðherra og fjármálaráðherra f.h. ríkissjóðs. Stjórnssýsla. Gögn. Pagnarskylda. Málefni fatlaðra. Skriflegur flutningur. Sérattkvæði.	29/6	1890
316	217/1995	Olúfufélagið hf. gegn Gjaldheimtunni í Reykjavík. Kærumál. Aðfarargerð. Ómerking. Heimvísun. ...	3/7	1900
317	224/1995	Rannsóknarlögregla ríkisins gegn Hildi Fríðu Þórhallsdóttur. Kærumál. Gæsluvarðhald. c-liður 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991.	6/7	1905
318	236/1995	Rannsóknarlögregla ríkisins gegn Magnúsi Björgvini Sveinssyni. Kærumál. Gæsluvarðhaldsvist.	11/7	1908
319	249/1995	Rannsóknarlögregla ríkisins gegn Sigurði Þór Sigurðssyni. Kærumál. Gæsluvarðhald. a-liður 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991.	20/7	1911
320	269/1995	Lögreglustjórinn í Reykjavík gegn Runólfi Oddssyni. Kærumál. Leit.	11/8	1913
321	273/1995	Rannsóknarlögregla ríkisins gegn Magnúsi Björgvini Sveinssyni. Kærumál. Gæsluvarðhald. a-liður 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991.	11/8	1915
322	275/1995	Rannsóknarlögregla ríkisins gegn Steinari Braga Lemacks Jósefssyni. Kærumál. Gæsluvarðhald. c-liður 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991.	15/8	1917
323	283/1995	Rannsóknarlögregla ríkisins gegn Birgi Þór Birgissyni. Kærumál. Gæsluvarðhald. a- og c-liðir 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991.	24/8	1920
324	284/1995	Rannsóknarlögregla ríkisins gegn Heiðari Þór Guðmundssyni. Kærumál. Gæsluvarðhald. a-liður 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991.	24/8	1923
325	289/1995	Rannsóknarlögregla ríkisins gegn Tómasi Jakobi Sigurðssyni. Kærumál. Gæsluvarðhald. a- og c-liðir 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991.	1/9	1927
326	293/1995	Rannsóknarlögregla ríkisins gegn Malkhaz Nanava. Kærumál. Gæsluvarðhald. 2. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991.	6/9	1932
327	294/1995	Rannsóknarlögregla ríkisins gegn David Kuprava. Kærumál. Gæsluvarðhald. 2. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991.	6/9	1934

			Dómur	Bls.
328	225/1995	Lánasjóður íslenskra námsmanna gegn Hermanní Jóhannssyni og Geir Jónssyni. Kærumál. Skjöl. Frávísunarúrskurður staðfestur.	6/9	1936
329	237/1995	Björn Baldursson gegn Vatnsleysustrandarhreppi, skólanefnd Stóru-Vogaskóla og Bergsveini Auðunssyni. Kærumál. Kröfugerð. Frávísunarúrskurður staðfestur.	6/9	1940
330	241/1995	Gissur Þ. Árnason og Karl Sveinsson gegn Guðrúnu Sigurðardóttur. Kærumál. Nauðasamningur staðfestur.	6/9	1945
331	268/1995	Kaffi Reykjavík hf. gegn Vali Magnússyni, Penson hf. og Veitingahúsinu Óðali ehf. Kærumál. Lög-bann.	8/9	1952
332	298/1995	Rannsóknarlögregla ríkisins gegn Magnúsi Björgvini Sveinssyni. Kærumál. Farbann.	8/9	1961
333	251/1995	Þorsteinn Laufkvist Þorsteinsson gegn Laufeyju Elsu Sólveigardóttur. Kærumál. Opinber skipti. Dánarbú. Frávísun máls frá héraðsdómi.	8/9	1963
334	267/1995	Sameinaði lífeyrissjóðurinn og Húsnæðisstofnun ríkisins gegn Mosfellsbæ. Kærumál. Nauðungar-sala. Úthlutun söluverðs. Lögveð. Greiðsla.	11/9	1966
335	280/1993	Páll Jónsson gegn Fokus Bank A/S. Ómerking. Heimvísun.	12/9	1976
336	200/1995	Andrá hf. gegn Þorfinni Guðnasyri. Ómerking. Heimvísun. Dómarar.	12/9	1977
337	203/1995	Aðalsteinn Karlsson gegn Júlíusi Gunnari Þorgeirssyni. Ómerking. Heimvísun. Dómarar.	12/9	1978
338	206/1995	Bjarni Eyjólfsson gegn íslenska ríkinu. Ómerking. Heimvísun. Dómarar.	12/9	1979
339	207/1995	Íshaf hf. gegn íslenska ríkinu. Ómerking. Heimvísun. Dómarar.	12/9	1980
340	211/1995	Brjótur sf. gegn Samskipum hf. Ómerking. Heimvísun. Dómarar.	12/9	1981
341	213/1995	Björn Erlendsson gegn fjármálaráðherra f.h. ríkis-sjóðs. Ómerking. Heimvísun. Dómarar.	12/9	1982
342	214/1995	Björn Jónasson gegn fjármálaráðherra f.h. ríkis-sjóðs. Ómerking. Heimvísun. Dómarar.	12/9	1983
343	226/1995	Ríkharð Sigurðsson gegn Kolbrúnu Engilberts-dóttur. Ómerking. Heimvísun. Dómarar.	12/9	1984

344	252/1995	Lífeyrissjóður starfsmanna Áburðarverksmiðju ríkisins gegn Jóni Guðmundssyni. Kærumál. Nauðungarsala.	12/9	1985
345	245/1995	Örn Hólm gegn Óskari Ingiberssyni. Kærumál. Aðfö. Sjómenn. Frávísunarúrskurður felldur úr gildi.	12/9	1994
346	291/1995	Karl Rúnar Ólafsson gegn Edvard Lövdal. Kærumál. Aðfö. Útburðargerð.	12/9	1997
347	266/1995	Guðrún Nanna Jónsdóttir gegn Lífeyrissjóði verksmiðjufólks. Kærumál. Gjaldprotaskipti. Frávísun frá Hæstarétti. Aðfinnslur.	12/9	2001
348	277/1995	Júlíus A. Hjálmarsson gegn Gjaldheimtunni í Reykjavík. Kærumál. Gjaldprotaskipti. Frávísun frá Hæstarétti. Aðfinnslur.	12/9	2002
349	271/1995	Jóhanna Pálsdóttir gegn Sparisjóðnum í Keflavík. Kærumál. Fjárnám. Fjármál hjóna.	13/9	2003
350	297/1995	Hjördís Guðmundsdóttir gegn Suðureyrarhreppi. Kærumál. Frávísunarúrskurður felldur úr gildi. Dómstólar.	13/9	2012
351	272/1995	Birgit M. Johansen gegn Vörðufelli hf. Kærumál. Aðfö. Útburðargerð.	13/9	2016
352	303/1995	Ákærvaldið gegn Steingrími Njálssyni. Kærumál. Gæsluvarðhald. c-liður 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991.	14/9	2021
353	299/1995	Guðrún Skarphéðinsdóttir gegn sendiráði Bandaríkjna Norður-Ameríku á Íslandi. Kærumál. Frávísunarúrskurður staðfestur. Dómstólar. Þjóðaréttur.	15/9	2023
354	253/1995	Dagmar hf. gegn Skeljungi hf. Kærumál. Aðfö. Innsetningargerð. Frávísun frá Hæstarétti.	15/9	2026
355	308/1995	Hreiðar Bergur Hreiðarsson gegn Wan Eknarin. Kærumál. Frávísunarúrskurður felldur úr gildi. Stefnaþing.	18/9	2031
356	292/1995	Magnús Guðmundsson gegn Eftirlaunasjóði Félags íslenskra atvinnuflugmanna. Kærumál. Gerðardómur.	18/9	2034
357	304/1995	Guðrún St. Halldórsdóttir Dodsworth gegn Guðrúnu Einarsdóttur, Erlu Nielsen, Niels Christian Nielsen og Kjartani Nielsen. Kærumál. Dómkröfur. Frávísunarúrskurður felldur úr gildi.	19/9	2038

			Dómur	Bls.
358	318/1992	Jón Ingimundarson gegn Borverki hf. Samningur. Sönnun.	21/9	2042
359	140/1995	Ákærvaldið gegn Ástþóri Bjarna Sigurðssyni og Margréti Bryndísi Haraldsdóttur. Fjádráttur. Sönnun.	21/9	2049
360	300/1994	Örvar Ingólfsson gegn Kristjáni R. Kristjánssyni. Skuldabréf. Skuldajöfnuður.	21/9	2059
361	166/1993	Haukur Haraldsson, Oddbjörg Óskarsdóttir, Karl Snorrason, Gunnjóna S. Jensdóttir, Hallur Birgisson, Kristín Dóra Karlsdóttir, Runólfur Sigurðsson, Áslaug B. Þórhallsdóttir, Ólafur Höskuldsson, Erna Gréta Garðarsdóttir, Torfi Axelsson, Kristján Sturluson og Sigrún Arnardóttir gegn Búnaðarbanka Íslands. Tryggingarbréf. Þinglýsing. Veðréttur. Verðtrygging. Vextir.	21/9	2064
362	176/1995	Ólafur Oddgeirsson gegn Ingva Rafni Jóhannssyni. Ómerking. Heimvísun.	21/9	2077
363	246/1995	Ákærvaldið gegn Guðmundi Sigurði Þór Lárussyni. Ómerking. Heimvísun. Dómarar.	21/9	2079
364	279/1995	Tómas A. Tómasson gegn Jóni Oddssyni. Ómerking. Heimvísun. Dómarar.	21/9	2080
365	161/1995	Ákærvaldið gegn Þorsteini Þorsteinssyni. Kynferðisbrot. Líkamsárás. Bifreiðar. Ölvun við akstur. Ökuleyfisvipting. Miskabætur.	28/9	2081
366	296/1994	Fljótshlíðarhreppur gegn Vestur-Eyjafjallahreppi. Sveitarfélög. Afréttur. Hreppamörk.	28/9	2091
367	362/1992	Protabú Tréverks hf. gegn Siglufjarðarkaupstað. Kaup. Verksamningur. Vanefndir. Samningalög. ..	28/9	2101
368	294/1994	Kristján Ólafsson og Hilmar Viktorsson gegn Bræðrunum Ormsson hf. Skuldamál. Sönnun.	28/9	2115
369	340/1993	Olgeir Engilbertsson, Holta- og Landsveitarhreppur og Ásahreppur gegn Einari Brynjólfssyni. Landamerki. Sératkvæði.	28/9	2120
370	26/1993	Sigurður Þorleifsson gegn Kvistási sf. og gagnsök. Ráðgjöf. Ábyrgð. Tilboð. Verksamningur. Sératkvæði.	28/9	2130
371	281/1993	Tómas Óskarsson gegn Sigurjóni Ólafssyni og Hlyni Tryggvasyni. Verksamningur. Galli. Sönnun.	28/9	2148

		Dómur	Bls.
372	338/1993	Gunnar Svavarsson gegn Efnaco hf. Samningar. Skipsleiga. Veiðiheimildir.	28/9 2154
373	312/1995	Glófaxi hf. gegn þrotabúi Ferðaskrifstofunnar Áfanga hf. Kærumál. Nauðungarsala. Úthlutun söluverðs. Lagaskil.	29/9 2163
374	320/1995	Ragnar Böðvarsson gegn Jarðeignum ríkisins. Kærumál. Aðför. Vitni.	29/9 2169
375	328/1995	Ákærvaldið gegn Birgi Þór Birgissyni. Kærumál. Gæsluvarðhald. c-liður 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991. Stjórnarskrá. Mannréttindasáttmáli Evrópu.	4/10 2172
376	418/1993	Helgi G. Jónsson gegn Guðrúnu Arnardóttur, Brynjólfi Grétarssyni, Elínu Sigrúnu Guðmundsdóttur, Gunnari Guðjónssyni, Guðrúnu Gísladóttur og Ragnhildi Kristínu Ólafsdóttur. Verksamningur. Févíti.	5/10 2175
377	169/1995	Páll Sigurjónsson gegn Péttri Símonarsyni. Fyrning. Peningalán.	5/10 2190
378	165/1993	Sjóvá-Almennar tryggingar hf. gegn Huldu Hrönn Jónsdóttur og gagnsök. Skaðabætur. Bifreiðar. Slysatrygging ökumanns. Líkamstjón. Örorkubætur. Örorkumat. Sératkvæði.	5/10 2194
379	483/1993	Gísli M. Sigmarsson og Sigmar Gíslason gegn Tryggingastofnun ríkisins. Sjómenn. Almanna-tryggingar. Kröfuréttur.	5/10 2208
380	332/1995	Hitaveita Akraness og Borgarfjarðar gegn Halldóri Júlíussyni. Kærumál. Aðför. Fjárnám. Kröfuréttur.	6/10 2214
381	196/1995	Flugfélagið Óðinn hf. gegn Elsu Pétursdóttur. Málskostnaðartrygging.	9/10 2220
382	281/1995	Fríðrik Ólafsson gegn Hríseyjarhreppi og gagnsök. Málskostnaðartrygging.	9/10 2222
383	340/1995	Rannsóknarlögregla ríkisins gegn Heiðari Þór Guðmundssyni. Kærumál. Gæsluvarðhald. a- og c-liðir 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991.	11/10 2224
384	461/1994	Féfang hf. gegn Þórunni Guðmundsdóttur. Tryggingarbréf. Veðréttur. Grandleysi. Þinglýsing.	12/10 2226
385	234/1995	Ákærvaldið gegn Sigurði Péttri Sigurðssyni og Þorra Jóhannssyni. Ólögleg meðferð á fundnu fé. Þjófnaður. Skilorð.	12/10 2235

			Dómur	Bls.
386	239/1995	Ákærvaldið gegn Jóhanni Björnssyni. Brot gegn 4. mgr. 220. gr. laga nr. 19/1940. Skotvopn. Upp-taka. Skilorð. Sect.	12/10	2244
387	209/1993	Bóas Dagbjartur Bergsteinsson gegn Hrafnhildi Borgþórsdóttur og Sjóvá-Almennum tryggingum hf. Vátryggingarsamningur. Bifreiðar. Ökumanns-trygging. Ölvun við akstur. Sératkvæði.	12/10	2249
388	339/1995	Heiðar R. Ástvaldsson, Krabbameinsfélag Íslands og Rauði Kross Íslands gegn Viðari Daníelssyni. Kærumál. Nauðungarsala. Greiðsla.	16/10	2264
389	321/1995	Kristján Stefánsson gegn Fiskanesi hf. Kærumál. Fjárnám. Skuldajöfnuður.	16/10	2270
390	344/1995	Rannsóknarlögregla ríkisins gegn Michael Paul Rimmer. Kærumál. Gæsluvarðhald fellt úr gildi. Stjórnarskrá. Aðfinnslur.	17/10	2277
391	65/1995	Snorri Ólafsson gegn Gylfa Gunnarssyni. Máls-kostnaðartrygging.	17/10	2280
392	338/1995	Einar Kristbjörnsson gegn Magnúsi Th. S. Blönd-ahl ehf. Kærumál. Aðför. Innsetningargerð.	17/10	2282
393	366/1993	Stefán Jón Sigurðsson gegn Jóni Thorberg Jens-syni og Sjóvá-Almennum tryggingum hf. Bifreið-ar. Skaðabótamál. Líkamstjón. Örorkumat. Fyrn-ing.	19/10	2288
394	478/1993	Fjármálaráðherra f.h. ríkissjóðs og innheimtumað-ur ríkissjóðs í Garðabæ gegn Pálma Sigurðssyni f.h. einkafirma síns, Dráttarbíla og gagnsök. Stjórnslá. Andmælaréttur. Þungaskattur. Ógild-ing.	19/10	2300
395	367/1993	Hrafnhildur Vilhelmsdóttir gegn Herborgu Árna-dóttur og til réttargæslu Atla Vagnssyni persónu-lega og f.h. Vagns Jónssonar, fasteignasölu. Fast-eignakaup. Galli. Skaðabætur.	19/10	2315
396	290/1993	Pharmaco hf. gegn íslenska ríkinu. Hlutfélög. Skattar. Jöfnunarhlutabréf. Endurgreiðsla. Vextir. Sératkvæði.	19/10	2328
397	243/1995	Ákærvaldið gegn Sigurði Hólmi Sigurðssyni. Opinberir starfsmenn. Hótanir. Lögreglurann-sókn. Sakartæming. Aðfinnslur.	19/10	2336
398	93/1994	Geirlaug Sigurðardóttir gegn St. Jósefsspítala.		

		Ráðningarsamningur. Biðlaun. Opinberir starfsmenn.	19/10	2342
399	248/1995	Ákærvaldið gegn Steingrími Njálssyni. Kynferðisbrot. Frelssivpting.	19/10	2351
400	168/1995	Ákærvaldið gegn Kristni Snæfeld Haukdal Styrmissyni. Kynferðisbrot. Tilraun. Líkamsárás. Miskabætur.	19/10	2355
401	345/1995	Júlíus Þorbergsson gegn Grétari Sívertsen. Kærumál. Aðför. Útburðargerð. Leigusamningur.	20/10	2372
402	348/1995	Rannsóknarlögregla ríkisins gegn Michael Paul Rimmer. Kærumál. Farbann.	23/10	2377
403	347/1995	Rut Skúladóttir gegn Íslandsbanka hf. Kærumál. Málskostnaðartrygging.	23/10	2379
404	398/1993	Protabú Kaupfélags Reykjavíkur og nágrennis gegn Samvinnulífeyrissjóðnum. Gjaldþrotaskipti. Riftun.	26/10	2383
405	492/1993	Húsfélagið Engihjalla 19 gegn Gifspússningu hf. og gagnsök. Verksamningur. Matsgerð.	26/10	2392
406	104/1995	Ákærvaldið gegn Ásvaldi Friðrikssyni og Hallgrími Sigurði Sveinssyni. Opinber fjársöfnun. Upptaka eigna. Frávísun að hluta.	26/10	2410
407	359/1994	Geir G. Waage gegn ríkinu. Stjórnarskrá. Bráðabirgðalög. Sératkvæði.	26/10	2417
408	233/1994	Guðrún Halldórsdóttir gegn protabúi Árna Sigurðssonar. Gjaldþrot. Riftun. Kaupmáli. Nauðungaruppböð.	26/10	2433
409	236/1993	Protabú Álafoss hf. gegn Íslandsbanka hf. Gjaldþrot. Handveð. Skuldajöfnuður. Sératkvæði.	26/10	2445
410	204/1995	Vátryggingafélag Íslands hf. gegn Guðmundi Rúnari Alfönssyni og gagnsök. Lögmansþóknun.	26/10	2456
411	87/1994	Framkvæmdasjóður Íslands gegn Íslandsbanka hf. Nauðungarsala. Vanefndir. Aðfinnslur.	26/10	2461
412	446/1993	Jón Baldur Baldursson gegn Erni Valdimarssyni. Kaupsamningur. Skuldabréf. Ógildi Samninga.	26/10	2467
413	182/1995	Ákærvaldið gegn Sverri Hólmi Reynissyni og Sigurjóni Sigurðssyni. Ávana- og fíkniefni. Játningarmál. Refsiákvörðun. Upptaka.	26/10	2474
414	361/1993	Fjármálaráðherra f.h. ríkissjóðs gegn Fjárfestingarfélaginu Skandia hf. Þinglýsing. Veðskuldabréf. Skaðabætur.	26/10	2480

4. HEFTI

415	346/1995	Gísli Örn Lárusson gegn Försäkringsaktiebolaget Skandia Nord. Kærumál. Dómkvaðning matsmanna.	26/10	2489
416	350/1995	Rafmagnsveitur ríkisins gegn Karli Ólafssyni. Kærumál. Aðför. Fjárnám. Kröfuréttur.	26/10	2493
417	352/1995	Kristján Ágústsson gegn Búnaðarbanka Íslands. Kærumál. Sönnunarfærsla. Skuldabréfamál.	26/10	2498
418	353/1995	Andri hf. gegn Gjaldheimtunni í Reykjavík. Kærumál. Fjárnám. Hlutafélög. Félagsslit. Skattskylda.	1/11	2502
419	299/1994	Sigurjón Magnús Egilsson gegn Nielsi Adolf Ársælssyni. Ærumeiðingar. Ábyrgð á prentuðu máli.	2/11	2507
420	46/1994	Guðmundur Bjarnason gegn Landsbanka Íslands. Veðskuldabréf. Skuldskeyting.	2/11	2513
421	356/1995	Protabú Reykjaness hf. – útgerðar gegn Magnúsi Helga Guðmundssyni, Höllu Þórhallsdóttur og Birgi Þór Guðmundssyni. Kærumál. Frávísunarúrskurður staðfestur. Málshöfðunarfrestur. Málsástæður.	3/11	2517
422	357/1995	Protabú Reykjaness hf. – útgerðar gegn Olíusamlagi Keflavíkur og nágrennis, Magnúsi Helga Guðmundssyni og Birgi Þór Guðmundssyni. Kærumál. Frávísunarúrskurður felldur úr gildi að hluta. Málshöfðunarfrestur. Málsástæður.	3/11	2522
423	358/1995	Protabú Reykjaness hf. – útgerðar gegn Magnúsi Helga Guðmundssyni og Birgi Þór Guðmundssyni. Kærumál. Frávísunarúrskurður staðfestur. Málshöfðunarfrestur. Málsástæður.	3/11	2530
424	361/1995	Ákærvaldið gegn Michael Paul Rimmer. Kærumál. Farbann.	6/11	2535
425	363/1995	Ákærvaldið gegn David Kuprava. Kærumál. Gæsluvarðhald. 2. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991. .	7/11	2537
426	364/1995	Ákærvaldið gegn Malkhaz Nanava. Kærumál. Gæsluvarðhald. 2. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991. .	7/11	2539
427	360/1995	Ragnar Böðvarsson gegn Jarðeignum ríkisins. Kærumál. Aðfarargerð. Útburður. Ábúð.	7/11	2541
428	362/1995	Glitnir hf. gegn Jóni Ívarssyni, Erni Harðarsyni, Ívari Jónssyni, Ragnhildi R. Þórarinsdóttur og		

			Dómur	Bls.
		Guðbjörgu Kristínu Jónsdóttur. Kærumál. Frestur.		
		Dómarar. Aðfinnslur.	8/11	2548
429	248/1993	Loðskinn hf. gegn Hf. Eimskipafélagi Íslands.		
		Farmflutningur. Farmskírteini.	9/11	2552
430	326/1993	Sjóvá-Almennar tryggingar hf. gegn Gunnari Ingi-		
		bergssyni og gagnsök. Skaðabætur. Bifreiðar.		
		Slysatrygging ökumanns. Líkamstjón.	9/11	2559
431	257/1995	Ákærvaldið gegn Magnúsi Welding Jónssyni og		
		Pálma Þór Laxdal Jónssyni. Skjalafals. Skilorð. ...	9/11	2569
432	133/1994	Vilberg Rafn Vilbergsson gegn Guðmundi Svein-		
		björnssyni. Gjafsókn. Málskostnaður. Ómerking.		
		Heimvísun.	9/11	2580
433	186/1995	Tollstjórinn í Reykjavík gegn Stálsmiðjunni hf.		
		Gjaldþrotalög. Greiðslustöðvun. Skuldajöfnuður.		
		Virðisaukaskattur. Sératkvæði.	9/11	2582
434	29/1994	Kirkjugarðar Reykjavíkurprófastsdæma gegn Lík-		
		kistuvinnustofu Eyvindar Árnasonar sf. og gagn-		
		sök. Stjórnsýsla. Óréttmætir viðskiptahættir.		
		Skaðabætur. Sératkvæði.	9/11	2592
435	146/1995	Ákærvaldið gegn Kristjáni Gunnarssyni. Um-		
		boðssvik. Opinberir starfsmenn. Bankar. Sér-		
		atkvæði.	9/11	2610
436	295/1995	Ákærvaldið gegn Þorvarði Jóhanni Jónssyni.		
		Ómerking. Heimvísun. Dómarar.	13/11	2629
437	368/1995	Sigurborg Þórarinsdóttir gegn Sparisjóði Reykja-		
		víkur og nágrennis. Kærumál. Fjárnám. Skulda-		
		bréf.	14/11	2630
438	369/1995	Íslandsbanki hf. gegn Eignasjóðnum hf. Kærumál.		
		Frávísunarúrskurður felldur úr gildi. XVII. kafli		
		laga nr. 91/1991.	16/11	2636
439	409/1993	P. Guðjónsson hf. gegn Póst- og símamálastofnun		
		og gagnsök. Verksamningar. Skuldajöfnuður.		
		Fyrning. Féviti. Aðfinnslur.	16/11	2641
440	487/1993	Björgvin Halldórsson gegn Páli Jóhannssyni.		
		Lausafjárkaup. Umboðsviðskipti. Tömlæti.	16/11	2657
441	331/1993	Húsbyrgi hf. gegn umhverfisráðherra og fjármála-		
		ráðherra f.h. ríkissjóðs og borgarstjóranum í		
		Reykjavík til réttargæslu. Skipulag. Stjórnsýsla.		
		Byggingarleyfi. Andmælaréttur. Skaðabætur.	16/11	2664

		Dómur	Bls.
442	109/1994 Kaupþing hf. gegn sýslumanninum í Kópavogi og gagnsök. Ábyrgð uppboðshaldara. Frávísunar- kröfu synjað.	16/11	2678
443	195/1994 Vilhelmlína Edda Lúðvíksdóttir gegn Vátrygginga- félagi Íslands hf. Bifreiðar. Vátrygging. Endur- krafa. Skriflega flutt mál.	16/11	2693
444	325/1993 Sjóvá-Almennar tryggingar hf. gegn Jóni Marínó Guðbrandssyni. Vátryggingarsamningar. Bifreiðar. Ölvun við akstur.	16/11	2703
445	344/1993 Bragi Bragason og Ragnhildur Guðmundsdóttir gegn Guðmundi S. Ögmundssyni og Unni Sigurð- ardóttur og Helga Einarssyni til réttargæslu. Fast- eignakaup. Gallar. Skaðabætur. Skuldajöfnuður. Matsgerð.	16/11	2712
446	222/1994 Gunnar Jóhannesson gegn Vélorku hf. Lausa- fjárkaup. Gallar. Boðun þinghalds.	16/11	2733
447	504/1993 Berghildur Gísladóttir gegn fjármálaráðherra f.h. ríkisjóðs og samgönguráðherra. Sjómenn. Vinnu- samningur. Ríkisstarfsmaður. Sératkvæði.	16/11	2744
448	374/1995 Ákærvaldið gegn Eggert Unnsteinssyni. Kæru- mál. Viðurlagaákvörðun. Dómarar.	16/11	2756
449	377/1995 Tollstjórinn í Reykjavík gegn Robert C. Yeoman. Kærumál. Gjaldþrotaskipti.	20/11	2758
450	366/1995 Samkeppnisstofnun og Steinullarverksmiðjan hf. gegn Þýsk-íslenska hf. Kærumál. Aðfarargerð. Aðfararheimild. Samkeppnisreglur. Stjórnsýslu- kæra.	20/11	2760
451	380/1995 Rannsóknarlögregla ríkisins gegn Jónasi James Norris. Kærumál. Gæsluvarðhald. a- og c-liðir 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991.	21/11	2770
452	371/1995 Haraldur Á. Bjarnason gegn Andra hf. Kærumál. Gjaldþrotaskipti.	21/11	2772
453	373/1995 Jónas Bjarnason og Jóhanna Tryggvadóttir gegn Halldóri Ástvaldssyni. Kærumál. Fjárnám. Máls- kostnaður.	22/11	2777
454	120/1994 Íslandsbanki hf. gegn Einari Péturssyni. Banka- bók. Handveð. Tömlæti.	23/11	2788
455	244/1995 Ákærvaldið gegn Þórhalli Ölver Gunnlaugssyni. Skattsvik. Virðisaukaskattur. Fjársvik. Hlutfélag. Fésekt.	23/11	2796

456	277/1994	Sveinn Magnússon gegn Þrotabúi Ítalska verslunarfélagsins hf. Gjaldþrotaskipti. Riftun. Skriflega flutt mál.	23/11	2818
457	399/1993	Guðjón Styrkársson gegn Jóni Einari Jakobssyni. Húsaleigusamningur. Fyrning.	23/11	2824
458	356/1993	Ívar Baldvinsson gegn sjávarútvegsráðherra og fjármálaráðherra f.h. ríkisins og Valafelli hf. til réttargæslu. Stjórnsýsla. Veiðiheimild. Aðfinnslur.	23/11	2830
459	255/1993	Friðrikka J. Almazan gegn Dóru Jakobínu Halldórsdóttur. Fjölbýlishús. Sameiginlegur kostnaður.	23/11	2838
460	382/1993	Samband íslenskra samvinnufélaga gegn Þrotabúi Kaupfélags Reykjavíkur og nágrennis. Gjaldþrot. Riftun. Sératkvæði.	23/11	2847
461	34/1993	Ómar Franklínsson gegn Grágás hf. og Fjallkonunni hf. og til réttargæslu Vátryggingafélagi Íslands hf. Skaðabótamál. Vinnuslys.	23/11	2859
462	383/1995	Rannsóknarlögregla ríkisins gegn Sævari Arnfjörð Hreiðarssyni. Kærumál. Gæsluvarðhald. Kæurfrestur. Frávísun frá Hæstarétti.	23/11	2869
463	375/1995	Gjaldtökusjóður gegn Otto Wathne hf. Kærumál. Fjárnám. Ólögmatur sjávarafli. Stjórnarskrá. Aðfinnslur.	27/11	2871
464	382/1995	Rannsóknarlögregla ríkisins gegn Agnesi Bragadóttur. Kærumál. Vitni. Sakargögn.	27/11	2879
465	259/1995	Ákærvaldið gegn J. Ómerking. Heimvísun. Gagnaöflun.	30/11	2883
466	326/1994	Baader Ísland hf. gegn íslenska ríkinu. Skaðabætur. Þinglýsing.	30/11	2886
467	212/1994	S.V.-vöruflutningar gegn Þormóði ramma hf. Flutningssamningur. Gjaldþrotaskipti. Aðild. Skriflega flutt mál.	30/11	2895
468	213/1994	S.V.-vöruflutningar gegn Skagfirðingi hf. Flutningssamningur. Gjaldþrotaskipti. Aðild. Skriflega flutt mál.	30/11	2900
469	214/1994	S.V.-vöruflutningar gegn Skagfirðingi hf. Flutningssamningur. Gjaldþrotaskipti. Aðild. Skriflega flutt mál.	30/11	2905
470	296/1993	Björn Sigurðsson gegn Kristjáni P. Willatzen. Lausafjárkaup. Galli. Skaðabætur.	30/11	2910

			Dómur	Bls.
471	464/1994	Elín Gunnarsdóttir og Eva Magnúsdóttir gegn Lindon ApS. Lausafjárkaup. Sönnun. Skriflega flutt mál.	30/11	2921
472	286/1993	Landsbanki Íslands f.h. þrotabús Árlax hf. gegn Sjóvá-Almennum tryggingum hf. Vátryggingar. Iðgjöld. Skuldajöfnuður. Fiskeldi.	30/11	2925
473	500/1993	Íslandsbanki hf. gegn Vátryggingafélaginu Skandia hf. Vátryggingar. Fiskeldi.	30/11	2941
474	8/1994	Helga M. Thors, Jóna Íris Thors, Richard R. Thors, dánarbú Unnar Thors Briem, Þórður Thors, Páll G. Jónsson og Óttar Yngvason gegn Kolbeinsstaðahreppi. Jarðalög. Forkaupsréttur. Sveitarstjórn. Sératkvæði.	30/11	2958
475	9/1994	Helga M. Thors, Jóna Íris Thors, Richard R. Thors, dánarbú Unnar Thors Briem, Þórður Thors, Páll G. Jónsson og Óttar Yngvason gegn Eyjahreppi. Jarðalög. Forkaupsréttur. Sveitarstjórn. Sératkvæði.	30/11	2972
476	263/1995	Ákærvaldið gegn Hreini Ómari Elliðasyni. Virðisaukaskattur. Skilorð. Dráttur á máli.	30/11	2984
477	343/1994	Vilborg Yrsa Sigurðardóttir gegn íslenska ríkinu. Handtaka. Gæsluvarðhald. Skaðabótamál.	30/11	2994
478	370/1995	Jón Valentínsson gegn Jan G. Davidsson. Kærumál. Málkostnaður. Virðisaukaskattur.	1/12	3003
479	387/1995	Þorsteinn Laufkvist Þorsteinsson gegn Laufeyju Elsu Sólveigardóttur. Kærumál. Skipti dánarbús. Vanhæfi dómara.	5/12	3010
480	388/1995	Lína Dagbjört Friðriksdóttir gegn Óskari Ólafssyni. Kærumál. Fjárslit milli hjóna.	5/12	3012
481	393/1995	Árni Gunnarsson gegn Helga Birgissyni. Kærumál. Frávísun frá Hæstarétti. Lögmannafélag Íslands.	5/12	3017
482	397/1995	Verslunin Hljómbær hf. gegn Verkbæ hf., Rafiðnaðarsambandi Íslands og Lífeyrissjóði rafiðnaðarmanna. Kærumál. Gjaldþrotaskipti. Endurupp-taka.	6/12	3019
483	399/1995	Ákærvaldið gegn M. Kærumál. Farbann.	7/12	3023
484	258/1995	Ákærvaldið gegn Snorra Þór Snorrassyni. Fjárdráttur. Brot í opinberu starfi. Skilorð.	7/12	3025

485	394/1994	Arnar Ævarsson gegn Jóni Þorvarðarsyni og Þórunni Snorradóttur og til réttargæslu Vátryggingafélagi Íslands hf. Skaðabótamál. Fasteign. Gjafsókn.	7/12	3048
486	247/1993	P. Samúelsson hf. gegn fjármálaráðherra f.h. ríkissjóðs. Skattar. Eftirlaun.	7/12	3054
487	52/1995	Tannlæknafélag Íslands gegn Bryndísi Kristinsdóttur og gagnsök. Stjórnarskrá. Atvinnuréttindi. Heilbrigðismál.	7/12	3059
488	53/1995	Tannlæknafélag Íslands gegn Bryndísi Kristinsdóttur. Skaðabótamál. Lögbann. Kyrrsetning.	7/12	3074
489	99/1994	Tryggvi Einar Geirsson og þrotabúi Ulrichs Falkner gegn Jan Gunnari Davidssyni og Karl L. Magnússon gegn Tryggva Einari Geirssyni og þrotabúi Ulrichs Falkner. Skuldabréf. Vanreifun. Ómerking. Heimvísun.	7/12	3081
490	24/1994	Eiríkur Sigfússon gegn Sveini Sigurbjörnssyni, Tryggva Stefánssyni, Jóhanni Benediktssyni og Sigurði Stefánssyni og gagnsök. Skuldaskil. Kröfugerð samþykkt. 98. gr. laga nr. 91/1991.	7/12	3087
491	334/1995	Ákærvaldið gegn Ásgeiri Jónssyni. Kynferðisbrot. Sérálit.	7/12	3089
492	401/1995	Guðrún Bergsdóttir gegn þrotabúi Miklagarðs hf. Kærumál. Gjaldþrotaskipti. Kröfufýsing.	11/12	3094
493	386/1995	Kristín Árnadóttir gegn Guðrúnu Guðbjartsdóttur, Lilju Guðbjartsdóttur og Vigdísi Guðbjartsdóttur persónulega og fyrir hönd dánarbús Guðbjarts Benediktssonar og gagnsök. Kærumál. Dánarbússkipti. Dánargjöf. Dánarbedsgjöf.	11/12	3098
494	408/1995	Björgvin Ármannsson gegn Jarðeignum ríkisins. Kærumál. Aðfarargerð. Útburður. Ábúð.	13/12	3117
495	400/1995	Guðni Ingólfur Guðnason gegn Landsbanka Íslands. Kærumál. Þinglýsing. Þinglýsingarmistösk. ...	13/12	3126
496	79/1994	Lofthildur Kristín Loftsdóttir gegn Kristbjörgu Jónsdóttur vegna þrotabús Hannesar Ragnars Franzsonar. Ómerking. Heimvísun. Frestun. Kaupmáli. Gjaldþrot.	14/12	3132
497	149/1994	Þrotabúi Ítalska verslunarfélagsins hf. gegn Jóni Sigurðssyni persónulega og f.h. Bílasölnunar Bliks. Gjaldþrotaskipti. Riftun. Endurgreiðsla.	14/12	3135

			Dómur	Bls.
498	265/1995	Ákærvaldið gegn Björgvin Laugdal Árnasyni. Skjalafals. Fjársvik. Víxlar. Sönnun.	14/12	3141
499	342/1995	Ákærvaldið gegn Birgi Sigurjónssyni. Fiskveiðibrot. Upptaka. Stjórnarskrá.	14/12	3149
500	375/1993	Byggingasamvinnufélagið Aðalból, Hallvarður Guðlaugsson, Guðlaugur Gauti Jónsson og Gunnar S. Óskarsson gegn Elfu Eyþórsdóttur og gagnsök. Byggingasamvinnufélög. Galli. Fasteignakaup. Skaðabætur. Fyrning. Aðild.	14/12	3153
501	166/1994	Guðlaug Oddgeirsdóttir gegn þrotabúi Sigurðar Sigurðssonar. Fjárskipti við skilnað. Gjaldþrot. Riftun.	14/12	3169
502	211/1994	Fasteignamiðstöðin hf. gegn Elíasi Flótt Hansen. Fasteignasala. Umboð. Þóknun. Skriflegur málflutningur.	14/12	3175
503	354/1995	Ákærvaldið gegn Guðna Þór Sigurjónssyni. Líkamsárás. Skilorð.	14/12	3182
504	407/1995	Kreditkort hf. gegn Elísabetu Gunnarsdóttur. Kærumál. Fjárnám. Ómerking.	14/12	3187
505	410/1995	G.P. verktakar hf. gegn Reykjavíkurborg. Kærumál. Vanhæfi dómara.	14/12	3192
506	411/1995	Lárus K. Viggósson gegn Guðmundi Daða Ágústssyni. Kærumál. Frávísunarúrskurður staðfestur. Skuldabréfamál.	15/12	3194
507	158/1994	Sjóvá-Almennar tryggingar hf. gegn Rósu Valtýsdóttur. Bifreiðar. Skaðabætur. Líkamstjón. Slys-trygging ökumanns. Örorkumat. Matsgerð.	20/12	3197
508	160/1994	Sjóvá-Almennar tryggingar hf. gegn Guðrúnu Jakobsdóttur. Bifreiðar. Skaðabætur. Líkamstjón. Slys-trygging ökumanns. Örorkumat. Matsgerð. .	20/12	3206
509	208/1994	Framleiðnisjóður landbúnaðarins gegn Arínu Guðmundsdóttur. Leigusamningur. Fullvirðisréttur.	20/12	3222
510	364/1991	Pétur Hraunfjörð Ingvason, Þóra Ólöf Óskarsdóttir og Jóna Ósk Pétursdóttir gegn Guðjóni Ólafi Kristbergssyni. Kaup. Riftun. Útivist í héraði.	20/12	3229
511	264/1995	Ákærvaldið gegn Jónasi James Norris. Þjófnaður. Tilraun. Sönnun.	20/12	3238
512	201/1994	Vátryggingafélag Íslands hf., Guðbjörg Ingólfs-		

	dóttir og Sjóvá-Almennar tryggingar hf. gegn Sturlu Hjartarsyni og gagnsök. Skaðabætur. Bifreiðar. Slysatrygging ökumanns. Líkamstjón. Örorkubætur. Matsgerð.	20/12	3252
513	202/1994 Vátryggingafélag Íslands hf. gegn Sigríði O. Malmberg og gagnsök. Bifreiðar. Slysatrygging ökumanns. Líkamstjón. Matsgerð.	20/12	3269
514	230/1994 X gegn Ríkisspítölunum. Ófrjósemisaðgerð. Sjúkrahús. Læknar. Gjafsókn.	20/12	3277
515	430/1995 Ákærvaldið gegn Sævari Arnfjörð Hreiðarssyni. Kærumál. Gæsluvarðhald. c – liður 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991.	29/12	3287

II. NAFNASKRÁ

	Bls.
<i>A. Einkamál</i>	
Aðalheiður Erna Arnbjörnsdóttir	1010
Aðalheiður Erlendsdóttir	632
Aðalheiður Sigurðardóttir	72
Aðalsteinn Flosason	736
Aðalsteinn Karlsson	1978
Agnar Smári Einarsson	426
Albert Reimarsson	604
Alda Árnadóttir	355
Alpýðusamband Íslands	700, 1668
Andrá hf.	1977
Andrés Árnmarsson	1161
Andri hf.	2502, 2772
Anna Erlendsdóttir	632
Anna María E. Guðmundsdóttir	72
Anna Helgadóttir	507
Anton Bjarnason	1814
Arína Guðmundsdóttir	3222
Arnar Geir Hinriksson	1658
Arnar Grétar Pálsson	1626
Arnar Ævarsson	3048
Arnbjörn Hjörleifur Arnbjörnsson	1010
Arndís Björnsdóttir	1627
Arnfinnur Róbert Einarsson	16
Arnljótur Guðmundsson	1052
Arnór H. Hannesson	1785
Astra, heildverslun	1466
Atli Steinar Bjarnason	310
Atli Vagnsson	2315
Atvinnuleysistryggingasjóður	867

	Bls.
Austurbakki hf.	1559
Áburðarverksmiðja ríkisins	1063
Ábyrgð hf.	1840
Ágúst Guðmundsson	934
Ágúst Jónsson	1611
Álafoss hf.	2445
Áning ferðapjónusta hf.	1061
Árlax hf.	2925
Ármann Ægir Magnússon	525
Ármannsfell hf.	783
Árni Gunnarsson	1120, 3017
Árni Ragnarsson	1061
Árni Sigurðsson	2433
Ártak hf.	687
Ása Grímsdóttir	1658
Ásahreppur	2120
Ásdís Sigrún Sigurjónsdóttir	1114
Ásgeir S. Ásgeirsson	1101
Ásgeir Ólafsson	752
Ásgeir Sigurðsson	881
Áslaug B. Þórhallsdóttir	2064
Ásmundur Gústafsson	1503
Ásta Bjarnadóttir	1638
Ásta Guðbjörg Scobie	1559
Ástþór Bjarni Sigurðsson	1257
B-Stræti hf.	299
Baader Ísland hf.	2886
Baldur hf.	1605
Barðstrendingur hf.	1615
Barr sf.	1101
Bárður Jóhannesson	1240
Bent Scheving Thorsteinsson	1586
Berghildur Gísladóttir	2744
Bergljót Ólafsdóttir	1678
Bergsveinn Auðunsson	1940
Bergur Guðnason	1692
Birgir Guðjónsson	1745
Birgir Þór Guðmundsson	2517, 2522, 2530
Birgir Viðarsson	752

	Bls.
Birgit M. Johansen	2016
Birgitta Jónsdóttir	233
Bílaþort hf.	921
Bílasala Reykjavíkur	1120
Bílasalan Blik	3135
Bjarni Ingvar Árnason	160
Bjarni Bærings Bjarnason	1525
Bjarni Böðvarsson	716
Bjarni Einarsson	53
Bjarni Eyjólfsson	1979
Bjarni Garðarsson	136
Bjarni Jónasson	1890
Bjarni Sigfússon	1840
Bjarni Stefánsson	592
Björgúlfur Pétursson	1536
Björgvin Ármannsson	3117
Björgvin Halldórsson	2657
Björgvin Richter	937
Björk Arngrímsdóttir	856
Björn Baldursson	1940
Björn Benediktsson	390
Björn Erlendsson	1982
Björn K. Hafberg	1604
Björn Jóhannsson	1493
Björn Jónasson	1983
Björn Á. Jónsson	1604
Björn Sigurðsson	2910
Blað hf.	408
Blönduholt	797
Blönduósbær	923
Borgarstjórinn í Reykjavík	2664
Borgarverk hf.	1423
Borverk hf.	2042
Bóas Dagbjartur Bergsteinsson	2249
Bragi Blumenstein	1416
Bragi Bragason	2712
Brimborg hf.	638
Brjótur sf.	308, 1981
Bryndís Kristinsdóttir	3059, 3074

Brynhildur Briem	1333,	1342
Brynjólfur Grétarsson		2175
Bræðurnir Ormsson hf.		2115
Búnaðarbanki Íslands	8, 318, 2064,	2498
Byggðastofnun	8,	1572
Byggingasamvinnufélagið Aðalból		3153
BYKO-Byggingavöruverslun Kópavogs hf.		1212
Bæjarsjóður Akureyrar		648
Bæjarsjóður Neskaupstaðar		332
Bær		797
Böðvar Bjarnason		716
Dagmar hf.		2026
Dalshraun 4 hf.		136
Danilo Markovic		507
Daníel Gestsson		1347
Davíð Axelsson		296
Davíð Guðmundsson		224
Dánarbú Guðbjarts Benediktssonar	1847,	3098
Dánarbú Ingólfs Frylund Jensen		77
Dánarbú Karls Harrýs Sveinssonar		1814
Dánarbú Rafnkels Jónssonar		1819
Dánarbú Unnar Thors Briem	2958,	2972
Djúpbáturinn hf.		893
Dóms- og kirkjumálaráðuneytið		900
Dómsmálaráðherra		501
Dóra Jakóbína Halldórsdóttir		2838
Draupnir		497
Draupnissjóðurinn		497
Draupnissjóðurinn hf.		497
Dráttarbílar		2300
Dröfn hf.		893
Edda Guðmundsdóttir		1863
Edda Márusdóttir		1240
Edda Sigurrós Sverrisdóttir		1625
Edvard Lövdal		1997
Efnaco hf.		2154
Efnissala Guðjóns E. Jóhannssonar hf.		296
Eftirlaunasjóður Félags íslenskra atvinnuflugmanna		2034
Egill Egilsson		867

	Bls.
Egmont Film A/S	462
Eigendur jarðarinnar Blönduholts	797
Eigendur jarðarinnar Bæjar	797
Eigendur jarðarinnar Eyjar I	797
Eigendur jarðarinnar Eyjar II	797
Eigendur jarðarinnar Eyrar	797
Eigendur jarðarinnar Eyrarkots	797
Eigendur jarðarinnar Fells	797
Eigendur jarðarinnar Flekkudals	797
Eigendur jarðarinnar Fremra-Háls	797
Eigendur jarðarinnar Grímsstaða	797
Eigendur jarðarinnar Grjóteyrar	797
Eigendur jarðarinnar Háls	797
Eigendur jarðarinnar Hjalla	797
Eigendur jarðarinnar Hlíðaráss	797
Eigendur jarðarinnar Hurðarbaks	797
Eigendur jarðarinnar Hækingsdals	797
Eigendur jarðarinnar Írafells	797
Eigendur jarðarinnar Káraness	797
Eigendur jarðarinnar Káraneskots	797
Eigendur jarðarinnar Laxárness	797
Eigendur jarðarinnar Meðalfells	797
Eigendur jarðarinnar Möðruvalla I	797
Eigendur jarðarinnar Möðruvalla II	797
Eigendur jarðarinnar Neðra-Háls	797
Eigendur jarðarinnar Reynivalla	797
Eigendur jarðarinnar Sands	797
Eigendur jarðarinnar Sogns I	797
Eigendur jarðarinnar Sogns II	797
Eigendur jarðarinnar Valdastaða	797
Eigendur jarðarinnar Vindáss	797
Eigendur jarðarinnar Þorláksstaða	797
Eigendur jarðarinnar Þúfu	797
Eigendur jarðarinnar Þúfukots	797
Eignasjóðurinn hf.	2636
Eimskipafélag Íslands hf. 1700,	2552
Einar Ólafur Arnbjörnsson	1010
Einar Brynjólfsson	2120
Einar Friðbergsson	1611

	Bls.
Einar Guðfinnsson hf	1605
Einar Þór Hauksson	1161
Einar Þór Kolbeinsson	888
Einar Kristbjörnsson	2282
Einar Magnússon	1706
Einar Þórarinn Magnússon	426
Einar Ólafsson	934
Einar Pétursson	2788
Einar Sigurjónsson	752
Einar S. Svavarsson	1783
Eiríkur Freyr Blumenstein	1416
Eiríkur Sigfússon	3087
Elfa Eyþórsdóttir	3153
Elías Flótt Hansen	3175
Elías R. Sveinsson	1739
Elín Briem	1333, 1342
Elín Sigrún Guðmundsdóttir	2175
Elín Gunnarsdóttir	2921
Elisabet Benediktsdóttir	304
Elisabet Gunnarsdóttir	3187
Elmar Þór Þorkelsson	752
Elsa Pétursdóttir	2220
Elvar Hallgrímsson	224
Emanúel Morthens	1586
Emil B. Blöndal	72
Emilija Markovic	507
Engey hf.	1615
Erla Nielsen	2038
Erlendur Guðmundsson	902, 976
Erna Árnadóttir	1814
Erna Gréta Garðarsdóttir	2064
Erna Pétursdóttir	341
Eva Magnúsdóttir	2921
Eygló Haraldsdóttir	1538
Eyjahreppur	2972
Eyjar I	797
Eyjar II	797
Eyrarkot	797
Eyri	797

	Bls.
Eysteinn Georgsson	1553
Eyþór Guðmundsson	1052
Faghús hf.	1613
Fasteignamiðstöðin hf.	3175
Fasteignir ríkissjóðs	867
Fell	797
Ferðamálasjóður	592
Ferðaskrifstofan Áfangar hf.	2163
Féfang hf.	499, 2226
Félag íslenskra hljómlistarmanna	1668
Félagsmálaráðherra	1890
Félagsmiðstöðin	867
Finnbogi Jónsson	105
Fiskanes hf.	690, 2270
Fjallkonan hf.	2859
Fjárfestingarfélag Íslands hf.	187
Fjárfestingarfélagið Skandia hf.	1416, 2480
Fjármálaráðherra	29, 382, 435, 501, 505, 577, 700, 835, 919, 1220, 1231, 1347, 1542, 1596, 1597, 1598, 1599, 1600, 1890, 1982, 1983, 2300, 2480, 2664, 2744, 2830, 3054
Fjóla Guðmundsdóttir	355
Fjórðungssjúkrahúsið Neskaupstað	989
Flatökugerðin hf.	240
Flekkudalur	797
Fljótshlíðarhreppur	2091
Flugfélagið Óðinn hf.	2220
Flugmálastjórn	29
Flugvirkjafélag Íslands	700
Fokus Bank A/S	1976
Fórnarlambið hf.	1536
Framkvæmdasjóður Íslands	187, 1572, 2461
Framleiðnisjóður landbúnaðarins	3222
Framsókn	919
Fremri-Háls	797
Friðrik Ólafsson	2222
Friðrikka J. Almazan	2838
Frjálsi lífeyrissjóðurinn	592
Försäkringsaktiebolaget Skandia Nord	2489
G.P. verktakar hf.	1817, 3192

Gallerí Borg hf.	408
Garðar Haukur Steingrímsson	1061
Geir Jónsson	1623, 1936
Geir G. Waage	2417
Geirlaug Sigurðardóttir	2342
Gifspússning hf.	228, 2392
Gissur Þ. Árnason	1945
Gígja Skúladóttir	662
Gísli Eiríksson	1538
Gísli Gíslason	783
Gísli Bragi Hjartarson	1212
Gísli Kolbeins	3
Gísli Konráðsson	638
Gísli Örn Lárusson	2489
Gísli M. Sigmarsson	2208
Gjaldheimtan í Reykjavík	16, 26, 597, 911, 1268, 1594, 1900, 2002, 2502
Gjaldtökusjóður	1459, 1464, 2871
Gleipnir hf.	540, 1518, 1563
Glitnir hf.	850, 1493, 1614, 2548
Glófaxi hf.	2163
Gnípa hf.	1103
Goði hf.	1799
Grandi hf.	312, 694
Grágás hf.	2859
Grétar Sívertsen	2372
Grétar Sveinsson	1503
Grindavíkurbær	592
Grímsstaðir	797
Grímur Jónsson	160
Grjóteyri	797
Grundarkjör hf.	248, 257, 267
Guðbjartur Benediktsson	1847, 3098
Guðbjartur Halldórsson	572
Guðbjörg Ingólfssdóttir	3252
Guðbjörg Kristín Jónsdóttir	1614, 2548
Guðfinnur Einarsson	1727
Guðjón Böðvarsson sf.	46
Guðjón Jónsson	525, 592
Guðjón Ármann Jónsson	372

	Bls.
Guðjón Ólafur Kristbergsson	3229
Guðjón Sigurðsson	1596
Guðjón Styrkársson	2824
Guðjón Sveinsson	1423
Guðlaug Oddgeirsdóttir	3169
Guðlaugur Gauti Jónsson	3153
Guðmar og Jón hf.	1503
Guðmundur Rúnar Alfonsen	2456
Guðmundur Daði Ágústsson	3194
Guðmundur Baldursson	1598
Guðmundur Bjarnason	2513
Guðmundur Davíðsson	59
Guðmundur Guðjónsson	376
Guðmundur Heiðar Guðjónsson	1749
Guðmundur Sigurður Jóhannsson	63
Guðmundur Franklín Jónsson	953
Guðmundur Ingi Jónsson	1789
Guðmundur Kristinsson	1846
Guðmundur Óli Lyngmó	1611
Guðmundur Páll Ólafsson	1715
Guðmundur Ómar Pétursson	835
Guðmundur Sigurðsson	1299, 1305
Guðmundur Sveinbjörnsson	2580
Guðmundur Helgi Þórarinnsson	1440
Guðmundur S. Ögmundsson	2712
Guðni Ingólfur Guðnason	3126
Guðni Þórðarson	1489
Guðrún Arnardóttir	2175
Guðrún Álfgeirsdóttir	328
Guðrún Bergsdóttir	3094
Guðrún St. Halldórsdóttir Dodsworth	2038
Guðrún Einarsdóttir	2038
Guðrún Eiríksdóttir	1600
Guðrún Gísladóttir	2175
Guðrún Guðbjartsdóttir	1847, 3098
Guðrún Halldórsdóttir	2433
Guðrún Jakobsdóttir	3206
Guðrún Nanna Jónsdóttir	2001
Guðrún Sigurðardóttir	1945

Guðrún Sigþórsdóttir	1789
Guðrún Skarphéðinsdóttir	2023
Gunnar Guðjónsson	2175
Gunnar Guðmundsson	1275
Gunnar Ingibergsson	2559
Gunnar Jóhannesson	2733
Gunnar Kristófersson	507
Gunnar S. Óskarsson	3153
Gunnar Sigurðsson	1611
Gunnar Stefánsson	1305
Gunnar Svavarsson	2154
Gunnarstindur hf.	440
Gunnjóna S. Jensdóttir	2064
Gunnlaug Árnadóttir	19
Gunnlaugur Atli Sigfússon	1807
Guttormur Rafnkelsson	1819
Gylfi Gunnarsson	2280
Haflax hf.	1063
Hafsteinn Guðmundsson	1075
Hagvirki-Klettur hf.	1220
Halla Þórhallsdóttir	2517
Halldór Ástvaldsson	2777
Halldór Baldvinsson	1120
Halldór Páll Eydal	1136
Halldór Guðmundsson	1275
Halldór Júlíusson	2214
Halldór Valgeirsson	447
Hallgrímur Einarsson	867
Hallur Birgisson	2064
Hallur Steingrímsson	1756
Hallvarður Guðlaugsson	3153
Hamraborg hf.	215
Hannes Haraldsson	752
Hannes Ragnar Franzson	3132
Haraldur hf.	1692
Haraldur Á. Bjarnason	2772
Haraldur Ellingsen	1638
Haraldur Jónsson	1257
Haukur Haraldsson	2064

	Bls.
Hákon Ólafur Ísaksson	1887
Háls	797
Heiðar R. Ástvaldsson	2264
Heiðdís Sigursteinsdóttir	1807
Heilbrigðis- og tryggingamálaráðuneytið	167
Heilbrigðis- og tryggingamálaráðherra	505, 1599
Heimir Tryggvason	1611
Hekla hf.	435
Helga Árnadóttir	19
Helga Bylgja Gísladóttir	19
Helga Gunnarsdóttir	1887
Helga Gunnólfsdóttir	19
Helga Hjördís Sigurðardóttir	1715
Helga M. Thors	2958, 2972
Helgi Birgisson	3017
Helgi Einarsson	2712
Helgi Marteinn Gunnlaugsson	572
Helgi G. Jónsson	2175
Helgi V. Jónsson hrl	114, 1363
Helgi Ólafsson	902
Hendrik Jafetsson	1240
Herborg Árnadóttir	2315
Herluf Clausen	372, 495
Hermann Jóhannsson	1623, 1936
Herrabúðin hf.	597
Hið íslenska kennarafélag	1542
Hilda Hafsteinsdóttir	501
Hilmar Ingimarsson	752
Hilmar Snorrason	1503
Hilmar Viktorsson	2115
Hitaveita Akraness og Borgarfjarðar	2214
Hjallar	797
Hjalti Hauksson	312
Hjálmur hf	916
Hjördís Guðmundsdóttir	2012
Hlein hf	1607
Hlíðarás	797
Hljómbær hf	3019
Hlynur Tryggvason	923, 2148

Holta- og Landsveitarhreppur	2120
Hólmi hf.	440
Hraðfrystihús Patreksfjarðar hf.	1682
Hrafnhildur Borgþórsdóttir	2249
Hrafnhildur Vilhelmsdóttir	2315
Hrefna Víglundsóttir	822
Hreiðar Bergur Hreiðarsson	966, 2031
Hreinn Vilhjálmsson	752
Hreyfill svf	328
Hríseyjarhreppur	2222
Hugi Ingibjartsson	752
Hulda Björnsdóttir	1293
Hulda Hrönn Jónsdóttir	2194
Hurðarbak	797
Húsasmiðjan hf	77
Húsbyrgi hf.	2664
Húseigendapjónustan S. Sigurðsson hf.	1739
Húsfélag Glæsibæjar	1616, 1617
Húsfélagið Austurströnd 8	1466
Húsfélagið Efstaleiti 10, 12 og 14	1586
Húsfélagið Engihjalla 19	2392
Húsfélagið Hamraborg 14	215
Húsfélagið Suðurhvammi 5, 7 og 9	1287
Húsfélögin Kleppsvegi 136, 138 og 140	509
Húsnæðisstofnun ríkisins	1966
Hækingsdalur	797
Hörður Þorleifsson	1586
Iðnþróunarsjóður	1572
Ingi Jóhann Valsson	752
Ingibjörg Helga Óskarsdóttir	198
Ingibjörg Sigurðardóttir	347
Ingolf Frylund Jensen	77
Ingólfína Eggertsdóttir	953
Ingólfur Aðalbjörnsson	710
Ingólfur Þórisson	105
Ingunn Egilsdóttir	867
Ingvi Rafn Jóhannsson	2077
Innheimtumaður ríkissjóðs í Garðabæ	2300
Írafell	797

	Bls.
Íselco sf.	1851
Íshaf hf.	1980
Íshússfélag Bolungarvíkur hf.	1605
Íslandsbanki hf.	119, 127, 134, 341, 453, 495, 893, 1131, 1275, 1299, 1305, 1563, 1603, 1606, 1609, 1678, 1706, 1777, 1807, 1863, 2379, 2445, 2461, 2636, 2788, 2941
Íslandslax hf.	243
Íslensk matvælaframleiðsla hf.	26
Íslenska álfélagið hf.	1245
Íslenska ríkið 53, 626, 1103, 1542, 1979, 1980, 2328, 2886,	2994
Íslenska umboðssalan hf.	694, 1607
Ístess hf.	1629
Ítalska verslunarfélagið hf.	2818, 3135
Ívar Baldvinsson 2830	
Ívar Jónsson 1614,	2548
Ívar Valbergsson 1436	
Jan G. Davidsson 1458, 1630, 3003,	3081
Jarðeignir ríkisins 2169, 2541,	3117
Jenný Lind Árnadóttir 505	
Jenný Sigrún Sigfúsdóttir 1599	
Jens Óskarsson 279	
Jóhann Benediktsson 3087	
Jóhann Pétur Margeirsson 1851	
Jóhann Ólafsson 1466	
Jóhann Sigurðsson 1333,	1342
Jóhanna Pálsdóttir 2003	
Jóhanna Tryggvadóttir 2777	
Jóhannes Ágústsson 382	
Jóhannes Jóhannesson 1240	
Jóhannes Jónsson 228	
Jóhannes Kjartansson 752	
Jón Baldur Baldursson 2467	
Jón Benediktsson 1609	
Jón Bjarnason 130	
Jón Ágúst Björnsson 1611	
Jón V. Einarsson 752	
Jón Elíasson 224	
Jón Franklín 1678	
Jón Marinó Guðbrandsson 2703	

Jón Einar Guðlaugsson	752
Jón Guðmundsson	1985
Jón V. Hálfðánarson	1611
Jón Arnar Hinriksson	1611
Jón Eggert Hvanndal	493
Jón Ingimundarson	2042
Jón Ívarsson	1614, 2548
Jón Einar Jakobsson	2824
Jón Thorberg Jensson	2288
Jón Tryggvi Jónsson	233
Jón Oddsson	503, 2080
Jón Kristján Ólafsson	1594
Jón Ó. Ragnarsson	299
Jón Sigurðsson	3135
Jón Valentínusson	1458, 1630, 3003
Jón Þorvarðarson	3048
Jóna Kristbjörnsdóttir	1859
Jóna Ósk Pétursdóttir	3229
Jóna Íris Thors	2958, 2972
Jónas Bjarnason	2777
Jónas Haraldsson	1597
Jónas Kristjánsson	662
Jónas Hreinn Sigurjónsson	1114
Jónas Skaftason	683
Júlía Sjöfn Sigurjónsdóttir	1114
Júlíus A. Hjálmarsson	2002
Júlíus Þorbergsson	2372
Júlíus Gunnar Þorgeirsson	1978
K	196, 470, 602, 692, 970, 1311
K. Magnússon sf.	1389
Kaffi Reykjavík hf.	1952
Karl L. Magnússon	3081
Karl Ólafsson	1540, 2493
Karl Rúnar Ólafsson	1997
Karl Snorrason	2064
Karl Sveinsson	1945
Karl Harrý Sveinsson	1814
Kassagerð Reykjavíkur hf.	1527
Katrín Briem	1333, 1342

	Bls.
Kaupfélag Austur-Skaftfellinga	1610
Kaupfélag Reykjavíkur og nágrennis	2383, 2847
Kaupþing hf.	1789, 2678
Káranes	797
Káraneskot	797
Kirkjugarðar Reykjavíkurprófastsdæma	2592
Kjarnafæði hf.	540
Kjartan Magnússon	1518
Kjartan Nielsen	2038
Kolbeinsstaðahreppur	2958
Kolbrún Engilbertsdóttir	1984
Krabbameinsfélag Íslands	2264
Kreditkort hf.	355, 3187
Kristbjörg Jónsdóttir	3132
Kristinn Álfgeirsson	328
Kristinn Friðþjófsson	1231
Kristinn Guðjónsson	1287
Kristinn Þ. Jensson	134, 1603
Kristinn Margeir Jóhannesson	752
Kristinn Skarphéðinsson	1611
Kristín Árnadóttir	1847, 3098
Kristín Eysteinsdóttir	453
Kristín Jóhannesdóttir	1240
Kristín Sigurrós Jónasdóttir	1628
Kristín Dóra Karlsdóttir	2064
Kristín Márusdóttir	1240
Kristján Ágústsson	2498
Kristján Árni Baldvinsson	1120
Kristján Geirsson	1613
Kristján A. Guðjónsson	1611
Kristján Hálfðánarson	304
Kristján Jóakimsson	1611
Kristján Jónsson	752
Kristján R. Kristjánsson	2059
Kristján Ólafsson	2115
Kristján Pálsson	1752
Kristján Stefánsson	1616, 1617, 2270
Kristján Sturluson	2064
Kristján Wendel	497

Kristján P. Willatzen	2910
Kristján Þorvaldsson	408
Kvístás sf.	2130
Kærunefnd jafnréttismála	1599
Köfunarstöðin hf.	1859
Kökugerðin hf.	240
Landbúnaðarráðherra	1075, 1596, 1598
Landhelgisgæsla Íslands	700
Landlæknir f.h. landlæknisembættisins	167
Landsbanki Íslands	286, 314, 592, 919, 1489, 1760, 2513, 2925, 3126
Landsveitarhreppur	2120
Laufás hf.	1628
Laufey Elsa Sólveigardóttir	1963, 3010
Laugarásbíó	462, 577
Laxárnes	797
Lánasjóður íslenskra námsmanna	1623, 1936
Lárus Hinriksson	390
Lárus K. Viggósson	3194
Lilja Guðbjartsdóttir	1847, 3098
Lilja Laxdal	1136
Lind hf.	1387, 1605
Lindon ApS	2921
Lífeyrissjóður Dagsbrúnar og Framsóknar	919, 1666
Lífeyrissjóður Félags íslenskra stjórnunarstarfsmanna á Keflavíkurflugvelli .	493
Lífeyrissjóður rafiðnaðarmanna	3019
Lífeyrissjóður starfsmanna Áburðarverksmiðju ríkisins	1985
Lífeyrissjóður verksmiðjufólks	2001
Líkkistuvinnustofa Eyvindar Árnasonar sf.	2592
Lína Dagbjört Friðriksdóttir	3012
Loðskinn hf.	2552
Lofthildur Kristín Loftsdóttir	3132
M	196, 470, 602, 692, 970, 1311
Magnús Bergs	1161, 1175
Magnús Th. S. Blöndal ehf.	2282
Magnús Guðmundsson	1625, 2034
Magnús Helgi Guðmundsson	2517, 2522, 2530
Margeir Jóhannsson	1851
Margrét Steinunn Bárðardóttir	1799
Margrét Jónsdóttir	1240

	Bls.
Margrét Óskarsdóttir	1638
Marteinn Björnsson	1499
Matthías Guðmundsson	867
Matthías Viktorsson	63
Málflutningsstofan sf.	961
Meðalfell	797
Mega-film kvikmyndagerð	1625
Menntamálaráðherra	382
Miðfell hf.	1611
Mikligarður hf.	3094
Mjólnir hf.	916
Mosfellsbær	1966
Múrklæðning hf.	1785
Möðruvellir I	797
Möðruvellir II	797
Naust hf.	804
Neðri-Háls	797
Nesleið hf.	1387
Nesvirki hf.	6
Niels Christian Nielsen	2038
Niels Adolf Ársælsson	2507
Niels P. Sigurðsson	881
Norrex hf.	1527
Oddbjörg Óskarsdóttir	2064
Oddný Sigríður Jónsdóttir	1075
Olga Sveinsdóttir	328
Olgeir Engilbertsson	2120
Olgeir Kristjónsson	632
Oliver Pálmarsson	752
Olúfélagið hf.	1900
Olúsamlag Keflavíkur og nágrennis	2522
Olúverslun Íslands hf.	888
Otto Wathne hf.	2871
Ottó Jónsson	934
Ó. Johnson & Kaaber hf.	267
Ólafsfjarðarbær	318
Ólafur Rúnar Gunnarsson	400
Ólafur Höskuldsson	2064
Ólafur H. Jakobsson	850

	Bls.
Ólafur Jónsson	453
Ólafur Oddgeirsson	2077
Ólafur H. Ólafsson	1611
Ólafur M. Ólafsson	37
Ólafur R. Sigurðsson	29
Ólafur Sigurgeirsson	774
Óli P. Barðdal	704
Óli Sven Styff	1245
Ólína Aðalbjörnsdóttir	1401
Ólína Jóhanna Jónsdóttir	1075
Ólöf Briem	1333, 1342
Ólöf Eiríksdóttir	114
Ómar Franklínsson	2859
Óskar Barkarson	752
Óskar Ingibersson	1994
Óskar Jónsson	332
Óskar Ólafsson	3012
Óttar Yngvason	2958, 2972
P. Samúelsson hf.	3054
Pálína Vagnsdóttir	1136
Páll Alfreðsson	1212
Páll Egilsson	1792
Páll Erlingsson	841
Páll Jóhannsson	2657
Páll Jónsson	1976
Páll G. Jónsson	2958, 2972
Páll Sigurjónsson	2190
Pálmi Friðriksson	1131
Pálmi Sigurðsson	2300
Penson hf.	1952
Pétur Bjarnason	835, 1814
Pétur Hraunfjörð Ingvason	3229
Pétur Pétursson	752, 774
Pétur Óli Pétursson	1605
Pétur B. Sch. Thorsteinsson	752
Pétur Þór Sigurðsson	802
Pétur Símonarson	2190
Pfaff hf.	1559
Pharmaco hf.	2328

	Bls.
Póst- og símamálastofnun	2641
Prentsmiðjan Oddi hf.	347
Prestssetrasjóður	53
R. Benediktsson sf.	525
R. Guðmundsson hf.	1293
Radíóbúðin hf.	804
Rafiðnaðarsamband Íslands	3019
Rafmagnsveitur ríkisins	1540, 2493
Rafnkell Jónsson	1819
Ragnar Böðvarsson	2169, 2541
Ragnhildur Guðmundsdóttir	2712
Ragnhildur Kristín Ólafsdóttir	2175
Ragnhildur R. Þórarinsdóttir	1614, 2548
Rannveig Þ. Sigurðardóttir	989
Rauðará hf.	867
Rauði Kross Íslands	2264
Reykjanes hf. - útgerð	2517, 2522, 2530
Reykjavíkurborg	1817, 3192
Reynivellir	797
Richard R. Thors	2958, 2972
Ríkharð Sigurðsson	1984
Ríkið	2417
Ríkisspítalar	167, 3277
Ríkisútvarpið	1668
Robert C. Yeoman	2758
Róbert Benediktsson	525
Rósa Jóníða Benediktsdóttir	3
Rósa Valtýsdóttir	3197
Runólfur Sigurðsson	2064
Rut Skúladóttir	2379
Rúnar Valsson	400
Rækjunes hf.	279
Rögnvaldur Finnbogason	53
S.V. vöruflutningar	1528, 1530, 1532, 2895, 2900, 2905
Saltkaup hf.	1610
Samband íslenskra samvinnufélaga	2847
Samband íslenskra samvinnufélaga v/búvörudeildar þess	257
Sameinaði lífeyrissjóðurinn	1966
Samgönguráðherra	29, 1347, 2744

Samherji hf.	1745,	1749
Samkeppnisstofnun		2760
Samskip hf.	308,	1981
Samstarfsráð heilsugæslustöðvanna í Reykjavík		1599
Samvinnulífeyrissjóðurinn		2383
Samvinnusjóður Íslands hf.		1395
Sandur		797
Selma Ó. Björgvinsdóttir	119,	127
Sendiráð Bandaríkja Norður-Ameríku á Íslandi		2023
Seyðisfjarðarkaupstaður		1606
Sigfús Tryggvi Blumenstein		1416
Sigluberg hf.		1618
Siglufjarðarkaupstaður		2101
Sigmar Gíslason		2208
Sigríður O. Malmberg		3269
Sigrún Arnardóttir		2064
Sigrún Júlíusdóttir		1114
Sigrún Óskarsdóttir		1638
Sigurbjörg Gísladóttir		1620
Sigurborg Þórarinsdóttir		2630
Sigurður Björgvin Björnsson		1401
Sigurður Bragason		1646
Sigurður Egilsson		867
Sigurður Friðriksson		19
Sigurður Þór Guðjónsson		167
Sigurður A. Gunnarsson		1611
Sigurður V. Jónasson		1611
Sigurður Jónsson		1075
Sigurður Már Jónsson		1257
Sigurður Vignir Matthíasson		376
Sigurður Reynisson		687
Sigurður Sigurdórsson		1604
Sigurður Sigurðsson		3169
Sigurður Stefánsson		3087
Sigurður Sveinbjörnsson		306
Sigurður Valdimarsson		198
Sigurður Þorleifsson		2130
Sigurgeir Kjartansson		1627
Sigurgeir Sigurðsson		59

	Bls.
Sigurjón Andrédsson	841
Sigurjón Magnús Egilsson	2507
Sigurjón Guðmundsson	1658
Sigurjón Ólafsson	923, 2148
Sigurjón Ragnarsson	802
Sjávarréttir hf.	1572
Sjávarútvegsráðherra	2830
Sjóvá-Almennar tryggingar hf.	37, 198, 310, 376, 638, 704, 783, 856, 937, 1559, 1727, 2194, 2249, 2288, 2559, 2703, 2925, 3197, 3206, 3252
Skagfirðingur hf.	2900, 2905
Skandia hf.	662, 1416, 2480, 2941
Skandia Nord	2489
Skarphéðinn Árnason	669
Skeljungur hf.	2026
Skipabrautin hf.	314
Skipasmiðjan Hörður hf.	690
Skipasmiðastöðin Dröfn hf.	893
Skjöldur hf.	1530, 1532
Skólanefnd Stóru-Vogaskóla	1940
Skúli Magnússon	1091, 1375
Smári Gunnarsson	921
Smjörlíki hf.	248
Snorri G. Bogason	1611
Snorri Ólafsson	2280
Snæbjörn Aðils	752
Snæfellingur hf.	710
Snæfellsbær	1752
Soffía Snædís Sveinsdóttir	856
Sogn I	797
Sogn II	797
Sólberg Svanur Bjarnason	752
Sparisjóður Hafnarfjarðar	1319, 1389, 1604
Sparisjóður Reykjavíkur og nágrennis	2630
Sparisjóðurinn í Keflavík	592, 2003
St. Jósefsspítali	2342
Stakksvík hf.	1431, 1436, 1440
Stálskip hf.	1395, 1682

Stálsmiðjan hf.	2582
Stefanía A. Sigurjónsdóttir	900
Stefán Ásmundsson	1431
Stefán Kristjánsson	592
Stefán Jón Sigurðsson	2288
Stefán Stefánsson	306
Steindór V. Steindórsson	648
Steingrímur Sigurðsson	752
Steinn Oddgeir Sigurjónsson	961
Steinsmiðja S. Helgasonar hf.	687
Steinullarverksmiðjan hf.	2760
Steinunn B. Garðarsdóttir	1792
Steinunn Hjartardóttir	63
Steinunn M. Lárusdóttir	1617
Stella Jóhannsdóttir	1676
Steypastöð Dalvíkur hf.	1412
Stígandi hf.	1268
Strætisvagnar Ísafjarðar hf.	736
Sturla-Hjartarson	3252
Suðureyrarhreppur	2012
Sund hf.	1700
Svanhildur Guðbjartsdóttir	1375
Svanur Guðmundsson	243
Svanur Jóhannsson	1620
Svarar Pétursson	286
Sveinn Helgi Geirsson	752
Sveinn V. Kristinsson	1375
Sveinn Magnússon	2818
Sveinn Rafnsson	835
Sveinn Sigurbjörnsson	3087
Sveinn H. Skúlason	1319
Sveinn Snorrason	1319
Sveinn Valtýsson	1628
Sverrir Einar Eiríksson	310
Sýslumaðurinn í Keflavík	6
Sýslumaðurinn í Kópavogi	2678
Sýslumaðurinn í Reykjavík	919
Söltunarfélag Dalvíkur hf.	604
Sölvi Fannar Viðarsson	752

	Bls.
T. Skretting A/S	1629
Takmark hf.	592
Tannlæknafélag Íslands	3059, 3074
Táknafjarðarhreppur	1626
Timbur og stál hf.	1666
Tollstjórinn í Reykjavík	46, 687, 2582, 2758
Torfi Axelsson	2064
Tómas Helgason	167
Tómas Kristjánsson	1638
Tómas Óskarsson	2148
Tómas A. Tómasson	503, 2080
Tréverk hf.	2101
Trygging hf.	525, 1760
Tryggingastofnun ríkisins	867, 2208
Tryggvi Einar Geirsson	3081
Tryggvi Gunnarsson	1401
Tryggvi Hannesson	1363
Tryggvi Stefánsson	3087
Ulrich Falkner	119, 127, 3081
Umhverfissráðherra	2664
Unnbjörg Eygló Sigurjónsdóttir	1114
Unnsteinn Jóhannsson	822
Unnur Thors Briem	2958, 2972
Unnur Sigurðardóttir	2712
Úlfar Þormóðsson	408
Útgerðarfélag Akureyringa hf.	1431, 1436, 1440
Vagn Jónsson, fasteignasala	2315
Valafell hf.	2830
Valbjörn Jónsson	752
Valdastaðir	797
Valdimar Elíasson	1706
Valur Magnússon	1952
Vari hf.	1646
Varmabyggð hf.	224
Vatnsleysustrandarhreppur	1940
Vatnsveitufélagið Berglind	1499
Vátryggingafélag Íslands hf.	592, 1553, 2456, 2693, 2859, 3048, 3252, 3269
Vátryggingafélagið Skandia hf.	662, 2941
Veiðifélag Kjósarhepps	797

	Bls.
Veiðifélag Langadalsár	160
Veitingahúsið Óðal ehf.	1952
Verðbréfavíðskipti Samvinnubankans	919
Verk hf.	509
Verkbær hf.	3019
Verksmiðjan Vífilfell hf.	1091
Verslunin Hljómbær hf.	3019
Vestur-Eyjafjallahreppur	2091
Vélar og þjónusta hf.	1605
Vélorka hf.	669, 2733
Vélsmiðja K. Magnússonar sf.	1389
Vélsmiðjan Mjölur hf.	916
Vélsmiðjan Þristur hf.	1785
Véltak hf.	447
Viðar Arthúrssen 114,	1363
Viðar Daníelsson	2264
Viðar Jónsson	752
Vigdís Guðbjartsdóttir	1847, 3098
Vigdís Kjartansdóttir	1879
Vigfús Björgvinsson	499
Vilberg Rafn Vilbergsson	2580
Vilborg Elísdóttir	1879
Vilborg Yrsa Sigurðardóttir	626, 2994
Vilhelmína Edda Lúðvíksdóttir	2693
Vilhjálmur Thomas	1676
Vilmundur Þorgrímsson	1175
Vindás	797
Vinnuvélar hf.	976
Vita- og hafnamálaskrifstofan	1347
Vivian D. Ólafsdóttir	37
Víðir Þorgrímsson	867
Vífilfell hf.	1091
Vökvavélar hf.	1423
Vörðufell hf.	2016
Wan Eknarin	966, 2031
X	3277
Ýtan hf.	1412
Zophonías Antonsson	1756
P. Guðjónsson hf.	2641

	Bls.
Pingeyrarkirkjusókn	1785
Porbjörg Atladóttir	1846
Porfinnur Guðnason	1977
Porgeir Axelsson	752
Porkell Ingibergsson	1525
Porkell Valdimarsson	198
Porlaksstaðir	797
Porlaksvör hf.	1777
Porleifur Sívertsen	1840
Pormóður rammi hf.	1528, 1611, 2895
Porsteinn Einarsson	130
Porsteinn Gíslason	1010
Porsteinn Símonarson	1618
Porsteinn Laufkvist Porsteinsson	1963, 3010
Þóra Kristín Ásgeirsdóttir	408
Þóra Óskarsdóttir	683
Þóra Ólöf Óskarsdóttir	3229
Þórarinn Jakobsson	867
Þórður Daníel Bergmann	911
Þórður Magnússon	1459, 1464
Þórður Örn Stefánsson	592
Þórður Thors	2958, 2972
Þórhallur Guðmundsson	752
Þórir Gunnarsson	867
Þórir Magnússon	1706
Þórunn Guðmundsdóttir	2226
Þórunn Snorradóttir	3048
Protabú Álafoss hf.	2445
Protabú Árlax hf.	2925
Protabú Árna Sigurðssonar	2433
Protabú Bílports hf.	921
Protabú Davíðs Axelssonar	296
Protabú Einars Guðfinnssonar hf.	1605
Protabú Ferðaskrifstofunnar Áfanga hf.	2163
Protabú Fórnarlambins hf.	1536
Protabú Grundarkjörs hf.	248, 257, 267
Protabú Hagvirkis-Kletts hf.	1220
Protabú Hannesar Ragnars Franzsonar	3132
Protabú Hleinar hf.	1607

Protabú Hraðfrystihúss Patreksfjarðar hf.	1682
Protabú Íslandslax hf.	243
Protabú Ístess hf.	1629
Protabú Ítalska-verslunarfélagsins hf.	2818, 3135
Protabú Kaupfélags Reykjavíkur og nágrennis	2383, 2847
Protabú Köfunarstöðvarinnar hf.	1859
Protabú Miklagarðs hf.	3094
Protabú Norrex hf.	1527
Protabú Reykjaness hf. - útgerðar	2517, 2522, 2530
Protabú Sigurbjargar Gísladóttur	1620
Protabú Sigurðar Sigurðssonar	3169
Protabú Skipasmiðjunnar Harðar hf.	690
Protabú Tréverks hf.	2101
Protabú Ulrichs Falkner	119, 127, 3081
Protabú Vélsmiðju K. Magnússonar sf.	1389
Protabú Verks hf.	509
Protabú Viðars Arthúrssonar	114, 1363
Protabú Þóru Óskarsdóttur	683
Þrestur Sveinbjörnsson	306
Þúfa	797
Þúfukot	797
Þýsk-íslenska hf.	2760
Ölfushreppur	233
Örn Úlfar Andrésson	1783
Örn Erlendsson	53
Örn Falkner	119
Örn Harðarson	1614, 2548
Örn Hólm	1994
Örn Jónsson	934
Örn Valdimarsson	2467
Örvar Ingólfsson	2059
Örvar Sigurðsson	1299
Öxarfjarðarhreppur	390

B. Opinber mál

Aðalsteinn Aðalsteinsson	517
Agnes Bragadóttir	2879
Ari Kristján Runólfsson	1520
Ágúst Liljan Sigurðsson	548

	Bls.
Árni Sverrir Reynisson	588
Ásgeir Heiðar Ásgeirsson	791
Ásgeir Jónsson	3089
Ástþór Bjarni Sigurðsson	2049
Ásvaldur Friðriksson	2410
Baldur Stefán Svavarsson	707
Birgir Þór Birgisson	1920, 2172
Birgir Sigurjónsson	1608, 3149
Bjarni Leifur Pétursson	906, 1270, 1276
Bjartmar Vignir Þorgrímsson	553
Björgvin Laugdal Árnason	3141
Björgvin Þór Hólm	1113
Björn Gísli Bragason	983
Björn Ingiberg Kristjánsson	1474
David Kuprava	1934, 2537
E	1199
Eggert Unnsteinsson	2756
Einar Guðbjartsson	1145
Gísli Páll Oddsson	1043
Guðmundur Sigurður Þór Lárusson	2079
Guðni Þór Sigurjónsson	3182
Gunnar Gunnarsson	1722
Hafsteinn Már Magnússon	1122
Hafþór Hafdal Jónsson	366
Hallgrímur Sigurður Sveinsson	2410
Heiðar Þór Guðmundsson	1923, 2224
Hildur Fríða Þórhallsdóttir	1905
Hreinn Ómar Elliðason	2984
Ingibergur Sigurjónsson	1282
J	2883
Jóel Jóhannsson	1652
Jóhann Björnsson	2244
Jóhanna Rut Birgisdóttir	1484
Jón Þórarinnsson	791
Jónas James Norris	908, 1534, 2770, 3238
Joseph Georg Adessa	1673
Karl Magnússon	727
Karl Jóhannes Mortensen	562
Kristinn Snæfeld Haukdal Styrmisson	2355

Kristján Gunnarsson	2610
Kristján Hauksson	600
Lárus Stefánsson	361
Lárus Björn Svavarsson	557
Lögreglustjórinn í Reykjavík	1913
M	3023
Magnús Welding Jónsson	2569
Magnús Björgvin Sveinsson	1908, 1915, 1961
Malkhaz Nanava	1932, 2539
Margrét Bryndís Haraldsdóttir	2049
Matthías Ingibergsson	987
Michael Paul Rimmer	2277, 2377, 2535
Ólafur Bragason	486
Ómar Örn Grímsson	210
Pálmi Þór Laxdal Jónsson	2569
Ragnar Örn Eiríksson	1849
Rannsóknarlögregla ríkisins	1, 44, 297, 600, 906, 908, 1266, 1534, 1601, 1849, 1905, 1908, 1911, 1915, 1917, 1920, 1923, 1927, 1932, 1934, 1961, 2224, 2277, 2377, 2770, 2869, 2879
Reynir Sigurjón Sigurjónsson	521
Roy Ófeigur Breiðfjörð	1480
Runólfur Oddsson	1913
Sigmundur Rúnar Rafnsson	745
Sigurður Hilmar Ólason	479
Sigurður Hólm Sigurðsson	2336
Sigurður Pétur Sigurðsson	2235
Sigurður Þór Sigurðsson	1911
Sigurjón Reynir Eiríksson	100
Sigurjón Pétursson	1266, 1273
Sigurjón Sigurðsson	2474
Snorri Þór Snorrason	3025
Starri Hjartarson	551
Steinar Bragi Lemacks Jósefsson	1917
Steingrímur Njálsson	44, 2021, 2351
Sveinn Eiríkur Sigfússon	1444
Sverrir Hólm Reynisson	2474
Sævar Arnfjörð Hreiðarsson	2869, 3287
Tómas Jakob Sigurðsson	1927

	Bls.
Trausti Róbert Guðmundsson	1601
Unnar Sigurður Hansen	88
Vígfús Kristinn Hjartarson	814
X	1190, 1469, 1631
Þorgeir Brimir Hjaltason	1570
Þorri Jóhannsson	2235
Þorsteinn Þorsteinsson	2081
Þorvarður Jóhann Jónsson	1619, 2629
Þórhallur Ölver Gunnlaugsson	1, 297, 2796
Ögmundur Eggert Ásmundsson Reykdal	1548

III. SKRÁ
um lög og reglugerðir, samþykktir o.fl.,
sem vitnað er til í LXVI. bindi
hæstaréttardóma.

1281, Jónsbók.

31. kafli — 2095

1798, 9. febrúar. Tilskipun um áritun afborgana á skuldabréf.

— 12

3. gr. — 23, 24

1849, 20. júní. Tilskipun um veiði á Íslandi.

3. gr. — 2756

1878, nr. 3, 12. apríl. Lög um skipti á dánarbúum og félagsbúum o.fl.

IV. kafli — 1243

33. gr. — 3100

35. gr. — 3100

51. gr. — 2440, 2443

52. gr. — 1243

53. gr. — 1243

54. gr. — 1243

60. gr. — 2443

64. gr. — 2441, 2443

84. gr. — 2386

133. gr. — 1538

1882, nr. 5, 17. mars. Landamerkjälög.

— 2128

2. gr. — 2127

1885, nr. 29, 16. desember. Lög um lögtak og fjárnám án undanfarins dóms eða sáttar.

1. gr. — 1229

2. gr. — 911, 912, 1230

1887, nr. 18, 4. nóvember. Lög um veð.

— 2452

4. gr. — 1765, 1766, 1768, 1774, 1775

6. gr. — 2028, 2889, 2890, 2891, 2893

1887, nr. 19, 4. nóvember. Lög um aðför.

— 1392, 2164, 2166, 2167, 3190

46. gr. — 1392

48. gr. — 1392, 1393

50. gr. — 1390, 1392, 1393, 2164, 2166, 2167

51. gr. — 3187, 3190, 3191

1901, nr. 23, 13. september. Lög um forgangsrétt veðhafa fyrir vöxtum.

— 914, 1974, 2073

1903, nr. 42, 13. nóvember. Lög um verslanaskrár, firmu og prókúruumboð.

10. gr. — 1656

25. gr. — 1777

1903, nr. 43, 13. nóvember. Lög um vörumerki.

— 1655, 1656

13. gr. — 1655, 1656

17. gr. — 1656

1905, nr. 14, 20. október. Lög um fyrning skulda og annarra kröfuréttinda.

1. gr. — 1229, 2644

2. gr. — 2192, 2794, 2828

3. gr. — 49, 50, 464, 935, 1221, 1229, 1410, 2190, 2192, 2295, 2653,
2654, 2655, 2825, 3161, 3163, 3165

4. gr. — 1410, 2190, 2192, 2193

5. gr. — 936, 2824, 2828

6. gr. — 2825

11. gr. — 154, 156, 1221, 1225, 1229, 2654, 2655

12. gr. — 1221, 1225, 1229

1905, nr. 43, 10. nóvember. Sveitastjórnarlög.

1. gr. — 2096

2. gr. — 2096

1905, nr. 46, 10. nóvember. Lög um hefð.

— 1829

2. gr. — 1639, 1827, 1828, 2127, 2128, 2129

1922, nr. 39, 19. júní. Lög um lausafjárkaup.

— 679, 810, 830, 1035, 1703, 1719, 2151, 2470, 2722, 2723, 2897, 2902, 2907

5. gr. — 1759, 2047, 2157, 2648

6. gr. — 807, 812

28. gr. — 830, 1032

42. gr. — 451, 452, 672, 847, 848, 1035, 1036, 1039, 1040, 1140, 1407, 1409, 1424, 1426, 1427, 1428, 1429, 1719, 2315, 2319, 2320, 2321, 2723, 2739, 2911, 2919, 3158, 3235, 3236

43. gr. — 80, 83, 85, 2737

44. gr. — 842, 1719, 2725, 3235

47. gr. — 83, 2722, 2725

52. gr. — 78, 86, 1408, 1720, 2725

53. gr. — 80, 84, 85, 1371, 1373

54. gr. — 138, 154, 156, 672, 1033, 1408

59. gr. — 1716, 1719, 1720

61. gr. — 714

1923, nr. 20, 20. júní. Lög um réttindi og skyldur hjóna.

30. gr. — 124, 2007, 2008, 2009

32. gr. — 2003

33. gr. — 124, 2003, 2442

42. gr. — 451, 452, 672

60. gr. — 2442, 3170, 3174

1927, nr. 12, 31. maí. Sveitarstjórnarlög.

— 2096

1928, nr. 71, 7. maí. Lög um vernd atvinnufyrirtækja gegn óréttmætum prentuðum ummælum.

— 423, 428

1. gr. — 412, 413, 423, 424

2. gr. — 1264

1929, nr. 7, 14. júní. Lög um tannlækningar.

— 3059, 3060, 3071

3. gr. — 3059, 3066, 3071

4. gr. — 3060, 3066, 3068, 3071

1930, nr. 28, 19. maí. Lög um greiðslu verkkaups.

— 740, 1297

1932, nr. 34, 23. júní. Lög um breyting á lögum nr. 7/1929 um tannlækningar.

— 3060, 3062, 3071

1932, nr. 64, 23. júní. Lög um kirkjugarða.

— 2602

1933, nr. 84, 19. júní. Lög um varnir gegn óréttmætum verslunarháttum.

— 1653

9. gr. — 1653, 1656

1933, nr. 93, 19. júní. Vixillög.

— 225, 373, 685, 1133, 1301, 1307, 1327, 1679, 1710, 1712

VII. kafli — 292

1. gr. — 224, 358, 372, 374, 375, 1303, 1309, 1331, 1707, 1711

2. gr. — 225, 358, 1320, 1328, 1331, 1707, 1711

4. gr. — 374, 375, 1302, 1308, 1711

10. gr. — 231, 357, 358, 1134, 1322, 1323, 1327, 1328, 1329, 1330, 1681,
1707, 1714, 2009

11. gr. — 1888

17. gr. — 1327, 1330

27. gr. — 375

33. gr. — 1320

34. gr. — 227, 357, 358, 359, 1321, 1328

38. gr. — 288, 293, 374, 375, 1302, 1303, 1308, 1309, 1320, 1708, 1711

42. gr. — 1302, 1308

43. gr. — 358, 1328

44. gr. — 1328

45. gr. — 1708, 1711, 1713

46. gr. — 286, 287, 291, 292, 374, 375, 1302, 1303, 1308, 1309, 1320,
1708, 1711

47. gr. — 358

- 48. gr. — 1327
- 53. gr. — 287, 288, 291, 374, 1302, 1303, 1308, 1309, 1328, 1711
- 69. gr. — 1320, 1332
- 70. gr. — 1134
- 74. gr. — 290, 293
- 91. gr. — 291, 374, 1302, 1308, 1320, 1328, 1711

1933, nr. 94, 19. júní. Lög um tékka.

- 103, 1961
- 14. gr. — 1888
- 73. gr. — 481, 1258

1936, nr. 7, 1. febrúar. Lög um samningsgerð, umboð og ógilda löggjörninga.

- 235, 246, 325, 635, 679, 885, 957, 1035, 1036, 1172, 1182, 1188, 1703, 1747, 2151, 2191, 2470, 2496, 2633, 2827, 2897, 2902, 2907

II. kafli — 1235

III. kafli — 447, 885, 1167, 1169, 1173, 1182, 1184, 1188

- 2. gr. — 714
- 6. gr. — 441, 446
- 10. gr. — 192, 2689
- 18. gr. — 1330
- 23. gr. — 1330
- 25. gr. — 245, 246, 247
- 28. gr. — 1169, 1185
- 29. gr. — 3122
- 30. gr. — 1873
- 31. gr. — 452, 1169, 1170, 1172, 1184, 1185, 1187, 1873
- 32. gr. — 658, 659, 1169, 1185
- 33. gr. — 457, 458, 461, 658, 659, 875, 882, 885, 887, 1169, 1170, 1172, 1184, 1185, 1187, 1873, 1877, 2109, 2113, 3113
- 35. gr. — 465
- 36. gr. — 137, 457, 458, 461, 465, 875, 882, 885, 887, 1164, 1165, 1169, 1170, 1172, 1174, 1178, 1180, 1184, 1185, 1187, 1188, 1189, 1649, 1867, 1872, 1873, 1874, 1877, 2104, 2109, 2113, 2632, 2633, 2951, 2953, 2957, 3113
- 37. gr. — 1646, 1649, 1650

1936, nr. 85, 23. júní. Lög um meðferð einkamála í héraði.

- 35, 225, 235, 685, 1446, 2207
- IX. kafli — 292

- XII. kafli — 74, 75, 235, 245, 246, 325, 457, 635, 760, 1873, 2292, 2737
- XVII. kafli — 116, 117, 225, 287, 357, 358, 457, 685, 1327, 1679, 1761,
1939, 2500, 2640
- XIX. kafli — 292
- XX. kafli — 116, 225, 804, 1679, 1703
33. gr. — 1446, 1447, 1455
34. gr. — 2679, 2687, 2688
37. gr.A — 1062
45. gr. — 69, 70, 395, 397, 468, 545, 760, 1243, 1802
46. gr. — 69, 70, 760, 879
47. gr. — 358, 417, 756, 760, 768, 1261, 1513
49. gr. — 1703, 2649
68. gr. — 768
69. gr. — 1234, 1235
70. gr. — 417
71. gr. — 127
85. gr. — 1434
106. gr. — 2207
110. gr. — 932
113. gr. — 1238, 1239
118. gr. — 356, 855, 3229, 3234
120. gr. — 1054, 1221, 1241
137. gr.A — 1062
140. gr. — 3164
143. gr. — 79
158. gr. — 768
159. gr. — 768
175. gr. — 116, 225, 238, 292, 293, 457, 581, 672, 679, 788, 870, 1166,
1181, 1407, 1645, 1649, 1651, 1679, 1680, 1697, 1703, 1733,
1873, 2113, 2134, 2183, 2292, 2319, 2648, 2672, 2737
177. gr. — 110, 225, 292, 293, 350, 457, 536, 581, 583, 585, 672, 1407,
1649, 1697, 1733, 1735, 1747, 1873, 2183, 2292, 2648, 2737,
3236
178. gr. — 256, 266, 879, 1256
184. gr. — 292, 293, 672, 1407, 1649, 1733, 2183, 3236
191. gr. — 304, 306, 308, 497, 501, 503, 505
193. gr. — 206, 441, 1340, 2110, 3007
195. gr. — 1761
196. gr. — 1761

208. gr. — 357, 358, 359, 1329

209. gr. — 1873

220. gr. — 1820, 1827

230. gr. — 116

1937, nr. 52, 5. júlí. *Lög um viðauka við lög nr. 85/1936 um meðferð einkamála í héraði.*

2. gr. — 225

1938, nr. 80, 11. júní. *Lög um stéttarfélög og vinnudeilur.*

— 670, 1670, 2745, 2752

7. gr. — 1649

44. gr. — 702, 1668, 1669, 1670, 1671

50. gr. — 702

65. gr. — 702

67. gr. — 700, 1668

69. gr. — 702, 703

1940, nr. 19, 12. febrúar. *Almenn hegningarlög.*

— 362, 517, 589, 754, 1961, 2021, 2518, 2525, 2531, 3287

XXII. kafli — 45, 1636

XXV. kafli — 756, 768, 772, 777,

XXVI. kafli — 600, 2239

1. gr. — 2309

2. gr. — 1206, 1636, 2813, 2992

15. gr. — 1201, 1208, 1210

16. gr. — 1201, 1202, 1203, 1208, 1210

20. gr. — 45, 518, 559, 1549, 2022, 2353, 2354, 2355, 2370, 3238, 3242

22. gr. — 2571, 2574, 2800

29. gr. — 67, 70

42. gr. — 213, 1203, 1520, 2242, 2797, 2814

49. gr. — 2614

50. gr. — 2614

51. gr. — 734

57. gr. — 370, 480, 484, 485, 487, 492, 520, 563, 568, 569, 570, 584, 589,
590, 750, 751, 773, 781, 782, 820, 1050, 1051, 1128, 1130,
1203, 1470, 1478, 1551, 1552, 1633, 1726, 2057, 2243, 2245,
2248, 2569, 2570, 2578, 2614, 2815, 2817, 2985, 2993, 3026,
3027, 3148, 3185, 3186

- 57. gr.a — 1478, 2057, 2245, 2570, 3026
- 58. gr. — 563, 570
- 60. gr. — 100, 213, 362, 1203, 2057, 2797, 2814, 2992
- 62. gr. — 1204, 1210
- 69. gr. — 364, 518, 554, 627, 1655, 2246, 2248, 2414, 2415
- 70. gr. — 100, 362, 479, 519, 548, 553, 557, 568, 1521, 1636, 1726, 2242, 2814
- 71. gr. — 519, 1159, 1484, 2242, 2370
- 72. gr. — 98, 519, 524, 548, 553, 555, 557, 2242, 2351
- 74. gr. — 1726
- 76. gr. — 98, 364, 558, 709, 1160, 1478, 2089, 2172, 2797, 2814, 3249, 3250
- 77. gr. — 98, 100, 103, 213, 362, 479, 484, 492, 519, 550, 557, 568, 709, 1159, 1197, 1282, 1286, 1478, 1483, 1487, 1521, 1636, 2057, 2242, 2797, 2814, 3249
- 78. gr. — 100, 103, 519, 709, 1487, 2797, 2814, 2992, 3185, 3249
- 81. gr. — 1636
- 82. gr. — 1636
- 106. gr. — 213, 1477, 1675, 2337, 2338
- 108. gr. — 768
- 110. gr. — 213
- 136. gr. — 2879, 2881
- 138. gr. — 2613, 2617, 2628, 3028, 3047
- 139. gr. — 2617, 2628
- 155. gr. — 213, 549, 707, 708, 709, 1486, 1487, 1790, 1849, 2571, 2572, 2573, 2574, 2577, 2870, 3141, 3143, 3148, 3288
- 156. gr. — 1723, 1726
- 157. gr. — 549, 550
- 194. gr. — 1190, 1191, 1201, 1204, 1210, 1932, 1933, 1934, 1935, 2081, 2084, 2088, 2278, 2355, 2357, 2370, 2377, 2535, 2538, 2540, 3090, 3092
- 195. gr. — 1201
- 196. gr. — 45, 1549, 1935, 2022, 2353, 2354, 2538, 2540
- 200. gr. — 1483, 1633, 1636
- 201. gr. — 1470, 1472, 1633, 1636
- 202. gr. — 1206, 1284, 1285, 1286, 1475, 1480, 1481, 1483, 1633, 1636
- 203. gr. — 1483
- 209. gr. — 564, 1282, 1284, 1285, 1286, 1636
- 215. gr. — 591
- 217. gr. — 367, 370, 557, 559, 560, 1674, 2339, 3185

218. gr. — 747, 750, 1045, 1124, 1126, 1206, 1277, 1280, 1674, 1675,
2081, 2084, 2088, 2339, 2356, 2357, 2370, 2578, 3183
218. gr.a — 2081, 2083
220. gr. — 2246, 2247
225. gr. — 2353
226. gr. — 45, 2022, 2353, 2354
231. gr. — 1191, 1201, 1204, 1209
233. gr. — 2337, 2338, 2578
234. gr. — 69, 106, 109, 110, 112, 113, 753, 754, 758, 759, 760, 772, 775,
779, 781, 1264
235. gr. — 69, 106, 109, 110, 112, 113, 412, 418, 419, 420, 421, 422, 424,
753, 754, 758, 759, 760, 772, 775, 779, 781, 1264, 2511
236. gr. — 753, 758, 759, 760, 775, 779, 1264
239. gr. — 781
241. gr. — 67, 69, 109, 110, 112, 113, 413, 418, 419, 421, 422, 424, 754,
760, 781, 1262, 1263, 1264, 2511
244. gr. — 90, 211, 213, 518, 549, 557, 559, 560, 707, 709, 907, 1266,
1277, 1281, 1485, 1522, 1535, 1602, 1675, 1849, 1850, 1906,
1912, 1918, 1920, 1921, 1923, 1925, 1928, 1930, 2224, 2237,
2357, 2770, 2771, 2870, 3238, 3241, 3242, 3243, 3249, 3288
246. gr. — 213, 2237, 2239
247. gr. — 816, 820, 1150, 1258, 2049, 2050, 2051, 2056, 2057, 3028, 3046
248. gr. — 102, 481, 549, 707, 709, 1146, 1148, 1150, 1151, 1157, 1158,
1159, 1216, 1218, 1485, 1487, 1849, 1906, 2571, 2572, 2573,
2574, 2577, 2800, 2870, 3141, 3229, 3288
249. gr. — 2613, 2617, 2628
250. gr. — 1216, 1218
252. gr. — 558, 600
253. gr. — 1146, 1148, 1149, 1150, 1151, 1157, 1158, 1159
254. gr. — 98, 103, 213, 1523, 1906, 2357
255. gr. — 98, 213, 519, 557, 1521, 2242
257. gr. — 550, 1674
259. gr. — 549, 1675, 1918, 2224, 2357
262. gr. — 1, 297, 2812, 2984
264. gr. — 105, 109, 110, 112, 113, 412, 423, 754, 760, 781, 788, 949,
1037, 1264, 1472, 1733, 2205, 2206, 2292, 2511, 2565, 2567,
3274

1941, nr. 46, 27. júní. Landskiptalög.

10. gr. — 1338

1942, nr. 14, 15. maí. Lög um lækna ráð.

2. gr. — 991

4. gr. — 940

6. gr. — 940

1942, nr. 61, 4. júlí. Lög um málflytjendur.

2. gr. — 2458, 2459, 2460, 3018, 3079

3. gr. — 1697

4. gr. — 1567, 2689, 2691

8. gr. — 3018

1943, nr. 101, 30. desember. Lög um lífeyrissjóð starfsmanna ríkisins.

— 2747

3. gr. — 2747

1944, nr. 33, 17. júní. Stjórnarskrá lýðveldisins Íslands.

V. kafli — 1444, 1449, 1455

2. gr. — 1444, 1449, 1455, 2431

14. gr. — 2430

20. gr. — 1450

28. gr. — 2418, 2419, 2420, 2421, 2426, 2429, 2430, 2431, 2432

35. gr. — 2420, 2429

40. gr. — 1971, 2309

59. gr. — 1449, 1450

60. gr. — 2872

61. gr. — 1450, 1455, 1456

65. gr. — 1535, 1602, 2999

66. gr. — 1118, 1119

67. gr. — 877, 1118, 1119, 1592, 2172, 2277, 2968, 2969, 2970, 2981,
3024, 3151

69. gr. — 2999, 3068, 3072, 3149

72. gr. — 410, 756, 767, 772, 777

75. gr. — 3063

77. gr. — 1971, 2309

1947, nr. 62, 31. maí. Lög um breyting á lögum nr. 7/1929 um tannlækningar.

— 3060, 3062, 3071

1948, nr. 40, 5. apríl. Lög um kauprétt á jörðum.

— 2959, 2962, 2968, 2969, 2973, 2976, 2981

4. gr. — 2961, 2968, 2969, 2974, 2975, 2981

1948, nr. 44, 5. apríl. Lög um vísindalega verndun fiskimiða landgrunnsins.

— 3150

1949, nr. 18, 22. mars. Lög um kyrrsetningu og lögbann.

20. gr. — 1499

27. gr. — 1499

1949, nr. 57, 25. maí. Lög um nauðungaruppboð.

— 1399, 1567, 1687, 2018, 2680, 2687, 2688, 2689, 2692

II. kafli — 2483

4. gr. — 2688

8. gr. — 2692

11. gr. — 2687, 2688, 2689, 2692

17. gr. — 1690

18. gr. — 1400

19. gr. — 2461, 2463, 2464, 2466

26. gr. — 1568

29. gr. — 2463, 2464

33. gr. — 2688, 2689

34. gr. — 2464, 2688, 2689, 2692

35. gr. — 1566, 1568, 1687, 2464, 2465, 2466, 2689, 2691

47. gr. — 1687, 2689

48. gr. — 2689

1953, nr. 7, 3. febrúar. Lög um hundahald og varnir gegn sullaveiki.

— 1914

1954, nr. 11, 9. febrúar. Auglýsing um fullgildingu Evrópuráðssamnings um verndun mannréttinda og mannfrelsis.

— 487, 756, 777

1954, nr. 20, 8. mars. Lög um vátryggingarsamninga.

— 1734, 2950

1. gr. — 2262

2. gr. — 2262

3. gr. — 2262

4. gr. — 2262

5. gr. — 2262

- 6. gr. — 2262
- 7. gr. — 2262
- 8. gr. — 2262, 2950
- 9. gr. — 2262, 2951
- 10. gr. — 2262, 2951
- 11. gr. — 2262
- 12. gr. — 1553, 2262
- 13. gr. — 1553, 2262, 2925, 2934
- 14. gr. — 655, 1553, 1554, 1555, 1558, 2262, 2925, 2930
- 15. gr. — 1553, 1554, 1555, 2262, 2925
- 16. gr. — 2262
- 17. gr. — 2262
- 18. gr. — 2262
- 19. gr. — 2262
- 20. gr. — 2250, 2251, 2255, 2262, 2703, 2708, 2710
- 25. gr. — 407
- 40. gr. — 2951
- 41. gr. — 2951
- 42. gr. — 2951
- 43. gr. — 2951
- 44. gr. — 2951
- 45. gr. — 2951
- 46. gr. — 2951
- 47. gr. — 2951
- 48. gr. — 2951
- 49. gr. — 2951
- 50. gr. — 2951
- 51. gr. — 2943, 2952, 2953
- 102. gr. — 648
- 121. gr. — 650, 652, 658
- 122. gr. — 648
- 124. gr. — 658, 2262

1954, nr. 38, 14. apríl. Lög um réttindi og skyldur starfsmanna ríkisins.

- 1353, 1356, 1357, 1359, 1445, 1542, 1544, 2342, 2346, 2423, 2745, 2751, 2752, 2753, 2754

III. kafli — 387

- 1. gr. — 2744, 2745, 2747, 2749, 2750, 2751, 2752, 2753
- 3. gr. — 1354

- 4. gr. — 1354
- 7. gr. — 1354, 1355, 1357, 1360, 1449
- 8. gr. — 1354, 1357, 1360
- 9. gr. — 1357, 1360
- 10. gr. — 1357, 1360, 1449
- 11. gr. — 1357, 1358, 1360, 1361
- 12. gr. — 1357, 1360
- 13. gr. — 1354, 1357, 1360
- 14. gr. — 1347, 1353, 1354, 1355, 1358, 1359, 1360, 2342, 2343, 2344,
2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2745, 2747, 2749, 2750, 2752,
2753
- 17. gr. — 1543, 1544, 1546
- 20. gr. — 2421
- 28. gr. — 2613
- 31. gr. — 1358
- 36. gr. — 1543, 1544, 1546

1954, nr. 59, 24. apríl. Lög um brunatryggingar utan Reykjavíkur.

— 332

- 4. gr. — 333, 334, 335, 336, 338, 339

1954, nr. 87, 15. júní. Reglugerð um orlof og veikindaforföll starfsmanna ríkisins.

— 1543, 1546

1955, nr. 22, 3. maí. Lög um breyting á almennum hegningarlögum nr. 19/1940.

— 568, 773, 781, 782, 1203, 1478, 2057

- 4. gr. — 370, 480, 484, 487, 492, 520, 569, 570, 590, 750, 751, 820, 1050,
1128, 1130, 1470, 1478, 1726, 2243, 2245, 2248, 2570, 2614,
2815, 2817, 2985, 2992, 2993, 3026, 3027, 3185

1956, nr. 20, 1. mars. Lög um breyting á almennum hegningarlögum nr. 19/1940.

— 2357

1956, nr. 57, 10. apríl. Lög um prentrétt.

- 15. gr. — 411, 412, 418, 423, 1262, 2507, 2508, 2510, 2511

17. gr. — 413, 418, 424, 2511

18. gr. — 412

22. gr. — 424, 1264, 2511

1958, nr. 16, 9. apríl. Lög um rétt verkafólks til uppsagnarfrests frá störfum og um rétt þess og fastra starfsmanna til launa vegna sjúkdóms- og slysaforfalla.

— 351

1960, nr. 10, 22. mars. Lög um söluskatt.

— 49, 50, 51

2. gr. — 580, 581, 586, 1223, 1224, 1225, 1226

3. gr. — 580, 581, 585, 586, 1226

4. gr. — 581, 582, 586, 1225

7. gr. — 1224, 1226, 1227

9. gr. — 581

10. gr. — 586

11. gr. — 582, 585, 1225

12. gr. — 585, 837, 1229

13. gr. — 49, 51, 577, 583, 584, 587

14. gr. — 49, 584

16. gr. — 586, 1225

21. gr. — 48, 49, 579, 583, 584, 585, 587

25. gr. — 584, 836, 837

26. gr. — 836

28. gr. — 582

1960, nr. 58, 28. júní. Lög um bann við okri, dráttarvexti o.fl.

7. gr. — 451, 452

1961, nr. 11, 29. mars. Lög um Landsbanka Íslands.

— 294

II. kafli — 292

1961, nr. 58, 29. mars. Sveitarstjórnarlög.

— 2096

2. gr. — 2096

3. gr. — 2096

4. gr. — 2096

5. gr. — 2096

6. gr. — 2096

7. gr. — 2096

8. gr. — 2096

1961, nr. 60, 29. mars. Lög um launajöfnuð kvenna og karla.

— 3173

1962, nr. 8, 14. mars. Erfðalög.

15. gr. — 1117

40. gr. — 3115

41. gr. — 3115

42. gr. — 3115

43. gr. — 3115

44. gr. — 3115

45. gr. — 3115

46. gr. — 3115

47. gr. — 3115

54. gr. — 3102, 3103, 3104, 3111, 3112, 3114, 3115

1962, nr. 78, 28. apríl. Lög um lífeyrissjóð togarasjómannna og undirmanna á farskipum.

1. gr. — 2747

1962, nr. 31, 4. apríl. Reglugerð fyrir Útvegsbanka Íslands.

15. gr. — 2792

1963, nr. 21, 23. apríl. Lög um kirkjugarða.

— 2593, 2594, 2601, 2602, 2604, 2606

3. gr. — 2593

9. gr. — 2606

18. gr. — 2593

26. gr. — 2593

26. gr.a — 2593

34. gr. — 2594

1963, nr. 29, 29. apríl. Lög um Lífeyrissjóð starfsmanna ríkisins.

— 2747

3. gr. — 2747, 2751

1963, nr. 66, 31. desember. Siglingalög.

— 623, 624

39. gr. — 605

200. gr. — 426

205. gr. — 624

1963, nr. 67, 31. desember. Sjómannalög.

— 623

18. gr. — 2212

45. gr. — 624

1964, nr. 19, 21. maí. Skipulagslög.

— 2669, 2672

II. kafli — 2672

4. gr. — 2673, 2675

5. gr. — 2675

11. gr. — 2670

1964, nr. 20, 20. maí. Lög um eftirlit með opinberum sjóðum.

— 435

1964, nr. 44, 23. maí. Lög um búfjárhald í kaupstöðum og kaupúnum.

1. gr. — 379, 380

3. gr. — 380

6. gr. — 379

1964, nr. 34, 6. mars. Reglugerð um skýrslugerðir varðandi heilbrigðismál.

— 169, 177

1965, nr. 10, 25. mars. Girðingarlög.

5. gr. — 1339

1965, nr. 93, 17. desember. Lög um breyting á lögum nr. 59/1954 um brunatryggingar utan Reykjavíkur.

1. gr. — 332

1966, nr. 53, 13. maí. Lög um vernd barna og ungmenna.

II. kafli — 70

IV. kafli — 70

45. gr. — 1206

1966, nr. 68, 11. maí. Lög um iðnfræðslu.

— 3059, 3062, 3071

1967, nr. 25, 22. apríl. Lög um Landhelgisgæslu Íslands.

9. gr. — 702, 703

10. gr. — 702, 703

1967, nr. 40, 29. apríl. Lög um Skipaútgerð ríkisins.

— 2751

1967, nr. 58, 29. apríl. Orkulög.

IX. kafli — 2496

79. gr. — 2496

1968, nr. 40, 23. apríl. Umferðarlög.

67. gr. — 2291

68. gr. — 2291

69. gr. — 2291

70. gr. — 2291

71. gr. — 857, 858, 1728

74. gr. — 2291

78. gr. — 2289, 2293, 2295

1968, nr. 47, 2. maí. Lög um vörumerki.

— 1653, 1656

37. gr. — 1656

38. gr. — 1656

1969, nr. 52, 19. maí. Þjóðminjalög.

— 1089

IV. kafli — 1076, 1078, 1080, 1081, 1083, 1088

28. gr. — 1084

32. gr. — 1086, 1088

1969, nr. 80, 23. júní. Læknalög.

— 177

6. gr. — 1000, 1006

14. gr. — 3064

17. gr. — 1006

1969, nr. 82, 2. júlí. Áfengislög.

7. gr. — 518, 554

8. gr. — 518, 554

16. gr. — 1284

33. gr. — 518, 554, 1284

1970, nr. 76, 25. júní. Lög um lax- og silungsveiði.

— 797, 798, 800

30. gr. — 800

39. gr. — 800, 801

40. gr. — 800, 801

50. gr. — 798, 800

95. gr. — 798, 801

96. gr. — 800, 801

1970, nr. 78, 10. ágúst. Lög um lífeyrissjóð sjómanna.

1. gr. — 2754

1970, nr. 169, 21. ágúst. Reglugerð um söluskatt

10. gr. — 1225

1971, nr. 16, 31. mars. Lög um aðild Íslands að alþjóðasamningi um stjórnmálasamband.

31. gr. — 2024

1971, nr. 64, 16. apríl. Lög um tæknimenntaðar heilbrigðisstéttir.

— 3061, 3062, 3070

4. gr. — 3071

1971, nr. 67, 20. apríl. Lög um almannatryggingar.

— 858, 1728, 3064, 3077

IV. kafli — 857, 2212, 3198, 3207, 3218, 3253

12. gr. — 2560, 3218, 3253

16. gr. — 351, 352

26. gr. — 351, 352

27. gr. — 1732, 1733, 1734, 1735, 2212

28. gr. — 2212

29. gr. — 2212

30. gr. — 2212

31. gr. — 2212

32. gr. — 2212

33. gr. — 2212

- 34. gr. — 2212
- 35. gr. — 2212
- 36. gr. — 2212
- 77. gr. — 2208, 2211, 2212, 2213

1971, nr. 79, 13. ágúst. *Lög um iðju og iðnað.*
— 3059, 3071

1972, nr. 23, 3. maí. *Lög um breyting á umferðarlögum nr. 40/1968.*
3. gr. — 2289

1972, nr. 52, 26. maí. *Lög um breyting á sveitarstjórnarlögum nr. 58/1961.*
1. gr. — 2096

1972, nr. 73, 29. maí. *Höfundalög.*
I. kafli — 1669
2. gr. — 1670
45. gr. — 1669, 1670

1972, nr. 74, 27. apríl. *Lög um skipan dómsvalds í héraði, lögreglustjórn, tollstjórn o.fl.*
15. gr. — 1447

1972, nr. 108, 31. desember. *Lög um breyting á siglingalögum nr. 66/1963.*
— 624

1972, nr. 204, 20. júlí. *Reglugerð um öryggisráðstafanir við byggingavinnu.*
— 1057, 1058
9. gr. — 1053, 1056, 1058
12. gr. — 1053, 1056, 1058
17. gr. — 785, 790

1972, nr. 323, 19. október. *Reglugerð um breyting á reglugerð nr. 143/1967 um iðnfræðslu.*
— 3062

1973, nr. 31, 24. apríl. *Búfjárræktarlög.*
— 377
31. gr. — 377, 379, 380
33. gr. — 377, 379

1973, nr. 45, 25. apríl. *Hafnalög.*

— 1349

1973, nr. 75, 21. júní. *Lög um Hæstarétt Íslands.*

38. gr. — 2689

45. gr. — 40, 536, 955

1974, nr. 10, 22. mars. *Lög um skattkerfisbreytingu.*

11. gr. — 586

1974, nr. 49, 16. maí. *Lög um Lífeyrissjóð sjómanna.*

2. gr. — 2752, 2754

1974, nr. 51, 16. maí. *Lög um gatnagerðargjöld.*

— 1971

1. gr. — 1970, 1971, 1972

2. gr. — 1971

3. gr. — 1972

6. gr. — 1970

7. gr. — 1971, 1972

1974, nr. 64, 21. maí. *Lög um breyting á almennum hegningarlögum nr. 19/1940.*

— 3067

1974, nr. 65, 21. maí. *Lög um ávana- og fíkniefni.*

— 2994

2. gr. — 90, 102, 103, 363, 2475, 2998, 2999, 3000

5. gr. — 90, 102, 103, 363, 2475, 2476, 2478, 2998, 3000

6. gr. — 90, 102, 103, 363

1974, nr. 74, 21. ágúst. *Lög um meðferð opinberra mála.*

XVIII. kafli — 2998

2. gr. — 788, 2475

5. gr. — 2475, 2476, 2478, 2998

15. gr. — 1446

59. gr. — 2998

61. gr. — 2994, 2998, 2999

- 67. gr. — 2997, 2998, 2999
- 69. gr. — 2998, 2999, 3000
- 138. gr. — 70, 487
- 150. gr. — 2994, 2995, 2997, 2998, 2999, 3000, 3001
- 151. gr. — 2994, 2997, 2999, 3000
- 152. gr. — 2994, 2998, 2999

1974, nr. 97, 31. desember. Lög um eftirlit með ráðningu starfsmanna og húsnæðismálum ríkisstofnana.

- 2. gr. — 1449
- 9. gr. — 1448

1974, nr. 92, 1. mars. Reglugerð um tannsmíði.

- 3062, 3068, 3070, 3072
- 5. gr. — 3062, 3066, 3067, 3070

1974, nr. 268, 27. mars. Reglugerð um iðnfræðslu.

- 2. gr. — 3070

1974, nr. 395, 20. desember. Reglugerð um hafnamál.

- 1349
- 2. gr. — 1349
- 4. gr. — 1349

1975, nr. 25, 22. maí. Lög um ráðgjöf og fræðslu varðandi kynlíf og barneignir og um fóstureyðingar og ófrjósemisaðgerðir.

- 3281, 3285
- III. kafli — 3277, 3279, 3285
- 18. gr. — 3279, 3285
- 19. gr. — 3285
- 20. gr. — 3285
- 21. gr. — 3279, 3285

1975, nr. 42, 26. maí. Lög um breyting á þjóðminjalögum nr. 52/1969.

- 1089

1975, nr. 52, 27. maí. Lög um Viðlagatryggingu Íslands.

- 391

1975, nr. 299, 15. júlí. Reglugerð um fiskveiðilandhelgi Íslands.

- 1. gr. — 3150

1975, nr. 321, 8. júlí. *Reglugerð um gatnagerðargjöld í Neskaupstað.*
— 333

1976, nr. 28, 19. maí. *Lög um Búnaðarbanka Íslands.*
5. gr. — 325

1976, nr. 29, 26. maí. *Lög um kjarasamninga Bandalags starfsmanna ríkis og bæja.*
— 1542, 1546

1976, nr. 32, 19. maí. *Lög um upptöku ólöglegs sjávaraflla.*
— 2157

1976, nr. 44, 25. maí. *Lög um Fiskveiðasjóð Íslands.*
14. gr. — 714

1976, nr. 59, 31. maí. *Lög um fjölbýlishús.*
— 215, 216, 220, 1590
III. kafli — 222, 1590, 2843
1. gr. — 222
2. gr. — 215, 222
5. gr. — 1591, 1592
9. gr. — 1592
10. gr. — 222, 1587, 2846
11. gr. — 222, 1468
13. gr. — 222, 1468, 2183
15. gr. — 1468, 1587, 1591, 1592, 1593, 2845
18. gr. — 1590

1976, nr. 64, 31. maí. *Ábúðarlög.*
— 1085, 3118, 3121
5. gr. — 2541, 3124
16. gr. — 2545, 3121
29. gr. — 57
30. gr. — 2546

1976, nr. 65, 31. maí. *Jarðalög.*
— 1085, 2968, 2969, 2980, 2981
I. kafli — 2961, 2962, 2975, 2976

IV. kafli — 2959, 2961, 2962, 2973, 2975, 2976

- 1. gr. — 2970
- 5. gr. — 2541
- 6. gr. — 2959, 2961, 2962, 2963, 2967, 2973, 2975, 2976, 2977
- 16. gr. — 2545
- 24. gr. — 2966, 2980
- 26. gr. — 2966, 2968, 2980
- 30. gr. — 2967, 2970, 2981
- 32. gr. — 2959, 2970, 2973, 2982
- 33. gr. — 2962, 2966, 2967, 2970, 2976, 2980, 2982
- 34. gr. — 2962, 2976
- 35. gr. — 2959, 2963, 2966, 2967, 2968, 2973, 2977, 2980

1976, nr. 81, 31. maí. Lög um veiðar í fiskveiðilandhelgi Íslands.

- 3152
- 3. gr. — 3152
- 17. gr. — 3150, 3152
- 21. gr. — 3150, 3152
- 22. gr. — 3152

1976, nr. 101, 28. desember. Lög um breyting á almennum hegningarlögum nr. 19/1940.

- 1633, 2057
- 9. gr. — 2245, 2337

1976, nr. 108, 28. desember. Lög um rannsóknarlögreglu ríkisins.

- 8. gr. — 2337

1976, nr. 280, 25. júní. Reglugerð um samþykktir fyrir húsfélög.

- 222, 1588, 1590, 1592, 2843, 2845
- 1. gr. — 1588, 1591, 1592, 2840, 2845
- 10. gr. — 1468
- 15. gr. — 1592, 1593

1977, nr. 5, 24. mars. Lög um opinberar fjársafnanir.

- 2411, 2413
- 4. gr. — 2411, 2414, 2415
- 10. gr. — 2414, 2415

1977, nr. 25, 10. maí. Lög um breyting á siglingalögum nr. 66/1963.

- 624

1977, nr. 35, 12. maí. *Lög um viðauka við lög nr. 94/1933 um tékka.*

— 481

1977, nr. 46, 13. maí. *Lög um skotvopn, sprengiefni og skotelda.*

20. gr. — 2246, 2247

34. gr. — 2246, 2247

35. gr. — 2246, 2248

1977, nr. 62, 19. janúar. *Reglugerð um ökumæla.*

— 2306, 2310

4. gr. — 2310

6. gr. — 2310

7. gr. — 2306, 2310

9. gr. — 2310

10. gr. — 2310

14. gr. — 2305

16. gr. — 2305

1978, nr. 6, 5. maí. *Gjaldþrotalög.*

— 1213, 2385, 2442, 2583, 3138

VII. kafli — 254, 263, 274, 1213

VIII. kafli — 121, 255, 263, 274, 2106, 2440, 2442

1. gr. — 124, 129, 2440

2. gr. — 2385, 2388, 2390, 2848, 2849, 2850, 2851, 2852, 2853, 2856,
2857

8. gr. — 2583

14. gr. — 1213, 1216, 1217

21. gr. — 1290

22. gr. — 249, 254, 258, 263, 268, 274

24. gr. — 255, 263, 274

31. gr. — 1704

32. gr. — 1700, 1701, 1703, 1704, 1705, 2932, 2934

43. gr. — 2112, 2955

51. gr. — 123, 124, 125, 129, 2440, 2443, 3170, 3172, 3174

54. gr. — 249, 250, 251, 255, 258, 259, 260, 264, 268, 270, 275, 2385,
2388, 2390, 2821, 2822, 2848, 2849, 2852, 2856, 2857, 3136,
3140

57. gr. — 249, 251, 256, 258, 260, 264, 265, 268, 269, 270, 275, 276, 277

- 60. gr. — 2443
- 61. gr. — 123, 124, 129, 249, 250, 251, 255, 258, 259, 260, 265, 269, 270, 277, 2386, 2388, 2389, 2390, 2848, 2856, 3172, 3173
- 62. gr. — 123, 124, 125, 129, 251, 260, 271, 277, 2388, 2441, 2443, 2821, 2822, 2856, 3133, 3136, 3172
- 63. gr. — 123, 124, 2388, 2856
- 64. gr. — 119, 276, 2441, 2443
- 66. gr. — 123, 125
- 68. gr. — 1620, 1621, 2106, 2438
- 69. gr. — 1396
- 70. gr. — 1396, 1397
- 91. gr. — 245
- 110. gr. — 3095
- 111. gr. — 326, 1495, 1496, 3095, 3096
- 112. gr. — 245
- 114. gr. — 124
- 118. gr. — 1496
- 120. gr. — 22, 953

1978, nr. 9, 5. maí. Lög um geymslufé.

- 1683, 1685, 2324
- 1. gr. — 1688

1978, nr. 32, 12. maí. Lög um hlutafélög.

- 1213, 2330, 2335, 2504, 2518, 2525, 2531, 2807

V. kafli — 451, 452, 2334

XV. kafli — 2502

- 1. gr. — 1218
- 21. gr. — 2335
- 24. gr. — 2330
- 31. gr. — 451
- 37. gr. — 2328, 2332, 2333, 2334, 2335
- 50. gr. — 1258, 1262
- 52. gr. — 192, 837, 1218, 1778, 1781
- 61. gr. — 1218, 1778, 1781
- 67. gr. — 1782
- 113. gr. — 326, 1496
- 114. gr. — 326, 1496
- 132. gr. — 837

147. gr. — 2331, 2333, 2335

151. gr. — 297, 2799

155. gr. — 2813

1978, nr. 36, 10. maí. Lög um stimpilgjald.

24. gr. — 117, 2073

36. gr. — 1131

1978, nr. 39, 10. maí. Þinglýsingalög.

— 1399, 2193, 2890, 3225, 3227

III. kafli — 2074

IV. kafli — 2074

3. gr. — 16, 541, 893, 896, 898, 899, 3126

7. gr. — 342, 899, 1421, 2481, 2484

8. gr. — 2484, 2890, 2893

9. gr. — 2893

11. gr. — 2890, 2893

12. gr. — 12, 13, 15

15. gr. — 13, 2073, 3129

18. gr. — 342, 343, 346, 541, 542, 545, 547, 2066, 2073, 2074, 3128, 3129, 3130

19. gr. — 14, 346, 545, 2073, 2074

23. gr. — 2073, 2075

24. gr. — 117, 341, 346, 896, 899, 1421, 2007, 3016

27. gr. — 342, 541, 546, 896, 898, 2073, 3126, 3127, 3129, 3131

29. gr. — 1421, 2018, 2073, 2074

32. gr. — 1971, 1973

33. gr. — 897

37. gr. — 17, 18, 2328, 2332, 2333, 2334, 2335

38. gr. — 17, 18, 541, 3129, 3130

39. gr. — 546, 3128, 3130

40. gr. — 896, 899, 2890, 2891

48. gr. — 12, 1769

49. gr. — 2073, 2481, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2887, 2890, 2891, 2893

51. gr. — 2007

1978, nr. 42, 18. maí. Iðnaðarlög.

— 3067

10. gr. — 3070

1978, nr. 52, 11. maí. Lög um breyting á áfengislögum nr. 82/1969
5. gr. — 518, 554, 1284

1978, nr. 54, 16. maí. Byggingarlög.
— 1057, 2669
II. kafli — 2672
IV. kafli — 2672
4. gr. — 1943, 3158
8. gr. — 2665, 2668, 2674
9. gr. — 2673
14. gr. — 1943
31. gr. — 1057
33. gr. — 1057

1978, nr. 56, 16. maí. Lög um verðlag, samkeppnishömlur og óréttmæta
viðskiptahætti.
— 1649, 1653, 1656, 2598, 2602, 2604
20. gr. — 2595
26. gr. — 1649, 2595
30. gr. — 1653, 1656
35. gr. — 1649

1979, nr. 13, 10. apríl. Lög um stjórn efnahagsmála o.fl.
39. gr. — 2062, 2073
41. gr. — 116, 2062
45. gr. — 2073

1979, nr. 19, 1. maí. Lög um rétt verkafólks til uppsagnarfrests frá störfum og
til launa vegna sjúkdóms- og slysaforfalla.
— 351, 352, 353, 741, 1297
5. gr. — 347, 350, 352
10. gr. — 347

1979, nr. 23, 21. maí. Lög um breyting á lögum nr. 3/1878 um skipti á
dánarbúum og félagsbúum ofl.
1. gr. — 2386

1979, nr. 44, 1. júní. Lög um húsaleigusamninga.
— 235, 1092, 2827
IX. kafli — 1381

- 12. gr. — 2374
- 13. gr. — 2374
- 14. gr. — 2374
- 17. gr. — 1092, 1096, 1097, 2374
- 26. gr. — 1378, 1381
- 27. gr. — 1378, 1381, 1384
- 28. gr. — 235, 236, 237, 1097
- 35. gr. — 237
- 37. gr. — 1383
- 38. gr. — 1383
- 39. gr. — 1381
- 40. gr. — 1381, 1384, 1386
- 51. gr. — 1381
- 53. gr. — 1381
- 54. gr. — 2827, 2829
- 63. gr. — 237

1979, nr. 292, 16. maí. Byggingarreglugerð.
— 2188, 3158

1980, nr. 39, 23. maí. Lög um breyting á lögum nr. 64/1971 um tæknimenntaðar heilbrigðisstéttir.
— 3062, 3067, 3070, 3072

1980, nr. 46, 28. maí. Lög um aðbúnað, hollustuhætti og öryggi á vinnustöðum.
— 788, 790, 1057
IV. kafli — 536, 1057
V. kafli — 1057
37. gr. — 788
41. gr. — 788
42. gr. — 788
46. gr. — 722
81. gr. — 788, 790, 1841, 1844

1980, nr. 49, 30. maí. Lög um breyting á sjómannalögum nr. 67/1963.
— 2211

1980, nr. 60, 3. júní. Lög um breyting á lögum nr. 65/1974 um ávana- og fíkniefni.
— 90, 102, 103, 363, 2475, 3000

1980, nr. 99, 29. desember. Lög um meinatækna.

6. gr. — 3072

1980, nr. 279, 24. júní. Reglugerð um sérstakt tímabundið vörugjald.

— 1943

1980, nr. 580, 12. nóvember. Reglugerð um Hitaveitu Akraness og Borgarfjarðar.

— 2218

17. gr. — 2217

1981, nr. 9, 15. apríl. Barnalög.

VIII. kafli — 196

34. gr. — 692

38. gr. — 70

1981, nr. 17, 13. maí. Lög um sérstakan skatt á verslunar- og skrifstofuhúsnæði.

5. gr. — 3072

1981, nr. 20, 18. maí. Lög um breyting á almennum hegningarlögum nr. 19/1940.

5. gr. — 1636

6. gr. — 1636

10. gr. — 367, 370

11. gr. — 747, 750, 1045, 1124, 1126, 1277, 1674, 2356, 2357, 3138, 3183

1981, nr. 26, 21. maí. Lög um sérstakt tímabundið innflutningsgjald á sælgæti og kex.

4. gr. — 3227

6. gr. — 3227

1981, nr. 28, 26. maí. Lög um breyting á lögum nr. 85/1936, um meðferð einkamála í héraði.

— 35

32. gr. — 2207

1981, nr. 48, 29. maí. Lög um breyting á lögum nr. 49/1974 um Lífeyrissjóð sjómanna.

1. gr. — 2752, 2754

1981, nr. 56, 29. maí. Lög um vítamál.

1. gr. — 1359

2. gr. — 1359

1981, nr. 60, 4. júní. Lög um raforkuver.

— 1227

1. gr. — 1227

4. gr. — 1227

1981, nr. 63, 5. júní. Lög um kerfisbundna skráningu á upplýsingum, er varða einkamálefni.

— 177, 181, 182

10. gr. — 179, 181

27. gr. — 181

1981, nr. 75, 14. september. Lög um tekjuskatt og eignarskatt.

— 1, 297, 1901, 2308, 2331, 2335

2. gr. — 2502

9. gr. — 2331

31. gr. — 435, 436, 437, 438, 2331, 2332, 3055, 3056, 3057

38. gr. — 1497

56. gr. — 2502, 2505

60. gr. — 2505

75. gr. — 3056

76. gr. — 3055, 3056, 3057, 3058

91. gr. — 3056

95. gr. — 2506

96. gr. — 2308, 2503

97. gr. — 2329, 2334, 2335

101. gr. — 582

106. gr. — 2309, 2504

107. gr. — 2309

112. gr. — 2328, 2329, 2331

114. gr. — 2502

1981, nr. 242, 30. apríl. Reglugerð um matartækna.

6. gr. — 3072

1981, nr. 314, 29. júní. Auglýsing um bann við vörslu og meðferð ávana- og fíkniefnis.

— 2476, 3000

1981, nr. 558, 25. ágúst. *Reglugerð um iðnfræðslu.*

— 3067, 3070, 3071

52. gr. — 717

71. gr. — 3070

1982, nr. 24, 31. mars. *Lög um flutningssamninga og ábyrgð við vöruflutninga á landi.*

6. gr. — 2898, 2903, 2904, 2908, 2909

1982, nr. 72, 13. maí. *Lög um námslán og námsstyrki.*

— 1938, 1939, 3067, 3070, 3071

11. gr. — 1938

71. gr. — 3070

1982, nr. 75, 13. maí. *Lög um breyting á almennum hegningarlögum nr. 19/1940, sbr. lög nr. 34/1980, og um breyting á sektarmörkum nokkurra laga.*

9. gr. — 90, 102, 103, 363, 2475, 3000

1982, nr. 77, 26. febrúar. *Reglur um heilbrigðis- og öryggisstarfsemi innan fyrirtækja.*

13. gr.b — 722

1982, nr. 486, 23. ágúst. *Reglugerð um söluskatt.*

10. gr. — 586

12. gr. — 48, 49

34. gr. — 587

38. gr. — 587

1983, nr. 1, 11. febrúar. *Lög um Olúsjóð fiskiskipa, olúgjald ofl.*

— 2211

1983, nr. 41, 23. mars. *Lög um málefni fatlaðra.*

— 1895, 1897, 1898

3. gr. — 1892

7. gr. — 1891

11. gr. — 1892

42. gr. — 1891, 1893, 1898

1983, nr. 42, 23. mars. *Lög um Landsvirkjun.*

— 1226

1983, nr. 59, 1. júní. *Lög um heilbrigðisþjónustu.*

— 177, 1000, 1006

I. kafli — 171

2. gr. — 177

3. gr. — 177

4. gr. — 177

29. gr. — 177

30. gr. — 177, 3278

1983, nr. 86, 10. febrúar. *Reglugerð um veikindaforföll starfsmanna ríkisins.*

— 1543, 1546

1983, nr. 329, 25. maí. *Reglugerð um verndaða vinnustaði.*

— 1891

1984, nr. 25, 30. mars. *Lög um breyting á lögum nr. 67/1971, um almannatryggingar með áorðnum breytingum.*

9. gr. — 3227

1984, nr. 58, 28. maí. *Lög um sjúkraliða.*

5. gr. — 3072

1984, nr. 60, 1. júní. *Lög um Húsnæðisstofnun ríkisins.*

— 3154

VIII. kafli — 3159, 3164

78. gr. — 3165

80. gr. — 3154

1984, nr. 68, 30. maí. *Lögræðislög.*

1. gr. — 196

10. gr. — 900

11. gr. — 901

13. gr. — 900

18. gr. — 901

1984, nr. 69, 18. maí. *Hafnalög.*

1. gr. — 1359

4. gr. — 1359

6. gr. — 1349

1984, nr. 90, 30. maí. Lög um breyting á jarðalögum nr. 65/1976 með síðari breytingum.

— 2543, 2545, 2546, 2961, 2969, 2975, 2981, 3123

11. gr. — 2959, 2973

1985, nr. 13, 21. maí. Lög um breyting á lögum nr. 65/1974, um ávana- og fíkniefni, sbr. lög nr. 60/1980 og lög nr. 75/1982.

— 90, 102, 103, 363, 2475, 2998, 3000

1985, nr. 24, 28. maí. Lög um starfsheiti og starfsréttindi heilbrigðisstétta.

— 3070

4. gr. — 3070

1985, nr. 25, 3. júní. Lög um kirkjusóknir, safnaðarfundir, sóknarnefndir, héraðsfundi o.fl.

9. gr. — 3227

1985, nr. 34, 19. júní. Siglingalög.

— 427, 2554

IV. kafli — 2554, 2555

22. gr. — 2555

68. gr. — 2557

73. gr. — 2555, 2556, 2557

117. gr. — 2554, 2556

118. gr. — 2554, 2555, 2556, 2557

119. gr. — 2554, 2555

160. gr. — 379

164. gr. — 431, 432

165. gr. — 426, 427, 428, 431, 432, 433

169. gr. — 432

197. gr. — 281, 285, 1433

199. gr. — 281, 285

200. gr. — 316, 426

203. gr. — 1433

215. gr. — 2555, 2557

216. gr. — 2555

1985, nr. 35, 19. júní. Sjómannalög.

— 1431, 1434, 1435, 1436, 1438, 1440, 1442

VIII. kafli — 2749, 2751

- 6. gr. — 284, 1994
- 9. gr. — 1433, 1434, 1438, 1442
- 22. gr. — 2745, 2748, 2752, 2754, 2755
- 23. gr. — 1434
- 24. gr. — 1434
- 25. gr. — 1433, 1434, 1438, 1442
- 27. gr. — 1433, 1434, 1435, 1438, 1442
- 28. gr. — 2418
- 32. gr. — 2782
- 36. gr. — 2208, 2210, 2211, 2212, 2213
- 42. gr. — 279, 284, 1994, 2746
- 43. gr. — 2745
- 45. gr. — 280, 281, 283, 285, 2745, 2751, 2752, 2754, 2755
- 46. gr. — 2210, 2211

1985, nr. 38, 12. júní. Lög um tannlækningar.

- 3060, 3071
- 1. gr. — 3065
- 5. gr. — 3071
- 6. gr. — 3060, 3061, 3065, 3071, 3072
- 8. gr. — 3067
- 9. gr. — 3067, 3071, 3072
- 15. gr. — 3066
- 16. gr. — 3064

1985, nr. 39, 15. júní. Lög um kerfisbundna skráningu á upplýsingum er varða einkamálefni.

- 170, 177, 1891, 1897, 1899
- IV. kafli — 1893, 1897
- 1. gr. — 1897
- 10. gr. — 168, 170, 171, 174, 177, 179, 182

1985, nr. 46, 27. júní. Lög um framleiðslu, verðlagningu og sölu á búvörum.

- 30. gr. — 3227
- 38. gr. — 3227

1985, nr. 65, 28. júní. Lög um jafna stöðu og jafnan rétt kvenna og karla.

- 3173

1985, nr. 68, 27. júní. *Útvarpslög.*

15. gr. — 1671

35. gr. — 1671

1985, nr. 86, 4. júlí. *Lög um viðskiptabanka.*

— 2452, 2454

IV. kafli — 294

50. gr. — 1712, 2446, 2448, 2451, 2792

1985, nr. 425, 18. nóvember. *Reglugerð um búffárhald á Eyrarbakka.*

— 377, 379, 380

6. gr. — 379

7. gr. — 380

1986, nr. 8, 18. apríl. *Sveitarstjórnarlög.*

— 2096

3. gr. — 2094, 2095, 2096, 2097

89. gr. — 322, 326

1986, nr. 11, 30. apríl. *Lög um breyting á lögum nr. 7/1936 um samningsgerð, umboð og ógilda löggæringa.*

— 325, 457, 461, 465, 1036, 1165, 1167, 1169, 1173, 1180, 1182, 1184, 1188, 1872, 1873

1. gr. — 452

3. gr. — 882, 1036, 1877

6. gr. — 137, 882, 1030, 1036, 1164, 1174, 1178, 1188, 1189, 1649, 1867, 2104

7. gr. — 1646, 1649, 1650

1986, nr. 34, 5. maí. *Lög um fasteigna- og skipasölu.*

— 1662, 1693, 1694, 3179

II. kafli — 1663, 1664, 1665, 1693, 1694, 3179

1. gr. — 1697

2. gr. — 958

8. gr. — 1665, 1694, 1697, 1811

9. gr. — 1663, 1665, 3175, 3179, 3181

10. gr. — 1664, 1665, 1694, 1697

12. gr. — 1664, 1694, 1697

14. gr. — 1662, 1664, 1665,

1986, nr. 35, 5. maí. Lög um breyting á lögum nr. 10/1960 um söluskatt með síðari breytingum.

2. gr. — 582

1986, nr. 48, 2. maí. Lög um lögverndun á starfsheiti og starfsréttindum grunnskólakennara, framhaldsskólakennara og skólastjóra.

— 384

1986, nr. 92, 31. desember. Lög um Kjaradóm.

— 2418, 2421, 2423, 2426, 2427, 2428, 2429

2. gr. — 2424, 2427

1986, nr. 94, 31. desember. Lög um kjarasamninga opinberra starfsmanna.

— 1543, 1546, 2423

III. kafli — 1546

12. gr. — 659

20. gr. — 1544

1986, nr. 16, 7. janúar. Reglugerð um sölu og meðferð ávana- og fíkniefna.

2. gr. — 90, 102, 103, 363, 2475, 3000

10. gr. — 90, 102, 103, 363, 2475, 2476, 2478, 3000

1986, nr. 177, 26. mars. Reglugerð um breyting á reglugerð nr. 16/1986 um ávana- og fíkniefni.

2. gr. — 2476, 3000

1986, nr. 321, 30. júní. Reglugerð um lánveitingar Byggingarsjóðs ríkisins.

— 1421

1986, nr. 349, 22. júlí. Reglugerð um þungaskatt.

11. gr. — 2301

1986, nr. 494, 3. desember. Reglugerð um hafnamál.

— 1352

3. gr. — 1349

1987, nr. 3, 23. september (1986). Lög um fjáröflun til vegagerðar.

— 2304, 2309, 2310

1. gr. — 2310

- 4. gr. — 2310
- 8. gr. — 2309
- 9. gr. — 2302, 2307, 2309, 2310, 2311

1987, nr. 7, 18. mars. Lög um stofnun hlutafélagsbanka um Útvegsbanka Íslands.

- 1873, 2792
- 7. gr. — 2789

1987, nr. 18, 11. mars. Lög um breyting á lögum nr. 56/1981 um vitamál.

- 1359

1987, nr. 25, 27. mars. Vaxtalög.

- 116, 235, 336, 376, 577, 635, 679, 713, 839, 963, 1013, 1222, 1467, 1733, 1746, 1747, 1772, 1857, 2060, 2101, 2175, 2178, 2417, 2468, 2678, 2696, 2897, 2902, 2907, 2926, 2941, 2944, 2952, 3048, 3236

II. kafli — 110, 957, 1556

- III. kafli — 4, 43, 75, 76, 77, 80, 87, 105, 110, 126, 128, 129, 136, 138, 159, 160, 189, 195, 198, 203, 205, 227, 230, 231, 232, 234, 238, 239, 245, 246, 247, 278, 281, 286, 289, 291, 318, 330, 331, 347, 349, 359, 360, 375, 376, 378, 383, 387, 389, 402, 407, 413, 423, 424, 425, 428, 433, 435, 440, 447, 448, 452, 455, 457, 461, 467, 484, 485, 513, 525, 531, 536, 574, 576, 578, 604, 608, 626, 629, 634, 643, 647, 648, 662, 664, 679, 682, 684, 686, 697, 709, 715, 723, 725, 726, 743, 744, 758, 775, 779, 781, 783, 808, 812, 813, 822, 825, 830, 834, 835, 838, 841, 843, 848, 849, 855, 865, 866, 870, 871, 881, 883, 923, 928, 929, 935, 936, 937, 945, 952, 957, 960, 978, 980, 982, 989, 996, 1010, 1041, 1042, 1045, 1050, 1051, 1052, 1054, 1055, 1060, 1063, 1093, 1110, 1132, 1133, 1135, 1137, 1138, 1143, 1144, 1166, 1174, 1180, 1181, 1182, 1189, 1239, 1242, 1244, 1245, 1249, 1260, 1261, 1295, 1298, 1322, 1332, 1335, 1336, 1343, 1348, 1361, 1362, 1364, 1375, 1379, 1395, 1397, 1398, 1401, 1404, 1407, 1410, 1412, 1416, 1423, 1430, 1432, 1435, 1437, 1439, 1441, 1443, 1467, 1478, 1488, 1497, 1498, 1503, 1516, 1517, 1550, 1551, 1556, 1564, 1569, 1621, 1641, 1649, 1651, 1658, 1663, 1679, 1681, 1683, 1691, 1695, 1697, 1702, 1703, 1705, 1709, 1710, 1714, 1715, 1718, 1721, 1727, 1729, 1730, 1733, 1736, 1738, 1744, 1745, 1749, 1752,

1759, 1760, 1771, 1772, 1778, 1795, 1800, 1806, 1807, 1810, 1814, 1815, 1816, 1817, 1840, 1843, 1852, 1860, 1863, 1864, 1873, 1880, 1881, 1886, 1887, 1936, 1995, 2024, 2043, 2044, 2060, 2063, 2064, 2067, 2069, 2084, 2089, 2113, 2119, 2130, 2134, 2147, 2148, 2149, 2155, 2161, 2183, 2189, 2191, 2193, 2194, 2199, 2202, 2208, 2249, 2288, 2300, 2315, 2317, 2319, 2326, 2327, 2328, 2330, 2331, 2345, 2347, 2356, 2358, 2370, 2383, 2387, 2392, 2394, 2395, 2408, 2409, 2422, 2433, 2435, 2441, 2445, 2447, 2449, 2456, 2457, 2460, 2461, 2462, 2473, 2482, 2484, 2488, 2509, 2510, 2512, 2516, 2519, 2520, 2527, 2532, 2559, 2562, 2565, 2568, 2580, 2591, 2592, 2597, 2600, 2609, 2637, 2641, 2647, 2648, 2657, 2658, 2664, 2667, 2681, 2697, 2698, 2710, 2712, 2714, 2732, 2733, 2735, 2737, 2781, 2790, 2795, 2800, 2816, 2817, 2818, 2826, 2827, 2829, 2830, 2838, 2841, 2846, 2854, 2858, 2859, 2888, 2890, 2893, 2895, 2896, 2900, 2901, 2905, 2906, 2920, 2925, 2994, 3050, 3076, 3079, 3081, 3087, 3088, 3092, 3093, 3135, 3137, 3140, 3156, 3179, 3195, 3205, 3208, 3221, 3228, 3234, 3237, 3252, 3257, 3268, 3269, 3271, 3276, 3277

5. gr. — 2794

6. gr. — 230, 232

7. gr. — 43, 198, 203, 205, 239, 310, 402, 407, 423, 424, 428, 433, 531, 608, 716, 725, 760, 783, 856, 945, 952, 1013, 1060, 1166, 1180, 1181, 1245, 1363, 1364, 1410, 1729, 1810, 1840, 1873, 2130, 2202, 2206, 2249, 2292, 2356, 2383, 2433, 2435, 2443, 2552, 2559, 2565, 2566, 2580, 2710, 2940, 3048, 3092, 3093, 3197, 3205, 3206, 3208, 3221, 3268, 3271

8. gr. — 43, 952

9. gr. — 225, 232, 581, 848, 957, 958, 1096, 1516, 1663, 1714, 2047, 2449, 2749, 2822, 3136, 3227

10. gr. — 37, 39, 60, 81, 225, 239, 248, 252, 257, 261, 267, 271, 285, 327, 340, 350, 355, 359, 536, 574, 637, 652, 665, 669, 672, 682, 684, 696, 697, 698, 716, 760, 788, 808, 810, 855, 856, 861, 882, 1011, 1013, 1041, 1091, 1100, 1239, 1242, 1301, 1304, 1307, 1310, 1322, 1323, 1361, 1363, 1504, 1621, 1647, 1663, 1695, 1741, 1748, 1751, 1772, 1779, 1863, 1864, 1873, 1880, 2047, 2048, 2069, 2075, 2113, 2124, 2125, 2191, 2198, 2206, 2342, 2443, 2449, 2514, 2552, 2585, 2587, 2702, 2714, 2749, 2790, 2826, 2832, 2940, 3170, 3171, 3174, 3175, 3176, 3236, 3278

- 11. gr. — 466
- 12. gr. — 60, 194, 225, 239, 257, 340, 350, 375, 536, 574, 637, 665, 669, 672, 682, 684, 697, 698, 743, 744, 760, 808, 882, 1013, 1041, 1132, 1242, 1301, 1307, 1322, 1363, 1504, 1663, 1705, 1741, 1772, 1863, 1864, 1873, 1880, 1936, 2113, 2134, 2191, 2206, 2292, 2345, 2449, 2565, 2585, 2587, 2637, 2658, 2714, 2749, 2832, 3160, 3236
- 13. gr. — 2712
- 14. gr. — 37, 39, 225, 327, 810, 814, 1697, 1863, 1864, 1873, 2514, 2552, 2650, 2749, 2790
- 15. gr. — 239, 339, 423, 665, 716, 760, 856, 1061, 1100, 1363, 1697, 1873, 2198, 2202, 2206, 2292, 2443, 2552, 2565, 2826, 2940, 3159, 3183, 3257, 3275, 3278
- 16. gr. — 2206

1987, nr. 30, 27. mars. Lög um orlof.

— 350, 1297

1987, nr. 33, 27. mars. Lög um breyting á ýmsum lagaákvæðum um dráttarvexti.

— 2952

1987, nr. 49, 30. mars. Lög um breyting á lögum nr. 75/1981, um tekjuskatt og eignarskatt með síðari breytingum.

17. gr. — 2328, 2329

1987, nr. 50, 30. mars. Umferðarlög.

— 667, 857, 858, 1734, 1912, 3209

2. gr. — 662

4. gr. — 523, 591, 646, 667, 2254, 2257, 2697

14. gr. — 646

15. gr. — 2697

19. gr. — 646

25. gr. — 663, 665, 666, 667

36. gr. — 523, 591, 646, 2254, 2257

44. gr. — 984, 985

45. gr. — 523, 524, 549, 591, 727, 729, 734, 983, 2057, 2084, 2088, 2251, 2254, 2357, 2695, 2697, 2708

48. gr. — 523, 524, 549, 591, 3185

- 88. gr. — 376, 379, 380, 381, 665, 858, 862, 1728, 2252
- 89. gr. — 379, 2702, 3253
- 90. gr. — 376, 665, 3253
- 91. gr. — 377, 857, 858, 1728, 1734, 2252, 3253
- 92. gr. — 857, 858, 860, 862, 864, 865, 947, 1728, 1731, 1732, 1733,
1734, 1735, 1736, 2200, 2203, 2206, 2250, 2251, 2252, 2262,
2561, 2565, 3197, 3202, 3203, 3206, 3218, 3219, 3253, 3269,
3272
- 94. gr. — 857
- 95. gr. — 377, 2695, 2697, 2698
- 96. gr. — 2697
- 97. gr. — 377, 665
- 99. gr. — 2293
- 100. gr. — 523, 549, 591, 719, 728, 729, 734, 984, 985, 2084, 2254, 2257,
2357
- 101. gr. — 522, 523, 549, 591, 729, 734, 984, 985, 2084, 2357
- 102. gr. — 522, 523, 524, 549, 591, 729, 734, 2084, 2357
- 103. gr. — 1113

1987, nr. 51, 30. mars. Lög um eftirlit með skipum.

V. kafli — 672

1987, nr. 55, 30. mars. Tollalög.

126. gr. — 489

*1987, nr. 89, 29. desember. Lög um breyting á lögum nr. 21/1963 um
kirkjugarða.*

— 2593

1987, nr. 147, 9. mars. Reglugerð um ákvörðun eignarhluta í fjölbýlishúsum.

— 223

*1987, nr. 223, 25. maí. Reglugerð um sérstakt jöfnunargjald af kartöflum og
vörum unnum úr þeim.*

— 1105

*1987, nr. 520, 24. nóvember. Reglugerð um löggildingu og tryggingaskyldu
fasteigna- og skipasala.*

1. gr. — 1697

3. gr. — 958

1987, nr. 593, 28. desember. Reglugerð um þungaskatt.

— 2304, 2306

11. gr. — 2302, 2304, 2311

14. gr. — 2310

1987, nr. 615, 30. desember. Reglugerð um frádrátt vegna gjafa til menningarmála o.fl.

— 436, 437, 438

1988, nr. 3, 8. janúar. Lög um stjórn fiskveiða 1988-1990.

— 1161, 1162, 1164, 1166, 1167, 1175, 1180, 1698, 2835, 2836

10. gr. — 1162, 1176, 2836

11. gr. — 1162, 1176

13. gr. — 1698

1988, nr. 19, 5. maí. Lög um sjóði og stofnanir sem starfa samkvæmt staðfestri skipulagsskrá.

— 435

1988, nr. 38, 19. maí. Lög um breyting á áfengislögum nr. 82/1969 með síðari breytingum.

2. gr. — 518, 554

1988, nr. 48, 19. maí. Lög um fangelsi og fangavist.

— 563

2. gr. — 562, 563

1988, nr. 50, 24. maí. Lög um virðisaukaskatt.

— 1, 55, 75, 110, 116, 292, 293, 297, 336, 350, 358, 373, 457, 635, 672, 760, 830, 844, 958, 980, 1093, 1301, 1307, 1316, 1407, 1437, 1441, 1491, 1680, 1710, 1733, 1772, 1827, 1829, 1873, 2044, 2496, 2587, 2737, 2952, 2985, 2986, 2992, 3005, 3007, 3179, 3278

V. kafli — 2992

VII. kafli — 1092

2. gr. — 1092, 1093, 1680, 2452, 2697, 3007

3. gr. — 3004, 3007, 3008

6. gr. — 1093

13. gr. — 51, 2992

- 15. gr. — 3007
- 16. gr. — 3007, 3008
- 26. gr. — 2582, 2583, 2584, 2587, 2588, 2589, 2590
- 27. gr. — 2812
- 40. gr. — 297, 2799, 2811, 2812, 2984, 2986, 2992
- 50. gr. — 51

1988, nr. 53, 19. maí. Læknalög.

- 168, 170, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185
- III. kafli — 1000
- VII. kafli — 171
- VIII. kafli — 174
- 8. gr. — 3282
- 10. gr. — 3282, 3285
- 16. gr. — 168, 169, 170, 171, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 1897
- 18. gr. — 171

1988, nr. 54, 19. maí. Lög um breyting á lögum nr. 85/1936 um meðferð einkamála í héraði með síðari breytingum.

- 116, 225, 447, 635, 679, 1447, 1679, 1703, 1747, 1772, 2672
- 3. gr. — 1446
- 9. gr. — 70
- 21. gr. — 225, 238, 293, 788, 1649, 1651, 1680, 1697, 1703, 1733, 1873, 2113, 2319, 2737
- 26. gr. — 116, 225, 804

1988, nr. 57, 19. maí. Lög um framhaldsskóla.

- 382
- 12. gr. — 382

1988, nr. 81, 3. ágúst. Lög um hollustuhætti og heilbrigðiseftirlit.

- 1914

1988, nr. 86, 28. september. Lög um Húsnæðisstofnun ríkisins.

- 927, 931, 1421, 2014
- 30. gr. — 931
- 31. gr. — 931
- 32. gr. — 931

33. gr. — 931

34. gr. — 931

102. gr. — 931

1988, nr. 110, 29. desember. Lög um breyting á lögum nr. 50/1988 um virðisaukaskatt.
— 1827, 1829

1988, nr. 109, 26. febrúar. Reglugerð um breyting á reglugerð nr. 223/1987 um sérstakt jöfnunargjald af kartöflum og vörum unnum úr þeim.
— 1105

1988, nr. 135, 29. febrúar. Reglugerð um veikindaforföll starfsmanna ríkisins.
— 1543, 1546

1988, nr. 249, 13. maí. Reglugerð um upptöku ólöglegs sjávaraflla.
— 2157

1988, nr. 307, 15. júní. Reglugerð um ábyrgðartryggingu ökutækja o.fl.
— 857
6. gr. — 1732, 1733

1988, nr. 558, 28. desember. Reglugerð um bensíngjald.
— 2309, 2310, 2311
11. gr. — 2309
14. gr. — 2310

1989, nr. 53, 24. maí. Lög um samningsbundna gerðardóma.
— 2275
2. gr. — 851
4. gr. — 2036
5. gr. — 2034
13. gr. — 2275

1989, nr. 67, 29. maí. Lög um breytingu á vaxtalögum nr. 25/1987.
— 75, 198, 205, 235, 327, 485, 679, 709, 848, 957, 1516, 1663, 1703, 1863, 1864, 1873, 2134, 2147, 2169, 2790, 2795
2. gr. — 43, 75, 203, 239, 428, 433, 725, 952, 1013, 1060, 1166, 1181, 1873, 2292, 2565

4. gr. — 225, 2449, 2749

5. gr. — 225, 248, 252, 257, 261, 267, 271, 457, 652, 810, 1621, 1679,
1806, 2149, 2449, 2514, 2650, 2702, 2749, 2790, 2926, 3171

*1989, nr. 72, 30. maí. Lög um breyting á lögum nr. 57/1988 um framhaldsskóla,
sbr. lög nr. 107/1988.*

— 382

1989, nr. 73, 31. maí. Lög um breyting á lögum nr. 58/1984 um sjúkraliða.

— 3072

1989, nr. 88, 29. maí. Þjóðminjalög.

V. kafli — 1083

41. gr. — 1088

1989, nr. 90, 1. júní. Lög um aðför.

— 902, 1903, 1999, 2164, 2166, 2167, 2193, 2877

VIII. kafli — 1852, 2759

XII. kafli — 302, 2170, 2767

XIII. kafli — 302, 2169, 2170, 2761

XIV. kafli — 2876

XV. kafli — 50, 51, 699, 1901, 1903, 2634, 2785, 2786, 2872, 2874,
2876, 2877

XVII. kafli — 2164

1. gr. — 48, 698, 961, 963, 965, 2192, 2283, 2496, 2542, 2634, 2767,
2768, 3005

3. gr. — 2766

5. gr. — 1289

6. gr. — 2757

7. gr. — 2762, 2765, 2767, 2875

24. gr. — 2759

27. gr. — 963, 1903, 1904, 2495

28. gr. — 2761, 2763

36. gr. — 2003, 3190

38. gr. — 2381

40. gr. — 699, 2275, 2779, 2785, 2786

43. gr. — 2441, 2442, 2443

60. gr. — 1392, 1393, 2164, 2167

61. gr. — 2164, 2165, 3189, 3190

- 62. gr. — 6
- 66. gr. — 2007, 3189, 3190
- 78. gr. — 131, 132, 302, 316, 903, 1998, 2029, 2283, 2285, 2376, 2546,
3121, 3122, 3125
- 79. gr. — 2020, 2496
- 83. gr. — 133, 1999, 2029, 2169, 2170, 2171, 2283, 2285, 2766
- 84. gr. — 130, 299, 314, 902, 1997, 2016, 2026, 2169, 2282, 2372, 2541,
2760, 2761, 3117
- 88. gr. — 912
- 90. gr. — 1952, 2785, 2873
- 91. gr. — 2003, 2270
- 92. gr. — 49, 1901, 2632, 2763, 2778, 2873, 3004
- 93. gr. — 50, 2634
- 94. gr. — 912, 965, 1901, 2496, 2632, 2633, 2784, 2785, 2873, 2878
- 95. gr. — 46, 50, 694, 902, 911, 961, 1458, 1459, 1464, 1525, 1540, 1594,
1666, 1900, 1901, 1903, 2493, 2502, 2630, 2777, 2781, 2787,
2871, 3003, 3005, 3008, 3187
- 102. gr. — 912
- 104. gr. — 1392, 2164, 2167
- 105. gr. — 3187, 3190, 3191
- 107. gr. — 802

1989, nr. 92, 1. júní. Lög um aðskilnað dómsvalds og umboðsvalds í héraði.

— 35, 738, 998, 1445, 1446, 1447, 1448, 1450, 1451, 1453, 1454.

I. kafli — 36

4. gr. — 1450

5. gr. — 1445

6. gr. — 1445, 1448, 1451, 1453, 1456, 1457, 1673, 2172, 2173, 2757

7. gr. — 1446, 1449, 1454, 2423

8. gr. — 1446, 1449, 1451, 1454, 1455, 1456, 1937, 2679

8. gr.a — 1446, 1450, 1454, 1455, 1456, 2679

12. gr. — 2310

19. gr. — 1651

*1989, nr. 119, 28. desember. Lög um breyting á lögum nr. 50/1988 um
virðisaukaskatt með áorðnum breytingum.*

— 1827, 1829

10. gr. — 2582, 2584, 2587, 2589, 2590

1989, nr. 120, 28. desember. Lög um breyting á lögum nr. 86/1985 um viðskiptabanka.

— 1134, 1873, 2446, 2448, 2451

1. gr. — 2454

1989, nr. 121, 28. desember. Lög um skráningu og meðferð persónuupplýsinga.

— 177, 182, 184, 1891, 1897, 1899

IV. kafli — 179

9. gr. — 179, 184, 185

10. gr. — 170, 178, 179, 182, 185

1989, nr. 54, 8. febrúar. Reglugerð um lánveitingar Byggingarsjóðs ríkisins.

— 1421

1989, nr. 305, 16. júní. Samþykkt um hundahald í Reykjavík.

— 1914

1989, nr. 411, 24. ágúst. Reglugerð um veikindaforföll starfsmanna ríkisins.

— 1543, 1544, 1545, 1546, 1547

1989, nr. 520, 7. nóvember. Reglugerð um húsbréfadeild og húsbréfaviðskipti vegna kaupa eða sölu á notuðum íbúðum.

— 1093

21. gr. — 72, 75

1989, nr. 577, 10. desember. Reglugerð um frjálssa og sérstaka skráningu vegna leigu eða sölu á fasteign.

4. gr. — 1093

6. gr. — 1093

1989, nr. 587, 19. desember. Reglugerð um veiðar smábáta 1990.

— 2835

7. gr. — 2834

1989, nr. 612, 22. desember. Reglur um tilkynningu vinnuslysa.

— 790

1990, nr. 31, 23. apríl. Lög um kyrrsetningu, lögbann o.fl.

5. gr. — 1958

8. gr. — 1955, 1958

- 13. gr. — 1955
- 23. gr. — 1287
- 24. gr. — 1953, 1955, 1959, 3075
- 26. gr. — 1955, 1958
- 29. gr. — 1955
- 33. gr. — 1954, 1958
- 35. gr. — 1952
- 36. gr. — 1499
- 42. gr. — 3074, 3075, 3077
- 43. gr. — 3074
- 78. gr. — 2545

1990, nr. 38, 15. maí. Lög um stjórn fiskveiða.

- 1161, 1164, 1167, 1175, 1179, 1180, 1182, 1183, 1693, 1697, 1698, 2834, 2836
- 4. gr. — 1162, 1176, 2834
- 5. gr. — 1162, 1176
- 7. gr. — 2836
- 10. gr. — 2834
- 11. gr. — 1693, 1695, 1698, 2830, 2831, 2834, 2836
- 12. gr. — 2834, 2836
- 20. gr. — 1460
- 23. gr. — 2831, 2834, 2836
- Ákvæði til bráðabirgða — 1171, 1186, 1694, 1695, 1697

1990, nr. 47, 16. maí. Lög um breyting á lögum nr. 47/1971, um náttúruvernd, lögum nr. 20/1986, um Siglingamálastofnun ríkisins, og ýmsum öðrum lögum er varða yfirstjórn umhverfismála.

- 1943
- 15. gr. — 2665

1990, nr. 50, 15. maí. Lög um breyting á læknalögum nr. 53/1988

- 169, 170, 171, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 183, 184, 185.
- 3. gr. — 177, 178, 179, 183, 184

1990, nr. 62, 17. maí. Lög um skipan prestakalla og prófastsdæma og um starfsmenn þjóðkirkju Íslands.

- 18. gr. — 2423

1990, nr. 70, 16. maí. Lög um breyting á lögum nr. 86/1988 um
Húsnæðisstofnun ríkisins.
— 927

1990, nr. 89, 3. ágúst. Bráðabirgðalög um launamál.
— 2423

1990, nr. 97, 28. september. Lög um heilbrigðisþjónustu.
— 171

1990, nr. 31, 16. janúar. Reglur um skilmála slysatryggingar ríkisstarfsmanna
skv. kjarasamningum vegna slysa sem starfsmenn verða fyrir utan
starfs.
— 658
7. gr. — 658

1990, nr. 102, 26. febrúar. Reglugerð um löggiltar iðngreinar, sveinspróf og
meistararéttindi.
— 3067, 3070

1990, nr. 217, 18. maí. Reglugerð um húsbréfadeild og húsbréfavíðskipti vegna
kaupa eða sölu á notuðum íbúðum og kaupa, sölu eða byggingar á
nýjum íbúðum.
24. gr. — 72

1990, nr. 316, 18. júlí. Reglugerð um húsfriðunarsjóð.
— 1083

1990, nr. 465, 27. nóvember. Reglugerð um veiðar í atvinnuskyni.
— 2836, 2837
7. gr. — 2834
14. gr. — 2831, 2834, 2836

1991, nr. 19, 26. mars. Lög um meðferð opinberra mála.
— 520, 1910, 2882, 2883
VI. kafli — 2880
XIII. kafli — 2377
XXI. kafli — 2309

- 6. gr. — 1453
- 9. gr. — 2309
- 25. gr. — 792
- 26. gr. — 794, 796
- 27. gr. — 792, 793
- 43. gr. — 2412, 2880, 2882
- 45. gr. — 983, 1209, 1045, 1636, 2050, 3142
- 46. gr. — 1209, 1636
- 47. gr. — 1636
- 48. gr. — 3239
- 51. gr. — 2359, 2806
- 59. gr. — 2880, 2985, 3044
- 74. gr. — 2879, 2880, 2881
- 75. gr. — 1271, 1274, 1909, 1910
- 76. gr. — 793
- 77. gr. — 3044
- 89. gr. — 1914
- 90. gr. — 1914
- 103. gr. — 44, 45, 600, 601, 906, 907, 908, 909, 910, 1266, 1534, 1535,
1601, 1602, 1673, 1675, 1849, 1850, 1905, 1906, 1907, 1911,
1912, 1916, 1918, 1920, 1922, 1923, 1925, 1927, 1928, 1929,
1930, 1932, 1933, 1934, 1935, 2021, 2022, 2173, 2174, 2224,
2225, 2277, 2278, 2538, 2540, 2770, 2771, 2870, 3287, 3288
- 105. gr. — 1674
- 106. gr. — 2022
- 108. gr. — 1271, 1274, 1908, 1909, 1910, 2338, 2340
- 110. gr. — 2, 298, 1961, 2378, 2870
- 112. gr. — 792, 793, 795, 796
- 113. gr. — 792, 793, 794, 795, 796, 3243
- 114. gr. — 795
- 116. gr. — 796
- 117. gr. — 549, 559, 708, 1201, 1282, 1633, 2235, 2986
- 124. gr. — 2756, 2757
- 125. gr. — 103, 518, 555, 591, 984, 1486, 2246, 2476
- 126. gr. — 1619
- 128. gr. — 796
- 129. gr. — 1723, 2237, 2338, 3028
- 131. gr. — 3028
- 132. gr. — 3243

- 133. gr. — 487, 751, 1130, 2538, 2540
- 135. gr. — 2246, 2340
- 139. gr. — 1210
- 141. gr. — 1270, 1273, 1917
- 142. gr. — 1, 44, 297, 600, 791, 906, 908, 1113, 1266, 1270, 1273, 1534,
1601, 1673, 1849, 1905, 1908, 1911, 1913, 1915, 1917, 1920,
1923, 1927, 1932, 1934, 1961, 2021, 2172, 2224, 2277, 2377,
2535, 2537, 2539, 2770, 2869, 2879, 3023, 3287
- 144. gr. — 908, 1913, 1927, 2869
- 147. gr. — 88, 89, 100, 486, 521, 746, 987, 1043, 1044, 1145, 1199, 1282,
1469, 1480, 1548, 1722, 2049, 2081, 2235, 2244, 2336, 2351,
2355, 2474, 2569, 2610, 2796, 2883, 2984, 3025, 3141, 3182
- 148. gr. — 2610
- 149. gr. — 1199
- 150. gr. — 727, 1570, 1619
- 151. gr. — 521, 551, 988, 3288
- 156. gr. — 2884
- 158. gr. — 1220
- 159. gr. — 89, 100, 362, 364, 366, 479, 707, 727, 746, 815, 1043, 1044,
1146, 1149, 1199, 1470, 1521, 2082, 2236, 2337, 2351, 3089
- 164. gr. — 520, 750
- 165. gr. — 485, 492, 520, 550, 750, 1130, 1211, 1286, 1636, 3092, 3186
- 166. gr. — 3152
- 168. gr. — 479, 520, 555
- 169. gr. — 563, 1619
- 171. gr. — 3092
- 172. gr. — 213, 1051, 1123, 1130, 1487, 1551, 2358, 2370
- 173. gr. — 563, 1469, 1484, 2798
- 175. gr. — 2999
- 176. gr. — 2999
- 177. gr. — 2999
- 178. gr. — 3001

1991, nr. 20, 23. mars. Lög um skipti á dánarbúum o.fl.

— 1974

II. kafli — 1117

XIV. kafli — 3012, 3018

XVI. kafli — 1963

22. gr. — 1116, 1118

- 27. gr. — 1115, 1116, 1117, 1118
- 32. gr. — 1963
- 37. gr. — 1963, 1964
- 62. gr. — 3106
- 67. gr. — 3102
- 109. gr. — 3012
- 122. gr. — 3100, 3101, 3102
- 124. gr. — 3100, 3101
- 125. gr. — 3100, 3101
- 126. gr. — 3100, 3101
- 133. gr. — 1538, 1846, 1847, 1963, 3010, 3012, 3098

1991, nr. 21, 26. mars. Lög um gjaldþrotaskipti o.fl.

- 598, 1289, 1290, 1536, 2001, 2002, 2452, 2518, 2525, 2531, 2583, 2584, 2589, 3021
- IV. kafli — 2583, 2584
- XI. kafli — 27, 688
- XX. kafli — 2517, 2518, 2522, 2525, 2530, 2531
- XXIII. kafli — 688
- XXIV. kafli — 688
- 3. gr. — 2528
- 10. gr. — 2583
- 19. gr. — 2583, 2586, 2587, 2590
- 20. gr. — 2583, 2584, 2586, 2587, 2589, 2590
- 21. gr. — 2583, 2584, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590
- 22. gr. — 2583, 2584, 2586, 2587, 2590
- 26. gr. — 2584
- 28. gr. — 2583, 2584, 2586, 2587, 2590
- 34. gr. — 1948
- 35. gr. — 1948, 1950
- 43. gr. — 1948
- 44. gr. — 1948, 1949, 1950
- 54. gr. — 1947, 1949
- 55. gr. — 1947
- 57. gr. — 1949, 1950
- 58. gr. — 1949, 1950
- 65. gr. — 6, 7, 27, 598, 1288, 1289, 1290, 1291, 1292, 2758, 2759, 2773, 2774, 2775, 3021
- 67. gr. — 598, 2759, 3021

- 68. gr. — 3021
- 70. gr. — 27, 598, 1268, 3021
- 71. gr. — 3021
- 72. gr. — 598, 2442, 2897, 2902, 2907
- 73. gr. — 598, 2896, 2901, 2906
- 74. gr. — 598, 2879
- 100. gr. — 2447, 2448, 2450, 2452, 2584, 2590
- 111. gr. — 1389, 1392, 1394, 1496
- 113. gr. — 1394, 1496, 2590
- 118. gr. — 1496, 3095, 3096
- 120. gr. — 1391, 1393, 1394, 3133
- 130. gr. — 114, 118, 1363
- 131. gr. — 2523, 2528, 3172, 3174
- 132. gr. — 3174
- 134. gr. — 251, 260, 271, 2523, 2528
- 137. gr. — 251, 260, 271, 688
- 139. gr. — 2523, 2528
- 141. gr. — 1290, 2524, 2528, 3172
- 142. gr. — 251, 260, 271, 3172, 3174
- 148. gr. — 2517, 2520, 2523, 2527, 2530, 2533
- 154. gr. — 598
- 155. gr. — 2520, 2527, 2533
- 164. gr. — 36, 954
- 168. gr. — 27, 1289
- 171. gr. — 1391, 3133
- 176. gr. — 3021
- 179. gr. — 6, 26, 597, 688, 921, 922, 1268, 1287, 1389, 1536, 1945, 2002,
2758, 2772, 3019, 3021, 3094
- 190. gr. — 2385, 2388, 2440, 2442, 2822, 2848, 2856, 3133, 3136, 3138,
3170

1991, nr. 28, 27. mars. Lög um jafna stöðu og jafnan rétt kvenna og karla.

— 38

3. gr. — 42

4. gr. — 42

1991, nr. 43, 27. mars. Lög um breyting á þjóðminjalögum, nr. 88/1989.

— 1083

1991, nr. 45, 27. mars. Lög um starfskjör presta þjóðkirkjunnar.

— 2423, 2427

1991, nr. 56, 31. maí. Stjórnskipunarlög um breyting á stjórnarskrá lýðveldisins Íslands nr. 33/1944 með síðari breytingum.

— 2429, 2430, 2431

6. gr. — 2418, 2419, 2420

9. gr. — 2420, 2430

1991, nr. 90, 23. desember. Lög um nauðungarsölu.

— 1566, 1567, 1791

IV. kafli — 1791

VIII. kafli — 1973

XIII. kafli — 9, 20, 2633

XIV. kafli — 596, 2379

6. gr. — 1789

21. gr. — 595

22. gr. — 2267, 2268

26. gr. — 1986, 1992

34. gr. — 595

35. gr. — 595, 1986, 1992

49. gr. — 1973, 1974

50. gr. — 1974

51. gr. — 1974

52. gr. — 10, 1974, 2434

56. gr. — 2435

57. gr. — 2632, 2640

59. gr. — 315, 316

61. gr. — 2381

62. gr. — 2381

71. gr. — 1393, 2496

73. gr. — 11, 2267, 2268, 2434

77. gr. — 9

79. gr. — 8, 19, 1609, 1676, 1789, 1966, 1985, 2163, 2264

80. gr. — 1989

83. gr. — 594, 596

85. gr. — 592, 1609, 1985, 2379

1991, nr. 91, 31. desember. Lög um meðferð einkamála.

- 35, 49, 685, 702, 713, 801, 1658, 1739, 1754, 1887, 2001, 2002, 2117, 2193, 2207, 2428, 2496, 2693, 2723, 2818, 2876, 2877, 2895, 2897, 2900, 2902, 2905, 2907, 3021, 3175
- VI. kafli — 3204, 3220, 3267
- IX. kafli — 971, 2491, 3204, 3220, 3267
- X. kafli — 1117
- XII. kafli — 2490
- XIV. kafli — 1314, 2379
- XVI. kafli — 1119
- XVII. kafli — 61, 114, 115, 116, 117, 118, 228, 229, 230, 231, 232, 373, 374, 685, 713, 1133, 1134, 1301, 1302, 1307, 1308, 1319, 1327, 1331, 1489, 1491, 1680, 1707, 1710, 1888, 1939, 2061, 2062, 2117, 2267, 2498, 2500, 2501, 2514, 2515, 2636, 2637, 2639, 2640, 3196.
- XIX. kafli — 1542, 1545
- XXI. kafli — 50, 56, 702, 958, 1316, 1491, 1664, 2441, 2452, 2588, 2632, 2874,
 - 2. gr. — 972, 1062, 1783, 1859, 1901, 2423
 - 4. gr. — 916, 974, 1817, 1859
 - 5. gr. — 693, 1401, 1402, 1453, 1519, 1817, 1818, 2422, 3010, 3192, 3193
 - 6. gr. — 2422, 2549
 - 13. gr. — 1939
 - 15. gr. — 197
 - 16. gr. — 5, 54, 397, 631, 648, 1299, 1303, 1305, 1309, 1706, 1714, 1802, 2062, 2896, 2897, 2899, 2901, 2902, 2904, 2906, 2907, 2909, 3163
 - 17. gr. — 56, 1106, 1111, 1714, 2171, 2310, 2679
 - 18. gr. — 213, 959, 1639, 1994, 1996, 2524
 - 19. gr. — 1785, 1787
 - 20. gr. — 2761
 - 21. gr. — 58
 - 22. gr. — 509
 - 23. gr. — 198
 - 24. gr. — 1117, 2012, 2013, 2015
 - 25. gr. — 702, 703, 1545, 2041, 3066
 - 27. gr. — 127

- 28. gr. — 831
- 29. gr. — 843
- 31. gr. — 1739
- 32. gr. — 968, 1315
- 46. gr. — 975, 1118, 2443, 2490
- 47. gr. — 756, 2490
- 50. gr. — 768, 772, 2250
- 52. gr. — 891
- 60. gr. — 704, 705, 2490, 2491
- 61. gr. — 1117, 1118, 1425, 2200, 2490, 2491
- 62. gr. — 2491, 3164
- 63. gr. — 704, 705, 974, 1312, 2491
- 64. gr. — 971, 2491
- 65. gr. — 116, 2491
- 66. gr. — 2491
- 67. gr. — 890, 891
- 68. gr. — 888, 889, 890, 891
- 69. gr. — 892
- 71. gr. — 1938, 2496
- 77. gr. — 1117, 1119, 2490
- 80. gr. — 56, 702, 703, 1107, 1108, 1112, 1467, 1938, 1940, 1943, 1989,
2040, 2524, 2639, 2640
- 82. gr. — 968, 2032
- 83. gr. — 2526, 2528, 2637
- 85. gr. — 968, 969, 2031
- 89. gr. — 968
- 90. gr. — 2032
- 92. gr. — 2734
- 95. gr. — 1787
- 96. gr. — 1678, 1679, 2734
- 97. gr. — 768
- 98. gr. — 3088
- 99. gr. — 1787, 2040
- 100. gr. — 841, 1467
- 101. gr. — 636, 932, 1787, 1838, 1852, 2040, 2508, 2593, 2784
- 102. gr. — 2696, 2785, 3133
- 104. gr. — 1838, 1858
- 105. gr. — 1275
- 108. gr. — 916, 917

- 111. gr. — 1752, 1754, 2040, 2593
- 112. gr. — 889, 928, 1115
- 114. gr. — 441, 1340, 1754, 1853, 1901, 1902, 3007, 3276
- 115. gr. — 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 313, 495, 497, 498, 499, 501,
502, 503, 504, 505, 506, 507, 919, 1323, 1416, 1555, 1976,
2077, 2462, 2468, 3007, 3276
- 116. gr. — 965, 1761, 2036, 2257
- 117. gr. — 2498, 2500
- 118. gr. — 228, 231, 374, 1303, 1309, 1319, 1327, 1329, 1330, 1331, 1680,
1707, 1888, 2060, 2061, 2062, 2063, 2499, 2501, 2637, 2640
- 119. gr. — 228, 229, 231
- 120. gr. — 2633
- 122. gr. — 1820, 1827
- 129. gr. — 50, 336, 350, 433, 830, 831, 848, 918, 1346, 1585, 1645, 1663,
1664, 1665, 1697, 1788, 1827, 1829, 2084, 2151, 2321, 2358,
2690, 2714, 2795, 3066, 3079, 3227
- 130. gr. — 3, 50, 76, 118, 336, 375, 476, 631, 665, 667, 743, 810, 830, 834,
917, 957, 964, 965, 1301, 1307, 1315, 1340, 1363, 1585, 1663,
1664, 1665, 1710, 1776, 1788, 1827, 1829, 1839, 1996, 2015,
2041, 2151, 2213, 2263, 2287, 2314, 2348, 2358, 2441, 2452,
2460, 2587, 2591, 2633, 2690, 2697, 2702, 2878, 2890, 3066,
3079, 3179, 3181, 3227
- 131. gr. — 683, 684, 690, 834, 1288, 2441, 2690
- 132. gr. — 1788
- 133. gr. — 134, 493, 1101, 1102, 1120, 1387, 1388, 1528, 1530, 1532,
2220, 2222, 2280, 2380, 2381
- 135. gr. — 684, 1853, 1988
- 137. gr. — 598, 688, 1651, 3021
- 143. gr. — 3, 53, 59, 228, 602, 692, 704, 797, 888, 902, 916, 966, 970,
1103, 1114, 1387, 1466, 1620, 1623, 1851, 1859, 1936, 1940,
1994, 2012, 2023, 2031, 2038, 2489, 2498, 2517, 2522, 2530,
2548, 2636, 3192, 3194
- 144. gr. — 922
- 150. gr. — 902, 1458
- 152. gr. — 902, 1458, 2456
- 153. gr. — 1745, 1749, 2921
- 158. gr. — 1220, 3153
- 161. gr. — 64, 700, 2679, 3018
- 163. gr. — 216, 322, 329, 955, 1300, 1306, 1572, 1639, 1678, 1701, 1740,
2446

- 164. gr. — 36, 1651, 1742, 2553, 2965, 2979
- 165. gr. — 116, 813, 960, 998, 2207, 2567
- 166. gr. — 134, 493, 1101, 1120, 1275, 1528, 1530, 1532, 2222
- 169. gr. — 803, 2514
- 181. gr. — 1489, 1890

1991, nr. 92, 23. desember. Lög um breyting á ýmsum lögum vegna aðskilnaðar dómsvalds og umboðsvalds í héraði.

- 102. gr. — 46, 130, 299, 314, 694, 802, 902, 911, 961, 1458, 1459, 1464, 1525, 1540, 1594, 1666, 1900, 1952, 1997, 2003, 2016, 2026, 2169, 2270, 2282, 2372, 2493, 2502, 2541, 2630, 2760, 2777, 2871, 3003, 3117, 3187

1991, nr. 46, 31. janúar. Reglugerð um félagslegar íbúðir og Byggingarsjóð verkamanna.

- 2014
- 92. gr. — 2014
- 93. gr. — 2014
- 96. gr. — 2014
- 98. gr. — 2014

1991, nr. 227, 22. apríl. Reglugerð um sjúkraskrár og skýrslugerð varðandi heilbrigðismál.

- 169

1991, nr. 252, 28. maí. Samþykkt um gatnagerðargjöld í Mosfellsbæ.

- 1970, 1971
- 5. gr. — 1970, 1972, 1973
- 12. gr. — 1971

1992, nr. 6, 26. febrúar. Lög um breyting á þinglýsingalögum nr. 39/1978, sbr. lög nr. 85/1989.

- 16, 3126
- 1. gr. — 893

1992, nr. 20, 22. maí. Barnalög.

- 602, 1315, 1317
- VI. kafli — 196

VIII. kafli — 475

29. gr. — 197

34. gr. — 197, 471, 475, 476, 478, 692, 1315, 1317

35. gr. — 475, 1315

36. gr. — 1315

58. gr. — 602, 971, 1314

60. gr. — 971, 973, 974, 975

1992, nr. 21, 25. maí. Lög um Lánasjóð íslenskra námsmanna.

— 1938, 1939

6. gr. — 1939

8. gr. — 1938

11. gr. — 1938

12. gr. — 1938

1992, nr. 37, 27. maí. Lög um sérstakt gjald vegna ólögmæts sjávarafla.

— 1461, 1462, 2872, 2875, 2876, 2877

1. gr. — 1462, 1463, 2871, 2873

2. gr. — 1462, 2873, 2876, 2877

6. gr. — 2872

7. gr. — 2872

10. gr. — 1463, 2872

1992, nr. 40, 26. maí. Lög um breyting á almennum hegningarlögum nr. 19/1940.

— 1286, 1636, 2354

2. gr. — 1191, 1932, 1933, 1934, 1935, 2355, 2357, 2377, 2535, 2538, 2540, 3090

4. gr. — 1549, 1935, 2353, 2538, 2540

9. gr. — 1470, 1472, 1633, 1636

10. gr. — 1206, 1284, 1475, 1480, 1481, 1633, 1636

15. gr. — 564, 1282, 1284, 1285

1992, nr. 53, 1. júní. Lög um brottfall laga nr. 40/1967 um Skipaútgerð ríkisins.

— 1231, 2744, 2751, 2753

1992, nr. 58, 2. júní. Lög um vernd barna og ungmenna.

— 1943

66. gr. — 564, 1470, 1472, 1475, 1480, 1481

1992, nr. 59, 2. júní. Lög um málefni fatlaðra.

— 1898

3. gr. — 1892

9. gr. — 1891

54. gr. — 1891, 1893

1992, nr. 66, 3. júlí. Bráðabirgðalög um breyting á lögum nr. 92/1986 um Kjaradóm með síðari breytingum.

— 2417, 2418, 2421, 2422, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431

1. gr. — 2426

2. gr. — 2426

6. gr. — 2426, 2427

1992, nr. 79, 29. september. Lög um breyting á lögum nr. 92/1986 um Kjaradóm með síðari breytingum.

— 2421, 2427, 2430

1992, nr. 104, 28. desember. Lög um breyting á lögum nr. 67/1971 um almannatryggingar með síðari breytingum.

— 858, 1728

1992, nr. 120, 31. desember. Lög um Kjaradóm og kjaranefnd.

— 2427, 2428

9. gr. — 2427

1992, nr. 122, 2. apríl. Reglugerð fyrir Rafmagnsveitur ríkisins.

— 2496

1992, nr. 177, 6. maí. Byggingarreglugerð.

— 1943, 2188

1992, nr. 179, 4. maí. Reglugerð um gæsluvarðhaldsvist.

— 1272, 1274

15. gr. — 1908

16. gr. — 1908

41. gr. — 1908

59. gr. — 1908

69. gr. — 1908

74. gr. — 1272

76. gr. — 1271

77. gr. — 1271

80. gr. — 1271

1992, nr. 225, 19. júní. *Reglugerð um skráningu mála hjá héraðsdómstólum, þingbækur, skjalavörslu o.fl.*

17. gr. — 197

1992, nr. 318, 28. ágúst. *Reglugerð um Hitaveitu Akraness og Borgarfjarðar.*
— 2217, 2218

18. gr. — 2217, 2218

1993, nr. 8, 25. febrúar. *Samkeppnislög.*

— 1653, 2458, 2459

III. kafli — 2764

9. gr. — 2761, 2767

17. gr. — 2761, 2763

18. gr. — 2765

25. gr. — 1653, 1655, 1656

31. gr. — 2458

39. gr. — 2766

40. gr. — 2766

41. gr. — 2766

54. gr. — 2765

55. gr. — 2765

56. gr. — 2764, 2765, 2767, 2768

57. gr. — 1653, 1655

58. gr. — 2761, 2762, 2765, 2766, 2767, 2768

1993, nr. 28, 13. apríl. *Bráðabirgðalög um stofnun hlutafélags um Sementsverksmiðju ríkisins.*

— 2431

1993, nr. 31, 14. apríl. *Hjúskaparlög.*

— 2007, 3015

XIV. kafli — 3012

60. gr. — 3016

67. gr. — 3012

- 68. gr. — 3012
- 72. gr. — 2003, 2007, 2008
- 73. gr. — 2003
- 103. gr. — 3013

1993, nr. 36, 4. maí. Lög um kirkjugarða, greftrun og líkbrennslu.
IX. kafli — 2593

1993, nr. 37, 30. apríl. Stjórnsýslulög.
— 792, 1461, 1904, 2014, 2313
VI. kafli — 794
2. gr. — 796, 1463, 1904
11. gr. — 2546
12. gr. — 2313
13. gr. — 2666
14. gr. — 2666
15. gr. — 2666
25. gr. — 794

1993, nr. 43, 11. maí. Lög um viðskiptabanka og sparisjóði.
— 2881
43. gr. — 2879, 2881
100. gr. — 2879, 2881

1993, nr. 44, 7. maí. Lög um breyting á umferðarlögum nr. 50/1987.
— 522, 523, 524, 591, 734
25. gr. — 549, 729
26. gr. — 549, 729

1993, nr. 50, 19. maí. Skaðabótalög.
— 2456, 2457, 2458, 2459, 3197, 3203, 3206, 3219, 3267
3. gr. — 1123, 2089
4. gr. — 1123
10. gr. — 1123
26. gr. — 1123, 1129, 1210, 1472, 1551, 2084, 2089, 2356, 2371
28. gr. — 3197, 3206, 3272

*1993, nr. 86, 28. maí. Bráðabirgðalög um efnahagsaðgerðir vegna
kjarasamninga.*
— 2418

1993, nr. 97, 12. ágúst. *Lög um Húsnæðisstofnun ríkisins.*

— 2012, 2014

85. gr. — 2014

86. gr. — 2014

92. gr. — 2014

1993, nr. 116, 20. desember. *Lög um breytingar á lagaákvæðum á sviði heilbrigðis- og tryggingamála vegna aðildar að samningi um Evrópskt efnahagssvæði.*

— 3065

1993, nr. 117, 20. desember. *Lög um almannatryggingar.*

12. gr. — 2560

1993, nr. 122, 27. desember. *Lög um breytingar í skattamálum.*

— 2593

23. gr. — 2582

1993, nr. 135, 31. desember. *Fjárlög fyrir árið 1994.*

6. gr. — 2544

1993, nr. 137, 31. desember. *Lög um prestssetur.*

— 57

2. gr. — 53, 56, 57

1993, nr. 138, 31. desember. *Lög um kirkjumálasjóð.*

— 2593

1993, nr. 50, 5. febrúar. *Reglugerð um bókhald og tekjuskráningu virðisaukaskattskyldra aðila.*

25. gr. — 3008

1993, nr. 72, 23. febrúar. *Reglugerð um breyting á byggingarreglugerð nr. 177/1992.*

— 1943

1994, nr. 1, 14. janúar. *Bráðabirgðalög um stöðvun verkfalls fiskimanna í aðildarfélögum Sjómannasambands Íslands og Farmanna- og fiskimannasambandi Íslands utan Vestfjarða svo og Vélstjóræfælagi Íslands, Vélstjóræfælagi Sudurnesja og Vélstjóræfælagi Vestmannaeyja.*

— 2418, 2431

1994, nr. 12, 25. mars. *Lög um breyting á lögum nr. 97/1993 um Húsnæðisstofnun ríkisins.*
— 2014

1994, nr. 24, 25. mars. *Lög um breyting á samkeppnislögum nr. 8/1993.*
20. gr. — 2595

1994, nr. 26, 6. apríl. *Lög um fjöleignarhús.*
— 1588, 1590
5. gr. — 216
11. gr. — 1468
13. gr. — 1468
15. gr. — 1468, 1587
18. gr. — 1590
19. gr. — 1588, 1589, 1590
82. gr. — 1587

1994, nr. 36, 22. apríl. *Húsaleigulög.*
— 2375
51. gr. — 2374, 2375
52. gr. — 2374, 2375
56. gr. — 2374, 2375
61. gr. — 2017
87. gr. — 2375

1994, nr. 37, 19. apríl. *Lög um breyting á lögum nr. 19/1991 um meðferð opinberra mála.*
— 727, 2610, 2796, 2883
5. gr. — 2340
7. gr. — 88, 100, 486, 521, 746, 987, 1043, 1044, 1145, 1199, 1282, 1469, 1480, 1548, 1722, 2049, 2081, 2235, 2244, 2336, 2351, 2355, 2474, 2569, 2883, 2984, 3141, 3182
9. gr. — 1199
10. gr. — 1619
11. gr. — 521, 551, 988, 3288
16. gr. — 2884
19. gr. — 100, 362, 366, 479, 707, 727, 746, 815, 1043, 1044, 1146, 1149, 1199, 1470, 1521, 2082, 2351, 3089

1994, nr. 38, 19. apríl. Lög um breyting á lögum nr. 91/1991 um meðferð einkamála.

— 1275, 1489, 1890, 3153

6. gr. — 2456

7. gr. — 2921

12. gr. — 1220, 3153

15. gr. — 64

17. gr. — 216, 322, 329, 1300, 1306, 1572, 1678, 1701, 1740, 2446

20. gr. — 134, 493, 1101, 1120, 1528, 1530, 1532, 2222

22. gr. — 803

23. gr. — 2679

24. gr. — 1658, 1739, 1887, 2693, 2818, 2895, 2900, 2905, 2921, 3175

1994, nr. 48, 6. maí. Lög um brunatryggingar.

— 332

1994, nr. 62, 19. maí. Lög um mannréttindasáttmála Evrópu.

— 410, 487, 757, 777, 1043, 1444, 1452, 2172, 2768, 2872, 3150

1994, nr. 63, 17. maí. Lög um breyting á lögum nr. 76/1970 um lax- og silungsveiði með síðari breytingum.

— 801

4. gr. — 800

7. gr. — 798

1994, nr. 64, 19. maí. Lög um vernd, friðun og veiðar á villtum fuglum og villtum spendýrum.

— 795, 798, 801

4. gr. — 800

7. gr. — 798

18. gr. — 2756

95. gr. — 798

1994, nr. 94, 24. maí. Lög um Lífeyrissjóð sjómanna.

2. gr. — 2747

1994, nr. 112, 28. júní. Bráðabirgðalög um breyting á lyfjalögum nr. 93/1994.

— 2418

- 1994, nr. 137, 28. desember. Lög um breyting á lögum nr. 32/1978 um hlutafélög með síðari breytingum.
123. gr. — 2813
- 1994, nr. 301, 20. maí. Auglýsing um nafn á sveitarfélagi því sem til verður við sameiningu Ólafsvíkurkaupstaðar, Neshrepps utan ennis, Breiðuvíkurrepps og Staðarsveitar.
— 1752
- 1994, nr. 371, 24. júní. Reglugerð um breyting á byggingarreglugerð nr. 177/1992 með síðari breytingum.
— 1943
- 1994, nr. 402, 13. júlí. Reglugerð um stjórn hreindýraveiða.
— 795
- 1994, nr. 508, 16. september. Reglugerð um friðunarsvæði við Ísland.
1. gr. — 3150
3. gr. — 3150
- 1994, nr. 629, 16. september. Reglugerð um breyting á reglugerð nr. 508/1994 um friðunarsvæði við Ísland.
1. gr. — 3150
3. gr. — 3150
- 1995, nr. 2, 30. janúar. Lög um hlutafélög.
— 2813
153. gr. — 2813
- 1995, nr. 22, 2. mars. Lög um breyting á lögum nr. 58/1992 um vernd barna og ungmenna.
7. gr. — 2992
- 1995, nr. 24, 3. mars. Lög um breyting á lögum nr. 61/1942 um málflytjendur með síðari breytingum.
3. gr. — 3018
- 1995, nr. 39, 3. mars. Lög um breyting á almennum hegningarlögum nr. 19/1940.
— 2985
1. gr. — 2812

1995, nr. 42, 6. mars. Lög um breyting á refsíákvæðum nokkurra skattalaga.
3. gr. — 2811, 2812, 2992

1995, nr. 58, 8. mars. lög um breyting á lögum nr. 97/1993, sbr. lög nr. 12/1994
um Húsnæðisstofnun ríkisins.
— 2014

1995, nr. 80, 31. maí. Lög um breyting á lögum nr. 92/1989 um aðskilnað
dómsvalds og umboðsvalds í héraði.
— 1673, 2173
1. gr. — 1673, 1937, 2172, 2173, 2757
2. gr. — 1937

1995, nr. 97, 28. júní. Stjórnskipunarlög um breyting á stjórnarskrá lýðveldisins
Íslands nr. 33/1944 með síðari breytingum.
— 3024
5. gr. — 2172, 2277
7. gr. — 3149
13. gr. — 3063

IV. EFNISKRÁ TIL YFIRLITS

	Bls.
Aðfararheimild	2760
Aðfinnslur	26, 196, 198, 279, 355, 382, 440, 479, 486, 662, 692, 804, 850, 888, 911, 923, 983, 989, 1052, 1114, 1220, 1240, 1268, 1311, 1416, 1536, 1553, 1673, 1715, 1739, 1859, 2001, 2002, 2277, 2336, 2379, 2410, 2461, 2467, 2517, 2522, 2530, 2541, 2548, 2641, 2777, 2824, 2830, 2871, 2984, 3025
Aðför, aðfarargerð	694, 1900, 2169, 2760
Áðild	37, 53, 63, 77, 114, 119, 127, 198, 240, 376, 408, 440, 462, 509, 648, 683, 752, 856, 867, 934, 953, 1231, 1257, 1299, 1305, 1333, 1342, 1363, 1416, 1431, 1436, 1440, 1638, 1706, 1799, 1814, 1994, 2154, 2744, 2838, 2895, 2900, 2905, 3132, 3153
Aflýsing	16
Afnotaréttur	867
Afréttur	2091
Afsláttur	1136, 1401
Akstur án réttinda	548
Almannatryggingar	2208
Andmælaréttur	2300, 2664
Atvinnuréttindi	1646, 3059
Ábúð	53, 1075, 2541, 3117
Ábyrgð, ábyrgðaryfirlýsing	187, 318, 355, 2130
Ábyrgð á dýrum	376
Ábyrgð á prentuðu máli	408, 2507
Ábyrð stjórnarmanna	1212
Ábyrgð uppboðshaldara	2678
Áfengislög, áfengislagabrot	517, 553
Áfrýjun	
1. Áfrýjunarheimild	88, 1619

2. Áfrýjunarleyfi	37, 347, 572, 716, 727, 867, 1231, 1431, 1436, 1440, 1570, 1630, 1745, 1749, 1890, 2456, 3003
3. Máli gagnáfrýjað	37, 136, 267, 310, 318, 408, 440, 507, 604, 632, 774, 822, 835, 841, 856, 919, 937, 953, 989, 1010, 1052, 1061, 1075, 1275, 1333, 1363, 1401, 1423, 1503, 1599, 1611, 1613, 1625, 1626, 1627, 1727, 1752, 1814, 2130, 2194, 2222, 2300, 2392, 2456, 2559, 2592, 2641, 2678, 3059, 3087, 3098, 3153, 3252, 3269
4. Máli áfrýjað með heimild í 4. gr. 153. gr. laga nr. 91/1991, sbr. áður 36. gr. laga nr. 75/1973 um Hæstarétt Íslands	332, 572, 802, 1493, 1863, 2921
5. Áfrýjunarfjárhæð	1458
6. Áfrýjunarfrestur	551, 987
7. Nýjar málsástæður og sönnunargögn fyrir Hæstarétti, sbr. 2. mgr. 163. gr. laga nr. 91/1991, sbr. áður 45. gr. laga nr. 75/1973 um Hæsta- rétt Íslands	215, 318, 328, 577, 953, 1299, 1305, 1489, 1572, 1638, 1700, 1739, 2445
8. Ýmis atriði	745, 1199
Ákærvald	791
Ávana- og fíkniefni	100, 361, 2474
Bankabók	2788
Bankar	453, 1807, 2610
Biðlaun	2342
Bifreiðar:	
A. Einkamál	376, 638, 662, 856, 937, 1727, 2194, 2249, 2288, 2559, 2693, 2703, 3197, 3206, 3252, 3269
B. Opinber mál	521, 548, 727, 983, 2081
Björgunarlaun	426
Boðun þinghalds	2733
Bráðabirgðaforsjá	602
Bráðabirgðalög	2417
Bráðabirgðasvipting ökuréttar	1113
Breyting samnings	1175
Brot gegn 4. mgr. 220. gr. laga nr. 19/1940	2244
Brot í opinberu starfi	3025
Búfjárræktarlög	376
Búskipti	632
Byggingarleyfi	2664
Byggingasamvinnufélög	3153

Bætur fyrir uppsögn	279
Börn	196, 470, 562, 602, 692, 970, 1282, 1311, 1469, 1474, 1480, 1631
Dagsektir	167, 509, 1646
Dánarbeðsgjöf	3098
Dánarbú	1240, 1963
Dánarbússkipti	3010, 3098
Dánargjöf	3098
Dómarar:	

1. Dómarar í Hæstarétti

Varadómari dæmir mál í Hæstarétti	37, 105, 136, 160,
	198, 215, 224, 233, 240, 243, 279, 318, 332, 341, 347, 355, 361,
	366, 372, 376, 390, 479, 486, 517, 521, 551, 553, 557, 577, 588,
	626, 638, 662, 669, 683, 707, 710, 727, 736, 745, 804, 814, 822, 841,
	850, 881, 923, 983, 987, 1043, 1091, 1122, 1131, 1136, 1145, 1231,
	1257, 1275, 1276, 1293, 1319, 1363, 1375, 1401, 1412, 1416, 1423,
	1431, 1436, 1440, 1493, 1499, 1503, 1520, 1570, 1572, 1638, 1678,
	1692, 1700, 1706, 1715, 1752, 1756, 1777, 1783, 1792, 2336, 2383,
	2392, 2410, 2417, 2433, 2461, 2474, 2507, 2513, 2580, 2641, 2678,
	2712, 2733, 2788, 2824, 2886, 2984, 3025, 3048, 3087, 3141,
	3149, 3153, 3169

2. Samdómendur í héraði	53, 136, 215, 233, 426, 470,
	509, 604, 669, 716, 841, 937, 970, 989, 1010, 1063, 1245, 1282,
	1401, 1469, 1503, 1851, 1994, 2026, 2081, 2091, 2101, 2175,
	2315, 2351, 2355, 2392, 2417, 2552, 2592, 2610, 2641, 2796,
	2838, 2859, 2910, 2925, 3089, 3153

3. Dómstólar

Mál dæmd af Félagsdómi	700, 1668
------------------------------	-----------

4. Setudómari dæmir mál í héraði	400, 1075, 2417
--	-----------------

5. Sératkvæði: a) í Hæstarétti	105, 187, 198, 248, 257,
	267, 279, 286, 408, 716, 752, 774, 783, 856, 867, 937,
	989, 1043, 1161, 1175, 1245, 1319, 1444, 1469, 1518, 1520,
	1559, 1586, 1631, 1752, 1760, 1807, 1840, 1863, 1890, 2120, 2130,
	2194, 2249, 2328, 2417, 2445, 2582, 2592, 2610, 2744, 2847, 2958, 2972
b) í héraði	700, 1668, 2091

6. Hæfi dómara	692, 1401, 1444, 1518, 1525, 1536,
	1538, 1540, 1570, 1594, 1596, 1597, 1598, 1599, 1600,
	1603, 1604, 1605, 1606, 1607, 1608, 1609, 1610, 1611, 1613, 1614,
	1615, 1616, 1617, 1618, 1623, 1625, 1626, 1627, 1628, 1629,
	1630, 1666, 1673, 1676, 1817, 1846, 1847, 1977, 1978, 1979, 1980,
	1981, 1982, 1983, 1984, 2079, 2080, 2629, 2756, 3010, 3192

7. Meðdómendur ekki kvaddir til setu í héraðsdómi	1061, 1783
8. Annað	2548
Dómkreður	1814, 2038
Dómkvaðning matsmanna	704, 797, 970, 1114, 2489
Dómstólar	1444, 2012, 2023
Dráttur á máli	2984
Eftirlaun	3054
Eigin úttekt	577
Eignarréttur	160, 1075, 1819
Einkaréttindi	462
Einkaskipti	1240
Endurgjaldskrafa	934
Endurgreiðsla	119, 127, 2328, 3135
Endurgreiðslukrafa	1091
Endurkrafa	2693
Endurupptaka	687, 802, 3019
Erfðir	632
Farbann	1, 297, 1961, 2377, 2535, 3023
Farmflutningar	2552
Farmskírteini	2552
Fasteign	198, 509, 540, 1075, 1342, 1559, 3048
Fasteignakaup	72, 867, 953, 1010, 1136, 1401, 1807, 1879, 2315, 2712, 3153
Fasteigna- og skipasala	1692, 3175
Fasteignaviðskipti	1658
Félagsdómur	700, 1668
Félagsslit	2502
Fésekt, sjá Refsingar og önnur viðurlög.	
Févíti	136, 462, 2175, 2641
Fiskeldi	2925, 2941
Fiskveiðibrot	3149
Fjárráttur	814, 2049, 3025
Fjármál hjóna	2003
Fjármögnunarleiga	850
Fjárnám	46, 961, 1459, 1464, 2003, 2214, 2270, 2493, 2502, 2630, 2777, 2871, 3187
Fjárnám felld úr gildi	911
Fjárskipti við skilnað	3169
Fjárslit milli hjóna	3012
Fjársvik	479, 1145, 2796, 3141

Fjártlón	37
Fjölþýlishús	215, 1586, 2838
Flugslys	648
Flutningssamningur	2895, 2900, 2905
Flýtimeðferð	1542
Fordæmi	577
Forkaupsréttur	2958, 2972
Forsjá	196, 470, 692, 970, 1311
Framburður	1199
Frávísun:	
1. Frávísun frá Félagsdómi	1668
2. Frávísun frá héraðsdómi	1103, 1789, 1963, 3098
3. Frávísun frá héraðsdómi að hluta:	
A) Einkamál	841, 1819
B) Opinber mál	2410
4. Frávísun frá Hæstarétti:	
A) Einkamál	196, 240, 802, 900, 921, 1268, 1458, 1678, 2001, 2002, 2026, 3017
B) Opinber mál	551, 987, 1113, 1619, 2869
5. Frávísunarkröfu hafnað	88, 215, 700, 850, 902, 1760, 2678
6. Frávísunarúrskurður felldur úr gildi	228, 1785, 1859, 1994, 2012, 2031, 2038, 2636
7. Frávísunarúrskurður felldur úr gildi að hluta	2522
8. Frávísunarúrskurður staðfestur:	
A) Einkamál	3, 53, 59, 966, 1466, 1620, 1851, 1936 1940, 2023, 2517, 2530, 3194
B) Opinber mál	791
Frelssvipting	2351
Frestun	3132
Frestur	1268, 1563, 2548
Fullvirðisréttur	3222
Fyrirsvær	1103
Fyrning	462, 911, 934, 1220, 2190, 2288, 2641, 2824, 3153
Gagnaöflun	2883
Galli	669, 841, 1010, 1136, 1375, 1401, 1423, 1879, 2148, 2315, 2712, 2733, 2910, 3153
Gerðardómur	850, 2034
Gjafsókn, gjafvörn	167, 198, 233, 312, 470, 501, 525, 692, 856, 970, 989, 1311, 1553, 1727, 1807, 2064, 2249, 2288, 2580, 2994, 3048, 3132, 3277

Gjaldþrot, gjaldþrotaskipti	6, 26, 119, 127, 240, 248, 257, 267, 597, 687, 1212, 1268, 1287, 1389, 1395, 1700, 2001, 2002, 2383, 2433, 2445, 2758, 2772, 2818, 2847, 2895, 2900, 2905, 3019, 3094, 3132, 3135, 3169
Gjaldþrotalög	2582
Grandleysi	2226
Greiðsla	248, 257, 267, 572, 1966, 2264
Greiðsludráttur	509
Greiðslukort	355
Greiðslusamningur	1760
Greiðslustaður	372, 1299, 1305, 1706
Greiðslustöðvun	2582
Grennd	1063
Gæsluvarðhald	2869, 2994
a) a-liður 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991	600, 1266, 1911, 1915, 1923
b) c-liður 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991	1905, 1917, 2021, 2172, 3287
c) a- og c-liðir 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991	906, 908, 1534, 1601, 1849, 1920, 1927, 2224, 2770
d) 2. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991	1673, 1932, 1934, 2537, 2539
e) Gæsluvarðhaldsúrskurður felldur úr gildi	44, 2277
f) Gæsluvarðhaldsvist	1270, 1273, 1908
Gögn	1890
Haldlagning	626
Handtaka	2994
Handveð	19, 2445, 2788
Hefð	1638
Hegningarauki	517
Heilbrigðismál	3059
Heimvísun	304, 306, 308, 310, 312, 495, 497, 499, 501, 503, 505, 507, 692, 919, 1061, 1444, 1518, 1525, 1536, 1538, 1540, 1570, 1594, 1596, 1597, 1598, 1599, 1600, 1603, 1604, 1605, 1606, 1607, 1608, 1609, 1610, 1611, 1613, 1614, 1615, 1616, 1617, 1618, 1623, 1625, 1626, 1627, 1628, 1629, 1630, 1666, 1676, 1783, 1814, 1817, 1846, 1847, 1900, 1976, 1977, 1978, 1979, 1980, 1981, 1982, 1983, 1984, 2077, 2079, 2080, 2580, 2629, 2883, 3081, 3132
Hjón	119, 127, 470
Hlutafélög	447, 835, 1212, 1777, 2328, 2502, 2796
Hótanir	2336
Hreppamörk	2091

Húsaleiga	1091, 2824
Húsbrott	1190
Húsfriðun	1075
Hylming	1520
Hæfi	1401
Iðgjöld	1553, 2925
Innheimta	286
Innlausn samkvæmt lögum um brunatryggingar	332
Innsetning, innsetningargerð	130, 299, 314, 2026, 2282
Ítrekun	727
Jarðalög	2958, 2972
Játningarmál	2474
Jöfnunarhlutabréf	2328
Kaup	447, 1363, 2101, 3229
Kaupleigusamningur	1395
Kaupmáli	127, 341, 2433, 3132
Kaupsamningur	136, 2467
Kauptilboð	440
Kaupverð	72, 822
Kjarasamningar	347, 648
Kröfugerð	1638, 1940
Kröfugerð samþykkt, sbr. 98. gr. laga nr. 91/1991	3087
Kröfúlýsing	1389, 3094
Kröfuréttur	2208, 2214, 2493
Kvöð	1342
Kynferðisbrott	562, 1282, 1469, 1474, 1480, 1548, 1631, 2081, 2351, 2355, 3089
Kýrretning	3074
Kærufrestur	921, 2869
Kæruheimild	902, 1113
Kærumál:	
A. Einkamál:	
1. Aðfararheimild	2760
2. Aðför, aðfarargerð	694, 1900, 2169, 2760
3. Aðild	53, 1994
4. Aflysing	16
5. Ábúð	53, 2541, 3117
6. Áfrýjunarfjárhæð	1458
7. Bráðabirgðaforsjá	602

	Bls.
8. Börn	602, 692, 970
9. Dánarbeðsgjöf	3098
10. Dánarbú	1963
11. Dánarbússkipti	3010, 3098
12. Dánargjöf	3098
13. Dómarar	692, 1525, 1536, 1538, 1540, 1594, 1609, 1623, 1630, 1666, 1673, 1676, 1846, 1847, 2548, 3010, 3192
14. Dómkrofur	2038
15. Dómkvaðning matsmanna	704, 797, 970, 1114, 2489
16. Dómstólar	2012, 2023
17. Endurupptaka	687, 802, 3019
18. Félagsdómur	700, 1668
19. Félagsslit	2502
20. Fjármál hjóna	2003
21. Fjárnám	46, 961, 1459, 1464, 2003, 2214, 2270, 2493, 2502, 2630, 2777, 2871, 3187
22. Fjárnám felld úr gildi	911
23. Fjárslit milli hjóna	3012
24. Forsjá	692, 970
25. Frávísun:	
a) frá Félagsdómi	1668
b) frá héraðsdómi	1103, 1789, 1963
c) frá Hæstarétti ..	802, 900, 921, 1268, 1458, 2001, 2002, 2026, 3017
d) frávísunarkröfu hafnað	700, 902
e) frávísunarúrskurður felldur úr gildi	228, 1785, 1859, 1994, 2012, 2031, 2038, 2636
f) frávísunarúrskurður felldur úr gildi að hluta	2522
g) frávísunarúrskurður staðfestur	3, 53, 59, 966, 1466, 1620, 1851, 1936, 1940, 2023, 2517, 2530, 3194
26. Frestur	1268, 2548
27. Fyrirsvar	1103
28. Fyrning	911
29. Gerðardómur	2034
30. Gjafsókn	692, 970
31. Gjaldþrotaskipti	6, 26, 597, 687, 1268, 1287, 1389, 2001, 2002, 2758, 2772, 3019, 3094
32. Greiðsla	1966, 2264
33. Handveð	19
34. Heimvísun	692, 1525, 1536, 1538, 1540, 1594, 1609, 1623, 1630, 1666, 1676, 1846, 1847, 1900

35. Hlutfélög	2502
36. Innsetningargerð	130, 299, 314, 2026, 2282
37. Kröfugerð	1940
38. Kröfulýsing	1389, 3094
39. Kröfuréttur	2214, 2493
40. Kærufrestur	921
41. Kæruheimild	902
42. Lagaskil	2163
43. Leigusamningar	2372
44. Lög um lax- og silungsveiði	797
45. Lögbann	1952
46. Löggeymsla	1287
47. Lögmannafélag Íslands	3017
48. Lögveð	1966
49. Málsástæður	2517, 2522, 2530
50. Málshöfðunarfrestur	1620, 2517, 2522, 2530
51. Málskostnaðartrygging	1387, 2379
52. Málskostnaður	3, 902, 916, 1851, 2777, 3003
53. Mótbárumissir	19
54. Nauðasamningur staðfestur	1945
55. Nauðungarsala	8, 19, 592, 1789, 1966, 1985, 2163, 2264
56. Nauðungarvistun	900
57. Opinber skipti	1963
58. Ólögmætur sjávarafli	2871
59. Ómerking	692, 1525, 1536, 1538, 1540, 1594, 1609, 1623, 1630, 1666, 1676, 1846, 1847, 1900, 3187
60. Res judicata	228
61. Samkeppnisreglur	2760
62. Samlagsaðild	1785
63. Sjómenn	1994
64. Skattskylda	2502
65. Skjöl	888, 1936
66. Skuldabréf, skuldabréfamál	961, 2498, 2630, 3194
67. Skuldajöfnuður	2270
68. Stefnumirting	966, 2031
69. Stjórnarskrá	2871
70. Stjórnsýsla	1459, 1464, 2760
71. Sönnunarfærsla	2498
72. Útburðargerð	1997, 2016, 2372, 2541, 3117

73. Úthlutun uppboðsandvirðis (söluverðs)	8, 19, 1966, 2163
74. Vanhæfi dómara	692, 3010, 3192
75. Vanreifun	1103
76. Veðleyfi	1789
77. Virðisaukaskattur	3003
78. Vitni	2169
79. Víxlar	59
80. XVII. kafli laga nr. 91/1991	2636
81. Þinglýsingar	16, 893, 3126
82. Þjóðaréttur	2023
B. Opinber mál:	
1. Ákærvald	791
2. Bráðabirgðasvipting ökuréttar	1113
3. Dómarar	2756
4. Farbann	1, 297, 1961, 2377, 2535, 3023
5. Frávísun: a) frá Hæstarétti	1113, 2869
b) frávísunarúrskurður staðfestur	791
6. Gæsluvarðhald	2869
a) a-liður 1. mgr. 103. gr. laga nr 19/1991	600, 1266, 1911, 1915, 1923
b) c-liður 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991	1905, 1917, 2021, 2172, 3287
c) a- og c-liðir 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991	906, 908, 1534, 1601, 1849, 1920, 1927, 2224, 2770
d) 2. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991	1673, 1932, 1934, 2537, 2539
e) Gæsluvarðhaldsúrskurður felldur úr gildi	44, 2277
f) Gæsluvarðhaldsvist	1270, 1273, 1908
7. Kærufrestur	2869
8. Kæruheimild	1113
9. Leit	1913
10. Mannréttindasáttmáli Evrópu	2172
11. Niðurfelling saksóknar	791
12. Sakargögn	2879
13. Stjórnarskrá	2172, 2277
14. Viðurlagaákvörðun	2756
15. Vitni	2879
Lagaskil	2163
Landamerki	1333, 1819, 2120
Landskipti	976
Lausafjárkaup	77, 572, 669, 804, 841, 1423, 1715, 2657, 2733, 2910, 2921

	Bls.
Lánastofnanir	187
Lánssamningur	1863
Leiðbeiningar	551, 987
Leigusamningar	233, 1375, 1572, 2372, 3222
Leit	1913
Líkamsárás	366, 557, 745, 1043, 1122, 1276, 2081, 2355, 3182
Líkamsmeiðingar	400
Líkamstjón	937, 2194, 2288, 2559, 3197, 3206, 3252, 3269
Loforð	881
Læknar	167, 3277
Læknaráð	937, 989
Lög um lax- og silungsveiði	797
Lögbann	1499, 1952, 3074
Löggeymsla	1287
Lögmaður	1692
Lögmannafélag Íslands	3017
Lögmannspóknun	2456
Lögreglumenn	400
Lögreglurannsókn	2336
Lögvarðir hagsmunir	196
Lögveð	1966
Manndráp af gáleysi	588
Mannréttindasáttmáli Evrópu	1444, 2172
Matsgerðir o.fl.	29, 37, 77, 136, 187, 332, 376, 390, 470, 509, 525, 562, 669, 716, 841, 937, 989, 1010, 1063, 1161, 1175, 1199, 1311, 1375, 1401, 1423, 1469, 1474, 1480, 1563, 1631, 1879, 1890, 2130, 2154, 2194, 2315, 2392, 2592, 2703, 2712, 2838, 2910, 2925, 2941, 3074, 3153, 3197, 3206, 3252, 3269
Mál felld niður	296, 690, 1527
Málamyndagerningur	127
Málefni fatlaðra	1890
Málsástæður	328, 953, 1299, 1305, 1752, 2517, 2522, 2530
Málshöfðunarfrestur	1620, 2517, 2522, 2530
Málskostnaðartrygging	134, 493, 1101, 1120, 1387, 1528, 1530, 1532, 2220, 2222, 2280, 2379
Málskostnaður	3, 114, 127, 296, 690, 736, 804, 841, 902, 916, 1275, 1851, 2580, 2777, 3003
Meðdómendur	1061, 1783, 1817
Meiðyrðamál	1257

	Bls.
Miskabætur, miski	408, 525, 1052, 1122, 2081, 2355
Misneyting	1145
Missir framfæranda	856
Mótbárumissir	19
Munnlegur framburður	1282
Nauðasamningur staðfestur	1945
Nauðgun	1190
Nauðgun (195. gr. alm. hgl.)	1199
Nauðungarsala, nauðungaruppböð	8, 19, 592, 1395, 1563, 1682, 1789, 1966, 1985, 2163, 2264, 2433, 2461
Nauðungarvistun	900
Námssamningar	716
Niðurfelling máls	1275
Niðurfelling saksóknar	791
Niðurlagning stöðu	1347
Opinber fjársöfnun	2410
Opinber skipti	1963
Opinberir starfsmenn	382, 1347, 1542, 2336, 2342, 2610
Orsakatengsl	1063
Ófrjósemisaðgerð	3277
Ógildi samnings	2467
Ógilding	2300
Ógilding samnings	1161
Ólögleg meðferð á fundnu fé	2235
Ólögmætur sjávarafli	2871
Ómaksbætur	1527
Ómerking:	
A. Einkamál	304, 306, 308, 310, 312, 495, 497, 499, 501, 503, 505, 507, 692, 919, 1061, 1499, 1518, 1525, 1536, 1538, 1540, 1594, 1596, 1597, 1598, 1599, 1600, 1603, 1604, 1605, 1606, 1607, 1609, 1610, 1611, 1613, 1614, 1615, 1616, 1617, 1618, 1623, 1625, 1626, 1627, 1628, 1629, 1630, 1666, 1676, 1752, 1783, 1814, 1817, 1846, 1847, 1887, 1900, 1976, 1977, 1978, 1979, 1980, 1981, 1982, 1983, 1984, 2077, 2079, 2080, 2580, 3081, 3132, 3187
B. Opinber mál	1444, 1570, 1608, 2629, 2883
Ómerking ummæla	63, 408, 774, 1257
Óréttmætir viðskiptahættir	2592
Peningalán	2190

Prókúra	1777
Ráðgjöf	2130
Ráðningarsamningar	710, 2342
Refsiákvörðun	100, 361, 548, 553, 557, 562, 707, 1484, 2474, 2756
Refsimálskostnaður	683
Refsingar og önnur viðurlög:	
a) Fangelsisrefsing	88, 100, 210, 361, 517, 521, 548, 553, 557, 707, 1145, 1190, 1276, 1282, 1469, 1480, 1484, 1520, 1631, 2081, 2235, 2336, 2351, 2355, 2474, 2569, 3089, 3238
b) Varðhaldsrefsing	727
c) Fangelsisrefsing og sekt	2796
d) Sekt dæmd og varðhald sem vararefsing	408, 486, 983, 1652, 2410
e) Skilorðsbundnir dómar	366, 562, 745, 814, 1043, 1122, 2244
f) Skilorðsbundin fangelsisrefsing og sekt	2244, 2610, 2984
g) Svípting ökuleyfis	521, 548, 588, 727, 983, 2081, 2355
h) Eignaupptaka	100, 361, 517, 553, 1652, 2244, 2410, 2474, 3149
i) Ómerking ummæla	408, 774
j) Hluti refsingar skilorðsbundinn og hluti óskilorðsbundinn	479, 486, 588, 1199, 1474, 1548, 1722, 2235, 2569, 3025, 3182
k) Skylda til að sæta umsjón á skilorðstíma	562, 1199
Res judicata	228
Réttarfar	63, 318, 804, 841, 1646, 1739, 1760
Réttindasvípting	521, 548, 588, 727, 983, 2081, 2355
Riftun	77, 119, 127, 267, 447, 2383, 2433, 2818, 2847, 3135, 3169, 3229
Riftunarkrafa	248, 257
Ríkisstarfsmaður	2744
Sakargögn	2879
Sakarkostnaður	551, 588, 1276
Sakarskipting	525, 604, 1052
Sakartæming	2336
Saksóknarlaun	479
Sameiginlegur kostnaður	2838
Sameign	215, 390, 867, 976, 1586
Samkeppnisbrot	1652
Samkeppnisreglur	2760
Samlagsaðild	1785
Samningalög	447, 2101
Samningar	462, 822, 1231, 1745, 1749, 2042, 2154

Sekt	1652, 2244
Sératkvæði	105, 187, 198, 248, 257, 267, 279, 286, 408, 716, 752, 774, 783, 856, 867, 937, 989, 1043, 1161, 1175, 1245, 1319, 1444, 1469, 1518, 1520, 1559, 1586, 1631, 1752, 1760, 1807, 1840, 1863, 1890, 2120, 2130, 2194, 2249, 2328, 2417, 2445, 2582, 2592, 2610, 2744, 2847, 2958, 2972
Sérálit	3089
Sjálfskuldarábyrgð	114, 328, 850, 1416, 1493
Sjálfataka	160
Sjóðir	435
Sjómenn	279, 604, 1994, 2208, 2744
Sjúkrahús	167, 989, 3277
Sjúkraskrá	167
Skaðabætur, skaðabótamál:	
A. Innan samninga	136, 160, 233, 279, 286, 332, 382, 390, 669, 710, 1010, 1136, 1212, 1293, 1347, 1363, 1416, 1423, 1563, 1646, 1692, 1739, 1760, 1807, 2315, 2712, 2910, 3153
B. Utan samninga:	
1. Bifreiðar	376, 638, 662, 937, 2194, 2288, 2559, 3197, 3206, 3252, 3269
2. Opinber mál	745, 1043, 1122, 1190, 1199, 1469, 1474, 1548, 2081, 2355, 2796
3. Lífamsmeiðingar	400
4. Vinnuslys	525, 604, 716, 783, 1052, 1245, 1840, 2859
5. Ýmis tilvik	29, 37, 198, 453, 626, 835, 976, 989, 1063, 1559, 2480, 2592, 2664, 2886, 2994, 3048, 3074
Skattar	435, 2328, 3054
Skattskylda	2502
Skattsvik	2796
Skilorð	366, 479, 486, 562, 588, 745, 814, 1043, 1122, 1199, 1474, 1548, 1722, 2235, 2244, 2569, 2984, 3025, 3182
Skip	440, 1161, 1175, 1395
Skipakaup	1745, 1749
Skipisleiga	2154
Skiptasamningur	1333, 1342
Skipting sakarefnis	1739
Skipulag	2664
Skjalafals	707, 1484, 1722, 2569, 3141
Skjöl	888, 1936
Skotvopn	2244

Skriflega flutt mál	63, 240, 1220, 1489, 1658, 1739, 1887, 1890, 2693, 2818, 2895, 2900, 2905, 2921, 3175
Skuldabréf	114, 453, 632, 934, 961, 1416, 1489, 1760, 1807, 1887, 2059, 2467, 2498, 2630, 3081, 3194
Skuldajöfnuður	1700, 2059, 2270, 2445, 2582, 2641, 2712, 2925
Skuldamál	1412, 1503, 1792, 2115
Skuldaskil	3087
Skuldskeyting	1572, 2513
Slit ráðningarsamnings	279
Slysatrygging ökumanns	2194, 2559, 3197, 3206, 3252, 3269
Stefnubirting	966, 2031
Stjórnarskrá	1444, 2172, 2277, 2417, 2871, 3059, 3149
Stjórnsýsla	382, 1075, 1459, 1464, 1890, 2300, 2592, 2664, 2760, 2830
Stöðuveiting	382
Sveitarfélög	2091
Sveitarstjórn	2958, 2972
Svipting ökuréttar, Sjá Ökuleyfissvipting.	
Sýning til greiðslu	286, 1319
Söluskattur	577, 835, 1220
Söluþóknun	1658
Sönnun	233, 366, 881, 1043, 1792, 2042, 2049, 2115, 2148, 2921, 3141, 3238
Sönnunarfærsla	2498
Tékkamisferli	479
Tilboð	2130
Tilraun	2355, 3238
Tolllagabrot	486
Tómlæti	136, 440, 1395, 1715, 2657, 2788
Traustfang	1395
Tryggingarbréf	2064, 2226
Umboð	114, 243, 390, 1231, 1658, 1777, 1799, 3175
Umboðssvik	2610
Umboðsviðskipti	2657
Umferðarlög, umferðarlagabrot	521, 662, 727
Umferðarréttur	1075, 1638
Upplýsingaskylda	167
Uppsögn	710, 736, 1293, 1375, 1431, 1436, 1440
Upptaka	100, 361, 517, 553, 1652, 2244, 2410, 2474, 3149
Útburðargerð	1997, 2016, 2372, 2541, 3117

	Bls.
Útgerð skips	1799
Úthlutun uppboðsandvirðis (söluverðs)	8, 19, 1682, 1966, 2163
Útivist	1275, 3229
Vanefndauppboð	1563
Vanefndir	72, 1375, 2101, 2461
Vangeymsla	286
Vanheimild	1715
Vanhæfi dómara	692, 1817, 3010, 3192
Vanlýsing	318, 1493
Vanreifun	804, 1103, 3081
Varnir	1319, 1706
Vátrygging, vátryggingarsamningar	648, 856, 1553, 1727, 2249, 2693, 2703, 2925, 2941
Veðheimild	632
Veðleyfi	1789, 1807
Veðréttindi, veðréttur	341, 540, 2064, 2226
Veðsetning	1760
Veðskuldabréf	1863, 2480, 2513
Veiðiheimildir	1161, 1175, 2154, 2830
Veikindaforföll	347
Veikindalaun	1542
Verðtrygging	2064
Verkföll	1542
Verksamningar	509, 923, 1503, 1739, 1756, 1783, 2101, 2130, 2148, 2175, 2392, 2641
Verksmiðjurekstur	1063
Verktakar	1503
Verslunarkaup	804
Verslunarskuld	1799
Vextir	937, 1682, 2064, 2328
Vélstjóri	1431, 1436, 1440
Viðhaldskostnaður	215
Viðskeyting	1075
Viðskiptabréf, viðskiptabréfareglur	572, 1887
Viðurlagaákvörðun	100, 361, 548, 553, 557, 562, 707, 1484, 2474, 2756
Vinnusamningar	736, 1293, 1431, 1436, 1440, 1646, 1739, 2744
Vinnuslys	525, 604, 716, 783, 1052, 1245, 1840, 2859
Virðisaukaskattur	1091, 2582, 2796, 2984, 3003

Vitni	1474, 2169, 2879
Vítur, Sjá Aðfinnslur	
Víxlar, víxilmál	59, 224, 286, 355, 372, 683, 1131, 1299, 1305, 1319, 1678, 1706, 3141
Vöruauðkenni	1652
XVII. kafli laga nr. 91/1991.	2636
Pagnarskylda	1890
Þinglýsingar	16, 341, 540, 893, 2064, 2226, 2480, 2886, 3126
Þjóðaréttur	2023
Þjófnaður	88, 210, 517, 557, 1276, 1484, 1520, 2235, 3238
Þóknun	3175
Pungaskattur	2300
Ærumeiðingar	63, 105, 408, 752, 774, 2507
Ökuleyfissvipting	521, 548, 588, 727, 983, 2081, 2355
Ökumannstrygging	2249
Ölvunarakstur	548, 588, 727, 983, 2081, 2249, 2703
Örorka	198, 525, 604, 937, 989, 1052, 1727
Örorkubætur	2194, 3252
Örorkumat	2194, 2288, 3197, 3206, 3252

V. EFNISKRÁ

Bls.

Aðfararheimild

Þ hf. krafðist þess í bréfi til Samkeppnisstofnunar að Samkeppnisráð legði fyrir T hf. að selja Þ hf. framleiðsluvörur sínar beint og milli-liðalaust gegn verði og viðskiptakjörum, sem Samkeppnisráð tæki ákvörðun um, sbr. 17. gr. samkeppnislaga nr. 8/1993. Undir rekstri máls um þetta fyrir Samkeppnisstofnun óskaði Þ hf. eftir aðgangi að tilteknum gögnum, sem T hf. hafði lagt fram. Samkeppnisstofnun ákvað að taka að hluta til greina þessa ósk Þ hf. en hafnaði kröfu Þ hf. um aðgang að tilteknum gögnum á þeirri forsendu að um efni þeirra skyldi gæta trúnaðar. Þ hf. skaut þessari ákvörðun til áfrýjunarnefndar samkeppnismála, sbr. 9. gr. laga nr. 8/1993, sem féllst á kröfu Þ hf. að nokkru leyti. Samkeppnisstofnun tilkynnti Þ hf., að vegna málshöfðunar T hf. til að fá fyrrgreindum úrskurði áfrýjunarnefndar samkeppnismála hnekk, teldi stofnunin sér óheimilt að afhenda Þ hf. umrædd gögn. Þ hf. krafðist aðfarargerðar hjá Samkeppnisstofnun til fullnustu á úrskurði áfrýjunarnefndar samkeppnismála. T hf. var einnig aðili málsins. Úrskurður áfrýjunarnefndar samkeppnismála sem Þ hf. krafðist fullnustu á, var kveðinn upp vegna málskots á ákvörðun Samkeppnisstofnunar um formsatriði í rekstri stjórnsýslumáls fyrir henni. Áfrýjunarnefndin mælti í úrskurði sínum fyrir um leiðréttingu á því, sem hún taldi hafa farið úrskeiðis við meðferð málsins á lægra stjórnsýslustigi. Úrskurðurinn var bindandi fyrir Samkeppnisstofnun að óbreyttum atvikum frá uppkvaðningu hans. Á hinn bóginn fól hann ekki í sér, hvorki eftir orðalagi sínu né eftir lögum eða eðli máls, að skylda væri lögð á Samkeppnisstofnun, sem Þ hf. gæti knúið hana til að hlýðnast með aðfarargerð á grundvelli úrskurðarins. Var því ekki fallist á, að lagastoð væri hér fyrir heimild til aðfarar, sbr. 2. mgr. 58. gr. laga nr. 8/1993. Kröfu Þ hf. var hafnað.

2760

Aðfinnslur

Dráttur á meðferð gjaldþrotamáls var talinn vítaverður.

26

	Bls.
Dráttur á afgreiðslu dómsgerða var talinn aðfinnsluverður.	196
Aðalflutningur málsins í héraði fór fram 25. nóvember 1991. 16. janúar 1992 var málið tekið fyrir að nýju með eftirfarandi bókun: „Málið er nú flutt að nýju eftir því sem lög og efni standa til.“ Hvorki voru gögn lögð fram né skýring gefin á þessari málsmeðferð.	198
Dráttur á meðferð máls var talinn aðfinnsluverður.	279, 355
Í hinum áfrýjaða dómi var ekki gerð grein fyrir kröfugerð stefndu í héraði.	382
Í héraðsdómi var ekki greint frá málsástæðum og lagarökum aðila málsins, sbr. h- og i-liði 1. mgr. 193. gr. þágildandi laga nr. 85/1936 um meðferð einkamála í héraði, sbr. nú e-lið 1. mgr. 114. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála.	440
Ekki var tilefni til að vísa skaðabótakröfu frá með þeim röksemdum sem tilgreindar voru í héraðsdómi. Sá þáttur málsins var hins vegar ekki til endurskoðunar fyrir Hæstarétti.	479
Dráttur á meðferð máls var talinn aðfinnsluverður og var refsing því skilorðsbundin.	486
Í dómsorði hins áfrýjaða dóms var tilgreint nafn fyrirvarsmanns stefnanda en ekki hennar sjálfrar.	662
Dráttur á meðferð máls var talinn aðfinnsluverður.	692
Höfuðstóll í dómsorði héraðsdóms var annar en kveðið var á um í forsendum dómsins.	804
Dráttur á meðferð máls var talinn aðfinnsluverður.	850
Kæra í máli var að ófyrirsynju. Þá var athugavert, að hinn kærði úrskurður var ekki þannig úr garði gerður, sem fyrir er mælt í 3. mgr. 112. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála.	888
Dómarinn í héraði tók málið til úrskurðar án þess að það væri munnlega flutt og fór þar að yfirlýsingu umboðsmanna aðilanna um að þeir teldu ekki ástæðu til munnlegs flutnings. Þessi málsmeðferð var í andstöðu við síðari málslið 1. mgr. 88. gr., sbr. 94. gr. laga nr. 90/1989.	911
Atvikalýsingu í hinum áfrýjaða dómi var verulega áfátt. Undir rekstri málsins voru kveðnir upp tveir úrskurðir án þess að gætt væri fyrir mæla 3. mgr. 112. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála. Ýmis skjöl voru lögð fram sem enga þýðingu höfðu og voru málinu óviðkomandi. Atvikalýsing héraðsdómara var brotakennd og var þar lítt vikið að sönnunargögnum og framburði vitna. Þessi rekstur málsins var talinn vífaverður.	923
Héraðsdómur kvað upp þann úrskurð, að áfrýjun dóms í málinu frestaði	

frekari framkvæmd á sviptingu ökuréttar ákærða. Ekki voru efni til frestunar þessarar eins og hér stóð á.	983
Við rekstur málsins í héraði var læknir leiddur fyrir dóm til að gefa munnlega vitnaskýrslu að því er virðist eingöngu til að láta uppi álit sitt á sérfræðilegum atriðum málsins, en um þau atriði hafði hann látið í té skriflega álitsgerð, sem aðaláfrýjandi lagði fram. Fyrir skýrslugjöf af þessum toga var engin heimild í réttarfarslög- gjöf og bar að átelja að hún var látin fara fram í málinu.	989
Dráttur á málsmeðferð var talinn aðfinnsluverður.	1052
Meðferð héraðsdómara á beiðni um dómkvaðningu matsmanna var í ýmsum atriðum áfátt. Þannig heimilaði héraðsdómari lögmönnum aðila að leggja ítrekað fram skriflegar greinargerðir um röksemdir sínar með og á móti því, að umbeðin dómkvaðning færi fram. Einnig hafði héraðsdómari ranglega farið með beiðnina eins og um einkamál væri að ræða, rekið eftir almennum reglum. Þá var hinn kærði úrskurður ekki í þeim búningsi sem fyrir var mælt í 3. mgr. 112. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála.	1114
Dráttur á meðferð máls var talinn aðfinnsluverður.	1220, 1240
Héraðsdómara var ekki heimilt gegn andmælum sóknaraðila að veita varnaraðila frest á grundvelli 3. mgr. 70. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldprotaskipti o.fl.	1268
Báðir aðilar forsjármáls skiluðu tveimur aðilaskýrslum í héraði en til þess var ekki heimild í XV. kafla laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála, sbr. 58. gr. barnalaga nr. 20/1992.	1311
Dráttur á meðferð máls var talinn vítaverður.	1416
Í máli samkvæmt 5. þætti laga nr. 21/1991 til lausnar ágreinings um kröfu á hendur þrotabúi varð aðeins skorið úr um, hvort og hvernig kraf- an yrði viðurkennd við gjaldprotaskipti. Ekki varð mælt fyrir um skyldu þrotabúsins til greiðslu, svo sem varnaraðili hafði krafist í málinu og fallist var á í hinum kærða úrskurði.	1536
Dráttur á meðferð máls var talinn vítaverður.	1553
Upphafstími gæsluvarðhaldsvistar ákærða var ekki tilgreindur í hinum kærða úrskurði, sbr. 2. mgr. 105. gr. laga nr. 19/1991.	1673
Dráttur á meðferð máls var talinn aðfinnsluverður.	1715
Málið var verulega vanreifað af hálfu áfrýjanda, svo sem málalilbúnaður hans var úr garði gerður við þingfestingu. Þrátt fyrir það var ekki alveg næg ástæða til að vísa málinu sjálfkrafa frá dómi. Sjá Verk- samningar.	1739
Héraðsdómara var rétt að kveðja sérfróða meðdómendur til setu í héraðs-	

dómi, sbr. 2. mgr. 2. gr. og 3. mgr. 4. gr. laga nr. 91/1991 við úrlausn málsins áður en ráðið var um frávísun þess frá héraðsdómi.	1859
Dráttur á meðferð máls var talinn aðfinnsluverður.	2001, 2002
Varnaraðili var handtekinn 8. október kl. 11:28. Hann var þó ekki leiddur fyrir dómara fyrr en kl. 12:42 9. sama mánaðar en engar skýringar á þeirri töf var að finna í gögnum málsins. Var það andstætt 3. mgr. 67. gr. stjórnarskrárinnar nr. 33/1944, sbr. 5. gr. stjórnskipunarlaga nr. 97/1995.	2277
Á var skipaður til að rannsaka opinbert mál sem sérstakur rannsóknarlögreglustjóri, sbr. 8. gr. laga nr. 108/1976 um rannsóknarlögreglu ríkisins. Ekki kom nægilega fram af bréfum sem undirrituð voru af Á að hann kæmi fram sem sérstakur rannsóknarlögreglustjóri í málinu, óháður sýslumanninum í Keflavík. Ekki varð heldur séð að hann hefði leitað eftir formlegri heimild til að fela lögreglumönnum við embætti sýslumannsins í Keflavík að annast rannsókn málsins í umboði sínu sem sérstakur lögreglustjóri. Var þetta aðfinnsluvert en ekki nægilegt til að ómerkja málsmeðferð og vísa málinu frá héraðsdómi.	2336
Kæra var að ófyrirsynju. Sjá Málskostnaðartrygging.	2379
Lýsing málavaxta í héraðsdómi var ófullnægjandi. Sjá Opinber fjársöfnun.	2410
Dráttur á meðferð máls var talinn aðfinnsluverður.	2461, 2467
Héraðsdómari hafði í úrskurði sínum nefnt stefnanda málsins í héraði varnaraðila og stefndu sóknaraðila. Var það ástæðulaust, þótt leyst væri í úrskurðinum úr ágreiningi um kröfu þess síðarnefnda um frávísun málsins. Sjá Frávísunarúrskurður felldur úr gildi að hluta og Frávísunarúrskurður staðfestur.	2517, 2522, 2530
Vegna ákvæða 1. tl. 1. mgr. og 2. mgr. 1. gr. laga nr. 90/1989 var ekki til efni til í hinum kærða úrskurði að mæla fyrir um heimild til fjárnáms til fullnustu úrskurðuðum málskostnaði eða kostnaði við framkvæmd umbeðinnar gerðar. Sjá Útburður.	2541
Krafa varnaraðila um frest í héraði var að ófyrirsynju.	2548
Dráttur á meðferð máls var talinn aðfinnsluverður.	2641
Fundið var að tilgangslausum kröfum sóknaraðila í kærumáli og óþarfri gagnaöflun sem þeim tengdist auk þess sem kæra var með öllu að ófyrirsynju.	2777
Eftir uppkvaðningu héraðsdóms aflaði áfrýjandi munnlegra skýrsla af vitnum fyrir dómi. Var endurrit þeirra lagt fram fyrir Hæstarétti. Gaf áfrýjandi þar einnig sjálfur skýrslu, en hann kom ekki fyrir	

dóm við aðalmeðferð málsins. Að auki lagði hann fram sérstaka skriflega aðilaskýrslu fyrir Hæstarétt, til viðbótar greinargerð sinni í málinu. Var framlagning þessarar skýrslu talin aðfinnsluverð. Sjá Húsaleiga.	2824
Áfrýjandi hafði lagt fyrir Hæstarétt málsskjöl og endurrit viðamikilla yfirheyrslna fyrir Héraðsdómi Vesturlands í öðru máli hans á hendur F. Pessi gögn voru óviðkomandi því máli sem hér var leitt til lykta, og var framlagning þeirra aðfinnsluverð. Sjá Stjórnsýsla.	2830
Við rekstur málsins fór ýmislegt úrskaiðis. Umfangsmiklar skýrslutökur af vitnum sem fram fóru fyrir dómi, voru ástæðulausar, og fólu í sér brýnt brot á ákvæðum 94. gr., sbr. 1. mgr. 90. gr. laga nr. 90/1989. Þá gaf K forstöðumaður lögfræðisviðs Fiskistofu skýrslu sem aðili máls fyrir dómi, en ekki sem vitni. Til þess voru engin efni. Sjá Fjárnám.	2871
Við skýrslugjöf í héraðsdómi var ákærða sem flutti mál sitt sjálfur, heimilað að spyrja vitni beint. Ekki var gert ráð fyrir slíku í 2. mgr. 59. gr. laga nr. 19/1991. Hefði ákærði átt að beina spurningum sínum til dómara, sem hefði lagað þær og beint þeim til vitna. Sjá Virðisaukaskattur.	2984
Frumrannsókn málsins hjá lögreglunni í Árnessýslu var með nokkrum annmörkum. Auk ákærða voru þrír menn kvaddir til skýrslugjafar, og leið óhóflega langur tími milli þess, að einstakar skýrslur voru teknar. Við skýrslutökur af þeim, sem á eftir ákærða komu, var þeim í upphafi kynntur framburður ákærða í stað þess, að þeir skýrðu sjálfstætt frá málavöxtum. Sjá Fjárdráttur.	3025

Aðför, aðfarargerð

Sjá Fjárnám, Frávísun frá Hæstarétti,

Innsetningargerð, Útburðargerð, Vitni

Í krafðist þess að ógilt yrði fjárnámsgerð sem gerð hafði verið að kröfu G í eignarhluta Í í fasteign þannig „að synjað verði að svo stöddu um staðfestingu fjárnámsins“ eða „aðför frestað.“ Til vara krafðist Í þess að fjárhæð aðfarargerðarinnar yrði lækkuð og að skaðabótakrafa Í í máli til staðfestingar á löghaldsgerð kæmi til skuldaafnaðar við kröfu G. G krafðist staðfestingar fjárnámsgerðarinnar og að fjárnámið kæmi í stað löghaldsgerðar hans í sömu eign. Fjárnámið var gert á grundvelli dóms Hæstaréttar 27. október 1994 en með dóminum var Í gert að greiða G kr. 3.450.130 auk vaxta og kostnaðar. Kröfu um ógilding studdi Í þeim rökum að G hefði þegar

tryggingu fyrir dómskuldinni með þinglýstri löghaldsgerð í eignum Í. Staðfestingarmáli um gerðina væri ekki lokið. Enginn fyrirvari var í aðfararlögum sem hindraði framkvæmd fjárnáms þó að krafa sem lúkningar er leitað á væri tryggð með löghaldsgerð eða með öðrum hætti. Ekki var því fallist á þessa kröfu Í. Kröfu Í um skuldajöfnuð og stöðu í veðröð var einnig vísað frá dómi.	694
Sjá Ómerking.	1900
Sjá Vitni.	2169
Sjá Aðfararheimild.	2760

Aðild og fyrirsvar

Stefnda varð fjárráða fyrir dómsuppsögu Hæstaréttar og tók sjálf við aðild málsins. Sjá Skaðabætur.	37
Sjá Frávísunarúrskurður staðfestur.	53
M, félagsmálastjóri og S formaður Félagsmálaráðs sömdu í sameiningu drög að umsögn um aðstæður og hagi F vegna deilu F og fyrrverandi sambýlismanns hennar, G um forsjá tveggja barna þeirra. G taldi að í umsögninni væru ýmis ummæli sem væru ærumeiðandi gagnvart sér. Talið að M og S væri réttilega stefnt í málinu og að aðrir ættu ekki óskipta sakaraðild með þeim. Sjá Ærumeiðingar. .	63
Stefndi lést eftir uppsögu héraðsdóms en áður en málið var dæmt í Hæstarétti. Málið var ekki flutt fyrir Hæstarétti af hálfu dánarbús stefnda. Sjá Lausafjárkaup.	77
Bú áfrýjanda var tekið til gjaldþrotaskipta eftir uppsögu héraðsdóms en áður en málið var dæmt í Hæstarétti. Skiptafundur samþykkti að H hrl. tæki að sér sókn hæstaréttarmálsins. Sjá Skuldabréf.	114
Kröfuhafi í þrotabúi U höfðaði mál til riftunar á eignayfirfærslu að fasteign og bifreið með heimild í 114. gr. gjaldþrotalaga nr. 6/1978. Sjá Gjaldþrotaskipti.	119, 127
Einn af þremur stefndu lést eftir uppsögu héraðsdóms en áður en málið var dæmt í Hæstarétti og lauk einkaskiptum á dánarbúi hans fyrir sama tímamark. Tóku erfingjar hans við aðild málsins. Sjá Skaðabætur.	198
Bú félagsins K sem var stefndi í málinu hafði verið tekið til gjaldþrotaskipta og félagið afskráð þegar málið var dæmt í Hæstarétti. Ekki voru lengur skilyrði til að efnisdómur yrði kveðinn upp. Málinu var því vísað frá Hæstarétti. Sjá Frávísun frá Hæstarétti.	240
Áfrýjandi varð fjárráða fyrir uppsögu dóms Hæstaréttar og tók sjálfur við aðild málsins. Sjá Bifreiðar.	376

Bú eins af þremur áfrýjendum var tekið til gjaldþrotaskipta fyrir uppsögu dóms Hæstaréttar og tilkynnti skiptastjóri að fallið hefði verið frá áfrýjun málsins. Sjá Ærumeiðingar.	408
G hf. áfrýjaði málinu S hf. gegn H til Hæstaréttar en með ákvörðun hluthafafundar S hf. var G hf. sameinað S hf. og tók við öllum réttindum og skyldum þess. Sjá Kauptilboð.	440
E sem hafði tekið við öllum réttindum og skyldum P var réttur aðili máls til heimtu bóta vegna vanefnda á samningi um leigu myndbanda. Sjá Févítí.	462
Eftir uppsögu héraðsdóms var bú áfrýjanda tekið til gjaldþrotaskipta og tók þrotabúið við aðild málsins, sbr. 3. mgr. 22. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála. Sjá Verksamningar.	509
S höfðaði mál gegn vinnuveitanda sínum, A og krafðist bóta vegna þess að samkvæmt samningsbundinni atvinnuslysatryggingu sem A keypti fyrir starfsmenn sína hjá váttryggingafélaginu V var örorka sem S hlaut, er einkaflugvél sem hann var farþegi í hrapaði, undanskilin sem áhættuflokkur. A hélt því fram að rétt hefði verið að höfða málið gegn V. Dæmt að málið hefði réttilega verið höfðað gegn A. Sjá Váttrygging.	648
Bú stefndu P var tekið til gjaldþrotaskipta eftir að málinu var áfrýjað til Hæstaréttar og tók þrotabúið við aðild málsins. Sjá Víxlar, víxilmál.	683
Tuttugu og sex menn úr hópi vaxtaræktar- og kraftlyftingamanna höfðu meidýrðamál gegn P lækni vegna ummæla hans í Ríkisútvarpinu um vaxtaræktar- og kraftlyftingamenn. Samkvæmt Hrd. 1992:556 gátu þeir höfðað mál þetta. Sjá Ærumeiðingar.	752
B höfðaði mál í héraði og tók til varna fyrir Hæstarétti vegna sín og ófjárráða dóttur sinnar N. Sjá Váttrygging.	856
Þrír af fleiri eigendum fasteigna við Laugaveg 116 og 118 og Grettisgötu 89 kröfðust þess að viðurkenndur yrði afnotaréttur þeirra af bifreiðastæðum í kjallara hússins Grettisgötu 87 í samræmi við eignarskiptasamning. Aðrir eigendur húsanna sem einnig byggðu rétt sinn á áður nefndum eignarskiptasamningi áttu ekki aðild að málshöfðuninni og varð af þeim sökum ekki dæmt um afnotarétt þeirra af hinum umdeildu bifreiðastæðum. Sjá Afnotaréttur.	867
Á greiddi skuld sem O, Ö og E höfðu yfirtekið samkvæmt kaupsamningi um byggingarkrana en ekki staðið í skilum með. Er Á endurkrafði þá O, Ö og E kröfðust þeir sýknu vegna aðildarskorts en áður greindur kaupsamningur var gerður milli O, Ö og E annars vegar	

og B hins vegar. Hið yfirtækna lán var tryggt með veði í fasteign Á og þar sem hann hafði greitt skuldina átti hann aðild að málinu. Sjá Endurgjaldskrafa.	934
Aðaláfrýjandi krafðist sýknu fyrir Hæstarétti á grundvelli nýrra málsástæðna, meðal annars vegna aðildarskorts gagnáfrýjanda þar sem hann hefði framselt Ó hrl. kröfu sína á hendur aðaláfrýjanda. Skilyrði 45. gr. laga nr. 75/1973 um Hæstarétt Íslands, sbr. 2. mgr. 163. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála, sbr. 17. gr. laga nr. 38/1994 voru ekki fyrir hendi til að þessar málsástæður kæmust að. Sjá Fasteignakaup.	953
Skipautgerð ríkisins var lögð niður eftir uppsögu héraðsdóms og tók fjármálaráðherra f.h. ríkissjóðs við aðild málsins fyrir Hæstarétti. Sjá Umboð.	1231
Bú Á hf. stóð með B að aðild meiðyrðamáls fyrir Hæstarétti. Bú félagsins var tekið til gjaldþrotaskipta áður en málið var dæmt í Hæstarétti og lauk skiptum án þess að greiðsla fengist upp í lýstar kröfur. Af þessum sökum var fallið frá aðild félagsins fyrir Hæstarétti. Sjá Meiðyrðamál.	1257
Bankautibú gat ekki verið aðili máls í merkingu 1. mgr. 16. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála en það varðaði þó ekki ómerkingu héraðsdóms. Sjá Vixlar, víxilmál.	1299, 1305
Ó annar stefnenda í héraði andaðist eftir áfrýjun málsins og tóku erfingjar hans, sem fengið höfðu leyfi til einkaskipta, við aðild málsins fyrir Hæstarétti. Sjá Landamerki og Kvöð.	1333, 1342
Bú aðaláfrýjanda var tekið til gjaldþrotaskipta áður en málið var flutt í Hæstarétti. Aðaláfrýjandi nýtti sér heimild í 130. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. til að halda áfram rekstri málsins og tók H hrl. við því fyrir hans hönd. Sjá Skaðabætur.	1363
Áfrýjandi lést eftir áfrýjun málsins en áður en málið var dæmt í Hæstarétti og tóku erfingjar hans við aðild málsins. Sjá Skuldabréf.	1416
Ú sem keypt hafði skip af S var stefnt til að þola veðrétt í skipinu fyrir kröfum um ógreidd vinnulaun starfsmanna S. Sjá Vinnusamningar.	1431, 1436, 1440
Á krafðist þess að viðurkenndur yrði réttur hennar til að leggja veg að sumarbústaðalandi sínu, sem var í Grímsneshreppi. Stefndu sem voru eigendur að landspildum er lágu að sumarbústaðalandi Á andmæltu kröfunni meðal annars vegna þess að eigandi jarðarinnar, M var ekki aðili málsins. Ekki var fallist á það sjónarmið. Sjá Umferðarréttur.	1638
Bankautibú gat ekki verið aðili máls í merkingu 1. mgr. 16. gr. laga nr.	

91/1991 um meðferð einkamála en það varðaði þó ekki ómerkingu héraðsdóms. Sjá Víxlar, víxilmál.	1706
M var krafín um skuld samkvæmt reikningi fyrir úttekt í verslun G en eiginmaður hennar, H hafði tekið út vörurnar og stofnað reikning á hennar nafni. Óumdeilt var að vöruúttektin var vegna útgerðar bátsins F. M og H héldu því fram að S gerði út áðurnefndan bát og að þau væru starfsmenn hans. Þau lögðu ekki fram nein gögn til stuðnings þeirri staðhæfingu sinni og var þeim réttilega stefnt í málinu. Sjá Verslunarskuld.	1799
Gagnáfrýjandi lést eftir áfrýjun málsins en áður en það var dæmt í Hæstarétti og tók dánarbúi hans við aðild þess. Sjá Ómerking.	1814
Sjá Frávísunarúrskurður felldur úr gildi.	1994
F hf. áfrýjaði máli til Hæstaréttar. Eftir uppsögu héraðsdóms fékk E hf. framseldar allar kröfur í málinu frá F hf. og tók við aðild málsins fyrir Hæstarétti. Sjá Samningar.	2154
Áfrýjandi málsins lést eftir uppsögu héraðsdóms og tók ekkja hans, sem fengið hafði leyfi til setu í óskiptu búi, við aðild málsins fyrir Hæstarétti. Sjá Vinnusamningar.	2744
Stefndi í málinu lést eftir uppsögu héraðsdóms og tók ekkja hans, sem fengið hafði leyfi til setu í óskiptu búi við aðild málsins fyrir Hæstarétti. Sjá Fjölbýlishús.	2838
Sjá Flutningssamningar.	2895, 2900, 2905
K kröfuhafi í þrotabúi H höfðaði riftunarmál f.h. þrotabúsins gegn eigin konu H. Sjá Ómerking.	3132
E, kaupandi fasteignar krafði seljanda hennar sem var byggingasamvinnufélag, byggingameistara og húsameistara skaðabóta vegna meintra galla á fasteigninni. H, byggingameistari krafðist sýknu vegna aðildarskorts þar sem E hefði keypt eignina af byggingasamvinnufélaginu en ekki honum og hefði hún átt að beina kröfu sinni að félaginu. Hann hafði hins vegar reynt ýmsar úrbætur á göllumum. Eins og réttarsambandi E og H var háttað eftir að hún eignaðist húsið var talið að henni væri heimilt að beina kröfum sínum að H. Sjá Fasteignakaup.	3153

Aflýsing

Sjá Þinglýsingar.	16
------------------------	----

Afnotaréttur

Húsið Grettisgata 87 stendur á óskiptri lóð sem nefnist Laugavegur 116 (hús A) og 118 (hús B, C og D) og Grettisgata 89 (hús E). Skipa-

samningur var gerður 25. september 1978 milli allra þáverandi eigenda fasteigna á lóðinni. Voru á lóðinni níu hús auðkennd sem hús A-K og var húsið Grettisgata 87 auðkennt sem hús K. V var þá einn eigandi húsa merkt B, C, D, E, F, G, H og K og eigandi húss A ásamt öðrum. Hús F, G og H nutu ekki hlutdeildar í lóðarréttindum. Í 4. gr. skiptasamningsins var kveðið á um að réttur til bílastæða á lóðinni og í bílageymslum skiptist eftir eignarhlutföllum. Sagði þar að V skyldi einn hafa afnot af bílageymslu í kjallara húss merkt K og að afnot V af bílastæðum á lóðinni skertust sem því næmi. V seldi ýmsum aðilum fasteignir sínar 1980–1984. Þ og L keyptu hús merkt K 1982. Í kaupsamningnum sagði að við kaup þessi gerðust kaupendur aðilar að skiptasamningnum frá 25. september 1978. X, Y og Z, núverandi eigendur húsa A, B, C, D og E á hinna sameiginlegu lóð kröfðust þess að Þ og L yrðu dæmdir til að rýma kjallara hússins að Grettisgötu 87 og opna hann fyrir umferð þannig að nýta mætti hann fyrir sameiginlega bílageymslu rétthafa á lóðinni. Töldu þeir að réttur til bílastæða í kjallara húss K hefði fylgt öllum eignarhlutum V í samræmi við eignarhlutdeild í lóð og bílageymslum en hefði hvorki tengst fyrirtækinu V sérstaklega né síðari eigendum húss K. Þ og L kröfðust þess aðallega að viðurkennt yrði að þeir ættu óskiptan eignarrétt að húseigninni Grettisgötu 87, hús merkt K og að þeir hefðu einir fullan afnotarétt af bifreiðageymslukjallara hússins en til vara að viðurkennt yrði að afnotaréttur sá sem í aðalkröfu greindi yrði einungis skertur af afnotarétti R að 25,78% og U að 4,46%. Ósannað var að V hefði við sölu á öðrum eignarhlutum á lóðinni undanskilið eignarhlutdeild samkvæmt skiptasamningi í kjallara húss K. Þ og L gátu því ekki byggt óskiptan eignarrétt að kjallaranum í húsi K á kaupsamningi og afsali gagnvart þeim sem leiddu eignarrétt sinn til V og höfðu þinglýst eignarheimildum sínum að fasteignum á lóðinni fyrir 30. nóvember 1982. Fallist var á kröfu Y og Z. Einn stefnenda í héraði, X var hins vegar hluthafi í V og hafði verið viðstaddur samningsgerðina við Þ og L um hús K gat hann því ekki krafist afnotaréttar af bílastæðum í kjallara húss K.

867

Afréttur

Sjá Sveitarfélög. 2091

Afsláttur

Sjá Fasteignakaup. 1136, 1401

Akstur án réttinda

Sjá Bifreiðar.	548
---------------------	-----

Almannatryggingar

G og S áttu bátinn K saman og báru óskipta ábyrgð á útgerð hans. G, sem var skipstjóri á bátnum slasaðist þegar hann var að mála bátinn og síðan aftur er hann var á sjó. Útgerðin greiddi G staðgengilslaun skipstjóra og kauptryggingu í nokkra mánuði og fór fram á endurgreiðslu frá Tryggingastofnun ríkisins (TR). TR neitaði greiðsluskyldu þar sem G væri bæði skipstjóri og útgerðarmaður og vísaði einnig til þess að G hefði ekki verið óvinnufær þegar tafir frá vinnu hófust, sbr. 36. gr. sjómannalaga nr. 35/1985. G og S kröfðust þess að TR yrði dæmd til endurgreiðslu og byggðu kröfur sínar á því að hvergi væri fyrirvari í sjómannalögum nr. 35/1985 sem leysti útgerð undan greiðsluskyldu þótt skipverji ætti eignarhlutdeild í skipi. Endurkrafa samkvæmt 1. mgr. 77. gr. laga nr. 67/1971 um almannatryggingar var háð því frumskilyrði að fyrir hendi væri lögvarin krafa skipverja á hendur útgerðarmanni á grundvelli 36. gr. sjómannalaga. Þótt G hefði orðið óvinnufær gat hann ekki sem skipverji öðlast lögvarða kröfu á hendur sjálfum sér sem útgerðarmanni. Kröfum G og S var því hafnað.	2208
--	------

Andmælaréttur

D var áætlaður viðbótarakstur á bifreið og gert að greiða þungaskatt í samræmi við þá áætlun. D var ekki gefinn kostur á að tjá sig um fyrirhuguð viðurlög áður en ákvörðunin var tekin en verulegir fjárhagslegir hagsmunir voru í húfi fyrir hann og engan veginn útilokað að ákvörðunin hefði orðið með öðrum hætti en svo hefði verið. Sjá Pungaskattur.	2300
Sjá Skipulag.	2664

Atvinnuréttindi

Sjá Vinnusamningar.	1646
B tannsmiður og Tryggingastofnun ríkisins (TR) gerðu með sér samning um tannsmíði þar sem TR skuldbatt sig til að endurgreiða elli- og örorkulífeyrisþegum svo og þeim sem slysatryggðir voru samkvæmt lögum nr. 67/1971 um almannatryggingar ákveðinn hundraðshluta af þeim kostnaði sem þessir aðilar þurftu að greiða fyrir	

þjónustu B. Tannlæknafélag Íslands (T) fékk lagt lögbann við því að B og TR beittu tannsmíðasamningi þessum að því er varðaði vinnu B í munnholi viðskiptavina sinna. Lögbannið var staðfest með dómi héraðsdóms. Með dómi Hæstaréttar 17. mars 1994 var lögbannið felld úr gildi. T krafðist þess að B yrði dæmt óheimilt að vinna tannsmíðavinnu í munnholi sjúklinga án milligöngu tannlæknis. Með tannsmíðavinnu í munnholi sjúklinga var átt við heimild B til að taka sjálf mát af gómi og tannstæði manna til smíði gervitanna og tanngarða og til eftirfarandi mátunar. Þegar litið var til meðferðar frumvarps til laga nr. 38/1985 um tannlækningar sem að stofni til var byggt á eldra frumvarpi frá 1973–1974 þótti einsýnt að túlka bæri ákvæði 6. gr. laganna um meðferð tannleysis með hliðsjón af eldri lögum að þessu leyti en frá 1929 höfðu tannsmiðir ekki haft lagaheimild til að vinna í munnholi sjúklinga í því skyni að setja í þá gervitennur eða tanngarða, nema samkvæmt undantekningarákvæðum laga nr. 34/1932 og 62/1947 sem tóku ekki til B. Varð tannsmiðum ekki að óbreyttum lögum heimiluð þessi vinna. Krafa T var því tekin til greina og stóðu ákvæði 75. gr. stjórnarskrárinnar nr. 33/1944, sbr. 13. gr. stjórnskipunarlaga nr. 97/1995 ekki í vegi þeirri niðurstöðu. 3059

Ábúð

Sjá Frávísunarúrskurður staðfestur.	53
Sjá Eignarréttur.	1075
Sjá Útburðargerð.	2541, 3117

Ábyrgð, ábyrgðaryfirlýsing

Í tókst á hendur sjálfskuldarábyrgð á láni sem R veitti hlutafélaginu V, að jafnvirði kr. 10.000.000 í bandaríkjadöllum. Í yfirlýsingunni var tekið fram að ábyrgðin héldist óbreytt þótt veittur yrði greiðslufrestur á láninu, einu sinni eða oftar og að hún félli úr gildi þegar framkvæmdum 2,5 milljóna seiða lyki þá um haustið, og nýtt mat á veðhæfni lægi fyrir. V gaf síðar út veðskuldabréf til R að fjárhæð \$256.278,83 eða jafnvirði kr. 10.000.000. Á bréfinu var undirskrift þáverandi framkvæmdastjóra Í og tekið fram að lánið væri tryggt með sjálfskuldarábyrgð Í samkvæmt áður nefndri yfirlýsingu. Bú V var tekið til gjaldþrotaskipta 1990 og krafðist R þess að Í yrði dæmt til greiðslu á \$314.000,85 á grundvelli sjálfskuldarábyrgðarinnar. Af orðalagi ábyrgðaryfirlýsingarinnar mátti ráða að henni hefði verið

aetlað að standa ótímabundið, þar til lausnarskilyrði ábyrgðarinnar væru komin fram. Í bar að eiga frumkvæði að því að ábyrgðinni yrði aflétt með því að sýna fram á að lausnarskilyrðin væru komin fram. Ekki var fallist á að skuldbreyting á skuldabréfinu á árinu 1990 og veðleyfi R frá því í janúar sama ár hefði í för með sér forsendubrest ábyrgðarinnar. Krafa R var því tekin til greina. Sér- atkvæði.	187
Með ábyrgðaryfirlýsingu 19. maí 1987 tókst bæjarsjóður Ó á hendur einfalda ábyrgð á bakveði vegna greiðslu afurðalána sem S fékk hjá B. Bú S var tekið til gjaldþrotskipta. B lýsti kröfu sinni ekki í þrotabúið en krafðist þess að Ó yrði dæmdur til greiðslu á kr. 16.153.800 samkvæmt ábyrgðarskuldbindingunni. Ó krafðist sýknu með eftirtöldum rökum: 1)að ábyrgð hans á skuldum S við B hefði aðeins náð til tiltekins afurðaláns, 2)að B hefði ekki lýst kröfunni í bú S og væri hún því fallin niður vegna vanlýsingar, 3) er ábyrgðin var veitt hefði ekki verið gætt ákvæða 5. mgr. 89. gr. sveitarstjórnarlaga nr. 8/1986. Samkvæmt hljóðan yfirlýsingarinnar var hún hvorki bundin við tiltekin lán né tiltekna fjárhæð. Við skipti á búi S fékkst ekkert upp í almennar kröfur og hafði B því ekki farið á mis við að fá kröfu sína greidda með því að lýsa henni ekki í búið. Sú máls- ástæða að ekki hefði verið gætt ákvæða 5. mgr. 89. gr. sveitar- stjórnarlaga nr. 8/1986 var of seint fram komin, en henni hafði ekki verið hreyft í héraði. Krafa B var því tekin til greina en til frádráttar stefnu fjárhæð kom greiðsla að fjárhæð kr. 7.248.220 sem greidd hafði verið inn á reikning B.	318
Sjá Víxlar, víxilmál.	355
Sjá Ráðgjöf.	2130

Ábyrgð á dýrum

Sjá Bifreiðar.	376
---------------------	-----

Ábyrgð á prentuðu máli

Sjá Ærumeiðingar.	408, 2507
------------------------	-----------

Ábyrgð stjórnarmanna

Sjá Hlutfélög.	1212
---------------------	------

Ábyrgð uppboðshaldara

Fasteign var seld á nauðungaruppboði en þinglesinn eigandi hennar var H. Meðal veðhafa í eigninni var K, sem átti þrettán veðskuldabréf

hvílandi á fasteigninni. Tveir lögmenn önnuðust innheimtu fyrir K, þ.e. E og I en við fyrirtöku málsins í uppboðsrétti mætti aðeins annar þeirra, I. Greiðslur fóru fram til I vegna krafna þeirra beggja. K krafðist þess að sýslumaðurinn í Kópavogi (S) yrði dæmdur til greiðslu á þeim fjárhæðum sem E átti að taka við. Kröfur sínar byggði K á því að I hefði ekki haft umboð til að semja um greiðslu vegna skuldabréfa sem E var með til innheimtu. Kröfur reistar á saknæmri og ólögmætri háttsemi uppboðshaldara urðu ekki gerðar með sérstakri málsókn fyrir héraðsdómi gegn uppboðshaldara, embætti hans eða íslenska ríkinu, samkvæmt 2. mgr. 34. gr. laga nr. 85/1936 um meðferð einkamála í héraði en þau lög giltu þegar atvik máls þessa gerðust, sbr. nú 8. gr. laga nr. 92/1989 um aðskilnað dómsvalds og umboðsvalds í héraði. Ekki var unnt að taka afstöðu til málsástæðna K sem byggðar voru á þessum sjónarmiðum. S hafði ekki tekið að sér með löggerningi að greiða kröfur samkvæmt hinum umdeildu veðskuldabréfum og aðrar reglur fjármunaréttar leiddu ekki til skuldaraskipta með þeim hætti sem K hélt fram. Þá urðu kröfur K ekki reistar á reglum laga nr. 57/1949 um nauðungaruppboð eins og atvikum máls þessa var háttað. S var því sýknaður af kröfum K.

2678

Áfengislagabrot

- A var sakfelldur fyrir áfengislagabrot með því að hafa bruggað um 400 lítra af áfengi á heimili sínu og eimað af því 17 lítra af sterku áfengi. Brot A varðaði við 7. gr., sbr. 33. gr. áfengislaga nr. 82/1969 með síðari breytingum. A var einnig sakfelldur fyrir þjófnað og tilraun til þjófnaðar. Frá 18 ára aldri hafði A sætt refsingum 25 sinnum. Refsing fyrir innbrotin varð hegningarauki við fjórar síðustu refsíakvarðanir, áfengislagabrotið við þrjár síðustu og síðara innbrotið við síðasta dóm. A var dæmdur í 10 mánaða fangelsi. Áfengi og áhöld til áfengisgerðar voru gerð upptæk til ríkissjóðs.
- B var sakfelldur fyrir áfengislagabrot með því að hafa bruggað 147,5 lítra af áfengi og eimað af því 11,5 lítra af sterku áfengi. Verknaðurinn átti sér stað í bílskúr í Reykjavík. B játaði brot sitt og varðaði það við 7. gr., sbr. 33. gr. áfengislaga nr. 82/1969 með síðari breytingum. B hafði frá árinu 1972 hlotið 14 refsíðoma fyrir umferðarlagabrot, skjalafals, fjársvik og áfengislagabrot og gengist undir að greiða fjölda sekta með dómsátt. B voru í þessu máli ákvörðuð viðurlög í tífunda skipti frá árinu 1986 ýmist fyrir sölu eða bruggun

517

áfengis. Við ákvörðun refsingar var litið til 6. tl. 1. mgr. 70. gr. og 72. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 og var B ákveðin refsing fangelsi í 9 mánuði. Áfengi og áhöld til áfengisgerðar voru gerð upptæk.

553

Áfrýjun

1. Áfrýjunarheimild

Ákærvaldið krafðist frávísunar máls frá Hæstarétti sem áfrýjað hafði verið með heimild í c-lið 147. gr. laga nr. 19/1991 um meðferð opinberra mála, sbr. 7. gr. laga nr. 37/1994. Krafan um frávísun var reist á því að niðurstaða héraðsdómara um sakfellingu hefði einungis ráðist af munnlegum framburði fyrir héraðsdómi. Við þær aðstæður yrði dómi ekki áfrýjað samkvæmt c-lið 147. gr. laga nr. 19/1991. Svo sem mál þetta var vaxið var á það fallist með ákærða að sönnunargögn er ákvæði c-liðar 147. gr. laga nr. 19/1991 náðu til væru þættir í því heildarmati sem niðurstaða héraðsdómara var reist á. Áfrýjunarheimild var því talin vera fyrir hendi og var kröfu ákærvaldsins um frávísun málsins hafnað.

88

Ríkissaksóknari áfrýjaði héraðsdómi í opinberu máli til Hæstaréttar. Í héraði var málið tekið til dóms að ákærða fjarstöddum samkvæmt 126. gr. laga nr. 19/1991 um meðferð opinberra mála. Var ákærði dæmdur til greiðslu sektar að fjárhæð kr. 70.000 auk þess sem hann var sviptur ökurétti í 3 ár frá dómsbirtingu. Samkvæmt 1. mgr. 150. gr. laga nr. 19/1991, sbr. 10. gr. laga nr. 37/1994 varð dómi samkvæmt 126. gr. laganna einungis áfrýjað um lagaatriði eða viðurlög og að fengnu leyfi Hæstaréttar. Slíks leyfis hafði ekki verið aflað. Málinu var því vísað frá Hæstarétti.

1619

2. Áfrýjunarleyfi 37, 347, 572, 716, 727, 867, 1231, 1431, 1436, 1440, 1570, 1630, 1745, 1749, 1890, 2456,

3003

3. Máli gagnáfrýjað 37, 136, 267, 310, 318, 408, 440, 507, 604, 632, 774, 822, 835, 841, 856, 919, 937, 953, 989, 1010, 1052, 1061, 1075, 1275, 1333, 1363, 1401, 1423, 1503, 1599, 1611, 1613, 1625, 1626, 1627, 1727, 1752, 1814, 2130, 2194, 2222, 2300, 2392, 2456, 2559, 2592, 2641, 2678, 3059, 3087, 3098, 3153, 3252,

3269

4. Máli áfrýjað með heimild í 4. mgr. 153. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála, sbr. áður 36. gr. laga nr. 75/1973 um Hæstarétt Íslands 332, 572, 802, 1493, 1863,

2921

5. Áfrýjunarfjárhæð	1458
---------------------------	------

6. Áfrýjunarfrestur	551, 987
---------------------------	----------

7. Nýjar málsástæður og sönnunargögn fyrir Hæstarétti, sbr. 2. mgr. 163. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála, sbr. áður 45. gr. laga nr. 75/1973 um Hæstarétt Íslands	215, 318, 328, 577, 953, 1299, 1305, 1489, 1572, 1638, 1678, 1700, 1739, 2445
---	---

8. Ýmis atriði

Í yfirlýsingu til ríkissaksóknara um áfrýjun dóms komst ákærði svo að orði, að hann „uni ekki dóminum, hvorki að því er varðar refsingu né skaðabætur, og óski eftir að dóminum verði áfrýjað til Hæstaréttar.“ Þegar lítið var til skilorðsbundinnar refsíákvörðunar héradsdóms og það jafnframt virt að ákærði stóð sjálfur að yfirlýsingu um áfrýjun og að hann hafði staðfastlega neitað sök, þótti verða að líta svo á yfirlýsingu hans, að áfrýjun beindist að endurskoðun hins áfrýjaða dóms samkvæmt a- og c-lið 147. gr. laga nr. 19/1991 um meðferð opinberra mála, sbr. 7. gr. laga nr. 37/1994.	745
--	-----

Að gefnu tilefni frá Hæstarétti höfðu saksóknari og verjandi lýst því yfir að málinu væri áfrýjað í heild sinni, sbr. 1. mgr. 149. gr. laga nr. 19/1991, sbr. 9. gr. laga nr. 37/1994. Af c-lið 147. gr. sömu laga, sbr. 7. gr. laga nr. 37/1994 og 4. mgr. 159. gr. laganna, sbr. 19. gr. laga nr. 37/1994 leiddi þó, að Hæstiréttur gat ekki endurmetið sönnunargildi munnlegs framburðar, nema hlutaðeigandi vitni eða ákærði gæfu skýrslu þar fyrir dómi. E var ákærður fyrir brot gegn 194. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. Hæstiréttur taldi verknað hans eiga undir 195. gr. sömu laga. Samkvæmt 117. gr. laga nr. 19/1991 um meðferð opinberra mála var brot hans fært undir það ákvæði enda hafði vörn málsins ekki verið áfátt að þessu leyti.	1199
---	------

Ákæruvald

Sjá Frávísunarúrskurður staðfestur.	791
--	-----

Ávana- og fíkniefni

S var sakfelldur fyrir að hafa í félagi við þrjá aðra staðið að innflutningi á hassi, fyrst 1 kg. og síðan tæplega 3 kg. S var frumkvöðull að skipulagningu þessa innflutnings. Hann skipulagði ferðir til útlanda

- í þessu skyni og stuðlaði að þátttöku annarra í þessum brotum þar á meðal tveggja yngri systkina sinna. Var þáttur S í þessum ólöglega innflutningi mun meiri en þáttur meðákærðu, enda lagði hann fram mestan hluta þess fjár sem varið var til fíkniefnakaupa erlendis, festi sjálfur kaup á þeim og greiddi farareyri þeirra, sem tóku að sér að flytja efnin til landsins. Með brotum sínum hafði S rofið skilorð dóms frá 11. nóvember 1991. Var refsing hans ákveðin með vísan til 60. gr., 5., 6. og 8. tl. 70. gr., 77. gr. og 78. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. S var dæmdur í 12 mánaða fangelsi. Ávana- og fíkniefni sem lögreglan hafði lagt hald á voru gerð upp-
tæk.
- L var sakfelldur fyrir að hafa í félagi við X flutt um 1000 skammta af LSD hingað til lands frá Amsterdam. Brot L varðaði við 2. gr., sbr. 5. gr. og 6. gr. laga nr. 65/1974 um ávana- og fíkniefni, sbr. lög nr. 60/1980, sbr. 9. gr. laga nr. 75/1982, sbr. lög nr. 13/1985 og 2. gr. og 10. gr. reglugerðar nr. 16/1986. Við ákvörðun refsingar var litið til þess að L stóð að innflutningi á miklu magni af LSD hingað til lands í þeim tilgangi að selja efnið í samvinnu við annan mann. L hafði rofið skilorð dóms þar sem honum var gert að sæta fangelsi í 4 mánuði þar af 2 mánuði skilorðsbundið. Refsing L var ákveðin með vísan til 60. gr., 1., 3. og 6. tl. 1. mgr. og 2. mgr. 70. gr. og 77. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 24 mánaða fangelsi. Héraðsdómur hafnaði kröfu ákærvaldsins um upptöku á kr. 40.000 sem fundust á heimili L við húsleit þar sem ekki var sannað gegn eindreginni neitun L að um væri að ræða andvirði seldra fíkniefna. Þá varð heldur ekki fullyrt að L hefði selt fíkniefni fyrir jafnvirði kr. 40.000 og þannig skapað skilyrði fyrir því að beita jafnvirðisupptöku. Þessum hluta héraðsdóms var ekki áfrýjað til Hæstaréttar. ...
- H og S voru sakfelldir fyrir brot gegn lögum um ávana- og fíkniefni framin á árinu 1994. H var sakfelldur fyrir að hafa keypt kókaín á Costa Rica, flutt 270 grömm hingað til lands í því skyni að selja það hér með hagnaði, haft efnið í fyrstu í sínum vörslum á heimili sínu, síðan afhent S 215 grömm í söluskyni og selt sjálfur X 15 grömm. S var sakfelldur fyrir að hafa tekið við 215 grömmum af kókaíni af H í því skyni að selja efnið fyrir H. Skyldi hann selja það á kr. 7.000–8.000 hvert gramm og fá fyrir í sinn hlut kr. 1.000 fyrir hvert selt gramm. S hafði selt samtals 45 grömm ótilgreindu fólki og afhent H hluta söluandvirðisins. Brot H og S vörðuðu við 2. gr., sbr. 5. gr. laga nr. 65/1974 um ávana- og fíkniefni, sbr. lög nr. 60/1980,

sbr. 9. gr. laga nr. 75/1982, sbr. lög nr. 13/1985 og 2. gr., sbr. 10. gr. reglugerðar nr. 177/1986, sbr. auglýsingu nr. 314/1981. Refsingar: H fangelsi í 2 ár og 6 mánuði, S fangelsi í 2 ár. Þá var gert upptækt til ríkissjóðs hluti söluandvirðis efnisins sem fannst hjá S og það af efninu sem fannst við handtöku í vörslum H og S. 2474

Bankabók

Sjá Handveð. 2788

Bankar

Sjá Skaðabætur. 453

Sjá Veðleyfi. 1807

Sjá Umboðssvik. 2610

Biðlaun

G var sagt upp starfi læknaritara á St. Jósefsspítala (S). G krafðist þess að S yrði dæmdur til að greiða sér kr. 993.462 og byggði kröfur sínar á því að hún hefði öðlast rétt til biðlauna þar sem staða hennar hefði verið lögð niður, sbr. 14. gr. laga nr. 38/1954 um réttindi og skyldur starfsmanna ríkisins. Talið var að lög nr. 38/1954 ættu við um stöðu G og einnig var sannað að staðan hefði verið lögð niður. G mótmælti því að sér hefði verið boðin endurráðning hjá S og því til stuðnings lagði hún fram bréf eða minnisblað S til SFR með lista yfir þá félagsmenn „sem ekki verða endurráðnir“ og var nafn G þar á meðal. Við tvö nafnanna á listanum var tekið fram að starfsmanni hefði verið boðin endurráðning en það átti ekki við um nafn G. Hún kvaðst sjálf hafa haft frumkvæði að því að útvega sér starf á öðrum spítala, B. Ekki var fallist á að ráðning G á öðrum spítala jafngildi ráðningu samkvæmt 5. mgr. 14. gr. laga nr. 38/1954 þar sem það starf var mjög ólíkt fyrra starfi G, laun lægri, auk þess sem hún fluttist í annað stéttarfélag og lífeyrissjóð. Krafa G um biðlaun var tekin til greina. Frá 12 mánaða biðlaunatíma var dreginn 3 mánaða uppsagnarfrestur og G dæmd biðlaun í 9 mánuði. Fallist var á kröfu G um að fastar greiðslur vegna yfirvinnu, svo og desemberuppbót reiknuðust með biðlaunum. S var dæmdur til að greiða G kr. 744.407. 2342

*Bifreiðar**A. Einkamál*

K ók bifreið G eftir Eyrarbakka vegi. Er K nálgaðist Álfsstétt fann hún högg koma á bifreiðina og sá hross við hana, sem hljóp síðan á

- brott. Daginn eftir fannst hesturinn Gassi, eign M dauður skammt frá. M krafðist þess að G, eigandi og S, vátryggingafélag bifreiðarinnar yrðu dæmdir til að greiða sér bætur fyrir hestinn að fjárhæð kr. 480.000 með því að dauði hestsins hefði verið afleiðing ákeyrslu bifreiðar G á hann. Fjárhæð kröfunnar var byggð á niðurstöðu dómkvaddra matsmanna. Talið var að G og S bæru bótaábyrgð á dauða hestsins samkvæmt 1. mgr. 88. gr., sbr. 1. mgr. 30. gr. umferðarlaga nr. 50/1987 en M var ekki metið það til gáleysis að hesturinn slapp úr vörslum hans, sbr. 3. mgr. 88. gr. umferðarlaga nr. 50/1987 og 33. gr. búfjárræktarlaga nr. 31/1973. Krafa M var að fullu tekin til greina. 376
- G sem ók bifreið eftir Vesturlandsvegi og var á leið upp brekku við bæinn L, mætti þremur vöruflutningabifreiðum í eigu B. Var um að ræða sýningarbifreiðar á ferð um landið. Er G ók upp brekkuna á móti vöruflutningabifreiðunum og mætti þriðju bifreiðinni í lestinni fór G út af veginum, lenti í grjóti og urð og stöðvaðist að lokum á girðingu utan vegar. G krafðist þess að B yrði dæmt til að greiða sér bætur fyrir skemmdir á bifreiðinni, afnotamissi o.fl. G hafði með þeim gögnum sem við var að styðjast í málinu hvorki tekist að sanna, að vörubifreiðunum hefði miðað við aðstæður verið ekið óhæfilega hratt niður brekkuna né óeðlilega ógætilega. Ekki var heldur leitt í ljós að þriðju bifreiðinni hefði verið sveigt inn á veginn áður eða í þann mund sem hún mætti bifreið G. B var því sýknaður af kröfum G. 638
- Ökumenn bifreiða K og J lentu í árekstri á einkalöð í Reykjavík er þeir voru að aka á sama bifreiðastæðasvæði. Bifreið K eyðilagðist. K krafðist þess að J, eigandi og S, ábyrgðartryggjandi hinnar bifreiðarinnar yrðu dæmdir til að greiða sér bætur á þeim forsendum að J ætti sök á árekstrinum en hann hefði átt að veita K forgang samkvæmt 4. og 5. mgr. 25. gr. umferðarlaga nr. 50/1987. Talið var að K hefði borið að víkja fyrir bifreið J í umrætt sinn samkvæmt 3. mgr. 25. gr. umferðarlaga nr. 50/1987. J og S voru því sýknaðir af kröfum K. 662
- T lést er bifreið hans fór út af veginum á Öxnadalsheiði. B, eiginkona T krafðist bóta fyrir missi framfaranda og röskun á stöðu og högum úr hendi ábyrgðartryggjanda bifreiðarinnar S, vegna sjálfrar sín og ófjárráða dóttur þeirra, N. Dæmt að með orðinu „slys“ í 92. gr. umferðarlaga nr. 50/1987 væri átt við notkun ökutækis í þeirri merkingu sem lögð var til grundvallar um eigendaábyrgð samkvæmt 1. mgr. 88. gr. og ábyrgðartryggingu, sbr. 1. mgr. 91. gr. laganna. Orðið

„slys“ horfði þannig til þess sem henti ökumanninn sjálfan, það er líkamsáverka og dauða. Með orðunum „við starfa sinn“ væri átt við þann starfa S að stjórna ökutækinu. Talið var að S hefði hlotið áverka sína í þeim svifum er hann steig eða hugðist stíga út úr bifreiðinni án þess að nánar yrði greint með hvaða hætti það gerðist. Var miðað við að slysið hefði verið svo tengt því sem fyrir kom við aksturinn að ekki yrði skilið frá notkun ökutækisins og starfa S að stjórna því, sbr. 92. gr. umferðarlaga nr. 50/1987. Bætur voru dæmdar kr. 650.000 til B og kr. 1.400.000 til N. Einn dómari skilaði sér-
 atkvæði og taldi að sýkna bæri S. Sjá Vátrygging.

856

Bifreið var ekið aftan á bifreið B. Við slysið hlaut B hálsnhykk og var varanleg örorka hans metin 10%. B krafði vátryggingafélagið S um bætur úr slysátryggingu ökumanns, sbr. 92. gr. umferðarlaga nr. 50/1987. S neitaði greiðslu bóta með vísan til verklagsreglna vátryggingafélaga innan Sambands íslenskra tryggingafélaga frá 1991 þar sem fram kom að bætur fyrir 15% varanlega örorku eða lægri yrðu ekki greiddar nema raunverulegt varanlegt tekjutap væri sannað. Óvíst væri að þetta örorkustig leiddi til tekjuskerðingar í sama hlutfalli. Til þess að unnt væri að sannreyna raunverulega skerðingu aflahæfis þyrftu að líða að minnsta kosti 3 ár frá slysdegi. B krafðist þess að S yrði dæmt til að greiða sér skaðabætur samkvæmt örorkutjónsútreikningi. Talið var að við ákvörðun bóta til B bæri að miða við örorkutjónsútreikning tryggingafræðings eins og venja hafði verið. Bætur fyrir fjártjón og miska voru dæmdar kr. 2.125.448. Sjá Skaðabætur.

937

G starfaði við akstur vörubifreiðar. Eitt sinn er hann ætlaði að losa afturgaflið bifreiðarinnar fyrir affermingu með þar til gerðu handfangi sem staðsett var inni í bifreiðinni opnaðist gaflinn ekki. G fór aftur fyrir bifreiðina og opnaði gaflinn með því að slá á lofttjakk sem tengdur var við gafllokuna. Þegar gaflinn opnaðist hrundi hluti farmsins, sem var mikið frosinn á G. Pallinum hafði þá ekki verið lyft. G slasaðist og var varanleg örorka hans metin 30%. G krafðist þess að vátryggingafélag bifreiðarinnar, S yrði dæmt til að greiða sér bætur samkvæmt 92. gr. umferðarlaga nr. 50/1987. Dæmt að 92. gr. umferðarlaga tæki samkvæmt orðalagi sínu og stöðu innan laganna til þess starfa ökumanns að stjórna bifreið í notkun, sbr. 1. mgr. 88. gr. laganna. Eins og hér háttaði til varð talið að bifreiðin hefði verið í venjulegri og eðlilegri notkun sem vörubifreið þegar slysið varð og G að störfum við stjórn hennar í skilningi ákvæðis-

ins. Ósannað var að G hefði staðið ranglega að þessu verki eða sýnt af sér ógætni. S bar því ábyrgð á tjóni G. Bætur fyrir fjártjón og miska voru dæmdar kr. 5.400.000.

1727

H sat undir stýri kyrrstæðrar bifreiðar er bifreið sem ekið hafði verið aftan á kastaðist á bifreið H. Varanleg örorka H samkvæmt mati lækni var metin 15%. H krafðist þess að váttryggingafélag bifreiðar sinnar, S yrði dæmt til að greiða sér bætur samkvæmt 92. gr. umferðarlaga nr. 50/1987. S vísaði um greiðsluskyldu til verklagsreglna váttryggingafélaga innan Sambands íslenskra tryggingafélaga frá 1991 þar sem fram kom að bætur fyrir örorku sem er 15% eða lægri greiddust ekki nema raunverulegt tekjutap væri sannað. Ósannað væri að þetta örorkustig leiddi til tekjuskerðingar í sama hlutfalli. Fyrir Hæstarétt lagði S fram matsgerð tveggja dómkvaddra matsmanna, lækni og lögfræðings sem töldu lækni- og lögfræðilega örorku H 10–15% en fjárhagslega örorku hennar hæfilega metna 10%. Dæmt að engar forsendur væru til að víkja frá þeirri dómvenju við ákvörðun örorkubóta að líta til hinnar lækni- og lögfræðilegu örorku þar sem lagt var til grundvallar, að hundraðshluti tekjutaps væri hinn sami og þannig ákvarðað örorkustig. Mat dómkvaddra matsmanna var heldur ekki til þess fallið að hnekkja mati tryggingalækni um lækni- og lögfræðilega örorku H. Bætur til H fyrir tímabundna örorku voru dæmdar kr. 740.000, bætur fyrir varanlega örorku kr. 1.750.000, bætur fyrir töpuð lífeyrisréttindi kr. 143.900 og miskabætur kr. 250.000.

2194

B ók bifreið H, sambúðarkonu sinnar út af veginum við Sanddalsá í Norðurárdal. Bifreiðin valt og B kastaðist út og stórslasaðist. Varanleg örorka hans var metin 70%. Í blóði B fannst 1,35o/oo af áfengismagni en B var sýknaður af ákæru um ölvunarakstur. Lögreglumenn, sjúkraflutningamenn og fjöldi vitna báru að B hefði verið ölvaður. B neitaði að hafa ekið undir áhrifum áfengis og kvað einhvern hafa gefið sér áfengi á slysstað áður en lögreglan kom. H, sambúðarkona B sem var farþegi í bifreiðinni bar að hún hefði gefið B úr viskíflösku sem var í bifreiðinni eftir slysið. B krafðist þess að H og S ábyrgðartryggjandi bifreiðarinnar yrðu dæmd til að greiða sér bætur. H og S voru sýknuð af kröfum B með vísan til þess að framburður B og sambúðarkonu hans réði ekki úrslitum þegar meta bæri hvort B hefði verið ölvaður við aksturinn í umrætt sinn. Talið var að B hefði haft að minnsta kosti 1,35o/oo vínandamagn í blóði er slysið varð og var samkvæmt 3. mgr. 45. gr.

- umferðarlaga nr. 50/1987 óhæfur til að stjórna bifreið. Ekkert var fram komið um að annað hefði valdið slysinu. 20. gr. laga nr. 20/1954 um váttryggingarsamninga átti því við um ástand B. 2249
- Bifreið J var ekið inn í hlið bifreiðar S sem hlaut nokkur meiðsli og 24. apríl 1989 var varanleg örorka hans metin 10%. Á grundvelli þessa örorkumats gerði lögmaður S samkomulag við A, ábyrgðartryggjanda bifreiðar J um greiðslu bóta. Samkvæmt örorkumati 24. október 1990 var varanleg örorka S metin 25%. Málið var endurupptekið og gerði lögmaður S aftur samkomulag við A um greiðslu bóta á grundvelli hins nýja örorkumats. Samkvæmt örorkumati 21. janúar 1992 var varanleg örorka S metin 30%. A neitaði frekari bótagreiðslum. S krafðist þess að J og A yrðu dæmdir til greiðslu bóta á grundvelli örorkumatsins frá 21. janúar 1992. Ekki var fallist á að krafa S væri fyrnd samkvæmt 78. gr. þágildandi umferðarlaga nr. 40/1968, sbr. 3. gr. laga nr. 23/1972. Örorkumatið frá 21. janúar 1992 var annmörkum háð þar sem læknirinn taldi tímabundna örorku S 100% í tvo mánuði án rökstuðnings, en fram hafði komið að S var aðeins frá vinnu í 5 daga. Af álitargerðinni varð ekki ráðið hverjar nýjar afleiðingar slyssins hefðu komið fram frá því S gerði samkomulag við A. S hafði ekki sýnt fram á að afleiðingar slyssins hefðu í verulegum atriðum orðið alvarlegri en gera mátti ráð fyrir þá er hann samdi um fullnaðarbætur við A sem var sýknað af kröfum S. 2288
- G slasaðist er hann ók bifreið sinni þvert í veg fyrir aðra bifreið við Trönuhraun í Hafnarfirði. G sem var 75% öryrki fyrir slysið hlaut nokkur meiðsli við áreksturinn og var varanleg örorka hans vegna þess metin 10%. G krafðist þess að váttryggjandi bifreiðarinnar, S yrði dæmdur til að greiða sér bætur samkvæmt 92. gr. umferðarlaga nr. 50/1987. Lagt var til grundvallar að G hefði við slysið hlotið 10% varanlega læknisfræðilega örorku. Heilsufar G fyrir slysið var hins vegar með þeim hætti að geta hans til tekjuöflunar utan heimilis var mjög skert. Ekki höfðu verið leiddar líkur að því að G hefði náð fullri starfsorku og getað tekið upp fyrri störf sín ef slysið hefði ekki borið að höndum. Í samræmi við dómaframkvæmd var við ákvörðun bóta litið til tekjuöflunar G sjálfs síðustu árin fyrir slysið en auk þess komu heimilisstörf G síðustu árin fyrir slys til mats við ákvörðun bóta. Bætur voru dæmdar kr. 1.272.000. 2559
- Árekstur varð milli bifreiða E og H við gatnamót Hafnarbrautar og Vesturbrautar á Höfn í Hornafirði. E var talin eiga sök á árekstrin-

um og greiddi váttryggingafélag bifreiðar hennar, V eiganda hinnar bifreiðarinnar bætur fyrir skemmdir á bifreiðinni, kr. 340.567. E var dæmd til refsingar í opinberu máli fyrir ölvunarakstur í umrætt sinn. Endurkröfunefnd samkvæmt 96. gr. umferðarlaga nr. 50/1987 ákvað að V skyldi endurkrefja E um þær bætur þar sem hún hafði verið undir áhrifum áfengis við aksturinn. Er E greiddi ekki krafðist V þess fyrir dómi að E yrði dæmd til endurgreiðslu. Talið var að E hefði valdið slysinu af stórkostlegu gáleysi með því að aka bifreiðinni undir áhrifum áfengis í umrætt sinn. Átti V því endurkröfurétt á hendur E eftir 2. mgr. 95. gr. umferðarlaga nr. 50/1987. Með hliðsjón af efnahag E, fjárhæð tjóns sem hún var krafín um, og öðrum atvikum sem líta bar til eftir 2. mgr. 95. gr. umferðarlaga nr. 50/1987 var endurkrafan lækkuð. E var dæmd til að greiða V kr. 100.000.

2693

J hafði kaskótryggt bifreið sína hjá váttryggingafélaginu S fyrir tímabilið 1. maí 1988 til 1. maí 1989. 2. janúar 1989 missti J bifreiðina út af Djúpvegi í Óshlíð þar sem bifreiðin valt niður í fjöru og var nánast talin ónýt. J slasaðist verulega. Alkóhól í blóði J reyndist vera 2,180/00 en J hélt því fram að hann hefði einungis neytt áfengis eftir slysið. Gefin var út ákæra á hendur J vegna gruns um ölvun við akstur og óvarlegan akstur við fyrrgreint umferðaróhapp en hann var sýknaður. J krafði S um verðmæti bifreiðarinnar á grundvelli kaskótryggingarinnar en S neitaði greiðsluskyldu þar sem J hefði verið ölvaður við aksturinn. Skýrsla J um ferðir sínar umrædda nótt stóðst ekki við frekari rannsókn. Vitni báru að J hefði augljóslega verið undir áhrifum áfengis fyrr um nóttina. Komið var að J ölvuðum í bifreið sinni eftir slysið. Veitti þetta líkur fyrir því að hann hefði ekið ölvaður í umrætt sinn. Ekki var talið að J hefði leitt líkur að því að áfengisneysla hans hefði átt sér stað eftir slysið. S var sýknað af bótakröfum J með vísan til 20. gr. laga nr. 20/1954 um váttryggingarsamninga.

2703

Árekstur varð milli tveggja bifreiða á mótum Stórhöfða og Höfðabakka. R, ökumaður annarrar bifreiðarinnar hlaut nokkra áverka sem leiddu til 10% varanlegrar örorku samkvæmt vottorði læknis. R krafði váttryggingafélag bifreiðar sinnar, S bóta samkvæmt 92. gr. umferðarlaga nr. 50/1987 um slysáttryggingu ökumanns. Ágreiningur varð um fjárhæð bótanna en S hélt því fram að ekki bæri að greiða bætur fyrir varanlega örorku undir 15% nema raunverulegt tekjutap væri sannað. Tveir dómkvaddir matsmenn, læknir og lög-

fræðingur töldu fjárhagslega örorku R vegna slyssins vera 5%. Dæmt að í úrlausnum dómstóla um verðmæti tapaðra framtíðartekna vegna örorku hefði almennt verið litið til læknisfræðilegrar örorku og hún höfð til hliðsjónar við ákvörðun bóta. Eigi voru forsendur til að víkja frá þeirri hefðbundnu aðferð svo sem máli þessu og sönnunargögnum var háttað. Við ákvörðun bóta var miðað við örorkumat lækni og örorkutjónsútreikning tryggingafræðings. Bætur til R voru dæmdar kr. 760.000. 3197

G ók bifreið eftir Miklubraut og hafði stöðvað hana og leitaðist við að koma henni út af akbrautinni er aðvífandi bifreið ók aftan á bifreið G. G slasaðist og var varanleg örorka hennar samkvæmt vottorði lækni metin 15%. G krafði váttryggingafélag bifreiðar sinnar, S um bætur samkvæmt 92. gr. umferðarlaga nr. 50/1987. Ágreiningur reis um fjárhæð bótanna en S hélt því fram að örorkumat það sem stefnukröfur voru reistar á gæfi ekki vísbendingu um tekjutap G í framtíðinni og vísaði til matsgerðar tveggja dómkvaddra matsmanna, lækni og lögfræðings þar sem fram kom að fjárhagsleg örorka G vegna slyssins væri ekki hærri en 3%. Í úrlausnum dómstóla um verðmæti tapaðra framtíðartekna vegna örorku hafði almennt verið litið til læknisfræðilegrar örorku og hún höfð til hliðsjónar við ákvörðun örorkubóta. Eigi voru forsendur til að víkja frá þeirri hefðbundnu aðferð svo sem máli þessu og sönnunargögnum var háttað. Við úrlausn kröfugerðar G var höfð hliðsjón af örorkutjónsútreikningi tryggingafræðings. Bætur til G voru dæmdar kr. 1.800.000. 3206

Árekstur tveggja bifreiða varð á Vesturlandsvegi skammt norðan afleggjara að Grafarholti. S var ökumaður annarrar bifreiðarinnar og hlaut hann áverka sem leiddu til 5% varanlegrar örorku. Bifreið S var tryggð hjá váttryggingafélaginu V en hin bifreiðin hjá SJ. Eigandi hinnar bifreiðarinnar var G. S krafðist þess að SJ og G yrðu dæmd til að greiða sér bætur. SJ og G kröfðust sýknu með þeim rökum að ólíklegt væri að læknisfræðileg örorka S leiddi til tekju skerðingar í sama hlutfalli. Í málinu kom fram að S hafði unnið stopula vinnu og að starfsgeta hans var skert vegna vímuefnaneyslu. Í úrlausnum dómstóla um verðmæti tapaðra framtíðartekna vegna örorku hafði almennt verið litið til læknisfræðilegrar örorku og hún höfð til hliðsjónar við ákvörðun örorkubóta. Eigi voru forsendur til að víkja frá þeirri hefðbundnu aðferð svo sem máli þessu og sönnunargögnum var háttað. Bætur til S voru dæmdar kr. 663.250. 3252

S ók bifreið aftan á aðra bifreið og hlaut hálstagnun. Varanleg örorka S

var metin 5% en S hafði áður verið metin 15% öryrki vegna háls-
tognunar. S krafðist þess að váttryggingafélag bifreiðar sinnar, V
yrði dæmt til að greiða sér bætur samkvæmt 92. gr. umferðarlaga
nr. 50/1987 um slysstryggingu ökumanns. Ágreiningur varð um
fjárhæð bótanna og hélt V því fram að læknisfræðileg örorka undir
20% valdi sjaldnast nokkru tekjutapi. Í málinu lá frammi matsgerð
tveggja dómkvaddra lækna sem komust að þeirri niðurstöðu að
fjárhagsleg örorka S væri 100% í 3 vikur eftir slysið en síðan engin
og gerðu þeir þá ráð fyrir að S myndi halda áfram að stunda það
starf sem hún hafði stundað. Matsgerð læknanna var fullgilt sönn-
unargagn og hæfi þeirra til að láta í té álit um það, sem um var beð-
ið varð ekki dregið í efa. Þegar litið var til sönnunargagna í málinu
og einkum hins lága stigs örorku til viðbótar læknisfræðilegri ör-
orku vegna fyrra slyss af svipuðum toga, var talið að litlar líkur
væru á að aflahæfi S hefði skerst til frambúðar við síðara slysið. V
var sýknað af kröfu um bætur vegna fjártjóns en S dæmdar miska-
bætur kr. 300.000.

3269

B. Opinber mál

R var sakfelldur fyrir að hafa ekið bifreið undir áhrifum áfengis og
sviptur ökurétti á miklum hraða og mjög háskalega eftir Hafnar-
fjarðarvegi þar til hann missti stjórn á bifreiðinni, ók á ljósastaur
og girðingu á umferðareyju með þeim afleiðingum að H sem var
farþegi í bílnum slasaðist. Brot R varðaði við 1. mgr. 4. gr., 1. og 2.
mgr. a- og b-lið 36. gr., 1., sbr. 3. mgr. 45. gr. og 1. mgr. 48. gr., sbr.
100. gr. umferðarlaga nr. 50/1987. Þegar litið var til þess að farþeg-
inn í bifreiðinni varð fyrir verulegum meiðslum í slysinu, svo og
sakaferils R sem var langur en hann hafði verið dæmdur 26 sinnum
til refsingar, einkum fyrir hegningarlagabrot og hafði 15 sinnum
gengist undir sektarrefsingu með dómsátt fyrir fíkniefnabrot og
áfengis- og umferðarlagabrot þótti refsing R hæfilega ákveðin 6
mánaða fangelsi. R var einnig sviptur ökurétti ævilangt.

521

A var sakfelldur fyrir að aka bifreið tvisvar sinnum undir áhrifum áfeng-
is og sviptur ökurétti. Með skýlausri játningu A var sannað að
hann hefði framið þau brot sem honum voru gefin að sök í ákæru
og vörðuðu þau við 1., sbr. 3. mgr. 45. gr. og 1. mgr. 48. gr., sbr. 1.
mgr. 100. gr. umferðarlaga nr. 50/1987. A var undir verulegum
áfengisáhrifum þegar akstur hans var stöðvaður í bæði skiptin.
Hann hafði margsinis verið dæmdur fyrir að aka bifreið réttinda-

- laus og undir áhrifum áfengis. Samkvæmt 70. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940, einkum 1. og 3. lið, sbr. 72. gr. sömu laga var refsing A ákveðin fangelsi í 1 ár. A var sviptur ökurétti ævilangt. . 548
- K var sakfelldur fyrir að aka bifreið undir áhrifum áfengis frá heimili sínu áleiðis að bænum T í Snæfellsbæ þar til bifreiðin lenti utan vegar og valt austan við bæinn T. Í samfestingi sem K var í fannst hálfflaska sem var nær axlarfull. Alkóhólmagn í blóði K var 2,51o/oo. K neitaði fyrir dómi að hafa ekið undir áhrifum áfengis nefnda leið og kvaðst hafa neytt áfengis eftir að akstrinum lauk. Framburður K um áfengisneyslu sína var mótsagnakenndur og þótti ekki trúverðugur. Ekki var hins vegar sannað að áfengismagn í blóði K hefði verið svo mikið að hann hefði verið óhæfur til að stjórna ökutæki, sbr. 3. mgr. 45. gr. umferðarlaga nr. 50/1987. Samkvæmt því var K sekur um brot gegn 1. mgr., sbr. 2. mgr. 45. gr. sömu laga. K hafði þrívægis verið dæmdur fyrir ölvunarakstur og höfðu tvö síðari brotin ítrekunaráhrif. K var dæmdur í 30 daga varðhald og sviptur ökurétti ævilangt. 727
- B var sakfelldur fyrir að aka bifreið undir áhrifum deyfilyfja á bifreiðastaði við Kambahraun í Hveragerði. B viðurkenndi að hafa reynt að aka umræddri bifreið undir áhrifum deyfilyfja í umrætt sinn. Blóð- og þvagsýni var tekið úr B rúmri klukkustund eftir aksturinn. Í niðurstöðu rannsóknastofu í lyfjafræði kom fram að magn etanóls í blóði B var 0,28o/oo en í þvagi 0,42o/oo. Ekki varð ráðið af niðurstöðu rannsóknarinnar hvert magn lyfja var í blóði B er hann hugðist reyna að aka bifreiðinni brott. Varð B að njóta þess vafa, sbr. 45. gr. laga nr. 19/1991 um meðferð opinberra mála. B hafði ekki áður sætt refsingu sem áhrif hafði á ákvörðun viðurlaga í þessu máli. Refsing B var ákveðin sekt að fjárhæð kr. 25.000 og vararefsing 8 daga varðhald. B var sviptur ökuréttindum í 6 mánuði. 983
- P var sakfelldur fyrir að hafa ekið bifreið undir áhrifum áfengis frá H-götu í Kópavogi til S-götu í Reykjavík og eftir skamma viðdvöl þar að félagsheimili Rafmagnsveitu Reykjavíkur við Rafstöðvarveg. Þetta varðaði við 1. mgr. 45. gr. umferðarlaga nr. 50/1987. P var einnig dæmdur fyrir brot gegn 194. gr. og 2. mgr. 218. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. Refsing P var ákveðin fangelsi í 3 ár og var P sviptur ökurétti í 6 mánuði. 2081

Björgunarlaun

Báturinn P í eigu A var að togveiðum nokkrar sjómílur undan Hafnarbergi á Reykjanesi er poki vörpunnar fór í skrófu með þeim afleið-

ingum að drapst á vél bátsins. Hann fékk bátinn Ó, eign H til að draga bátinn upp undir Hafnarberg þar sem sjór var sléttari. H krafðist þess að A yrði dæmdur til að greiða sér björgunarlaun að fjárhæð kr. 7.363.958 þar sem um björgun samkvæmt 1. mgr. 164. gr. siglingalaga nr. 34/1985 hefði verið að ræða. Dæmt að björgunarlaun til A skyldu ákvörðuð samkvæmt 2. mgr. 165. gr. siglingalaga nr. 34/1985 þar sem skipið var ekki stött í yfirvofandi hættu en gat þó eigi komist til hafnar fyrir eigin vélarafli. Við ákvörðun björgunarlauna skyldi fara eftir samkomulagi milli Samsteypu íslenskra fiskiskipatrygginga og Landhelgisgæslu Íslands o.fl. frá 16. september 1986 þar sem sýnt þótti að slík festa hefði myndast um að fara eftir samkomulagi þessu við uppgjör þóknunar fyrir björgun fiskiskipa. Björgunarlaun voru dæmd kr. 1.900.000.

426

Boðun þinghalds

G krafðist ómerkingar héraðsdóms þar sem stefndi V hefði ekki sótt þing sem hann var boðaður til með símbréfi. Málið var endurupptekið og honum gefinn kostur á að sækja þing síðar. Boðun þinghalds með símbréfi fullnægði ekki þeim áskilnaði sem fram kom í 1. mgr. 92. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála um að tilkynning um þinghald skuli send á sannanlegan hátt, sbr. dóm Hæstaréttar 10. nóvember 1994 í málinu nr. 438/1994. Voru því ekki efni til að fara með málið eftir 3. mgr. 96. gr. laga nr. 91/1991, þótt dómþing hefði ekki verið sótt af hálfu V 25. febrúar 1993. Var málinu komið í rétt horf þegar lögmanni V var á ný gefinn kostur á að sækja þing 3. mars 1993. Ekki var fallist á ómerkingarkröfuna. Sjá Lausafjárkaup.

2733

Bráðabirgðaforsjá

Með úrskurði héraðsdóms var K úrskurðuð bráðabirgðaforsjá með fjórum börnum hennar og M. Var úrskurðurinn kveðinn upp í tengslum við forsjardeilumál aðila, sem var til meðferðar fyrir sama dómi og batt hann ekki hendur dómara málsins við úrlausn þess. M kærði úrskurðinn til Hæstaréttar og krafðist þess að hann yrði felldur úr gildi og að sér yrði úrskurðuð forsja barnanna til bráðabirgða. Kæra á þessum úrskurði héraðsdóms var ekki heimil samkvæmt 143. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála og ekki var að finna sérstaka kærueimild í barnalögum nr. 20/1992. Málinu var því vísað frá Hæstarétti.

602

Bráðabirgðalög

Sjá Stjórnarskrá.

2417

Bráðabirgðasvipting ökuréttar

Sjá Kæruheimild.	1113
-----------------------	------

Breyting samnings

Sjá Veiðiheimildir.	1175
--------------------------	------

*Brot gegn 4. mgr. 220. gr. almennra**hegningarlaga nr. 19/1940.*

J var sakfelldur fyrir að hafa skotið tveimur skotum úr haglabyssu á kamar sem stóð við gangnamannahús á Skeiðafit á Skeiðaafrétti þar sem G var innan dýra og fóru nokkur högl úr síðara skotinu í gegnum krossviðarplötu í andlit G. J hafði með þessu á ófyrirleitinn hátt stefnt lífi G í augljósan háska. Þetta varðaði við 4. mgr. 220. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 og 1. mgr. 20. gr., sbr. 34. gr. laga nr. 46/1977 um skotvopn, sprengiefni og skotelda. Atferli J var háskalegt og glannafengið. Það leysti hann ekki undan ábyrgð þótt honum hefðu orðið á mistök við val skotfæra. Refsing J þótti hæfilega ákveðin fangelsi í 6 mánuði. Með hliðsjón af atvikum og aðstæðum ákærða sem ekki hafði áður sætt refsingu var fullnustu refsingar frestað skilorðsbundið í 3 ár. Þá var J gert að greiða sekt til ríkissjóðs að fjárhæð kr. 80.000 samkvæmt 2. mgr. 57. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. Vararefsing var ákveðin 15 daga fangelsi. Haglabyssan var gerð upptæk til ríkissjóðs.	2244
---	------

Brot í opinberu starfi

Sjá Fjárráttur.	3025
----------------------	------

Búfjárræktarlög

Sjá Bifreiðar.	376
---------------------	-----

Búskipti

O tók lán hjá L 1980 og var fasteign, þinglesin eign J, veðsett til tryggingar skuldinni. J lést 1990 og námu eftirstöðvar skuldarinnar þá kr. 1.907.362. Skiptaráðandi greiddi upp skuld O með fjármunum dánarbúsins. Erfingjar J að 2/8 hlutum dánarbúsins, A og Ö kröfðust þess að O yrði dæmdur til að greiða þeim kr. 476.841 ásamt dráttarvöxtum, allt að frádregnum, kr. 131.813,40 sem greiddar höfðu verið inn á skuldina. Töldu þær að greiðslan á skuldabréfinu

hefði rýrt eignir búans um ofangreinda fjárhæð og gætu þær endur- kafið O um sinn hluta þeirrar fjárhæðar. Hæstiréttur tók kröfur A og Ö til greina með vísan til þess að í skuldabréfinu var ákvæði um að skuldin félli í gjalddaga án fyrirvara ef eigendaskipti yrðu að veðsettri fasteign. O hefði því mátt gera ráð fyrir að hann yrði að standa fullnaðarskil á láninu við þessar aðstæður.	632
---	-----

Byggingarleyfi

Sjá Skipulag.	2664
--------------------	------

Byggingasamvinnufélög

Sjá Fasteignakaup.	3153
-------------------------	------

Bætur fyrir uppsögn

J var skipstjóri á vélskipinu S sem var eign R. Ekki var gerður skriflegur ráðningarsamningur. J var lögskráður á skipið 5. október 1989 og var ásamt skipshöfn afskráður 29. desember 1989. Í lögskráningar- bók var tekið fram að ráðningartími J og áhafnar væri út skelver- tið. Upp úr mánaðamótum 1989/1990 var annar skipstjóri ráðinn á skipið án þess að J hefði vitneskju um það. J krafðist þess að R yrði dæmt til að greiða sér ógreidd laun út uppsagnarfrest. R hélt því fram að J hefði sjálfur slitið ráðningarsamningnum. Þar sem R hafði ekki gert skriflegan ráðningarsamning við J bar hann halla af sönnunarskorti um lengd ráðningartímans. Talið var að hann hefði ekki verið liðinn er nýr skipstjóri var ráðinn í stað J. Einnig var sannað að R hefði slitið ráðningarsamningnum við J og bæri bóta- skyldu gagnvart honum samkvæmt 2.–4. mgr. 45. gr. sjómannalaga nr. 35/1985. Varakrafa J var tekin til greina en við ákvörðun bóta var tekið tillit til launatekna J á nefndu tímabili. R var dæmdur til að greiða J kr. 275.762. Einn hæstaréttardómari skilaði sératkvæði og taldi að sýkna bæri R af kröfum J.	279
---	-----

Börn

Sjá Dómkvaðning matsmanna, Forsjá, Kynferðisbrot

Dagsektir

Yfirlækni á Kleppi dæmt að afhenda landlækni f.h. landlæknisembættis-
ins afrit af öllum sjúkraskrár sem um S höfðu verið færðar á
sjúkrahúsinu 1976–1986, að viðlögðum dagsektum. Landlæknir

skyldi annast frekari fyrirgreiðslu erindis S um afhendingu sjúkraskráanna. Sjá Sjúkraskrá.	167
Kröfu húsfélags um dagsektir úr hendi verktaka vegna tafa á verki hafnað þar sem húsfélagið hafði ekki sýnt fram á að það hefði orðið fyrir tjóni vegna tafanna. Sjá Verksamningar.	509
V krafðist þess að S, sem hafði skuldbundið sig samkvæmt ráðningar-samningi til að vinna hvorki við né starfrækja þjónustu í sömu starfsgrein og V í 5 ár frá starfslokum hjá V, yrði dæmdur til efnda á þessu samningsákvæði að viðlögðum dagsektum. Dæmt að bannað gildi í 2 ár frá starfslokum. Er málið kom fyrir Hæstarétt var sá tími liðinn. S varð því ekki lengur haldið til efnda á fyrrgreindu ákvæði. Dagsektir komu ekki til álita og ekki var fallist á að í dagsektaákvörðun héraðsdóms fælust skaðabætur til handa V. Sjá Vinnusamningar.	1646

Dánarbeiðsgjöf

Sjá Dánarbússkipti.	3098
--------------------------	------

Dánarbú

H lést 1989 og fengu erfingjar hans leyfi til einkaskipta á búi hans. Eftir að leyfi til einkaskipta hafði verið gefið út krafðist J þess að erfingjar H yrðu dæmdir til greiðslu á skuld að fjárhæð kr. 422.534 auk málskostnaðar að fjárhæð kr. 50.000 samkvæmt áskorunarstefnu áritaðri um aðfararhæfi. Málsókn samkvæmt áskorunarstefnunni var reist á tveimur skuldabréfum sem H hafði gerst sjálf-skuldarábyrgðarmaður að. E og K, tveir erfingja H afsöluðu sér þá arfi eftir H og neituðu greiðsluskyldu þar sem þær væru ekki lengur erfingjar búsins. Einnig héldu þær því fram að undirskrift H á skuldabréfunum væri fölsuð. Fyrir Hæstarétti byggðu E og K eingöngu á síðari málsástæðunni. E og K gátu ekki borið fyrir sig í málinu að undirskrift H á skuldabréfin væri fölsuð þar sem dómsígildi var grundvöllur kröfu J í málinu og dómsígildi þessu hafði ekki verið áfrýjað eða niðurstöðu þess hnekkt að öðru leyti. Kröfur J voru því teknar til greina.	1240
Sjá Opinber skipti.	1963

Dánarbússkipti

Sjá Dómarar M og K bjuggu í óvígðri sambúð frá árinu 1986 og keyptu saman fast-	3010
--	------

eignina Brekkubyggð 5, Garðabæ, með kaupsamningi 23. febrúar 1988. Eignarhlutfalla M og K var ekki getið í kaupsamningi eða afsali fyrir fasteigninni sem var gefið út 15. febrúar 1989. Eignarskiptasamningur dags. 15. apríl 1988 var hins vegar gerður milli þeirra þar sem kveðið var á um, að K skyldi eiga 70% fasteignarinnar og M 30% en því skjali var aldrei þinglýst. Í kaupsamningnum var kveðið á um að M og K tækju á sig tilgreindar áhvílandi veðskuldir en ekkert var sérstaklega að öðru leyti mælt fyrir um ábyrgð á þeim. Á skuldabréfum sem síðar komu til og tryggð voru með veði í fasteigninni voru M og K bæði útgefendur. Í september 1992 kom í ljós að M var haldinn ólæknandi krabbameini og lést hann af völdum sjúkdómsins 7. mars 1993. Hinn 20. janúar 1993 gerðu M og K samning þar sem kveðið var svo á að 70% fasteignarinnar að Brekkubyggð 5 skyldi vera eign K en 30% hennar eign M. Samningi þessum var þinglýst 25. janúar 1993. Síðastnefndan dag gerðu M og K annan samning þess efnis að M ætti einn að bera allar veðskuldir sem hvíldu á fasteigninni. Þessum samningi var ekki þinglýst og efni hans var ekki kynnt eigendum veðkrafna eða borið undir þá til samþykkis. Dánarbúi M var tekið til opinberra skipta. K lýsti kröfu í búið og krafðist viðurkenningar á gildi áðurgreindra samninga. G, L og V dætur M kröfðust þess að K og dánarbúi M ættu hvort helming fasteignarinnar að Brekkubyggð 5 og að veðskuldir á eigninni hvíldu á þeim í sömu hlutföllum. Þá gerðu þær ýmsar varakröfur. Skiptastjóri beindi ágreiningnum til dómstóla með vísan til 122. gr. laga nr. 20/1991. Um skyldu þá sem G, L og V kröfðust viðurkenningar á var unnt að leita úrlausnar dómstóla við skipti á dánarbúi eftir ákvæðum 125. gr., sbr. 124. gr. laga nr. 20/1991. Það varð hins vegar ekki gert í máli sem rekið var á grundvelli 122. gr. sömu laga og var öllum kröfum G, L og V vísað sjálfkrafa frá héraðsdómi. Talið var að K hefði lögvarða hagsmuni af því að fá leyst að efni til úr kröfum sínum um viðurkenningu umræddra samninga og var litið á málatilbúnað G, L og V svo að þær krefðust þess að kröfum K yrði hafnað. Með þinglýsingu samnings K við M sem leiddi til breytinga á eignarhlutföllum þeirra í fasteigninni Brekkubyggð 5 frá áður þinglýstum eignarheimildum, var girt fyrir að M gæti ráðstafað eignarhluta sínum í fasteigninni á annan veg með löggerningi. Hefði ráðstöfunin falið í sér gjöf til handa K, þá var hún hvað sem öðru leið komin endanlega til framkvæmdar að M lifandi. Þegar af þeirri ástæðu áttu regl-

ur um dánargjafir í 54. gr. erfðalaga nr. 8/1962 ekki við um þessa ráðstöfun. M var kunnugt um sjúkdóm sinn og eðli hans. Í málinu naut eingöngu við vitnisburðar J læknis um sennilega vitneskju M um lífslíkur sínar þegar samningurinn 20. janúar 1993 var gerður. Af því sönnunargagni varð ekki dregin einhlít ályktun um, að M hefði á þessum tíma gert sér ljóst hvaða tíma hann myndi lifa. Þegar það og önnur atvik voru virt, m.a. skammvinn sjúkrahúslega M, þótti ekki unnt að líta svo á, að M hefði við gerð og þinglýsingu umrædds samnings verið á dánarbeði í skilningi 54. gr. erfðalaga nr. 8/1962. Krafa K um viðurkenningu samningsins frá 20. janúar 1993 var því tekin til greina. Ekki varð annað séð en að M og K hefðu tekið sameiginlega að sér að greiða veðskuldir þær, sem hvíldu á fasteigninni við kaupin og stofnað sameiginlega til síðari veðskulðanna. Ósannað var að M hefði staðið straum af kaupverði eignarhluta síns í fasteigninni með þeim veðlánnum sem stofnað var til eftir kaupin, ásamt greiðslu sem fólst í yfirtöku áhvílandi veðskulda. Ekkert benti til að M hafi fengið úr hendi K neitt gagngjald fyrir þær skuldbindingar sem hann bakaði sér með samningnum 25. janúar 1993. Var því litið á þetta sem gjafaráðstöfun M til K. Áður en M lést 7. mars 1993 virtist ekkert hafa verið gert til að gera framangreinda yfirlýsingu hans virka gagnvart kröfueigendum eða binda hann á annan hátt samkvæmt henni í lögskiptum við þá. Þessi ráðstöfun hans 25. janúar 1993 var því talin til dánargjafa. Um hana var ekki gætt þeirra formlegu skilyrða, sem getið var í 54. gr. erfðalaga nr. 8/1962. Kröfu K um viðurkenningu réttinda samkvæmt henni var því hafnað.

3098

Dánargjöf

Sjá Dánarbússkipti.

3098

Dómarar

I. Dómarar í Hæstarétti

Varadómari dæmir mál í Hæstarétti. . 37, 105, 136, 160, 198, 215, 224, 233, 240, 243, 279, 318, 332, 341, 347, 355, 361, 366, 372, 376, 390, 479, 486, 517, 521, 551, 553, 557, 577, 588, 626, 638, 662, 669, 683, 707, 710, 727, 736, 745, 804, 814, 822, 841, 850, 881, 923, 983, 987, 1043, 1091, 1122, 1131, 1136, 1145, 1231, 1257, 1275, 1276, 1293, 1319, 1363, 1375, 1401, 1412, 1416, 1423, 1431, 1436, 1440, 1493, 1499, 1503, 1520, 1570, 1572, 1638, 1678, 1692, 1700, 1706, 1715, 1752, 1756, 1777,

1783, 1792, 2336, 2383, 2392, 2410, 2417, 2433, 2461, 2474, 2507, 2513, 2580, 2641, 2678, 2712, 2733, 2788, 2824, 2886, 2984, 3025, 3048, 3087, 3141, 3149, 3153,	3169	
2. <i>Samdómendur í héraði.</i>	53, 136, 215, 233, 426, 470, 509, 604, 669, 716, 841, 937, 970, 989, 1010, 1063, 1245, 1282, 1401, 1469, 1503, 1851, 1994, 2026, 2081, 2091, 2101, 2175, 2315, 2351, 2355, 2392, 2417, 2552, 2592, 2610, 2641, 2796, 2838, 2859, 2910, 2925, 3089,	3153
3. <i>Dómsstólar</i>		
Mál dæmd af Félagsdómi	700, 1668	
4. <i>Setudómari dæmir mál í héraði.</i>	400, 1075, 2417	
5. <i>Sératkvæði:</i>		
a) Í Hæstarétti.	105, 187, 198, 248, 257, 267, 279, 286, 408, 716, 752, 774, 783, 856, 867, 937, 989, 1043, 1161, 1175, 1245, 1319, 1444, 1469, 1518, 1520, 1559, 1586, 1631, 1752, 1760, 1807, 1840, 1863, 1890, 2120, 2130, 2194, 2249, 2328, 2417, 2445, 2582, 2592, 2610, 2744, 2847, 2958,	2972
b) Í héraði.	700, 1668, 2091	
6. <i>Hæfi dómara</i>		
Héraðsdómur, sem skipaður var dómsformanni og tveimur meðdóm- endum, sálfræðingunum O og G hafnaði kröfu K um að dóm- kvaddir yrðu þrír yfirmatsmenn til að meta hvernig forsjá dóttur M og K yrði best fyrir komið. Meðal gagna málsins var greinargerð félagsmálastjóra Seltjarnarness um barn það sem málið snerist um og foreldra þess. Þar kom fram að meðdómandinn G, starfsmaður Barnaverndarráðs Íslands hefði haft samband við félagsmálastjór- ann vegna tiltekins þáttar málsins. Sagði þar að K hefði komið í viðtal hjá G og hann hefði gefið félagsmálastjóranum ábendingar um hvernig taka skyldi á málinu. Þetta kom einnig fram í greinar- gerð sálfræðings sem lá frammi í málinu. Samkvæmt þessu hafði meðdómandinn G fjallað um sakarefni máls þessa með þeim hætti að hann var vanhæfur til meðferðar þess, sbr. g-lið 5. gr. laga nr. 91/ 1991 um meðferð einkamála. Hinn kærði úrskurður var því ómerk- tur og málinu vísað heim í hérað til nýrrar meðferðar og dóms- álagningar.	692	
Krafist var ómerkingar héraðsdóms þar sem annar meðdómenda í hér-		

aði, T og einn stefndu fyrir Hæstarétti áttu hvor um sig hlut í hluta- félögunum A og B sem bæði voru hluthafar í hlutafélaginu C. T hafði hvorki setið í stjórn C né gegnt trúnaðarstörfum fyrir félagið. Kröfu um að T viki sæti í málinu var því hafnað.	1401
Staða dómarafulltrúa eins og henni var fyrir komið, uppfyllti ekki grunnreglur stjórnarskrár um sjálfstæði dómsvaldsins. Gilti það jafnt um einkamál sem opinber mál. Héraðsdómur í einkamáli var því ómerktur án kröfu og málinu vísað heim í hérað til nýrrar með- ferðar og dómsálagningar. 1444, 1518, 1525, 1536, 1538, 1540, 1570, 1594, 1596, 1597, 1598, 1599, 1600, 1603, 1604, 1605, 1606, 1607, 1608, 1609, 1610, 1611, 1613, 1614, 1615, 1616, 1617, 1618, 1623, 1625, 1626, 1627, 1628, 1629, 1630, 1666, 1676, 1846, 1847, 1977, 1978, 1979, 1980, 1981, 1982, 1983, 1984, 2079, 2080,	2629
Sjá Gæsluvarðhald.	1673
Ágreiningur var um efni verksamnings milli P og R. Annar meðdóm- enda í héraði, G rak verkfræðistofu í sama húsnæði og L en það var verkfræðistofa sú sem annaðist hönnun og gerð útboðsgagna fyrir R og eftirlit með verki því sem deilt var um í málinu. Þá virt- ust einhver tengsl vera milli verkfræðistofanna, en símbrefanúmer beggja var hið sama. Dæmt að fyrir hendi hefðu verið aðstæður sem voru til þess fallnar að veita P ástæðu til að draga óhlutdrægni meðdómandans í efa, sbr. g-lið 5. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála. Hinn áfrýjaði dómur var því ómerktur og málinu vísað heim í hérað.	1817
E var ákærður fyrir brot gegn 1. mgr. 18. gr. laga nr. 64/1994 um vernd, friðun og veiðar á villtum fuglum og villtum spendýrum og 3. gr. tilskipunar um veiði á Íslandi frá 20. júní 1849 „með því að hafa í tvö skipti í júlí 1994 á bát sínum lagt grásleppunet í netlögum Rauðseyja á Breiðafirði og innan takmarka frá stórstraumsfjöru- borði friðlýsts æðarvarps. . .“ Ríkissaksóknari fól sýslumanninum í Dalasýslu sókn málsins. E viðurkenndi fyrir dómi þá háttsemi sem honum var gefin að sök í ákæru og lagði sækjandi til að málinu yrði lokið samkvæmt heimild í 1. mgr. 124. gr. laga nr. 19/1991 með því að E greiddi sekt að fjárhæð kr. 30.000 en sætti ella varðhaldi í 8 daga. Jafnframt skyldi E sæta upptöku veiðarfæra og greiða allan sakarkostnað. E féllst á þessi málalok og lauk dómari málsins, sem var dómarafulltrúi við Héraðsdóm Vesturlands, málinu með ákvörðun um greind viðurlög. Ríkissaksóknari krafðist ógildingar á	

Þessari ákvörðun með vísan til þess að hún hefði verið tekin af dómarafulltrúa sem ekki hafði „setningu sem héraðsdómari“ og að hliðstæð mál biðu úrlausnar þessa máls hjá ríkissaksóknara. Samkvæmt 2. mgr. 6. gr. laga nr. 92/1989 um aðskilnað dómssvalds og umboðssvalds í héraði, sbr. 1. gr. laga nr. 80/1995 gátu fulltrúar héraðsdómara farið með opinber mál allt fram að aðalmeðferð. Sá fulltrúi sem hér var um að ræða var því bær til að ljúka málinu samkvæmt 1. mgr. 124. gr. laga nr. 19/1991 með ákvörðun um viðurlög. Skipti engu um úrlausn málsins að til meðferðar voru hjá ríkissaksóknara önnur hliðstæð mál. Hin kærða ákvörðun var staðfest enda lá hvorki fyrir að E væri saklaus né að hann hefði verið látinn gangast undir fjarstæð málalok að öðru leyti.

2756

Sýslumaðurinn í Reykjavík krafðist þess að dánarbúið L yrði tekið til opinberra skipta. Í stað þess að taka afstöðu til kröfu sýslumanns kvað héraðsdómari upp úrskurð um ágreining sem upp kom milli erfingja um gildi erfðaskrár L. Með dómi Hæstaréttar 8. september 1995 var úrskurður þessi felldur úr gildi. Eftir uppkvaðningu hæstaréttardómsins var dánarbúið tekið til opinberra skipta með úrskurði. Reis aftur ágreiningur um gildi áðurgreindrar erfðaskrár og fór sami dómari með málið. Einn erfingja L krafðist þess að dómarrinn viki sæti í málinu og hélt því fram að hann hefði þegar í fyrri úrskurði tekið efnislega afstöðu til málsins, sbr. g-liður 5. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála. Fyrir því var löng venja að skýra framangreint lagaákvæði og eldri ákvæði sama efnis á þann veg, að héraðsdómari yrði ekki talinn vanhæfur af þeirri ástæðu einni, að hann hefði áður leyst úr máli að efni til, ef hann fjallaði um það að nýju að undangenginni ómerkingu fyrri úrlausnar. Þá hafði ekkert komið fram sem gaf annars tilefni til, að óhlutdrægni dómarsins yrði með réttu dregin í efa. Kröfunni var því hafnað. ...

3010

Með dómi Hæstaréttar 22. júní 1995 var felldur úr gildi dómur Héraðsdóms Reykjavíkur um uppgjör verksamnings milli G og R og meðferð málsins ómerkt frá og með tilteknu þinghaldi. Var sú niðurstaða byggð á því að draga mætti í efa óhlutdrægni annars meðdómsmanna í héraði, sbr. g-lið 5. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála, sökum tengsla hans og fyrirtækis, sem annaðist hönnun og gerð útboðsgagna fyrir R og eftirlit með verki því sem deilt var um í málinu. Í kjölfar þess krafðist G þess að aðrir dómendur, dómsformaður og annar meðdómsmaður í málinu vikju sæti. Af gögnum málsins varð ekki ráðið að fyrrnefndum dómendum hefði

verið kunnugt um aðstæður, sem leiddu til vanhæfis meðdómsmannsins, eða annað það, sem gaf tilefni til að draga óhlutdrægni hans í efa. Kröfu G var því hafnað.	3192
--	------

7. Meðdómendur ekki kvaddir til setu í héraðsdómi.

Deilt var um bótaábyrgð vegna varanlegrar örorku af völdum slyss sem varð um borð í báti. Sjópróf fóru ekki fram vegna slyssins, og það var ekki tilkynnt rannsóknarnefnd sjóslysa, sem síðar gaf nefndarálit um það. Héraðsdómur var ómerktur og málinu vísað heim í hérað þar sem héraðsdómari kvaddi ekki til sérfróða meðdómendur.	1061
Sjá Ómerking.	1783

8. Annað

Sjá Frestur.	2548
-------------------	------

Dómkröfur

Sjá Ómerking.	1814
G annars vegar og E, N, C og K hins vegar áttu samliggjandi lóðir í landi Norðurkots í Grímsneshreppi. Samkvæmt afsali 22. maí 1936 til H föður G var lóðin sem nú tilheyrði G seld með gangstígskvöð að lóð þeirri sem E, N, C og K áttu nú og samsvarandi ákvæði var í afsali H til G 1963. E, N, C og K lögðu malarveg, akfæran bifreiðum, að sumarbústaðalóð G, þótt G hefði áður hafnað málaleitan þess efnis. G krafðist þess að E, N, C og K yrðu dæmd til að fjarlægja greindan malarveg. Kröfugerð G varð að skilja á þann veg að í henni fælist krafa um að E, N, C og K yrði gert að fjarlægja malaræfni sem sett hafði verið á hið umdeilda vegarstæði. Var ástæðulaust fyrir G að afla sér fyrst viðurkenningardóms um réttindi sín, enda fékkst eftir þörfum úr þeim skorið við úrlausn um þá skyldu sem G krafðist að lögð yrði á E, N, C og K. Frávísunarúrskurður héraðsdóms var því felldur úr gildi.	2038

Dómkvaðning matsmanna

Ó krafðist bóta vegna líkamstjóns. Vátryggingafélagið S krafðist þess að dómkvaddir yrðu tveir matsmenn til að gefa lýsingu á heilsufari Ó og meta fjárhagslega örorku hans og lagði S til að dómkvaddir yrðu læknir og lögfræðingur. Lögmaður Ó mótmælti því að dómkvaddur yrði lögfræðingur. S hafði óskað matsgerðarinnar og farið

- Þess á leit að annar matsmanna yrði lögfræðingur. Kostnaður vegna matsgerðarinnar féll á S samkvæmt 2. mgr. 63. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála nema að því leyti sem tillit kynni að verða tekið til þess kostnaðar við ákvörðun málskostnaðar. Við úrlausn um efnishlið málsins kæmi í hlut héraðsdómara að meta sönnunargildi matsgerðarinnar þar á meðal hvort einhverjir brestir kynnu að vera á þekkingu matsmanna á málsefninu, sem áhrif hefðu á gildi hennar. Krafa S var tekin til greina. 704
- Eigendur fimm jarða kröfðust þess að dómkvaddir yrðu matsmenn til að meta tjón sem þeir höfðu orðið fyrir vegna lækkunar á arðskrár-prósentu þeirra í Veidifélagi Laxár í Kjós og töldu að hún yrði að öllu leyti rakin til þess að gerður var fiskivegur í Laxfossi á árunum 1972–1973 en áður hafði fossinn verið nokkur hindrun fyrir fiskgengd upp ána. Heildarveiði á svæðinu hafði ekki minnkað heldur færst yfir til annarra jarðeigenda. Matsbeiðni sóknaraðila beindist ekki að því að fá úr því skorið hvaða ástæður lægju að baki ætluðu tjóni þeirra. Matsreglur laga um lax- og silungsveiði höfðu að ýmsu leyti sérstöðu, svo sem vegna fyrirmæla 5. mgr. 95. gr., sbr. 7. gr. laga nr. 63/1994 um greiðslu kostnaðar af matsgerð og var þörf á að leyst yrði úr þessari grundvallarspurningu áður en stofnað yrði til matskostnaðar sem hugsanlega yrði felldur á varnaraðila. Ekki varð séð að matsgerð þjónaði tilgangi, eins og matsbeiðni sóknaraðila var úr garði gerð. Skorti skilyrði til að verða við matsbeiðni-inni og var henni hafnað. 797
- M og K deildu um forsjá dóttur sinnar B við slit sambúðar. K krafðist þess að dómkvaddir yrðu þrír yfirmatsmenn til að meta hvernig forsjá B yrði best fyrir komið. Í málinu lá frammi matsgerð tveggja dómkvaddra matsmanna um þetta efni og laut krafa K að því að fram færi yfimat á sömu atriðum og þar voru metin. Ekki varð fullýrt að yfimat dómkvaddra matsmanna um framangreind atriði gæti ekki skipt K máli og héraðsdómi bar ekki fyrirfram úrlausn um gildi matsgerðar í lögskiptum aðila. Synjun dómara um að dómkveðja yfirmatsmenn var því ekki á nægilegum rökum reist. Þótt K hefði verið í lófa lagið að leggja fram yfirmatsbeiðni sína miklum mun fyrr en raun varð á, var það eigi látið varða hana réttarspjöllum eins og hér stóð á. Hinn kærði úrskurður var því felldur úr gildi og lagt fyrir héraðsdómara að dómkveðja yfirmatsmenn. . 970
- U og J kröfðust þess að dómkvaddir yrðu matsmenn til að staðreyna verðgildi hrossa sem móðir þeirra hafði í vörslum sínum í skjóli

leyfis til setu í óskiptu búi eftir föður þeirra A. U og J lögðu þessa beiðni fyrir á þann hátt að þau vildu hafa matsgerð tiltæka til sönnunar um núverandi verðgildi hrossanna, ef síðar yrði tilefni til að telja verðmæti þeirra hafa rýrnað óeðlilega en tilefni beiðninnar var einkum það að þau gætu þá hagnýtt matsgerðina til að reisa á bótakröfu gegn aðilum sem haft hefðu afskipti af vörslum móður þeirra á hrossunum. U og J leituðu þannig matsgerðar í tilgangi sem ekki var andstæður reglum um verðmat eigna í lögum nr. 20/1991 um skipti á dánarbúum o.fl., sbr. einkum 2. mgr. 77. gr. laganna. Ekki var girt fyrir að matsgerð í þessum tilgangi gæti þjónað lögvörðum hagsmunum þeirra en um sönnunargildi matsgerðarinnar var ekki fjallað í máli þessu. Fallist var á kröfu U og J. 1114

S krafðist þess að dómkvaddir yrðu tveir hæfir og óvilhallir matsmenn til að meta tilgreind atriði varðandi viðskipti S og G. Héraðsdómur úrskurðaði að dómkvaðning skyldi fara fram. S leitaði umbeðinnar matsgerðar til sönnunar í dómsmáli sem þegar hafði verið höfðað. Hinn kærði úrskurður bar með sér, að fyrir héraðsdómara var farið með beiðni S um dómkvaðningu matsmanna, eins og ef dómsmál væri ekki þegar rekið á milli aðilanna, en um öflun sönnunargagna við þær aðstæður giltu ákvæði XII. kafla laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála. Ljóst var af 1. mgr. 77. gr. laganna, að þar greindum aðferðum til gagnaöflunar yrði því aðeins beitt, að krafa vegna matsatriðis væri ekki þegar höfð uppi í dómsmáli. Fyrir öflun matsgerðar af þessum toga giltu önnur skilyrði en ef hennar var leitað undir rekstri dómsmáls. Matsbeiðni S hafði ekki hlotið þá meðferð fyrir héraðsdómi sem boðin var í lögum. Hinn kærði úrskurður var því felldur úr gildi. 2489

Dómstólar

Sjá Stjórnarskrá. 1444

H höfðaði mál gegn sveitarfélaginu S og krafðist þess að viðurkennd yrði kaupskylda sveitarfélagsins á félagslegri eignaríbúð hennar fyrir ákveðið verð og með ákveðnum greiðsluskilmálum. Héraðsdómari vísaði málinu frá dómi og vísaði til þess að eðlilegt væri að Húsnæðisstofnun ríkisins og stjórn hennar tæki á ágreiningsefnum eins og þeim sem mál þetta laut að en dómstólar væru ekki bærir til þess á þessu stigi. Hæstiréttur felldi frávísunarúrskurð héraðsdóms úr gildi með vísan til þess að sakarefni máls þessa væri hvorki með lögum nr. 97/1993 um Húsnæðisstofnun ríkisins né öðrum lög-

um skýrlega tekið undan lögsögu dómstóla. Ekki var heldur áskilið í lögum að efni máls þessa skyldi sæta tiltekinni meðferð stjórnvalda áður en það yrði lagt fyrir dómstóla. Þá stóðu aðrar heimildir sem vísað var til í 1. mgr. 24. gr. laga nr. 91/1991 því ekki í vegi að sakarefni máls þessa yrði lagt fyrir dómstóla.	2012
G höfðaði mál fyrir íslenskum dómstólum. Í stefnu sagði að málið væri höfðað gegn „P sendiherra f.h. sendiráðs Bandaríkja Norður-Ameríku á Íslandi“. Kröfuna studdi G við húsaleigusamning um íbúðarhúsnæði en þar var leigutaki sagður vera utanríkisráðherra Bandaríkja Norður-Ameríku. Skilja varð málatilbúnað G svo að varnaraðili væri að réttu lagi Bandaríki Norður-Ameríku, sem utanríkisráðherra þess ríkis kæmi fram fyrir en erlent sendiráð naut ekki eftir íslenskum réttarfarslögum slíkrar stöðu að það gæti komið fram sem sjálfstæður aðili að dómsmáli. Samkvæmt meginreglum þjóðaréttar varð ríki ekki látið án samþykkis síns sæta lögsögu dómstóla annars ríkis með þeim hætti sem G leitaðist við að fá framgengt með málsókn sinni. Frávísunarúrskurður héraðsdóms var því staðfestur.	2023

Dráttur á máli

Sjá Virðisaukaskattur.	2984
-----------------------------	------

Eftirlaun

Sjá Skattar.	3054
-------------------	------

Eigin úttekt

Dæmt að starfsemi L sem var fólgin í fjölföldun myndbanda og útleigu þeirra til myndbandaleiga væri eigin úttekt samkvæmt 2. gr. laga nr. 10/1960 um söluskatt og 5. tl. 1. mgr. 10. gr. reglugerðar nr. 486/1982. Sjá Söluskattur.	577
--	-----

Eignarréttur

Stangaveiðifélagið S tók á leigu af V veiðirétt í Langadalsá frá 1. mars 1986 til 1. mars 1991 og fylgdu samningnum afnot af veiðihúsi og búnaði. Á árinu 1987 keypti S lítinn skúr og setti niður við veiðihúsið. Í uppkasti að samningi um framlengingu á leigutímanum sagði að skúr sá, er S hefði sett niður yrði eign V gegn greiðslu á kr. 400.000 en S hefði fullan umráðarétt yfir honum út samningstímabilið. Í apríl 1988 sendi V ávísun að fjárhæð kr. 80.000 til S sem	
--	--

var móttækin og færð í bókhaldi S sem skuld við V. Samningar um framlengingu á leigusamningnum tókust ekki. Í janúar 1991 endursendi S kr. 80.000 og í júní sama ár lét S fjarlægja skúrinn og allt sem í honum var. V krafðist þess fyrir dómi að A og B, tveir félagsmenn S yrðu dæmdir til að greiða sér andvirði skúrsins og bætur fyrir andvirði leigufjármuna og skemmdir á landi og girðingu. V hélt því fram að það hefði keypt skúrinn og lausafjármunina af S og hefðu kaupin verið fortakslaust skilyrði fyrir því að heimilað yrði að setja hann niður. Í gögnum málsins var engin stoð fundin fyrir þeirri staðhæfingu að heimild til að setja skúrinn niður hefði verið háð skilyrði um að hann yrði seldur V. Þá var í gögnum málsins sem stöfuðu frá V ekki einhlítt að hann hefði haldið fram eignarrétti að skúrnum. A og B voru sýknaðir af kröfum V.

160

Landnám ríkisins gerði leigusamning við A og B 1978 þar sem þeim var leigt til lífstíðar afmarkað landsvæði í Flatey. Á þessu landi var húseignin K sem var friðuð og tóku A og B við umráðum húseignarinnar með kvöð um varðveislu og viðhald hennar. Í apríl 1989 tók landbúnaðarráðherra húseignina úr umráðum A og B, veitti C og D umráðarétt yfir henni og heimilaði þeim að gera nauðsynlegar endurbætur. Þessi ákvörðun var rökstudd með því að A og B hefðu vanrækt viðhald hennar. A og B kröfðust þess að dæmdur yrði eignarréttur þeirra að húseigninni K, að ráðstöfun landbúnaðarráðherra á húseigninni til C og D yrði felld úr gildi og að allar endurbætur sem C og D höfðu látið eða myndu láta vinna á húsinu yrðu eign þeirra. A og B höfðu ekki fengið eignarafsal fyrir húsinu K heldur leigusamning en um þann leigusamning fór eftir ábúðarlögum. Þetta leiddi sjálfkrafa til þess að þau öðluðust ekki eignarrétt að þeim endurbótum sem C og D höfðu látið gera á húsinu. A og B höfðu vanrækt viðhaldsskyldu sína. Voru forsendur fyrir riftun leigusamningsins því nægar og ráðherra heimilt að taka húsið úr umráðum þeirra án þess að skriflegt álit úttektarmanna lægi fyrir. Stóðu traustfangsreglur stjórnarfarsréttar ekki í vegi fyrir ákvörðun ráðherra. Þá höfðu A og B ekki gert grein fyrir því að umferðarréttur sem C og D var veittur gæti orðið þeim þungbærari en sú umferðarkvöð sem þeim var gert að þola í skiptagerð um afnot landsins frá 1978. Landbúnaðarráðherra, C og D voru sýknuð af kröfum A og B.

1075

J eigandi jarðarinnar Á lést 1929 og eiginkona hans G 1953. Ekki fóru fram formleg búskipti á jörðinni. Bú G var gefið upp sem eigna-

laust við andlát hennar. Í nóvember 1939 afhenti G syni þeirra, R til fullra umráða land til nábýlis úr jörðinni Á og viðbótarland á árinu 1942. R lést 1991. A, ekkja R krafðist þess að viðurkenndur yrði með dómi eignarréttur dánarbús R að landinu sem hann fékk úrskipt 1939 og 1942 og sagði móður R hafa gefið honum landið úr jörð sinni til fullrar eignar. Ekki hafði verið gengið formlega frá afhendingunni og jarðarpartinum ekki þinglýst á nafn R. G, þinglesinn eigandi jarðarinnar Á sem lá að hinni umdeildu landspildu mætti við þingfestingu málsins og tók til varna. Hann kvað fyrri eigendur einungis hafa leyft R afnot landspildunnar tímabundið. Sátt var gerð um landspilduna sem R fékk úrskipt 1939 og var í málinu einungis deilt um viðbótarlandið frá 1942. Í málinu lá frammi undirrituð lýsing R á mörkum lands síns. Með vísan til hennar, nýtingar landsins, framburðar A, ekkju R og annars vitnis V, þess að R hafði kostað til kílræsa á þrætulandinu í tengslum við framkvæmdir þar, legu landspildunnar og afstöðu hennar til annarra eignarhluta úr landi Á, var fallist á að taka bæri til greina kröfu dánarbús R um eignarrétt að viðbótarlandinu frá 1942. Varakröfu G um önnur mörk landspildunnar var vísað frá héraðsdómi.

1819

Einkaréttindi

Sjá Fávíti.

462

Einkaskipti

Sjá Dánarbú.

1240

Endurgjaldskrafa

O, Ö og E keyptu byggingarkrana af B. Kaupverðið var kr. 11.000.000 og skyldi greiða annars vegar með skuldabréfi og hins vegar með yfirtöku láns hjá Iðnlánasjóði að fjárhæð gkr. 7.200.000. Undir samninginn skrifuðu O, Ö, E og Á f.h. B. Hið yfirtekna lán hjá Iðnlánasjóði var samkvæmt skuldabréfi útgefnu af B 3. júlí 1979 og tryggðu með 4. veðrétti í fasteign sem var þinglesin eign Á. Á krafðist þess að O, Ö og E yrðu dæmdir til að greiða sér kr. 2.824.246. Kröfur sínar byggði hann á því að O, Ö og E hefðu ekki staðið við kaupsamninginn um að greiða af láninu hjá Iðnlánasjóði og að hann hefði orðið að greiða hina umstefndu fjárhæð sjálfur af láninu til að forða fasteigninni frá nauðungarsölu. O, Ö og E kröfðust sýknu vegna aðildarskorts Á og einnig vegna þess að krafan væri fyrnd.

Óumdeilt var að O, Ö og E höfðu tekið að sér að greiða fyrrgreint lán og einnig að þeir höfðu ekki greitt lánið. Þar sem fasteign Á hafði verið til meðferðar í uppboðsrétti 1981, 1986 og 1987 og Á hafði greitt skuldina átti hann aðild að málinu og var krafa hans tekin til greina. Ekki var fallist á að krafan væri fyrnd. 934

Endurgreiðsla

Sjá Gjaldþrotaskipti. 119, 127, 3135
Sjá Skattar. 2328

Endurgreiðslukrafa

Sjá Húsaleiga. 1091

Endurkrafa

Sjá Vátrygging. 2693

Endurupptaka

Héraðsdómur féllst á kröfu A hf. um endurupptöku og niðurfellingu gjaldþrotaskipta á búi félagsins eftir að skiptabeiðandi, tollstjórinn í Reykjavík afturkallaði kröfu sína um gjaldþrotaskipti og samþykkti kröfuna um endurupptöku. S sem hafði lýst kröfu í bú A hf. áður en gjaldþrotaskiptin voru felld niður kærði ákvörðun héraðsdóms til Hæstaréttar og krafðist þess að hún yrði felld úr gildi. Kæra í málinu var heimil samkvæmt 1. mgr. 179. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. Fallist var á að S hefði lögmæta hagsmuni af því að fá leyst úr kröfu sinni. Með dómi Hæstaréttar 30. september 1994 í málinu nr. 397/1994 var það dæmt, að frá uppkvaðningu úrskurðar um gjaldþrotaskipti og þar til kröfulýsingarfresti við skiptin væri lokið, gildi hin almenna regla einkamálaréttarfars um málsforræði ekki, að því leyti, að aðilar gætu sammælt um endurupptöku á meðferð kröfu um skiptin til að fá þau felld niður. Ákvörðun héraðsdóms var því felld úr gildi. 687

Sjá Frávísun frá Hæstarétti. 802

Bú V hf. var tekið til gjaldþrotaskipta með úrskurði 12. október 1995 að kröfu F. V hf. krafðist endurupptöku á meðferð kröfu um gjaldþrotaskiptin. H hf. mótmælti kröfu V hf. um endurupptöku gjaldþrotaskiptanna. H hf. hafði höfðað mál til heimtu fjárkröfu á hendur V hf. og vísaði til þess, að færu fram gjaldþrotaskipti á búi V hf. ætti félagið kost á að lýsa kröfum sínum og leitast við að fá þær

viðurkenndar og þeim fullnægt. Fallist var á, að H hf. hefði hagsmuni af því fá leyst úr kröfum sínum um endurupptöku gjaldþrotaskiptaúrskurðarins og var frávisunarkröfu V hf. hafnað. Með beiðni um endurupptöku bar V hf. fram málsástæður varðandi atvik sem gerðust fyrir uppkvaðningu úrskurðar um gjaldþrotaskipti á búi félagsins og hefðu getað valdið því, að niðurstaða þess úrskurðar yrði á annan veg. Krafa V hf. um endurupptöku var því tekin til greina. 3019

Erfðir

Sjá Búskipti. 632

Farbann

P var grunaður um stórfelld brot gegn lögum nr. 50/1988 um virðisaukaskatt og lögum nr. 75/1981 um tekjuskatt og eignarskatt og 262. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940, tengdum rekstri einkafyrirtækis hans og fyrirtækisins V hf. sem P var annar tveggja stjórnarmanna í. P hafði áður verið úrskurðaður í farbann. Áframhaldandi farbann var talið nauðsynlegt til að tryggja að P kæmi sér ekki undan málsókn með því að fara af landi brott. Krafa um farbann í 1 mánuð var tekin til greina. 1

Ákæra hafði verið gefin út á hendur P fyrir brot gegn lögum nr. 50/1988 um virðisaukaskatt og 1. tl. 151. gr. laga nr. 32/1978 um hlutafélög. P hafði áður verið úrskurðaður í farbann. Áframhaldandi farbann var talið nauðsynlegt til að tryggja að P kæmi sér ekki undan málsókn með því að fara af landi brott, áður en meðferð málsins yrði lokið, svo og vegna umfangs málsins. Krafa um farbann í 2 mánuði var tekin til greina. 297

M sem grunaður var um stórfelld fjársvikabrot var með ákvörðun héraðsdóms gert að sæta farbanni í tvær vikur. M krafðist þess að farbannið yrði fellt úr gildi. Rannsókn málsins var á lokastigi og stóð til að senda rannsóknargögn ríkissaksóknara innan fárra daga. Frekara farbann var nauðsynlegt til að tryggja að M kæmi sér ekki undan málsókn með því að fara af landi brott. Skilyrði 110. gr. laga nr. 19/1991 fyrir að gera M að sæta áframhaldandi farbanni voru fyrir hendi og var hin kærða ákvörðun um áframhaldandi farbann í 1½ mánuð staðfest. 1961

Kærð var ákvörðun héraðsdóms um farbann yfir M, erlendum sjómanni sem grunaður var um brot gegn 194. gr. almennra hegningarlaga nr.

- 19/1940. M var breskur ríkisborgari, búsettur í Englandi. Hann hafði staðfest fyrir dómi þá ætlun sína að halda af landi brott en kvaðst ætla að koma til landsins aftur þegar málið yrði tekið til meðferðar fyrir dómi. Nauðsynlegt var að tryggja nærveru M, m.a. í ljósi þess að rannsókn málsins var ekki að fullu lokið. Samkvæmt 110. gr. laga nr. 19/1991 var M meinuð för úr landi í 1 viku. 2377
- M, breskum ríkisborgara sem sætt hafði farbanni í 2 vikur var gert að sæta áframhaldandi farbanni í 1 mánuð vegna rannsóknar á ætluðu broti hans gegn 194. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940, sbr. 2. gr. laga nr. 40/1992. Ríkissaksóknari hafði gefið út ákæru á hendur M og þótti nauðsynlegt að tryggja nærveru hans, svo kostur gæfist á að reka málið fyrir dómi. 2535
- Ríkissaksóknari krafðist þess, að M, erlendum ríkisborgara, sem sætt hafði farbanni í 6 vikur yrði gert að sæta áframhaldandi farbanni í 1 mánuð vegna gruns um ætlað brot gegn 194. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940, sbr. 2. gr. laga nr. 40/1992. Aðalmeðferð í máli ákæruvaldsins gegn M var hafin en framhaldi aðalmeðferðar var frestað á meðan beðið var DNA-rannsóknar á sýnum sem tekin voru. Samkvæmt 1. mgr. 67. gr. stjórnarskrárinnar nr. 33/1944, sbr. stjórnskipunarlög nr. 97/1995 má engan svipta frelsi nema samkvæmt heimild í lögum. Farbann var frelsissvipting, sem vegna ákvæða 67. gr. mátti ekki standa lengur en nauðsyn krafði. Ríkissaksóknari virtist hafa beðið um ofangreinda DNA-rannsókn til þess að staðreyna atvik, sem ekki varð séð að M hefði neitað, og bráðabirgðaniðurstöður lágu nú fyrir um, en samkvæmt þeim voru 96% líkur fyrir því að sæði, sem til rannsóknar var, stafaði frá M. Biðin eftir niðurstöðum rannsóknarinnar hafði þegar dregist úr hófi. Þar sem framlagning hennar var talin nauðsynleg af héraðsdómi var fallist á framlengingunni farbanns í 3 vikur. 3023

Farmflutningar

- L flutti út fullverkuð lambaskinn með skipi E og seldi fyrirtækinu M í Danmörku. Greiðsla kaupverðs vörunnar skyldi fara fram gegn afhendingu frumrits farmskírteinis í alþjóðadeild Andelsbanken A/S í Kaupmannahöfn en vöruna skyldi senda til fyrirtækisins P í Istanbul í Tyrklandi og hún afhendast þar gegn frumriti farmskírteinis. E tók að sér flutning vörunnar. Var vörunni komið fyrir í þremur innsigliuðum gámum. Gaf E út farmskírteini í tveimur frumritum. Varan var flutt til Rotterdam en þaðan til Istanbul. Nýtt farmskír-

teini var gefið út vegna flutningsins frá Rotterdam til Istanbul. Útgefandi þess var skipafélagið CMA og var umboðsskrifstofa E skráð sem sendandi vörunnar en S, umboðsmaður CMA í Istanbul sem viðtakandi. Í meginmáli skjalsins var varan tilgreind og að það mætti aðeins afhenda hana gegn framvísun farmskírteinisins sem E hafði gefið út. Varan var afhent án þess að farmskírteinum væri skilað þvert á fyrirmæli E en bú greiðanda hafði verið tekið til gjaldþrotaskipta þegar reynt var að innheimta greiðslu. L krafðist þess að E yrði dæmt til að greiða sér andvirði vörunnar. E var sýknað af kröfum L þar sem E hefði undanþegið sig ábyrgð á framhaldsflutningi vörunnar samkvæmt skilmálum farmskírteinis og var það í samræmi við 3. mgr. 118. gr. siglingalaga nr. 34/1985.	2552
--	------

Farmskírteini

Sjá Farmflutningar.	2552
--------------------------	------

Fasteign

Sjá Skaðabætur.	198
Sjá Verksamningar.	509
Sjá Þinglýsingar.	540
Sjá Eignarréttur.	1075
Sjá Kvöð.	1342
Sjá Skaðabætur.	1559, 3048

Fasteignakaup

A og E keyptu fasteign af S. Í 2. tl. kaupsamningsins kom fram að kaupverðið skyldi að hluta greiðast „Að fengnu láni húsbrefadeildar Húsnæðisst. ríkisins, þó eigi síðar en 1. júlí 1990.“ A og E afhentu S fasteignaveðbréf að fjárhæð kr. 3.900.000. S fékk fasteignaveðbréfinu skipt fyrir húsbref að fjárhæð kr. 3.858.273 og kr. 2.727 í peningum. S seldi húsbrefin fyrir kr. 3.573.960 og greiddi kr. 17.870 í sölulaun og fékk þannig í hendur kr. 3.556.090. S krafðist þess að A og E yrðu dæmd til að greiða sér kr. 359.196 sem var mismunur á greiðslu samkvæmt 2. tl. kaupsamningsins kr. 3.900.000 og því sem S fékk fyrir fasteignaveðbréfið og kr. 18.013 er S kvað vera hluta A og E í fasteignagjöldum. A og E voru sýknaðar af kröfu S um greiðslu á kr. 359.196 þar sem ósannað var að S hefði ekki tekið við fasteignaveðbréfinu sem fullnaðargreiðslu. Krafa S um greiðslu á hluta fasteignagjaldanna kr. 18.013 var tekin til greina.	72
Sjá Afnotaréttur.	867
I keypti íbúð af G. Kaupverðið var kr. 4.200.000. Við gerð kaupsam-	

ings voru gerð mistök þannig að samanlagðar greiðslur þar voru kr. 3.350.000 og munaði því kr. 850.000 á heildarkaupverði og samanlögðum fjárhæðum samkvæmt kaupsamningi. Í greiddi helming af þessari fjárhæð, kr. 425.000 en hélt eftir kr. 425.000 og hélt því fram að G hefði ekki uppfyllt skyldur sínar samkvæmt kaupsamningnum. Bú G hafði á þessum tíma verið tekið til gjaldþrotaskipta. Þrotabú G krafðist þess að I yrði dæmd til að greiða sér kr. 425.000, til vara kr. 200.000 og til þrautavara að greiðsla á kr. 425.000 með dráttarvöxtum yrði bundin því skilyrði að þrotabú G hefði gert þær ráðstafanir að afsali vegna íbúðar I fengist þinglýst. Þrotabú G hélt því fram að I hefði ekki dulist að henni bæri að greiða fullt kaupverð eins og samið hefði verið um og einnig dráttarvexti. Kröfur þrotabús G voru teknar til greina gegn afhendingu afsals.

953

E, A og H seldu Þ einbýlishús. Kaupverðið var kr. 14.500.000 og skyldi greiðast með útborgun, kr. 8.150.000 og útgáfu veðskuldabréfa, kr. 6.350.000. Þ greiddi ekki tvo síðustu hluta útborgunarinnar. E, A og H kröfðust þess að Þ yrði dæmdur til greiðslu eftirstöðva útborgunarinnar kr. 2.484.163. Þ krafðist í gagnsök greiðslu skaða- og miskabóta og sagði að verulegir gallar hefðu komið fram á húsinu. Í málinu lá frammi matsgerð dómkvaddra matsmanna og skýrsla verkfræðistofunnar V um ástand hússins en þar kom fram að allir ofnar voru ónýtir, nokkrar skemmdir höfðu orðið á húsinu að innan og steypuskemmdir vegna leka, drenlagn var ónýt og verulegra breytinga þörf á miðstöðvarkerfi. Áætluðu matsmenn kostnað við endurbætur á húsinu kr. 2.010.000. Þ var dæmdur til að greiða E, A og H eftirstöðvar útborgunarinnar gegn afhendingu afsals. Krafa Þ um greiðslu skaðabóta að fjárhæð kr. 2.010.000 var tekin til greina með vísan til matsgerðarinnar sem ekki hafði verið hnekkt. Kröfu Þ um miskabætur var hafnað.

1010

L keypti íbúð af P og H. Fljótlega eftir að L flutti inn fór að bera á ýmis konar göllum, meðal annars var talsverður leki í húsinu, ofnkranar voru ónýtir og þar að auki fyrirsjáanlegar miklar viðgerðir á sameign. L krafðist þess að P og H yrðu dæmd til að greiða sér skaðabætur með vísan til þess að þau hefðu fullyrt að íbúðin væri í góðu ástandi og haldið leyndum fyrir henni þessum göllum við kaupin. P og H kröfðust sýknu og sögðu þau L hafa verið skýrt frá öllum þessum göllum og einnig fyrirsjáanlegum endurbótum. Telja yrði að hún hefði keypt íbúðina í því ástandi sem hún var og sætt sig

við. Talið var sannað að P og H hefðu leynt L ástandi og fyrirsjáanlegum viðgerðum á húsinu. Kröfur L vegna hlutdeildar í kostnaði við viðgerð á þaki og málun utanhúss voru teknar til greina með kr. 445.858. Þá var fallist á kröfu L um afslátt af kaupverði vegna galla á gluggum að fjárhæð kr. 20.000.	1136
S og Ó keyptu einbýlishús af T. Húsið hafði þá staðið ómúrhúðað að utan í 10 ár. S og Ó hófu framkvæmdir við að láta múrhúða húsið en þá kom í ljós að múrhúðunin vildi ekki tolla á húsinu. Dómkvaddir matsmenn töldu ástæðuna vera frostskemdir á steypunni, sem að hluta til mætti rekja til þess að jarðvatnslagnir gegndu ekki hlutverki sínu sem skyldi. Bygging hússins fullnægði ekki ákvæðum gildandi byggingarreglugerðar. S og Ó kröfðust þess að T yrði dæmdur til að greiða þeim skaðabætur eða veita afslátt af kaupverði hússins. Annmarkar á jarðvatnslögn og sökkulveggjum hússins voru með þeim hætti að S og Ó þurftu ekki að búast við slíku. T hafði sjálfur byggt húsið og hafði sérþekkingu á þessu sviði. Þá hafði kaupverðið sem S og Ó greiddu verið nálægt markaðsverði og þóttu þau eiga rétt á afslætti af því, kr. 350.000.	1401
Sjá Veðleyfi.	1807
E sem hafði selt K íbúð krafðist þess að viðurkenndur yrði réttur hennar til að gjaldfella skuld K við hana en K hafði vanefnt að gefa út skuldabréf og greiða fyrstu afborgun af því. Krafðist E greiðslu á kr. 1.723.030. Innifalið í þeirri fjárhæð var síðasti hluti útborgunar kr. 200.000 sem greiðast átti í mars 1990. Til vara krafðist E þess að K yrði dæmd til að greiða sér kr. 1.796.084. K sagði E hafa gefið sér rangar upplýsingar um íbúðina við kaupin en í ljós hefði komið að fasteignin væri haldin ýmsum göllum, sameiginlegar framkvæmdir hefðu reynst dýrari en E upplýsti og einnig hvíldi á eigninni lögtak vegna skuldar eiginmanns E. Þá hefði umboð Ó, er undirritaði kaupsamninginn f.h. seljanda verið ýmsum annmörkum háð. Hafnað var aðalkröfu E þar sem í kaupsamningnum var ekki heimild til gjaldfellingar. Fallist var á varakröfu E og var K dæmd til að greiða henni kr. 1.796.084 að frádregnum kr. 25.556, kr. 329.154 og kr. 1.172.412.	1879
H seldi X fasteign. Kaupverðið kr. 28.500.000 greiddist að hluta með annarri fasteign, yfirtöku áhvílandi lána en auk þess skyldi X greiða kr. 500.105. X fékk afsal fyrir eigninni þrátt fyrir að útborgunargreiðslan hefði ekki verið innt af hendi. H krafðist þess að X yrði dæmd til að greiðslu lokaútborgunarinnar en X gagnstefndi	

og krafðist þess að H yrði dæmd til að greiða sér kr. 697.000 vegna leyndra galla sem á eigninni væru en snjóbræðslukerfi í innkeyrslu hefði orðið fyrir verulegum frostskegndum. H hélt því fram að snjóbræðslukerfið væri umfram það sem telja mætti til eðlilegs búnaðar fasteignar. Fyrir lá að X var greint frá búnaðinum við kaupin. Var því litið svo á að hann hefði verið meðal áskilinna kosta hins selda. H hafði ekki fært sönnur á að tekið hefði verið fram við X að annmarkar væru á búnaðinum og varð X ekki sökuð um tómlæti gagnvart þeim. Staðfest hafði verið með mati, að úrbótum yrði ekki komið við nema með nýrri lögn í stéttina. X átti því rétt á skaðabótum að fjárhæð kr. 438.000 en bar að greiða H mismuninn á þeirri fjárhæð og eftirstöðvum útborgunar, kr. 62.105.

2315

B og R keyptu af G og U fasteign og greiddu umsamdar útborgunar-greiðslur að því undanskildu að þau héldu eftir kr. 1.500.000 sem greiðast áttu í apríl og maí 1990. B og R töldu sig hafa orðið vör við mikinn kulda í íbúðinni og voru að ósk þeirra dómkvaddir matsmenn til að meta galla á íbúðinni nokkru síðar en útborgunar-greiðsla átti að fara fram. Niðurstaða þeirra var sú að kostnaður við að bæta úr göllum á íbúðinni myndi nema kr. 1.297.000. Yfirmatsmenn töldu heildarkostnað við viðgerðir nema kr. 603.000. G og U kröfðust þess að B og R yrðu dæmd til að greiða eftirstöðvar kaupverðs eignarinnar að frádregnum kr. 650.000, þ.e. kr. 850.000. B og R kröfðust þess í gagnsök að viðurkenndur yrði réttur þeirra til að halda eftir kr. 1.500.000 af útborgun og að G og U yrðu dæmd til að greiða þeim bætur til viðbótar vegna gallanna og óþæginda og kostnaðar. B og R var ekki eins og á stóð heimilt að halda eftir greiðslum samkvæmt kaupsamningnum á sitt eindæmi enda var þá hvorki viðurkennt né sannað að fasteignin væri haldin leyndum göllum og að þau ættu bótakröfu til skuldajafnaðar. B og R voru dæmd til að greiða G og U eftirstöðvar kaupverðsins. Heildarfjárhæð bóta vegna gallanna var dæmd kr. 675.000. Þá var G og U dæmt skylt að gefa út afsal til B og R.

2712

E keypti raðhús á árinu 1986 sem byggt var á vegum byggingasamvinnufélagsins BA. H var húsasmíðameistari en GU og GS húsameistarar. Er E hafði fengið húsið afhent héldu sömu iðnmeistarar áfram að fullgera húsið. E gekk inn í BA og flutti inn í húsið í maí 1987. Veturinn 1987–1988 kom fram raki í húsinu þegar hlýnaði eftir frostatímabil og hlutust af því málningarskemmdir. Rannsóknastofnun byggingariðnaðarins taldi að þakfrágangur væri með eðli-

legum hætti en útloftun of lítil. H gerði tilraunir til að bæta úr göllunum. Í matsgerð dómkvaddra matsmanna kom fram að þak hússins væri haldið verulegum göllum og viðgerðir sem reyndar hefðu verið, væru með öllu ófullnægjandi. Þykkt einangrunar í veggjum og lofti var ekki í samræmi við byggingarreglugerð. E krafðist þess að H, BA, GU og GS yrðu dæmdir til að greiða sér skaðabætur. Talið var að hús E hefði verið haldið leyndum göllum þegar hún tók við því, bæði var hönnun þaksins áfátt svo og smíði þess og frágangi. H og BA höfðu tekið að sér að reisa húsið og sjá um að það væri byggt í samræmi við gildandi lög og byggingarreglugerð. Báru þeir ábyrgð gagnvart E. Fyrning kröfunnar hafði verið rofin með stefnubirtingu 20. september 1992 með því að H hélt áfram tilraunum til viðgerða og endurbóta á fasteigninni fram á haust 1989. H og BA voru dæmd til að greiða E kr. 1.150.000. GU og GS voru sýknaðir með þeim rökum að ekki hefði hvílt bein lagaskylda á þeim að hanna þakið með sérstökum uppdrætti og ekki lá fyrir að teikningar þeirra væru ófullnægjandi. Þá höfðu þeir lokið hönnunarstarfi sínu þegar E keypti húsið.

3153

Fasteigna- og skipasala

H keypti bát af G fyrir milligöngu B, héraðsdómslögmanns. Sama dag seldi H G bátinn aftur, að undanskildum fiskveiðiheimildum fyrir árið 1991. Tekið var fram í síðari kaupsamningnum að báturinn væri seldur án kvaða. Síðar var H krafinn um skuld vegna viðgerðar á bátnum og beitti kröfuhafinn haldsrétti í bátnum. Í ljós kom að báturinn var veðsettur langt umfram raunvirði og einnig hvíldi fjárnám á honum. Bú G hafði verið tekið til gjaldþrotaskipta. H krafðist þess að B yrði dæmdur til að greiða sér þær fjárhæðir sem hann hafði orðið skuldari að með þessum viðskiptum. Ljóst þótti að B hefði vitað að markmiðið með gerð samningsins hefði eingöngu verið framsal aflaheimilda. Hegðun B var ekki í samræmi við þær kröfur sem gera varð til lögmanna er önnuðust verkefni í tengslum við sölu skipa. B hafði ekki kannað til hlítar hvaða veðbönd hvíldu á skipinu, gerði engar ráðstafanir til að koma í veg fyrir að aðrir lánardrottinnar leituðu fullnustu í því og kynnti sér ekki hvar skipið væri á þeim tíma sem kaupsamningurinn var gerður eða lagareglur um sölu aflahlutdeildar en samkvæmt þeim voru verulegir annmarkar á gerð kaupsamningsins. B var dæmdur til að greiða H kr. 3.536.064.

1692

Hjónin E og Ó gerðu samning um að selja tvær húseignir, íbúðarhús og

atvinnuhúsnæði. Ó skrifaði undir söluumboð þar sem hún fól F að selja framangreindar fasteignir. Umboðið var óundirritað af hálfu E. E og Ó var gert tilboð í íbúðarhúsnæðið á vegum F. Tilboðið var samþykkt af Ó. E gerði Ó sams konar tilboð í eignina og samþykkti Ó það. F gekk frá kauptilboði E svo og öllum skjölum varðandi söluna. Tilboð barst einnig í atvinnuhúsnæðið á vegum F og samþykkti Ó það. E gekk einnig inn í tilboð þetta og keypti hlut Ó í eigninni fyrir sama verð. Ó greiddi F sölulaun fyrir sínum hluta í framangreindum eignum en E ekki. F krafðist þess að E yrði dæmdur til að greiða sér hinn helming sölulaunanna. Talið var að F hafi þurft að fá ótvírætt skriflegt umboð til sölu eignanna frá E þar sem hann skuldbatt sig til að greiða honum sölulaun, færi svo að hann nýtti sér forkaupsrétt að eignunum. Staðhæfingu E um að hann hefði ekki veitt slíkt umboð hafði ekki verið hnekkkt. E var því sýknaður af kröfum F.

3175

Fasteignaviðskipti

S og R höfðu auglýst fasteign sína til sölu. A sem var fasteignasali auglýsti að hann hefði kaupanda að fasteign og tjáði R honum að fasteign hans og S væri til sölu. Varð að samkomulagi að A kæmi með H til að skoða fasteignina. H gerði síðan tilboð í fasteignina með aðstoð A og varð af kaupum að lokum. A annaðist skjalagerð o.fl. og taldi sig eiga rétt á sölubóknun úr hendi S og R. Þegar hann orðaði það við S og R svöruðu þau því til að þau hefðu aldrei haft annað í hyggju en að selja fasteignina sjálf og annast skjalagerð þar að lútandi. Bæri þeim ekki að greiða A sölubóknun. A krafðist þess að S og R yrðu dæmd til að greiða honum sölulaun. Dæmt að S og R hefðu ekki falið A sölu fasteignarinnar og A hefði ekki gengið eftir söluumboði. Hann hefði ekki leiðbeint S og R með söluandvirðið og ekki sinnt skyldum sínum sem fasteignasali gagnvart seljendum. S og R voru því sýknuð af kröfum A.

1658

Félagsdómur

Alþýðusamband Íslands (ASÍ) krafðist þess f.h. Flugvirkjafélags Íslands að viðurkennt yrði með dómi að um kaup og kjör flugvirkja sem störfuðu hjá Landhelgisgæslu Íslands (L) skyldi fara samkvæmt kjarasamningi Vinnuveitendasambands Íslands vegna Flugleiða hf. 12. júní 1984 frá og með þeim degi að öðru leyti en greindi í samningi málsaðila 24. september 1992. Ríkissjóður (R) krafðist frávís-

unar og taldi að ekki yrði ráðið skýrt afmarkað sakarefni af kröfugerð ASÍ og málsástæðum. Kröfugerð ASÍ var skýr þar sem krafist var viðurkenningar á því að umræddur samningur væri stéttarfélagssamningur sem miða bæri laun og kjör starfsmanna L við samkvæmt 9. gr., sbr. 10. gr. laga nr. 25/1967 um Landhelgisgæslu Íslands en jafnframt færi um kjör þeirra samkvæmt samningi málsaðila frá 24. september 1992. ASÍ átti lögvarða hagsmuni af því að fá úr ágreiningsefni þessu skorið með dómi. Hlutverk Félagsdóms, sbr. 2. tl. 1. mgr. 44. gr. laga nr. 80/1938 var að kveða upp viðurkenningardóma um gildi kjarasamninga. Kröfugerð ASÍ var nægilega afmörkuð og hvorki var á það fallist að hún bryti í bága við 25. gr. né 80. gr. laga nr. 91/1991, sbr. 69. gr. laga nr. 80/1938. Frávísunarkröfu fjármálaráðherra var því hafnað.	700
Félagar í hljómsveitinni Sigtryggi dyraverði komu fram í sjónvarpi í þættinum „Á tali hjá Hemma Gunn“ í eitt einstakt sinn þar sem þeir léku eitt lag. Endurgjald fyrir tónlistarflutninginn nam samkvæmt greiðslukvittun kr. 5.000. Alþýðusamband Íslands (ASÍ) f.h. Félags Íslenskra hljómlistarmanna (FÍH) krafðist þess fyrir Félagsdómi að viðurkennt yrði með dómi að Ríkisútvarpið hefði brotið 1. tl. 1. gr. kjarasamnings ASÍ og FÍH frá 26. júní 1990 með því að greiða hljómsveitinni lægri fjárhæð en kjarasamningur kvað á um. Samningur eins og gerður var við hljómsveitina hafði einkenni verksamnings og voru greiðslur og skattskil í samræmi við það. Mál vegna samningsins féll utan verksviðs Félagsdóms, sbr. 44. gr. laga nr. 80/1938 og var því vísað frá Félagsdómi að kröfu RÚV.	1668

Félagsslit

Sjá Fjárnám.	2502
-------------------	------

Fésekt

Sjá Refsingar og önnur viðurlög

Févíti

Seljandi báts dæmdur til greiðslu dagsektar í 13 virka daga vegna dráttar á afhendingu bátsins. Sjá Kaupsamningur.	136
L hafði fengið einkarétt á öllum myndbandsréttindum P til útleigu á íslensku yfirráðasvæði. Samkvæmt samningi við P bar L er leyfi hvers myndbands rann út að sjá til þess að öllum myndböndum væri skilað til P. Væri myndbandi ekki skilað til P skyldi L greiða	

skaðabætur sem voru Dkr. 500 eða Dkr. 250 ef myndböndum hafði verið stolið og þjófnaður á þeim kærður. E, sem keypti umrædd myndbandsréttindi af P krafðist þess að L yrði dæmt til að greiða sér andvirði myndbanda, sem ekki hafði verið skilað, Dkr. 411.500. Ljóst þótti að E hefði tekið við réttindum og skyldum P og væri réttur aðili málsins og að E ætti rétt til fégreiðslu úr hendi L á grundvelli áðurnefnds samnings. Krafa E var samningsbundin bóta- og févítiskrafa sem fyrntist á 4 árum eins og aðalkrafan um leyfisgjald, sbr. 1. tl. 3. gr. fyrningarlaga nr. 14/1905. L hafði viðurkennt kröfuna á tvímælalausán hátt í bréfi til E innan 4 ára frá málshöfðun. Krafan var því ófyrnd. Með hliðsjón af 35. gr. samningalaga nr. 7/1936 eins og hún var við samningsgerð, og núgildandi 36. gr. sömu laga, sbr. lög nr. 11/1986, þótti hæfilegt endurgjald L til E Dkr. 82.300.	462
Fallist var á kröfu um tafabætur að fjárhæð kr. 3000 í 45 daga eða kr. 135.000. Sjá Verksamningar.	2175
Sjá Verksamningar.	2641

Fiskeldi

Sjá Vátryggingar.	2925, 2941
------------------------	------------

Fiskveiðibrot

B skipstjóri á skuttogaranum Bjarti var ákærður fyrir fiskveiðibrot með því að skipið mældist við togveiðar innan norðurmarka svæðis í utanverðu Lónsdýpi á svæði í fiskveiðilandhelgi Íslands þar sem veiðar með botn- og flotvörpu voru bannaðar öllum skipum frá kl. 8 að morgni til kl. 20 að kvöldi. Í ákæru var brot B talið varða við 6. tl. 1. gr. og 3. gr. reglugerðar um friðunarsvæði við Ísland nr. 508/1994, sbr. 1. gr. og 3. gr. reglugerðar nr. 529/1994 um breyting á þeirri reglugerð, sbr. 3., 5. og 7., sbr. 2. tl. 1. mgr. og 2. mgr. 17. gr. og 21. gr. laga nr. 81/1976 um veiðar í fiskveiðilandhelgi Íslands, sbr. 1. gr. reglugerðar nr. 299/1975 og lög nr. 44/1948. Óumdeilt var að fyrsti stýrimaður var við stjórn skipsins meðan á veiðum stóð en B var sofandi í káetu sinni. Áður en B fór að sofa bað hann stýrimanninn að halda austur á bóginn og vera í Berufjarðarál um morguninn. Var það ákvörðun stýrimannsins að hefja veiðar á þessum slóðum. Ágreiningslaust var að B gerðist ekki sekur um þá háttsemi sem ákært var fyrir í málinu. Samkvæmt 69. gr. stjórnskrárinnar nr. 33/1944, sbr. 7. gr. stjórnskipunarlaga nr. 97/1995 varð honum ekki

refsað fyrir hana. B var því sýknaður af refsikröfu ákærvaldsins. Afli og veiðarfæri togarans voru hins vegar gerð upptæk.

3149

Fjórdráttur

V starfsmaður Hótelar Arkar og Hótelar Valhallar var sakfelldur fyrir fjárdrátt með því að gefa út tékka á tékkareikning Hótelar Valhallar við Íslandsbanka hf. og hagnýta sér andvirðið eða millifæra af nefndum tékkareikningi yfir á eigin reikninga. V hélt því fram að sér hefði verið heimilt að gera þetta en í þessu hefði verið fólgin greiðsla á umsömdum launum til hans. Þessi framburður V gekk í berhögg við afdráttarlausan framburð fjármálastjóra og framkvæmdastjóra hótelsins auk þess sem þessi háttur á greiðslu launa var tortryggilegur. V samþykkti tryggingarvæðing á fjárhæð kr. 1.000.006 eftir að honum var sagt upp störfum vegna meints misferlis til tryggingar skuld hans að fjárhæð kr. 400.000 vegna úttekta og þess fjár sem V var sakaður um að hafa dregið sér. Þótti nægilega sannað að V hefði dregið sér það fé sem getið var um í ákæru og gerst sekur um brot gegn 1. mgr. 247. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. V hafði ekki áður sætt refsingu sem áhrif hafði á ákvörðun refsingar í þessu máli og var hann dæmdur í 4 mánaða fangelsi skilorðsbundið í 3 ár.

814

A og M voru ákærð fyrir að hafa tekið eða látið taka innréttingar og tæki út úr fasteign í eigu Í á meðan þau höfðu umráð fasteignarinnar sem leigutakar. Í ákæru var þetta talið varða við 1. mgr. 247. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. Engin gögn höfðu verið færð fram því til styrktar að M hefði átt hlut að brottnámi umræddra muna. Ekkert hafði heldur komið fram um að M hefði á annan hátt eignað sér munina. M var því sýknaður af kröfum ákærvaldsins. Nokkur vitni kváðust hafa séð A fjarlægja munina úr húsinu með aðstoð nafngreinds manns og eitt vitni kváðust hafa séð í vörslum A rafmagnstæki sömu tegundar og hurfu úr húsinu. Ólíklegt var talið að aðrir en A og heimilisfólk hans hefði átt slíkan aðgang að húsinu að þeim hefði verið kleift að fjarlægja þaðan muni án þess að eftir yrðu ummerki um húsbrott. Þetta ásamt framferði A gagnvart eiganda hússins gaf tilefni til að fella á A rökstuddan grun um þá háttsemi sem ákært var fyrir. Þessi atvik ásamt framburði framangreindra vitna voru hins vegar ekki nægileg til að fallist yrði á að ákærvaldið hefði fullnægt sönnunarbyrði sinni samkvæmt 45. gr. laga nr. 19/1991. A var því sýknaður af kröfum ákærvaldsins.

2049

S var sakfelldur fyrir að hafa misnotað aðstöðu sína sem starfsmaður

Landsbanka Íslands með því að koma því svo fyrir að á tímabilinu janúar til ágúst 1990 voru gefnir út í bankanum fimm tékkar á reikning bankans samtals að fjárhæð kr. 1.810.900 og ranglega skuldfærðir sem útgerðarlán til S hf. sem S vann þá jafnframt bókhaldsstörf fyrir. Allt lánið var skömmu síðar skuldfært á reikning útgerðarfélagins H hf. í bankanum. Tékkana tók S sjálfur og fram-seldi þá í nafni S hf. en fénýtti sér andvirði þeirra í eigin þágu, þ.á.m. til greiðslu uppboðsskuldar. Brot S varðaði við 247. gr., sbr. 138. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. S hafði ekki áður verið gert að sæta refsingu. Refsing: fangelsi 6 mánuðir en frestað var fullnustu 4 mánaða af refsingunni skilorðsbundið í 2 ár. 3025

Fjármál hjóna

Sjá Fjárnám. 2003

Fjármögnunarleiga

Sjá Sjálfskuldarábyrgð. 850

Fjárnám

G sf. krafðist þess að fjárnámssgerð sem fram fór í eignum félagsins að kröfu tollstjórans í Reykjavík yrði ógilt. Jafnframt krafðist G sf. ógildingar og niðurfellingar á álagningu sölugjalds og viðurlaga samkvæmt úrskurði ríkisskattstjóra sem uppkveðinn var á grundvelli athugunar rannsóknardeildar ríkisskattstjóra. Tollstjóri lagði fram skýringar á þeim útreikningum sem lagðir höfðu verið til grundvallar í skýrslu rannsóknardeildar ríkisskattstjóra. Úrskurður ríkisskattstjóra var kveðinn upp af þar til bærum aðila, ekkert benti til að G sf. hefði fengið óréttmæta málsmeðferð og ekki hafði verið sýnt fram á að draga mætti í efa efnislegt réttmæti kröfu tollstjóra. Samkvæmt 5. mgr. 13. gr. laga nr. 10/1960 um söluskatt frestaði áfrýjun skattákvörðunar eða deila um skattskyldu ekki innheimtu-aðgerðum. Krafa um ógildingu eða niðurfellingu sölugjalds og viðurlaga samkvæmt úrskurði ríkisskattstjóra varð ekki borin undir héraðsdóm í máli sem þessu og var henni vísað frá dómi. Fjárnámið var því staðfest. 46

S krafðist þess að ógilt yrði fjárnámssgerð sem fram fór í fasteign hans á grundvelli skuldabréfs án undangengins dóms eða sáttar, sbr. 7. tölulið 1. mgr. 1. gr. laga nr. 90/1989 um aðför að því er varðar málskostnað. Eftir að fjárnámið var gert, var leitt í ljós að nafnritun S á

- skuldabréfið, sem aðfararheimild var byggð á, var fölsuð. Fjárnámsgerðin var því felld úr gildi. 961
- P eigandi bátanna HH og HU veiddi verulega umfram aflaheimildir fiskveiðiárið 1. september 1993 til 31. ágúst 1994. Skipið var svipt öllum aflaheimildum og var lagt á P gjald samkvæmt lögum nr. 37/1992 um sérstakt gjald vegna ólögmæts sjávarafla. Að kröfu Gjaldtökusjóðs (G) var framkvæmt fjárnám í eignum G fyrir hinu álagða gjaldi. P krafðist þess að fjárnámið yrði fellt úr gildi. Samkvæmt framlögðum gögnum varð ekki séð að P hefði fengið vitneskju um meðferð málsins hjá G eða að P hefði verið kynnt ákvörðun um álagningu áðurgreinds gjalds vegna ólögmæts sjávarafla fyrir en í ágúst 1994 er honum var birt greiðsluáskorun G. G neitaði P um að koma að kærnu vegna álagningarinnar þar sem G taldi alla fresti liðna á þeim tíma. Við málsmeðferðina voru því brotnar verulega reglur stjórnáðvalslaga um málsmeðferð fyrir stjórnvaldi og var álagningin ekki gild stjórnáðvalákvörðun. Fjárnámið var því fellt úr gildi. 1459, 1464
- S krafðist fjárnáms í fasteign fyrir tilgreindum kröfum á hendur J en fasteignin var þinglýst eign B, eiginmanns J. Kröfu sína um fjárnám í fasteigninni reisti S á 73. gr., sbr. 72. gr. hjúskaparlaga nr. 31/1993 en þessi lagaákvæði voru að verulegu leyti sama efnis og 33. gr., sbr. 32. gr. eldri laga nr. 20/1923 um réttindi og skyldur hjóna. Ekki var fallist á það með S að í nefndum lagaákvæðum fælist heimild til að gera aðför fyrir kröfu hans, án undangengins dóms, í eign eiginmanns gerðarþola. Úrskurður héraðsdóms sem heimilaði fjárnám í fasteign B var því felldur úr gildi. 2003
- H krafðist þess að ógilt yrði fjárnám sem fram fór í bifreið hans fyrir kröfu A samkvæmt reikningum vegna kaupa á heitu vatni fyrir fasteign á Akranesi tiltekið tímabil. Reikningarnir hljóðuðu á nafn H. H hélt því fram að hann bæri ekki ábyrgð á kröfunni þar sem hann hefði hvorki átt fasteignina á reikningstímabilinu né staðið að veitingarekstri sem þar fór fram. H var eigandi fasteignarinnar þegar heitu vatni frá A var fyrst hleypt á húsið. H sótti um heimtaug og greiddi kostnað af tengingunni. Sameignarfélag sem H var meðal eigenda að var á þessum tíma með veitingarekstur í húsinu en A hafði ekki verið tilkynnt að orkukaupandi væri annar en H. H stofnaði á þennan hátt til kröfuréttarsambands milli sín og A, en eftir almennum reglum hvíldi á H að leita lausnar undan því ef hann taldi efni til þess. H hafði ekki gert neitt slíkt fyrir en eftir

þetta reikningstímabil. Fram að þeim tíma voru reikningar stílaðir á H sem hreyfði engum athugasemdum. Kröfu H var hafnað og fjárnámið staðfest.	2214
Sjá Skuldajöfnuður.	2270
K var í óvígðri sambúð með B á Neskaupstað. K fluttist þangað í desember 1991 og voru Rafmagnsveitum ríkisins (R) tilkynnt að K væri orkukaupandi íbúðar þeirrar, er hann og B bjuggu í. Tilkynnandi var móðir B, sem áður bjó í íbúðinni. Í kjölfar sambúðarslita fluttist K úr íbúðinni í febrúar 1992. Samkvæmt tilkynningu B, fyrrum sambúðarkonu K var hún skráð sem kaupandi raforku til fasteignarinnar frá 4. apríl 1992. Hæstiréttur staðfesti fjárnám sem sýslumaður gerði hjá K fyrir kröfu um endurgjald fyrir orkukaup á tímabilinu frá desember 1991 til 4. apríl 1992 með þeim rökum, að tilkynning til R um nýjan orkukaupanda í desember 1991 hefði verið rétt. K hefði hagnýtt sér raforku frá R, meðan hann var búsettur í húsinu ásamt sambúðarkonu sinni. Mátti honum vera ljóst, að hann kynni að verða krafinn um greiðslu vegna þessa. Bar honum því að greiða fyrir orkukaupin þar til R var tilkynnt um síðari orkukaupanda. Skipti ekki máli hvernig færi um innbyrðis uppgjör K og B.	2493
Hlutfafélögin A hf. og K hf. voru sameinuð í eitt hlutfélag undir nafninu A hf. og miðaðist samruninn við 21. desember 1990. Ákveðið var að samþykktir A hf. skyldu gilda um hið sameinaða félag. Eftir ákvæðum XV. kafla laga nr. 32/1978 taldist K hf. þar með slitið, sbr. og 56. gr. laga nr. 75/1981 um tekjuskatt og eignarskatt. Skattframtali var ekki skilað fyrir K hf. gjaldárið 1991 og áætlaði skattstjóri félaginu opinber gjöld. Fjárnám var gert fyrir kröfu um hin áætluðu gjöld í fasteign A hf. sem krafðist þess að fjárnámið yrði ógilt. Sú meginregla kom fram í 1. tl. 1. mgr. 2. gr. laga nr. 75/1981 að skattskylda hvíli á hlutfélagi þar til því er slitið. Var það áréttað í 1. mgr. 114. gr. laganna, þar sem fram kom, að óheimilt væri að slíta félagi, fyrr en allir skattar þess væru að fullu greiddir. Félag sem slitið var með samruna við annað félag, var þar ekki undanskilið. Var því fallist á að skylt hefði verið að telja sérstaklega fram fyrir K hf. vegna þess hluta ársins 1990, sem það starfaði og greiða skatta í samræmi við það. Fjárnámið var því staðfest.	2502
S krafðist þess að felld yrði úr gildi fjárnámssgerð sem fram fór í fasteign hennar í Borgarnesi að kröfu SR. Fjárnámið var reist á veðskulda- bréfi útgefnu af T til H hf. sem framseldi bréfið til SR. S hafði tek-	

ist á hendur sjálfskuldarábyrgð á greiðslu bréfsins en með því veðsetti T beltagröfu sem hann keypti af H hf. Óumdeilt var að eftir útgáfu veðskuldabréfsins var efni þess breytt á þá leið, að vélritað var inn á bréfið: „Jafnframt hvílir á 1. veðrétti tryggingarbréf að fjárhæð kr. 1.817.420 v/H hf.“ Tryggingarbréfi þessu var síðar aflýst, áður en aðfarar var krafist og án þess að á trygginguna reyndi. T hafði hins vegar gefið út annað veðtryggingarbréf til H hf. með veði í nefndri beltagröfu. S taldi forsendur brostnar fyrir ábyrgð sinni. Ekki var fallist á að þessi breyting hefði þýðingu gagnvart S, þar sem efni veðskuldabréfsins var nú í raun hið sama og þegar S tók á sig ábyrgð á greiðslu þess og var ekki fallist á að ábyrgð S sem sjálfskuldarábyrgðaraðila hefði fallið niður við þessa aðgerð. Um veðskuldabréfið giltu viðskiptabréfsreglur og var SR framsals-hafi veðskuldabréfsins. Ástæður og forsendur S fyrir ábyrgð hennar samkvæmt veðskuldabréfinu voru SR því óviðkomandi og var kröfu S hafnað.

2630

J og T kröfðust ógildingar fjárnáms sem gert var í fasteign þeirra í Reykjavík til fullnustu á skuld J við H samkvæmt dómi Héraðsdóms Reykjaness þar sem J og T voru dæmd til að greiða H ógreidd vinnulaun en hann hafði starfað hjá fyrirtæki þeirra, E. Þeim dómi áfrýjaði J til Hæstaréttar en málið var fellt þar niður með dómi réttarins og féll niður eftir áfrýjun í annað sinn þar sem málsgögn bárust ekki innan tilskilins frests. Kröfur sínar um ógildingu fjárnámsins byggðu J og T á því að H hefði í heimildarleysi tekið sér fé í störfum sínum hjá E. J og T höfðu ekki fært fram nein viðhlítandi gögn fyrir þeim staðhæfingum sínum, að telja mætti skuldina við H þegar greidda með fjármunum, sem þau töldu hann hafa tekið sér. Gilti hið sama um þann rétt sem J og T töldu sig njóta til skuldajafnaðar við kröfur H, en vegna ákvæða 40. gr. laga nr. 90/1989 um aðför varð kröfu þeirra á þeim grunni ekki heldur komið að í málinu. Kröfu J og T var hafnað. Við ákvörðun málskostnaðar var tekið tillit til þess að kæra þessi var með öllu að ófyrirsynju.

2777

O hf. krafðist þess að felld yrði úr gildi fjárnámsgerð sem fram fór að kröfu Gjaldtökusjóðs í skipinu O fyrir gjaldi samkvæmt 1. gr. laga nr. 37/1992 um sérstakt gjald vegna ólögmæts sjávarafla. Gjald þetta hafði verið lagt á O hf. með úrskurði Fiskistofu þar sem skipið hafði veitt umfram veiðiheimildir fiskveiðiárið 1992–1993. Í mars 1993 hafði O hf. leigt E hf. skipið en flutt 120 tonn af aflaheimildum

af skipinu yfir á tvo aðra báta í lok fiskveiðiársins 1992–1993. Samkvæmt skýrri meginreglu laga var heimilt að bera réttarágreining undir endanlegan úrskurð dómstóla, sbr. 60. gr. stjórnarskrárinnar nr. 33/1944 svo og 1. mgr. 6. gr. Mannréttindasáttmála Evrópu, sbr. lög nr. 62/1994. Takmörkun á þeim rétti í lögum varð að vera skýr og ótvíræð, svo hún kæmi til álita. Ekki var fallist á frávisunarkröfu Gjaldtökusjóðs sem var byggð á því, að þar sem kæruleiðir hefðu ekki verið tæmdar væri ekki heimilt að bera málið undir dómstóla. Óumdeilt var að í 92. gr. laga nr. 92/1989 fólst heimild til að bera undir héraðsdómara hvers kyns ágreining varðandi aðfarargerðir, þ.á.m. um efnislegt réttmæti kröfu Gjaldtökusjóðs, enda hefðu dómstólar ekki áður tekið afstöðu til þess. Frávisunarkröfu Gjaldtökusjóðs byggðri á þessum grunni var því hafnað. Samkvæmt 1. mgr. 2. gr. laga nr. 37/1992 skyldi gjald samkvæmt 1. gr. þeirra að jafnaði lagt á útgerðarmann þess skips sem veitt hefði gjaldskyldan afla. O hf. gerði skipið ekki út á þeim tíma sem hér var um að ræða, heldur E hf. Heimildir í síðari málslið 1. mgr. 2. gr. laganna til að leggja gjald á annan en útgerðarmann þegar sérstaklega stóð á, veittu Fiskistofu ekki rétt til að leggja hið umdeilda gjald á O hf. Flutningur hluta aflaheimilda skipsins til annars skips var auk þess gerður að frumkvæði og samkvæmt ósk E hf. Ekki varð ráðið að O hf. hefði mátt vera ljóst að sú ráðstöfun leiddi til neikvæðrar kvótastöðu skipsins. Fjárnámið var því fellt úr gildi.

2871

E krafðist þess að felld yrði úr gildi fjárnámsgerð sem fram fór að kröfu K hf. í sex málverkum og píanói á heimili E í Reykjavík 14. ágúst 1995. Fjárnámið fór fram með endurupptöku á fjárnámi sem beindist að eiginmanni E, J og gert var 7. mars 1985 í bifreið J. Héraðsdómur felldi umrædda fjárnámsgerð úr gildi af sjálfsdáðum og lagði til grundvallar að þar sem K hf. hefði ekki krafist virðingar á bifreiðinni við upphaflega fjárnámið og henni hefði heldur ekki verið komið í verð við nauðungarsölu, brysti skilyrði til endurupptöku gerðarinnar, sbr. 51. gr. áðurgildandi laga nr. 19/1887 um aðför, sbr. 105. gr. laga nr. 90/1989 um aðför. Af gögnum málsins varð ekki ráðið að E hefði borið framangreind atvik fyrir sig eða málsaðilar tjáð sig um þau sérstaklega í málátilbúnaði sínum fyrir héraðsdómi. Fyrir Hæstarétti lagði K hf. fram gögn, sem sýndu, að umrædd bifreið var seld á nauðungaruppboði árið 1987 og að K hf. hefði fengið greiddar kr. 32.590 inn á kröfuna. Samkvæmt þessu hafði héraðsdómari látið niðurstöðu sína ráðast af ályktun um

málsatvik, sem ekki áttu við rök að styðjast. Úr málsástæðum aðila hafði hins vegar á engan hátt verið leyst. Hinn kærði úrskurður var því ómerktur og málinu vísað heim í hérað til munnlegs málflutnings og uppkvaðningar úrskurðar að nýju.	3187
---	------

Fjárnám fellt úr gildi

Þ krafðist þess að fjárnám sem gert var í fasteign hans yrði dæmt ógilt. Krafa sú sem fjárnámið var gert til lúkningar á var vegna opinberra gjalda sameignarfélagsins S 1988–1989 en Þ var einn sameigenda félgsins. Þ gekk úr félaginu í október 1988 en tilkynning um það barst Firmskrá Reykjavíkur í nóvember 1989. Á árunum 1988 og 1989 voru gerð lögtök í annarri fasteign S. Samkvæmt 2. gr. laga nr. 29/1885 um lögtak og fjárnám án undangengins dóms eða sáttar hélst lögtaksréttur fyrir skuldakröfu þar til 2 ár voru liðin frá gjald-daga. Lögtök þau sem gerð voru rufu fyrningarfrest gagnvart þeim sem gerðinni var beint gegn. Með þeim varð fyrning hins vegar ekki rofin gagnvart Þ sem ábyrgðarmanni á skuldinni og ekki hafði annarra úrræða verið neytt til að rjúfa fyrningarfrest gagnvart hon-um. Lögtaksréttur var fyrndur þegar 1. júlí 1992 er 2. gr. laga nr. 29/1885 féll úr gildi, sbr. einnig 1. mgr. 102. gr. laga nr. 90/1989 um að-för. Heimildin fyrir fjárnámi H var því brott fallin er það var gert og var fjárnámsgerðin felld úr gildi.	911
---	-----

Fjárskipti við skilnað

Hjónin S og G fengu skilnað að borði og sæng 18. september 1990. Samkvæmt samningi um skilnaðarkjör eignaðist G hjúskapareign S, fasteign á Hvolsvelli, en verð hennar var metið kr. 4.950.000. Fjárhæð áhvílandi veðskulda var kr. 1.620.260. Nettóandvirði eignarinnar var því kr. 3.329.740. G skuldbatt sig til að greiða S helming þeirrar fjárhæðar kr. 1.664.870. Í júní 1991 var bú S tekið til gjaldþrotaskipta. Þrotabú S krafðist þess að rift yrði með dómi samningi þeirra G og S um skilnaðarkjör og að G yrði dæmd til að greiða þrotabúinu kr. 1.664.870. S var þinglesinn eigandi hinnar umdeildu fasteignar þegar samningurinn um fjárskiptin var gerður. Fasteignin var því hjúskapareign hans og skipti ekki máli gagnvart skuldheimtumönnum hvort G hefði lagt eitthvað af mörkum til þess að afla eignarinnar meðan hjúskapur þeirra stóð. Samningnum var því rift samkvæmt 60. gr. laga nr. 20/1923 um réttindi og skyldur hjóna

og 51. gr. gjaldþrotalaga nr. 6/1978 og G dæmd til að endurgreiða þrotabúi S kr. 1.664.870.	3169
---	------

Fjárslit milli hjóna

Ó krafðist þess að viðurkennt yrði með dómi að skuld samkvæmt veðskuldabréfi útgefnu af Ó til B upphaflega að fjárhæð kr. 1.014.000 teldist sameiginleg skuldbinding hans og konu hans L, við opinber skipti til fjárslita milli þeirra vegna hjónaskilnaðar. Samkvæmt 67. gr. laga nr. 31/1993 bar hvort hjóna ábyrgð á þeim skuldbindingum sem á því hvíldu, hvort sem þær höfðu stofnast fyrir hjúskapinn eða síðar. Þá gat annað hjóna ekki skuldbundið hitt með samningsgerð sinni, nema sérstaklega væri heimilað í lögum eða samningi hjóna, sbr. 68. gr. sömu laga. Samkvæmt 3. og 4. mgr. 109. gr. laga nr. 20/1991 fóru fjárskipti milli hjóna þannig fram, að hvort hjóna um sig átti aðeins rétt á að fá eignir í sinn hlut móti skuldum sínum að því marki, sem eignir þess sjálfs, þar á meðal hlutdeild í sameign, nægðu fyrir skuldum. Að því leyti sem eignir annars hjóna nægðu ekki fyrir skuldum þess, var ekki tekið tillit til skuldanna, sem umfram voru, nema hjónin tækju ákvörðun um annað. Ætti annað hjóna eignir umfram skuldir, komu þær til skipta milli hjónanna eftir helmingaskiptareglunni, sbr. 103. gr. laga nr. 31/1993. Ó hafði ekki rökstutt, á hvaða grundvelli L bæri ábyrgð á greiðslu umræddrar skuldar. Hér skipti engu máli þótt L hefði samþykkt, að fasteign sem var í óskiptri sameign málsaðila, væri til tryggingar efndum kröfunnar. Kröfum Ó var því hafnað.

3012

Fjársvik

S var sakfelldur fyrir tékkasvik og aðra tékkamisnotkun með því að gefa út og nota í staðgreiðsluviðskiptum fjóra tékka á reikning fyrirtækis síns, L hf. í Búnaðarbanka Íslands án þess að innstæða væri fyrir þeim á reikningnum, þann fyrsta að fjárhæð kr. 220.000, annan að fjárhæð kr. 865.236, þriðja að fjárhæð kr. 961.150 og þann fjórða að fjárhæð kr. 1.008.783. Fyrsti tékkinn var notaður sem geymslutékki til bjórinnkaupa hjá V en hinir þrír til áfengiskaupa hjá ÁTVR. Brot S með útgáfu og notkun fyrsta tékkans varðaði við 248. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 en brot hans með útgáfu og notkun síðari þriggja tékkanna við 73. gr. tékkalaga nr. 94/1933, sbr. lög nr. 35/1977. Brot S voru veruleg og hann hafði ekki bætt tjón sem af þeim hafði leitt nema að hluta. Refsing S var ákveðin

með vísan til 1. tl. 70. gr. og 77. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 fangelsi í 10 mánuði þar af 8 mánuði skilorðsbundið í 2 ár. ...	479
Sjá Misneyting.	1145
Sjá Virðisaukaskattur.	2796
Sjá Skjalafals.	3141

Fjártljón

Sjá Skaðabætur

Fjölbýlishús

Framkvæmdar voru viðgerðir á steypuskemmdum fjölbýlishússins við Hamraborg 14, Kópavogi samkvæmt ákvörðun aðalfundar húsfélagsins. Hlutafélagið F sem var eigandi hluta húsnæðis að Hamraborg 14a, neitaði að taka þátt í kostnaði af framkvæmdunum og hélt því fram að eignarhluti sinn tilheyrði ekki því fjölbýlishúsi sem viðgerðir voru framkvæmdar á þar sem Hamraborg 14 og 14a væru tvö fjölbýlishús. H krafðist þess að F yrði dæmt til að greiða viðgerðarkostnaðinn í samræmi við eignarhlutdeild í fjölbýlishúsinu. Dæmt að verslunarhúsnæði F í húsinu nr. 14a væri hluti fjölbýlishússins að Hamraborg 14 samkvæmt 1. og 2. gr. laga nr. 59/1976 um fjölbýlishús. Ekki skipti máli þótt það bæri annað húsnúmer, eða að eigendur í því húsi hefðu myndað með sér sérstakt húsfélag. Eignaskiptayfirlýsingar um einstaka hluti þess skiptu heldur ekki máli en fyrrgreind ákvæði fjölbýlishúsalaga voru ófrávikjanleg. Steypuskemmdirnar voru sameiginlegur kostnaður samkvæmt 13. gr., sbr. 11. gr. laga nr. 59/1976 og var F skylt að taka þátt í þeim. Krafa H var því tekin til greina.

215

Húsfundur í fjölbýlishúsi tók ákvörðun um að breyta húsvaðaríbúð í afmarkaða íbúð og selja. Atkvæðagreiðsla á fundinum fór þannig að tutugu og níu samþykktu tillöguna en þrír, B, E og H höfðu henni. B, E og H kröfðust þess að ákvörðun húsfundarins um sölu íbúðarinnar yrði dæmd ógild með vísan til þess að samþykki allra íbúðareigenda í fjölbýlishúsinu þyrfti til að ráðstafa fasteignarhluta í óskiptri sameign. Með vísan til 10. gr. laga nr. 59/1976 um fjölbýlishús og 1. gr. reglugerðar nr. 280/1976, sbr. nú 19. gr. laga nr. 26/1994 um fjöleignarhús var meirihluti íbúðareigenda bær að taka ákvörðun um að ráðstafa þessum hluta sameignarinnar eins og hann gerði. Húsfélagið var því sýknað af kröfum B, E og H. Einn dóm-

ari skilaði sératkvæði og taldi að ógilda bæri ákvörðun húsfundarins.	1586
Eigendur fasteignar tóku ákvörðun um að láta framkvæma viðgerðir á útveggjum hússins á húsfundi. F átti kjallaraðbúð í húsinu, 24% fasteignarinnar, G hæð, 40% og B risibúð, 36%. Samþykkt var með atkvæði F og G gegn atkvæði B að ganga til samninga við Á um verkið. F kvaðst hafa greitt hluta B samkvæmt reikningi og krafðist þess að hann yrði dæmdur til að greiða sér sinn hluta reikningsins. B krafðist sýknu og sagði að samningurinn við Á hefði verið mála-myndagerningur. Á, sem var atvinnuflugmaður að mennt en ekki iðnlærður hefði hvorki framkvæmt verkið né þegið greiðslu fyrir það. Verkið hafði verið framkvæmt af S, sambylísmanni F, sem var líffræðingur og greiðslur fyrir það runnið til hans. Á bar fyrir dómi að hann hefði tekið verkið að sér og ráðið S sem undirverktaka til að framkvæma það. Í tilboði Á var ákvæði sem heimilaði verkþjóðanda að láta undirverktaka vinna einstaka hluta verksins. Samkvæmt gögnum málsins var ljóst að brýn þörf var á þessum framkvæmdum og ekkert sem benti til annars en að verkinu hefði verið lokið eins og tilboðið gerði ráð fyrir. B bar því að bera sinn hluta kostnaðar við þessar framkvæmdir og greiða F kr. 266.035.	2838

Flugslys

Sjá Vátrygging.	648
----------------------	-----

Flutningssamningur

S krafðist þess að K yrði dæmdur til að greiða sér gjald fyrir flutning á fiski og fiskkörum og hélt því fram að verkið hefði verið unnið fyrir K fyrir milligöngu A. K krafðist sýknu vegna aðildarskorts, sbr. 2. mgr. 16. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála. K kvað S hafa unnið verkið sem undirverktaki hjá A en K hefði samið við A um að hann tæki að sér þessa flutninga fyrir félagið. Bú A hafði verið tekið til gjaldþrotaskipta. K var sýknað af kröfum S með þeim rökum að S hefði á engan hátt hnekktt fullyrðingu K þess efnis að S hefði unnið verkið sem undirverktaki hjá A. Þá hélt S því fram að bú A hefði verið tekið til gjaldþrotaskipta á þeim tíma sem umræddir flutningar fóru fram og A hefði því ekki verið bær að gera samninginn við S um flutningana. Gjaldþrotaskipti ein sér veittu S ekki tilkall til greiðslu úr hendi K í stað A. K var því sýknað af kröfum S.	2895, 2900, 2905
---	------------------

Flýtimeðferð

Deilt var um hvort þeir félagsmenn HÍK sem voru óvinnufærir vegna slysa eða veikinda við upphaf verkfalls félagsins 17. febrúar 1995 eða urðu það eftir upphaf verkfallsins ættu rétt til veikindalauna í verkfallinu samkvæmt reglugerð nr. 411/1989 um veikindalaun starfsmanna ríkisins. Mál þetta hlaut flýtimeðferð samkvæmt XIX. kafla laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála. Sjá Veikindalaun. ...

1542

Fordæmi

Dæmt að fjölföldun myndbanda og útleiga þeirra til myndbandaleiga væri eigin úttekt samkvæmt 2. gr. laga nr. 10/1960 um söluskatt og 5. tl. 1. mgr. 10. gr. reglugerðar nr. 486/1982. Var vísað til Hrd. 29. mars 1994 í málinu nr. 101/1992 sem fordæmis. Sjá Söluskattur.

577

Forkaupsréttur

Systkinin R, P, U, J og T áttu sameiginlega sjö fasteignir í Kolbeinsstaðahreppi (K) og Eyjahreppi (E). Með afsali 14. september 1987 afsalaði H, ekkja T þeim R og J eignarhluta sinn í jörðunum. Í afsalinu kom fram að salan hefði farið fram á grundvelli forkaupsréttar milli systkinanna innbyrðis, sem stofnast hefði með yfirlýsingu föður þeirra fyrir gildistöku jarðalaga nr. 65/1976. Yfirlýsingin var gefin í tengslum við fyrirframgreiddan arf 1953 og 1955 en þar var að finna kvöð þess efnis að systkinin ættu gagnkvæman forkaupsrétt að fasteignunum. Sá forkaupsréttur var í samræmi við þágildandi lög um kauprétt að jörðum nr. 40/1948. K og E synjuðu um samþykki fyrir þessari ráðstöfun. Lögmaður R, P, U, J og T ritaði þá bréf til K og E og lýsti því yfir að þau myndu una synjuninni með þeim áhrifum að afhending eiganna teldist ekki hafa átt sér stað. K og E kröfðust þess að afsal H á áðurgreindum eignum til R og J yrði dæmt ógilt og að viðurkenndur yrði forkaupsréttur K og E að fyrrnefndum fasteignum. Kröfur sínar byggðu K og E á 30. og 33. gr. jarðalaga nr. 65/1976 um forkaupsrétt sveitarfélags að fasteignum innan sveitarfélagsins. Í 35. gr. jarðalaga nr. 65/1976 var kveðið á um að við sölu jarða milli skyldra aðila kæmu ákvæði laganna um forkaupsrétt ekki til framkvæmda að fullnægðum ákveðnum skilyrðum. Hvað sem leið réttarstöðu afsalsgjafa bar þeim að tilkynna ráðstöfunina til sveitarstjórnar og jarðanefndar, sbr. 6. gr. laganna. Reyndi þá á ákvæði þeirra um hvort þessir aðilar gátu að

lögum synjað um ráðstöfunina. Þegar synjun lá fyrir samþykktu samningsaðilar ógildingu ráðstöfunarinnar. Varð við það miðað, eins og hér stóð á, að ekki reyndi á ákvæði laganna um forkaupsrétt í máli þessu. Þegar af þessum ástæðum var hafnað forkaupsrétti að eignum þeim sem getið var í afsalinu og lágu innan marka K og E. Sératkvæði. 2958, 2972

Forsjá

- M og K slitu hjúskap á árinu 1988. Þau áttu tvær tvær dætur, S f. 1978 og L f. 1982. M fékk forsjá S og K forsjá L. Í apríl 1993 höfðaði K mál á hendur M og krafðist þess að fá einnig forsjá S. Þegar málið var dæmt í Hæstarétti var S orðin 16 ára og réði því sjálf dvalarstað sínum, sbr. 1. gr. lögræðislaga nr. 68/1984. Málinu var því vísað frá Hæstarétti þar sem málsaðilar höfðu ekki lengur lögvarða hagsmuni af því að úrlausn dómsins kæmi til endurskoðunar. 196
- Við skilnað hjónanna M og K á árinu 1992 kom upp ágreiningur milli þeirra um forsjá dóttur þeirra, A sem fædd var 1991. Barnaverndarnefnd Reykjavíkur mælti með því að K yrði falin forsjá stúlkunnar. M krafðist þess að honum yrði dæmd forsjá A. Samvistaslit þeirra höfðu orðið nokkru áður. Stúlkan hafði dvalist lengi hjá M og greindi þau M og K á um af hvaða ástæðum það var. M kvað K hafa komið henni þar fyrir en K kvað M hafa neitað að skila stúlkunni eftir helgarheimsókn. K fékk stúlkuna afhenta með innsetningargerð eftir uppkvaðningu héraðsdóms. M var 17 árum eldri en K og 100% öryrki. Dæmt að ungur aldur A og aldurs- og heilsu-munur foreldranna ætti að ráða því að A teldist fyrir bestu að vera hjá móður sinni. K var því dæmd forsjá A. 470
- Sjá Dómarar. 692
- Sjá Dómkvaðning matsmanna. 970
- M og K slitu sambúð í júní 1993. M krafðist þess að honum yrði dæmd forsjá tveggja sona þeirra, A f. 1991 og D f. 1993 en til vara að honum yrði dæmd forsjá annars drengsins. Í málinu voru lögð fram ýmis gögn, meðal annars matsgerð sálfræðings sem dómkvaddur var til að meta hæfi M og K til að fara með forsjá drengjanna. Niðurstaða hans var sú að M og K væru bæði hæf til að fara með forsjá drengjanna en rétt væri að taka tillit til þess að félagslegar aðstæður M væru betri en K. Þá væri ekki útilokað að ala þá upp sinn í hvoru lagi. Dæmt að það væri þroskavænlegra fyrir drengina að alast upp saman. Drengirnir voru mjög ungir og höfðu búið hjá

K frá fæðingu þeirra og var ljóst að það ylli minnstri röskun ef þeir byggju áfram hjá K. Ekki skipti máli þótti K byggja við verri félagslegar aðstæður en M en hún bjó við viðunandi aðstæður. Þá hafði K rækt vel skyldu sína frá samvistaslitum að láta drengina njóta umgengni við föður sinn. K var því dæmd forsjá beggja drengjanna.

1311

Framburður

Heimild til áfrýjunar máls í heild var í 1. mgr. 149. gr. laga nr. 19/1991 um meðferð opinberra mála, sbr. 9. gr. laga nr. 37/1994. Af c-lið 147. gr. sömu laga, sbr. 7. gr. laga nr. 37/1994 og 4. mgr. 159. gr. laganna, sbr. 19. gr. laga nr. 37/1994 leiddi þó að Hæstiréttur gat ekki endurmetið sönnunargildi munnlegs framburðar, nema hlutaðeigandi vitni eða ákærði gæfu skýrslu þar fyrir dómi. Í þessu máli leiddi þessi regla til þess að hefði héraðsdómari byggt dóm sinn á því að framburður væri trúverðugur varð Hæstiréttur að byggja dóm sinn á því, nema 5. mgr. 159. gr. laganna, sbr. 19. gr. laga nr. 37/1994 ætti við. Sjá Nauðgun (195. gr. alm. hgl.).

1199

Frávísun

1. Frávísun frá Félagsdómi

Sjá Félagsdómur

2. Frávísun frá héraðsdómi

Sjá Ómerking

G krafðist þess að felldur yrði úr gildi úrskurður ríkistollanefndar sem staðfesti endurákvörðun ríkistollstjóra á aðflutningsgjöldum af 92 sendingum af frönskum kartöflum og að ríkissjóður yrði dæmdur til greiðslu á kr. 42.366.689. Ekki var fallist á að landbúnaðar-ráðherra ætti ekki aðild að málinu og að borið hefði að gefa ríkistollanefnd kost á að láta málið til sín taka. G hafði hins vegar gert mál sitt úr garði á þann hátt að mjög skorti á að viðhlítandi grein væri gerð í stefnu fyrir fjárkröfum. Í stefnu lýsti G saman málsástæðum og lagarökum en röksemdir í þeim búnungi greindi hann að í liði sem voru á þriðja tug talsins. Þessa lýsingu tengdi G ekki með viðhlítandi hætti við einstakar kröfur. Greinargerð G í stefnu um málsástæður og önnur atvik máls að öðru leyti var ekki í samræmi við e-lið 1. mgr. 80. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála. Kröfur G og röksemdir fyrir þeim voru settar fram á þann

hátt, að ósamræmis gætti í ýmsum atriðum. Málatilbúnaður G var þannig úr garði gerður að ekki var unnt að leggja efnisdóm á mál-ið. Þá hafði G lagt fram í málinu gífurlegan fjölda skjala, en af stefnu varð lítið ráðið um hvað sanna ætti með einstaka skjölum.

Málinu var því vísað sjálfkrafa frá héraðsdómi.	1103
Sjá Nauðungarsala.	1789
Sjá Opinber skipti.	1963
Sjá Dánarbússkipti.	3098

3. Frávísun frá héraðsdómi að hluta

A. Einkamál

Krafist var skaðabóta vegna þess að vél bifreiðar bræddi úr sér skömmu eftir að kaup voru gerð. Fjárhæð aðalkröfu var mun hærri en fjárhæð sem dómkvaddir matsmenn höfðu áætlað að viðgerðin myndi kosta og var henni vísað frá dómi með því að hún var algjörlega örökstudd. Sjá Lausafjárkaup.	841
A, ekkja R krafðist þess að viðurkenndur yrði með dómi eignarréttur dánarbús R að landspildu sem móðir R hafði afhent honum úr búi sínu og föður R 1942. G, þinglesinn eigandi jarðarinnar Á, er lá að umræddri landspildu tók til varna í málinu og mótmælti kröfum A en gerði varakröfu um önnur mörk landspildunnar. Krafa A var tekin til greina en varakröfu G var vísað frá héraðsdómi. Sjá Eignarréttur.	1819

B. Opinber mál

A og H voru sakfelldir fyrir brot gegn lögum nr. 5/1977 um opinberar fjársafnanir. Ríkissaksóknari krafðist upptöku ólöglegs ávinninga sem H og A höfðu haft af starfseminni og lagði fyrir Hæstarétt skýrslu rannsóknarlögreglu ríkisins um framhaldsrannsókn varðandi ætlaðan ólöglegan ávinning A og H. Við þá framhaldsrannsókn var ekki gætt ákvæðis 2. mgr. 43. gr. laga nr. 19/1991 um að gefa skuli verjanda kost á að fylgjast með framvindu rannsókna. Skýrslan varð því ekki lögð til grundvallar dómi og var upptökukrafan svo vanreifud að henni var vísað frá dómi. Sjá Opinber fjársöfnun.	2410
--	------

4. Frávísun frá Hæstarétti

A. Einkamál

M og K slitu hjúskap á árinu 1988. Þau áttu tvær dætur, S f. 1978 og L f. 1982. M fékk forsjá S og K forsjá L. Í apríl 1993 höfðaði K mál á	
---	--

hendur M og krafðist þess að fá einnig forsjá S. Er málið var dæmt í Hæstarétti var S orðin 16 ára og réði því sjálf dvalarstað sínum, sbr. 1. gr. löggræðislaða nr. 68/1984. Málinu var því vísað frá Hæstarétti þar sem málsaðilar höfðu ekki lengur lögvarða hagsmuni af því að úrlausn dómsins kæmi til endurskoðunar.	196
F krafðist riftunar á kaupsamningi um rekstur og allar eignir K og að K yrði dæmt til endurgreiðslu á þeim hluta kaupverðs sem þegar hafði verið greiddur, kr. 1.600.000. Er lögmönnum aðila hafði verið tilkynnt að munnlegur málflutningur fyrir Hæstarétti færi fram 26. janúar 1995 barst réttinum bréf frá lögmanni stefnda þar sem fram kom að bú stefnda hafði verið tekið til gjaldþrotaskipta 30. mars 1994 og að skiptum hefði lokið án þess að nokkuð greiddist upp í lýstar kröfur. Félagið hefði síðar verið afskráð. Ekki voru lagaskilyrði til að efnisdómur yrði kveðinn upp og var málinu vísað frá Hæstarétti.	240
Með dómi Hæstaréttar 15. október 1992 var felld úr gildi aðfarargerð sem fram hafði farið að kröfu P í tveimur fasteignum S í Reykjavík. Aðfarargerðin hafði farið fram á grundvelli áskorunarstefnu sem árituð hafði verið um aðfararhæfi og var niðurstaða dómsins á því byggð að aðfarargrundvöllur áskorunarstefnunnar hefði verið löngu niður fallinn er fjárnámsgerðin fór fram. Á fundi dómara Hæstaréttar 24. október 1994 var fallist á beiðni S um endurupptöku framangreinds máls, sbr. 1. mgr. 169. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála, sbr. 22. gr. laga nr. 38/1994. Er málið var aftur dæmt af Hæstarétti 23. mars 1995 voru málsaðilar sammála um að fasteignirnar sem voru andlag fjárnámsins væru ekki lengur eign S og að ekki væri unnt að framfylgja fjárnáminu með uppboðsgerð. S hafði því ekki lengur lögvarða hagsmuni af því að fá hnekk fjárnámi P. Var málinu vísað frá Hæstarétti.	802
Sjá Nauðungarvistun.	900
S kærði úrskurð héraðsdóms sem uppkveðinn var 16. febrúar 1995 um synjun á kröfu S um viðurkenningu veðréttar í bifreið og úthlutun sér til handa á andvirði hennar. Hinn 2. mars 1995 barst héraðsdómi símbréf lögmanns S með svohljóðandi yfirlýsingu: „Umbj. minn hefur ákveðið að kæra niðurstöðu héraðsdóms í ofangreindu máli, ef skilyrði reynast vera fyrir hendi. Nánari staðfesting síðar.“ Samkvæmt vottorði héraðsdómara barst skrifleg og rökstudd kæra S héraðsdómi 17. sama mánaðar, um leið og kærugjald var greitt. Kæran var dags. 2. mars 1995. Eins og atvikum var háttað var ekki	

unnt að líta svo á, að kærán hefði borist héraðsdómi áður en liðinn var frestur til að skjóta málinu til æðra dóms samkvæmt 44. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála, sbr. 179. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. Málinu var því vísað frá Hæstarétti.	921
Við þingfestingu á kröfu Gjaldheimtunnar í Reykjavík (G) um gjaldþrotaskipti á búi S hf. fyrir héraðsdómi var þess óskað af hálfu S hf. að meðferð kröfunnar yrði frestað. Gegn andmælum G varð héraðsdómari við því og frestaði meðferðinni. G kærði úrskurðinn til Hæstaréttar og krafðist þess að hann yrði felldur úr gildi. Er málið var dæmt af Hæstarétti var liðinn frestur sá er héraðsdómari hafði ákvarðað til málsmeðferðar á kröfu G. Málsaðilar áttu því ekki lengur réttarhagsmuni af því að fá úr deiluefni málsins skorið og var málinu vísað frá Hæstarétti.	1268
J kærði til Hæstaréttar úrskurð héraðsdóms um staðfestingu á fjárnámi í hluta fasteignar J. Samkvæmt hinum kærða úrskurði var heimilað fjárnám hjá J fyrir kröfu D að fjárhæð kr. 174.253 auk vaxta og kostnaðar. Voru því ekki uppfyllt skilyrði 1. mgr. 152. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála, sem beitt varð um málskot þetta, sbr. 4. mgr. 150. gr. sömu laga og 3. mgr. 95. gr. laga nr. 90/1989 um aðfö, sbr. og dóm Hæstaréttar frá 19. maí 1994 í málinu nr. 176/1994. Málinu var því vísað sjálfkrafa frá Hæstarétti.	1458
Þingsókn féll niður af hálfu annars af tveimur áfrýjendum og var málinu að því er hann varðaði vísað sjálfkrafa frá Hæstarétti.	1678
Sjá Gjaldþrotaskipti.	2001, 2002
Skipið N, þinglesin eign D var selt á nauðungaruppboði. S var hæstbjóðandi og var boð hans samþykkt. S hélt því fram að við skoðun bátsins eftir að S fékk umráð hans hefði komið í ljós að ýmislegt vantaði um borð, sem teldist til fylgifjár skips og krafðist dómsúrskurðar um að nánar tilgreint fylgifé yrði afhent sér með innsetningargerð. Héraðsdómur tók kröfu S til greina að hluta. D kærði úrskurðinn til Hæstaréttar. Lögð voru fyrir Hæstarétt endurrit úr gerðabók sýslumanns þar sem fram kom að S höfðu verið fengin umráð hluta þeirra muna sem héraðsdómur heimilaði að afhentir yrðu S með innsetningargerð. S krafðist frávísunar málsins frá Hæstarétti með vísan til þess að D hefði ekki lengur réttarhagsmuni af því að hinn kærði úrskurður kæmi til endurskoðunar þar sem gerðin hefði þegar farið fram. Með þessu lýsti S því yfir að hann leitaði ekki fullnustu réttinda sinna samkvæmt hinum kærða úrskurði frekar en orðið var. D hafði því ekki lengur réttarhags-	

muni af því að málið kæmi til endurskoðunar og var því vísað frá Hæstarétti.	2026
A leitaði í janúar 1995 til Lögmannafélags Íslands (LMFÍ) vegna ágreiningsefna út af störfum H hdl. fyrir S hf. Stjórn LMFÍ hafnaði erindi A í febrúar 1995. A leitaði aftur til stjórnar LMFÍ vegna málefna S hf. en málaleitun hans var hafnað í september 1995 þar sem stjórnin taldi utan valdsviðs síns að fjalla um þau. A sneri sér enn einu sinni til LMFÍ í október 1995 og óskaði m.a. álits á því hvort háttsemi H hdl. í störfum fyrir S hf. samrýmdist 1. gr. siðareglna LMFÍ. Stjórn LMFÍ hafnaði ósk A með vísan til álits stjórnarinnar frá september 1995. A kærði þessar tvær siðarnefndu ákvarðanir til Hæstaréttar. A gerði ekki kröfur á hendur H hdl., heldur leitaði hann álits á tilteknum atriðum tengdum störfum H hdl. vegna aðalfundar S hf. 1991 og fann að þeim. Þessi málatalibúnaður hans varð ekki studdur við 3. mgr. 8. gr. laga nr. 61/1942 um málflytjendur. Stjórn LMFÍ hafði ekki beitt H hdl. viðurlögum í tilefni af málaleitan A samkvæmt 3. mgr. 8. gr. laga nr. 61/1942 heldur vísað erindi A frá. Ákvæði 4. mgr. 8. gr. laga nr. 61/1942 bar að skýra svo að heimild í þeirri málsgrein til að kæra úrlausn máls samkvæmt 3. mgr. sömu greinar, væri einungis í höndum þess, er setti viðurlögum eftir því ákvæði laganna. Brast A því heimild til að kæra mál þetta og var því vísað frá Hæstarétti.	3017

B. Opinber mál

Áfrýjað var dómi í opinberu máli á hendur S. Hinn áfrýjaði dómur var birtur S 21. september 1994 en hann tók sér þá frest til ákvörðunar um áfrýjun dómsins. Með orðsendingu til Héraðsdóms Norðurlands eystra 21. október 1994 lýsti S þeirri ákvörðun sinni að áfrýja dómnum til Hæstaréttar. Var þá liðinn sá 4 vikna frestur til áfrýjunar frá birtingu dóms sem mælt var fyrir um í 2. mgr. 151. gr. laga nr. 19/1991 um meðferð opinberra mála, sbr. 11. gr. laga nr. 37/1994. Það gat ekki breytt þeirri niðurstöðu þótt S kynni að hafa fengið rangar leiðbeiningar um lok áfrýjunarfrests er héraðsdómur var birtur honum. Málinu var því vísað frá Hæstarétti.	551
M áfrýjaði til Hæstaréttar héraðsdómi í opinberu máli. Lögreglumaður birti B dóminn 3. desember 1994 og bókaði að hann tæki sér frest til ákvörðunar um áfrýjun. Verjandi ákærða ritaði ríkissaksóknara tvö bréf 2. febrúar 1995 þar sem hann lýsti yfir áfrýjun dómsins og krafðist þess jafnframt að lögmæt birting dómsins færi fram.	

Ákærði hélt því fram fram að hann hefði lýst því yfir við birtingarmann að hann ætlaði að áfrýja dóminum. Hefði lögreglumaður sá er birti ákærða dóminn ekki getið þess að ákærði þyrfti að gera frekari ráðstafanir til áfrýjunar. Birtingarvottorð það sem ákærði undirritaði var í stöðluðu formi. Í því kom ekki fram hve langur áfrýjunarfrestur var. Er ríkissaksóknara barst bréf verjanda ákærða var liðinn 4 vikna áfrýjunarfrestur samkvæmt 2. mgr. 151. gr. laga nr. 19/1991 um meðferð opinberra mála, sbr. 11. gr. laga nr. 37/1994. Þegar það var virt og það sem fram var komið um skipti ákærða og verjanda hans eftir að héraðsdómur var kveðinn upp var málinu vísað frá Hæstarétti að kröfu ríkissaksóknara. Það breytti ekki þeirri niðurstöðu að birtingarvottorðið bar ekki með sér að fullrar nákvæmni hefði verið gætt við birtingu dómsins. 987

Sjá Kæruheimild.	1113
Sjá Áfrýjunarheimild.	1619
Sjá Kærufrestur.	2869

5. Frávísunarkröfu hafnað

Sjá Áfrýjunarheimild.	88
Húsfélag krafðist þess að hlutafélagið F yrði dæmt til greiðslu á viðhaldskostnaði fjölbýlishúss í samræmi við eignarhlutdeild. F krafðist frávísunar málsins þar sem félagið væri ekki réttur aðili til að vera í fyrirsvari vegna meintrar greiðsluskyldu fjölbýlishússins. Málsókninni bæri að beina að öllum eigendum fjölbýlishússins en þeir ættu óskipta sakaraðild samkvæmt 46. gr. laga nr. 85/1936 um meðferð einkamála í héraði. Frávísunarkröfu F var hafnað og það ekki talið koma í veg fyrir að húsfélagið gæti sótt kröfur á hendur F einu eins og hér stóð á þótt ágreiningur kynni að vera milli húsfélagsins og annarra eigenda í húsinu um sömu atriði.	215
Sjá Félagsdómur.	700
Krafist var frávísunar kröfu um greiðslu samkvæmt sjálfskuldarábyrgð á fjármögnunarleigusamningi þar sem ágreining um verðmæti hins leigða ætti að bera undir Gerðardóm Verslunarráðs Íslands. Frávísunarkrafan kom fyrst fram við munnlegan málflutning í héraði. Skýrði lögmaður stefnda hana með því að sér hefði einungis verið afhent ljósrit af framhlið greinds samnings og hefði lögmaðurinn fyrst komist að því daginn fyrir munnlegan málflutning í héraði að bakhlið samningsins vantaði. Á hana voru prentaðir almennir samningsskilmálar, meðal annars um gerðardóm. Á framhlið samn-	

ingsins var sérstaklega vísað til almennra samningsskilmála sem prentaðir voru á bakhlið hans. Lögmanni áfrýjanda mátti meðal annars af þessum ástæðum vera ljóst frá upphafi að efni hins skriflega samnings var ekki aðeins á annarri hlið hans. Með vísan til þess og 2. gr. laga nr. 53/1989 um samningsbundna gerðardóma var frávísunarkrafan of seint fram komin.

850

E kærði til Hæstaréttar úrskurð héraðsdóms þar sem synjað var kröfu E um að hjólaskófla yrði tekin úr vörslum H. E var með úrskurðinum gert að greiða H málskostnað að fjárhæð kr. 300.000 auk virðisaukaskatts. Fyrir Hæstarétti gerði E þá kröfu eina að málskostnaður yrði látinn niður falla. H krafðist þess aðallega að málinu yrði vísað frá Hæstarétti þar sem kæruheimild væri ekki fyrir hendi en til vara að úrskurðurinn yrði staðfestur. Kæra E var reist á almennri kæruheimild í lögum nr. 90/1989 um aðför og náði því til úrskurðarins í heild sinni, þótt krafa hans fyrir Hæstarétti beindist eingöngu að því að fá málskostnaðarákvæði hans breytt. Ákvæði giliðar 1. mgr. 143. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála áttu ekki við í máli þessu. Hagsmunir þeir sem mál þetta var rekið um í héraði voru þess eðlis að skilyrði 1. mgr. 152. gr. laga nr. 91/1991 sem beitt varð um málskot þetta töldust vera uppfyllt, sbr. einnig 4. mgr. 150. gr. sömu laga og 3. mgr. 95. gr. laga nr. 90/1989. Frávísunarkröfu H var því hafnað og hinn kærði úrskurður staðfestur.

902

T krafðist þess að L yrði dæmdur til greiðslu skuldar samkvæmt dómi bæjarþings Kópavogs 16. mars 1989 í málinu: T gegn H, V og E. L krafðist frávísunar málsins þar sem kröfugerð T varðaði sakarefni sem þegar hefði sætt bindandi dómsúrlausn. Jafnframt væri kröfugerðin óljós þar sem krafan hljóðaði um greiðslu á tiltekinni skuld sem búið hefði verið að dæma aðra aðila til að greiða. Dæmt að þessi kröfugerðarháttur væri óviðeigandi þar sem L var ekki aðili ofangreinds máls sem dæmt var á bæjarþingi Kópavogs, sbr. 1. mgr. 195. gr. og 2. mgr. 196. gr. laga nr. 85/1936 um meðferð einkamála í héraði og 1. mgr. 116. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála. Þótt reifun málsins væri ekki hnökralaus var hún nægilega skýr til að dómur yrði lagður á hana. Frávísunarkröfu L var hrundið.

1760

K krafðist skaðabóta vegna meintra mistaka uppboðshaldara við úthlutun uppboðsandvirðis. Af hálfu íslenska ríkisins var þess krafist að málinu yrði vísað frá héraðsdómi og frávísunarkrafan byggð á því að kröfur reistar á saknæmri og ólögmati háttsemi uppboðshaldara væri ekki unnt að gera með sérstakri málsókn fyrir héraðsdómi

gegn uppboðshaldara, embætti hans eða íslenska ríkinu, sbr. 2. mgr. 34. gr. laga nr. 85/1936 um meðferð einkamála í héraði en þau lög giltu þegar atvik máls þessa gerðust, sbr. nú 8. gr. a laga nr. 92/1989 um aðskilnað dómsvalds og umboðsvalds í héraði, sbr. 13. tl. 161. gr. laga nr. 91/1991, sbr. 38. gr. laga nr. 38/1994. Í úrskurði héraðsdómara þar sem frávísunarkröfu íslenska ríkisins var hafnað var hins vegar getið annarra raka, sem K studdi kröfur sínar við. Vegna þeirra röksemda varð kröfugerð K ekki talin með þeim annmörkum, að næg efni væru til að vísa málinu frá héraðsdómi. Úrskurður héraðsdóms var því staðfestur. 2678

6. Frávísunarúrskurður felldur úr gildi

G krafðist þess að J yrði dæmdur til að greiða sér skaðabætur og gerði einnig viðurkenningarkröfu. Héraðsdómur vísaði málinu frá dómi og reisti frávísunina á því að að með dómi héraðsdóms frá 24. janúar 1994 hefði þegar verið fjallað efnislega um þann ágreining sem uppi var í máli þessu og væri sá dómur bindandi um ágreining aðila. Um var að ræða víxilmál sem höfðað var samkvæmt XVII. kafla laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála og var hér um að ræða mál til endurkröfu á þeirri fjárhæð sem G hafði verið dæmdur til að greiða J í því máli. Þrátt fyrir að héraðsdómari hefði andstætt ákvæðum XVII. kafla laga nr. 91/1991 byggt úrlausn sína að nokkru á atvikum að baki víxilkröfu J og m.a. dæmt G til greiðslu lægri fjárhæðar en víxlinum nam, var fallist á það með G að honum hefði ekki gefist færi á að fá leyst úr öllum málsástæðum sem að þessum atvikum lutu, m.a. taldi hann eftir að yfirheyra vitni. Var því talið að ekki hefði verið leyst úr því sakarefni sem mál þetta var höfðað um og var frávísunarúrskurður héraðsdóms felldur úr gildi. 228

Sjá Samlagsaðild. 1785

Protabú K krafðist þess að J yrði dæmd til greiðslu skuldar en J hafði starfað hjá K og haft þar sérstakan viðskiptareikning. Protabú K höfðaði mál á hendur J vegna sama sakarefnis árið 1994. Því máli var vísað frá dómi og talið að ekki væri unnt að komast að niðurstöðu um skuldastöðu J nema fram færi gagnger endurskoðun á bókhaldi K. Eftir uppsögu fyrri dómsins fékk protabú K löggiltan endurskoðanda til að kanna ársreikninga, milliuppgjör og bókhaldsgögn K til að finna út skuldastöðu J. Héraðsdómari vísaði málinu aftur frá vegna vanreifunar. Hæstiréttur felldi frávísunar-

úrskurð héraðsdómara úr gildi með vísan til þess að þegar litið væri til þeirra gagna sem aflað hafði verið til að bæta úr fyrri annmörkum á málatilbúnaði yrði ekki fullyrt að málið væri nú í því horfi að ástæða væri til að vísa því frá vegna vanreifunar.	1859
H, skipverja á fiskiskipinu A var sagt upp störfum á árinu 1993 og krafðist hann ógreiddra launa í uppsagnarfresti. H stefndi O einum f.h. útgerðar A í málinu. Gögn málsins sýndu að fiskiskipið A var á árinu 1993 í eigu O og sona hans, K og I en af þeim varð ekki ráðið hver gerði skipið út. Héraðsdómari vísaði málinu frá og taldi að stefna hefði þurft öllum eigendum skipsins. Af hálfu O var ekki véfengt að hann hefði verið aðili ráðningarsamninga sem gerðir voru við H um skiprúm. Ekki var fallist á að O bæri í skilningi 18. gr. laga nr. 91/1991 óskipta skyldu með K og I um kröfu H til launa eða aflahlutar. Skipti þá ekki máli hvort allir eigendur skipsins áttu aðild að skiprúmssamningi þeim sem H reisti kröfur sínar á. Var H heimilt að beina kröfum sínum að O einum. Frávísunarúrskurður héraðsdóms var því felldur úr gildi.	1994
Sjá Dómstólar.	2012
H höfðaði mál gegn W, sem áttuð var frá Filippseyjum og krafðist ógildingar á kaupmála milli málsaðilanna. W var farin af landi brott en stefna í málinu var birt fyrir S á lögheimili W í Reykjavík. Héraðsdómari vísaði málinu frá dómi og taldi þetta ekki nægilega stefnubirtingu. Hæstiréttur felldi frávísunarúrskurð héraðsdóms úr gildi með vísan til þess að samkvæmt a-lið 3. mgr. 85. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála væri birting stefnu lögmæt, ef birt væri á skráðu lögheimili stefnda. Sá annmarki á birtingarvottorði að geta ekki um tengsl W og þess sem birt var fyrir, nægði ekki einn sér til frávísunar.	2031
Sjá Dómkröfur.	2038
B hf. gaf út sex samhljóða skuldabréf til G hf. hvert að fjárhæð kr. 500.000, tryggð með þriðja veðrétti í fasteign. Fjögur af þessum bréfum framseldi G hf. til Í hf. Hin veðsetta eign sem stóð til tryggingar greiðslu samkvæmt bréfunum, var seld nauðungarsölu. Kaupandi var Í hf. með boði að fjárhæð kr. 5.500.000 og gengu kr. 2.263.044 til greiðslu upp í kröfu samkvæmt bréfum þessum af nauðungarsöluandvirðinu. Í hf. krafði E hf. um greiðslu eftirstöðva skuldabréfanna og byggði það á því að E hf. hefði yfirtekið skuldina með kaupsamningi um hina veðsettu fasteign. Í hf. höfðaði málið sem skuldabréfamál samkvæmt XVII. kafla laga nr. 91/1991	

um meðferð einkamála en málsaðilar deildu um, hvort málið sætti slíkri meðferð. Það álitaefni eitt sér gat ekki varðað frávísun málsins, heldur einvörðungu hvort frekari vörnum yrði komið að, en leiddi af ákvæðum 118. gr. laga nr. 91/1991. Þá þótti málshöfðun Í hf. ekki að öðru leyti háð slíkum annmörkum, að varðað gæti frávísun málsins. Frávísunarúrskurður héraðsdómara var felldur úr gildi. ... 2636

7. Frávísunarúrskurður felldur úr gildi að hluta

Protabú R höfðaði mál gegn M, H, B og O og krafðist riftunar á greiðslum R til þeirra og að þau yrðu dæmd til endurgreiðslu. Héraðsdómur vísaði málinu frá á þeirri forsendu, að málshöfðunarfestur samkvæmt 1. mgr. 48. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. hefði verið liðinn þegar protabú R höfðaði málið. Hæstiréttur féllst á að málshöfðunarfestur samkvæmt greindu ákvæði hefði verið liðinn þegar málið var höfðað gegn M, H og B en felldi úr gildi frávísun málsins að því er varðaði O og taldi málið höfðað í tæka tíð gegn O. Í greinargerð til Hæstaréttar færði protabú R þau rök fyrir kröfu sinni, að í héraðsdómsstefnu hefði hann ekki eingöngu reist kröfur á hendur M og B á riftunarreglum laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl., heldur sjálfstætt á því að þeir hefðu sem forráðamenn hins gjaldþrota félags með saknæmri og ólögmætri háttsemi valdið protabúi R tjóni, sem nam fjárkröfu hans í málinu. Um réttarheimildir vísaði protabú R m.a. til almennu skaðabótareglunnar svo og tiltekinna ákvæða almennra hegningarlaga nr. 19/1940 og laga nr. 32/1978 um hlutafélög. Eins og protabú R hagaði framangreindum málatalilbúnaði sínum í héraðsdómsstefnu, var ekki fallist á að hann hefði þar með viðhlítandi hætti reist kröfur sínar á öðru en riftunarreglum gjaldþrotaskiptalaga. Gátu tilvísanir protabúsins í réttarheimildir um önnur efni þar engu breytt. Hinn kærði úrskurður var því staðfestur að öðru leyti. 2522

8. Frávísunarúrskurður staðfestur

A. Einkamál

H pípulagningamaður innti af hendi pípulagningarstörf við endurnýjun baðherbergis fyrir R og gaf R kvittun fyrir greiðslu að fjárhæð kr. 20.000 „upp í pípulagingarviðg. á baðherbergi, 1500 kr. á klst.“ G krafði R um greiðslu eftirstöðvanna samkvæmt reikningi að fjárhæð kr. 63.668 með virðisaukaskatti og var hann byggður á uppmælingu. G kvaðst hafa fengið reikninginn framseldan og var ekki

fallist á að um aðildarskort væri að ræða þar sem H bar fyrir réttinum að G væri eigandi reikningsins. Ekki var loku fyrir það skotið að H hefði átt heimtingu á frekari greiðslu fyrir störf sín í þágu R en þær kr. 20.000 sem hann hafði viðurkennt að hafa mótttekið. Hins vegar sinnti hann ekki tilmælum R um að gera grein fyrir þeim tímum er hann vann fyrir hana og að gera henni reikning á grundvelli tímafjöldans. Ekki var talið fært að taka afstöðu til réttmætis kröfu G. Frávísunarúrskurður héraðsdóms var því staðfestur.	3
R krafðist þess að viðurkennt yrði með dómi að allur veiðiréttur í Staðará fylgdi prestssetursjörðinni Staðastað og að ábúanda á jörðinni T í Staðarsveit væri óheimilt að nýta veiði í ánni. R sat á jörðinni sem ábúandi en stóð að málsókn þessari í eigin nafni. Þótt ákvæði 2. gr. laga nr. 137/1993 um prestssetur leiddi til skorts á heimild R varðaði það ekki frávísun málsins enda veldur aðildarskortur sýknu, sbr. 2. mgr. 16. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála. Prestssetrasjóði var stefnt í málinu til að þola dóm en ekki til réttargæslu. Málsókn R fól það í sér að hann krafðist þess að Prestssetrasjóði yrði með öðrum gert að þola dóm um rýmkun á þeim réttindum sem tilheyrðu jörðinni Staðastað en hún var eign þess sama aðila. Var málsókn þessi andstæð meginreglum réttarfars. Af þessari ástæðu svo og vegna óskýrleika um þá stöðu sem R hafði ætlað Prestssetrasjóði í málinu var frávísunarúrskurður héraðsdóms staðfestur.	53
S krafðist þess að G yrði dæmdur til greiðslu skuldar samkvæmt tveimur víxlum útgefnum af S hf., samþykktum af G og ábeztum af S. Víxlarnir voru báðir innleystir með kr. 194.601 og kr. 135.610. S hafði ekki lögformlega heimild til víxlanna þar sem S hf. hafði ekki framselt víxlana eftir að þeir voru innleystir. S hafði ekki sýnt fram á að líkur væru fyrir því að hann gæti sannað framsal með skýrslum fyrir dómi. S vísaði um eignarheimild sína til kvittunar en samkvæmt henni keypti S þrjá víxla af S hf. fyrir kr. 454.601 og var þar athugasemd um að þetta „færisk á Reikn. S.“ Dómskjal þetta var einnig með gögnum máls í dómi Hæstaréttar 30. september 1993 sem taldi það ekki vera fullnægjandi sönnun fyrir framsali víxlanna. Ekki varð séð hvernig viðskiptayfirlit sem S lagði fram í þessu máli studdi framangreint skjal. S hafði því ekki bætt úr þeim annmörkum á málinu sem Hæstiréttur fann 30. september 1993, né sýnt fram á heimild sína til víxlanna að víxilrétti og var málinu vísað frá dómi að kröfu G.	59
Héraðsdómsstefna á hendur varnaraðila W í hjónaskilnaðarmáli var birt	

fyrir S þar sem hún var stödd á heimili sóknaraðila, H en þar átti varnaraðili jafnframt lögheimili. Sóknaraðili H lagði fyrir Hæstarétt yfirlýsingu S um það, hvern hátt hún hefði haft á að koma til varnaraðila afriti stefnunnar. Jafnframt lýsti sóknaraðili H því hvernig hann hefði aðstoðað hana við það að koma stefnunni til W. Þar kom fram að sóknaraðili hafði tekið að sér að póstleggja afrit stefnunnar til varnaraðila á póstfang í Tælandi. Ekki var talið að stefna í málinu hefði verið birt svo viðhlítandi væri. Héraðsdómari vísaði málinu frá dómi og var frávísunarúrskurðurinn staðfestur af Hæstarétti.

966

Húsfélagið A krafðist þess að J yrði dæmdur til greiðslu skuldar. Samkvæmt málavaxtalýsingu í stefnu virtist A krefja um greiðslu vegna utanhússviðgerðar samkvæmt 11. gr., sbr. 13. gr. laga nr. 59/1976 um fjölbýlishús, lokafrágang vegna byggingar hússins á veggsvölum og föst húsgjöld í hússjóð, sbr. 10. gr. reglugerðar nr. 280/1976, sbr. 15. gr. laga nr. 59/1976. Samkvæmt málsástæðum í stefnu virtist krafan einungis vera vegna fastra gjalda í hússjóð. Engar upplýsingar lágu fyrir í málinu, um hver fjárhæð mánaðarlegra húsgjalda var. Eignarhlutfall hafði einnig verið á reiki, þótt nú væri gerð krafa um greiðslu samkvæmt 7,07% eignarhlutfalli. Ekki varð dæmt um það hver skuldastaða J við hússjóð var, nema þær upplýsingar lægju fyrir. Önnur gögn málsins báru með sér að einungis væri krafid um gjöld vegna utanhússviðgerða og lokafrágangs veggsvala sem ekki féllu undir viðhaldskostnað. Samkvæmt yfirliti yfir utanhússframkvæmdir og hlutdeild J í þeim hafði húsfélagið samþykkt skuldajöfnuð við J sem þó var ekki færður á yfirlitið og svo virtist sem ekki hefði verið tekið tillit til þeirrar fjárhæðar í kröfugerð A. Málið var því svo vanreifað af hálfu A að því var vísað frá héraðsdómi ex officio.

1466

Protabúi S krafðist þess að rift yrði með dómi afsali S til J á sumarbústað ásamt leigulóðarréttindum í landi Beigalda, Borgarhreppi og að J yrði dæmdur til að greiða búinu kr. 450.000. Samkvæmt gögnum málsins lauk kröfúlýsingarfresti í protabúi S 7. desember 1992. Mál þetta var til riftunar á ráðstöfun protamannsins sem forráðamönn- um búins var kunnugt um allt frá því í apríl 1992 og var höfðað með héraðsdómsstefnu 10. júní 1993. Var þá liðinn 6 mánaða frestur til málshöfðunar samkvæmt 68. gr. gjaldprotalaga nr. 6/1978, sem byrjaði eins og atvikum var hér háttað, við lok kröfúlýsingarfrests. Frávísunarúrskurður héraðsdóms var því staðfestur.

1620

Í sf. krafðist þess að J yrði dæmdur til greiðslu skuldar og að staðfest

yrði kyrrsetning sem fram hafði farið í eignum J. J hafði verið starfsmaður Í sf. og var sonur þáverandi sameiganda félagsins. J hafði verið vikið úr starfi vegna ætlaðs fjárdráttar. Var stefnukrafan reist á því að um væri að ræða bætur fyrir það tjón sem Í sf. hefði orðið fyrir „af refsiverðri háttsemi J“. Ekki var ljóst hvert tjón Í sf. var af ætluðum misgjörðum J. Framburður aðila og vitna fyrir dómi varð ekki til að skýra það frekar. Þó að gengið yrði út frá því að staðhæfingar Í sf. um bótaskyldar athafnir J væru sannar töldu sérfróðir meðdómsmenn að ekki yrði komist að niðurstöðu um bótafjárhæð á grundvelli þeirra gagna sem lágu fyrir í málinu. Augljóst var að slíkra gagna yrði ekki aflað nema með tímafrekri könnun á bókhaldsgögnum. Frávísunarúrskurður héraðsdóms var staðfestur. 1851

Sjá Skjöl. 1936

Sjá Kröfugerð. 1940

Sjá Dómstólar. 2023

Protabú R höfðaði mál gegn M, H og B og krafðist riftunar á greiðslum R til þeirra og að þau yrðu dæmd til endurgreiðslu. Héraðsdómari vísaði málinu frá á þeirri forsendu, að málshöfðunarfrestur samkvæmt 1. mgr. 48. gr. laga nr. 21/1991 hefði verið liðinn þegar protabú R höfðaði málið og féllst Hæstiréttur á það. Í greinargerð til Hæstaréttar færði protabú R þau rök fyrir kröfu sinni, að í héraðsdómsstefnu hefði protabúið ekki eingöngu reist kröfur á hendur M og B á riftunarreglum laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl., heldur einnig sjálfstætt á því, að þeir hefðu sem forráðamenn hins gjaldþrota félags með saknæmri og ólögmætri háttsemi valdið protabúi R tjóni, sem nam fjárkröfu protabúsins í málinu. Um réttarheimildir vísaði protabú R m.a. til almennu skaðabótareglunnar svo og tiltekinna ákvæða almennra hegningarlaga nr. 19/1940 og laga nr. 32/1978 um hlutafélög. Eins og protabú R hagaði framangreindum málatilbúnaði sínum í héraðsdómsstefnu, var ekki fallist á, að hann hefði þar með viðhlítandi hætti reist kröfur sínar á öðru en riftunarreglum gjaldþrotalaga. Gátu tilvísanir protabúsins í réttarheimildir um önnur efni þar engu breytt. Hinn kærði úrskurður var því staðfestur. 2517, 2530

L krafðist þess, að G yrði dæmdur til greiðslu skuldar að fjárhæð kr. 217.405 auk dráttarvaxta og kostnaðar en umstefnda skuld kvað L vera eftirstöðvar skuldabréfs sem nánar var lýst í stefnu. G krafðist frávísunar málsins með vísan til þess að lýsing heimildarskjals í

stefnu fengi ekki samrýmst framlögðu heimildarskjali. Samkvæmt stefnu studdi L kröfur sínar í málinu við skuldabréf, útgefið af G til L. Bréf það sem L lagði fram í málinu og reisti kröfur sínar á, var hins vegar gefið út af G til I, sem síðan framseldi skuldabréfið til L. Með hliðsjón af þessu, svo og með tilliti til þess að um viðskiptabréf var að ræða, og þess að málið var höfðað samkvæmt 17. kafla laga nr. 91/1991, var talið að slíkt misræmi væri milli málatilbúnaðar L í stefnu og þess skjals sem hann hafði lagt fram í málinu og byggði kröfur sínar á, að ekki væri ljóst að um sama skjal væri að ræða. Málinu var því vísað frá héraðsdómi að kröfu G og frávísunarúrskurðurinn staðfestur í Hæstarétti. 3194

B. Opinber mál

Héraðsdómari vísaði opinberu máli á hendur A og J frá dómi með þeim rökum að ríkissaksóknari hefði áður tekið ákvörðun um niðurfellingu saksóknar í málinu samkvæmt 112. gr. og 113. gr. laga nr. 19/1991 um meðferð opinberra mála. Frá ákvörðun um að falla frá saksókn var ríkissaksóknara ekki unnt að hverfa án þess að fram kæmu ný sakargögn, sbr. lögjöfnun frá 3. mgr. 76. gr. laga nr. 19/1991. Óumdeilt var að engin slík gögn höfðu borist í málinu. Brast því lagaheimild til að afturkalla ákvörðunina að því leyti sem stoð fyrir henni var sótt til 112. gr. laga nr. 19/1991. Í 113. gr. laganna var ríkissaksóknara veitt heimild til að falla frá saksókn, ef sérstaklega stóð á og hann taldi að almannahagsmunir krefðust ekki málshöfðunar. Í 2. mgr. 26. gr. laganna var ráðgert að unnt væri að hnekkja slíkri ákvörðun ríkissaksóknara með því að dómsmálaráðherra leitadi ákvörðunar forseta Íslands um ógildingu hennar. 2. mgr. 26. gr. girti ekki fyrir að ríkissaksóknari gæti tekið slíka ákvörðun með stoð í VI. kafla stjórnssýslulaga nr. 37/1993. Í málinu hafði því ekki verið borið við að ríkissaksóknara hefði verið heimilt að afturkalla ákvörðun sína að því leyti sem hún var studd við 113. gr. laga nr. 19/1991, með stoð í 25. gr. stjórnssýslulaga nr. 37/1993. Skorti heimild til afturköllunarinnar. Frávísunarúrskurður héraðsdóms var því staðfestur. 791

Frelssivpting

Sjá Kynferðisbrot. 2351

Frestun

Sjá Ómerking. 3132

Frestur

Sjá Frávísun frá Hæstarétti.	1268
Samþykki uppboðshaldara barst hæstbjóðanda á síðasta degi 10 vikna samþykkisfrests og var uppboðshaldara rétt að líta svo á að það væri komið í tæka tíð. Sjá Vanefndauppboð.	1563
Með dómi Hæstaréttar 7. júní 1995 var dómur Héraðsdóms Reykjavíkur ómerktur og „öll meðferð málsins fyrir Héraðsdómi Reykjavíkur“ og málinu vísað heim í hérað til nýrrar meðferðar og dómsálagningar. Sú niðurstaða var byggð á því að dómarafulltrúi hafði kveðið upp héraðsdóminn. Í þinghaldi, eftir að mál þetta hafði verið tekið fyrir að nýju, var þess krafist af hálfu stefnda, að miðað yrði við, að ný meðferð málsins hæfist eftir þingfestingu, svo að stefna og sóknarskjöl lægju frammi, en stefnda yrði veittur frestur til að leggja fram greinargerð og önnur skrifleg sönnunargögn. Héraðsdómari féllst á kröfu stefnda og veitti honum frest með úrskurði sem kærður var til Hæstaréttar. Með hliðsjón af 4. mgr. 6. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála, sbr. og dóm Hæstaréttar 3. júlí 1995 var hinn kærði úrskurður felldur úr gildi og kröfu stefnda um frest til framlagningar greinargerðar hafnað.	2548

Fullvirðisréttur

A hafði verið eigandi jarðarinnar K. Með samningum 28. febrúar og 30. maí 1988 leigði A Framleiðsluráði landbúnaðarins (F) fullvirðisrétt sinn. Samningurinn var gerður með vitund og samþykki L, sem hafði keypt jörðina af A 1. júlí 1986. Greiðslur áttu að fara fram á 6 árum og fékk A fyrstu fjórar greiðslurnar en sú fimmta sem greiddast átti 1. ágúst 1992 fékkst ekki greidd. A krafðist þess að F yrði dæmt til að greiða sér umsamda leigugreiðslu. F taldi að með samningi við nýja eigendur jarðarinnar í ágúst 1991 hefði ríkissjóður keypt fullvirðisrétt þann, sem áður var bundinn í leigusamningnum. Hefði réttur A til greiðslu leigugjalds fyrir hann með því fallið niður. Af efni fyrrgreinds samnings málsaðilanna gat F ekki dulist að við gerð hans var A ekki eigandi jarðarinnar K heldur réði hún yfir fullvirðisrétti jarðarinnar samkvæmt samkomulagi við þinglýstan eiganda hennar. F hafði tekið að sér með samningi málsaðilanna að greiða A tiltekna fjárhæð árlega að endurgjaldi fyrir það sem hún lét af hendi. Var þar hvergi gerður fyrirvari um að breytingar á eignarhaldi eða ábúð á jörðinni gætu raskað rétti A

eða að fullvirðisrétti kynni að vera ráðstafað á annan veg á samningstímanum þannig að áhrif hefði á réttarsamband aðilanna. Þá hefði lögum ekki verið breytt eftir gerð samningsins svo máli skipti um skyldur A eftir honum. Kröfur A voru því teknar til greina. ... 3222

Fyrirsvar

G krafðist þess að felldur yrði úr gildi úrskurður ríkistollanefndar 28. maí 1993 sem staðfesti endurákvörðun ríkistollstjóra á aðflutningsgjöldum af 92 sendingum af frönskum kartöflum og stefndi landbúnaðarráðherra og fjármálaráðherra f.h. ríkissjóðs. Ekki var fallist á það með héraðsdómara að landbúnaðarráðherra ætti ekki aðild að málinu eða að borið hefði að gefa ríkistollanefnd kost á að láta málið til sín taka en héraðsdómari vísaði málinu frá dómi af þessum ástæðum. 1103

Fyrning

Samningsbundin bóta- og févítiskrafa fyrntist á fjórum árum eins og aðalkrafan um leyfisgjald, sbr. 1. tl. 3. gr. fyrningarlaga nr. 14/1905. L hafði viðurkennt kröfuna á tvímælaausan hátt í bréfi til E innan 4 ára frá málshöfðun. Krafan var því ófyrnd. Sjá Févíti. 462

Sjá Fjárnám felld úr gildi. 911

Sjá Endurgjaldskrafa. 934

Rannsóknardeild ríkisskattstjóra athugaði söluskattsskil H vegna verksamnings sem H gerði við L og úrskurðaði ríkisskattstjóri að H bæri að greiða viðbótarsölugjald og álag fyrir árin 1979–1982. Lögtak var gert fyrir skuldinni 20. febrúar 1985 en með dómi Hæstaréttar 9. desember 1986 var lögtaksgerðin felld úr gildi. Lögtaksgerðir hófust aftur 7. febrúar 1987 en ákveðið var að fella það lögtaksmál niður og höfða mál til innheimtu skattskuldarinnar. Ríkissjóður (R) krafðist þess að H yrði dæmt til að greiða söluskattskuldina. Fyrningarfrestur kröfunnar byrjaði síðast að líða við lögtaksgerðina 20. febrúar 1985 og var hann 4 ár. R hélt því fram að samkomulag hefði verið gert með aðilum í desember 1988 um að fresta máli þessu þar til annað sams konar mál hefði verið til lykta leitt. Um þetta voru engin gögn í málinu. Lögtaksgerðum í desember 1986 og janúar 1987 var hvorki haldið áfram með hæfilegum hraða né gekk R tryggilega frá samkomulagi um frest. Fyrningarfrestur hafði því ekki verið rofinn með lögsókn í skilningi 11.

og 12. gr. fyrningarlaga nr. 14/1905, og var hann liðinn er mál þetta var höfðað 22. desember 1989, sbr. 3. tl. 3. gr. sömu laga.	1220
P krafðist þess að S yrði dæmdur til að greiða sér skuld að fjárhæð kr. 800.000. Í málinu lá fyrir skrifleg viðurkenning S frá 17. mars 1988 þess efnis, að hann hefði þá tekið við vaxtalausú láni frá P til 4 mánaða og bar skjalið einnig áritun P um afhendingu lánsins. S krafðist sýknu og byggði vörn sína á því, að krafa P um endurgreiðslu væri fyrnd samkvæmt 1. tl. 3. gr. laga nr. 14/1905 um fyrning skulda og annarra kröfuréttinda. Umrætt skjal gaf til kynna að krafan væri risin af veitingu peningaláns og að skjalið sjálft væri gefið út til staðfestingar samningi um það lán. Þegar af þeirri ástæðu var lítið svo á að krafan sætti 10 ára fyrningarfresti, á grundvelli 2. tl. 4. gr. laga nr. 14/1905. Krafan var því ófyrnd og var krafa P um greiðslu lánsins því tekin til greina.	2190
Ekki var fallist á að krafa á hendur váttryggingafélagi um bætur vegna umferðarslyss væri fyrnd samkvæmt 78. gr. þágildandi umferðarlaga nr. 40/1968. Sjá Bifreiðar.	2288
Verktaki P krafði verkkaupa P um greiðslu samkvæmt reikningi fyrir unnið verk. P krafðist skaðabóta vegna meintra galla á verkinu. Kröfur P voru allar runnar af sömu rót og reikningskröfur P og stóðaði P því ekki að bera fyrir sig fyrningu á kröfum P að því leyti sem þær voru hafðar uppi til skuldajafnaðar, sbr. 2. mgr. 1. gr. laga nr. 14/1905 um fyrning skulda og annarra kröfuréttinda. Sjá Verksamningar.	2641
Sjá Húsaleiga.	2824
Fyrning bótakröfu vegna meintra galla á fasteign var rofin með stefnubirtingu 20. maí 1992 með því að byggingameistari hússins hélt áfram tilraunum til viðgerða og endurbóta á húsínu fram á haust 1989. Sjá Fasteignakaup.	3153

Gagnaöflun

Sjá Ómerking.	2883
--------------------	------

Galli

Sjá Fasteignakaup, Lausafjárkaup, Leigusamningar, Verksamningar

Gerðardómur

Sjá Frávísunarkröfu hafnað.	850
----------------------------------	-----

M fór þess á leit við héraðsdóm að hann skipaði gerðarmann af hálfu stjórnar Eftirlaunasjóðs F.Í.A. til að fjalla um tiltekinn ágreining M við stjórnina. Beiðni þessa reisti M á 2. mgr. 4. gr. laga nr. 53/1989 um samningsbundna gerðardóma og 22. gr. reglugerðar fyrir Eftirlaunasjóð F.Í.A. en stjórnin hafði hafnað beiðni M um skipun gerðarmanns. Í máli þessu var hvorki deilt um túlkun á ákvæðum reglugerðar fyrir Eftirlaunasjóð F.Í.A. né hvort lífeyrisgreiðslur til M úr sjóðnum væru í samræmi við gildandi reglur. Kröfur M beindust að því að gerðardómur dæmdi um ástæður sem leiða ættu til þess, að víkja bæri til hliðar ákvæðum gildandi reglugerðar gagnvart M og að eftirlaunaréttur hans skyldi í þess stað fara eftir 20. gr. eldri reglugerðar. Þá hafði M ekki véfengt að formlega hefði verið staðið rétt að samþykkt um skerðingu lífeyris samkvæmt yngri reglugerðinni. Ekki var fallist á að efni 22. gr. reglugerðar fyrir Eftirlaunasjóð F.Í.A. yrði túlkað svo rúmt, að úrlausn krafna M teldist falla undir valdsvið gerðardóms þess sem þar greindi. Kröfum M var hafnað.	2034
---	------

Gjafsókn, gjafvörn

S krafðist afhendingar sjúkraskráa sem um hann höfðu verið færðar 1976–1986 og hafði gjafsókn í héraði og fyrir Hæstarétti. Sjá Sjúkraskrá.	167
I krafðist skaðabóta fyrir varanlega örorku og hafði gjafsókn í héraði. Sjá Skaðabætur.	198
B sem höfðaði mál í héraði til heimtu bóta vegna meintra skemmda á leiguhúsnaði hafði gjafvörn fyrir Hæstarétti. Sjá Leigusamningar.	233
H sem höfðaði mál til greiðslu bóta vegna vinnuslyss hafði gjafsókn fyrir Hæstarétti. Sjá Ómerking.	312
Hjóni G og V deildu um forsjá dóttur sinnar A og var mannum M veitt gjafsókn í héraði og konunni V gjafvörn í héraði og fyrir Hæstarétti. Sjá Forsjá.	470
H krafðist bóta fyrir ölogmæta handtöku og hafði lögbundna gjafsókn í héraði og fyrir Hæstarétti. Sjá Ómerking.	501
Á krafðist bóta fyrir varanlega örorku er hann hlaut í vinnuslysi og var veitt gjafsókn fyrir Hæstarétti. Sjá Skaðabætur.	525
K krafðist dómkvaðningar yfirmatsmanna í forsjármáli og hafði gjafsókn í héraði sem einnig tók til kærumeðferðar málsins fyrir Hæstarétti. Sjá Dómarar.	692
B sem höfðaði mál til heimtu bóta fyrir missi framfæranda samkvæmt	

92. gr. umferðarlaga nr. 50/1987 hafði gjafsókn og gjafvörn í héraði og fyrir Hæstarétti. Sjá Vátrygging.	856
M og K deildu um forsjá dóttur sinnar B og krafðist K dómkvaðningar yfirmatsmanna. Málinu var skotið til Hæstaréttar. K hafði gjafsókn í héraði sem tók til reksturs kærumálsins fyrir Hæstarétti. Sjá Dómkvaðning matsmanna.	970
R krafðist bóta fyrir varanlega örorku vegna meintra mistaka lækna við aðgerð á sjúkrahúsi og hafði gjafsókn í héraði og fyrir Hæstarétti. Sjá Skaðabætur.	989
M og K deildu um forsjá tveggja sona þeirra við sambúðarslit og var K veitt gjafvörn í héraði og fyrir Hæstarétti. Sjá Forsjá.	1311
E sem höfðaði mál til greiðslu bóta úr kaskótryggingu bifreiðar hafði gjafsókn fyrir Hæstarétti. Sjá Vátrygging.	1553
G sem krafðist bóta vegna varanlegrar örorku samkvæmt 92. gr. umferðarlaga nr. 50/1987 hafði gjafsókn í héraði og gjafsókn og gjafvörn fyrir Hæstarétti. Sjá Bifreiðar.	1727
G og H sem höfðuðu mál til heimtu bóta vegna mistaka við útgáfu veðleyfis var veitt gjafsókn fyrir Hæstarétti. Sjá Veðleyfi.	1807
B höfðaði mál og krafðist viðurkenningar á veðrétti samkvæmt tryggingarbréfi í tólf lóðum í Mosfellsbæ. Stefndu í héraði, eigendur lóðanna sem áfrýjuðu málinu til Hæstaréttar höfðu gjafsókn fyrir Hæstarétti. Sjá Tryggingarbréf.	2064
B krafðist bóta fyrir varanlega örorku samkvæmt 92. gr. umferðarlaga nr. 50/1987 og hafði gjafsókn í héraði. Sjá Bifreiðar.	2249
J krafðist bóta fyrir varanlega örorku samkvæmt umferðarlögum nr. 40/1968 til viðbótar bótauppgjöri sem þegar hafði farið fram og hafði gjafsókn í héraði. Sjá Bifreiðar.	2288
V krafði banamann móður sinnar miskabóta og höfðu báðir aðilar gjafsókn og gjafvörn í héraði og fyrir Hæstarétti. Sjá Ómerking.	2580
V krafðist bóta fyrir gæsluvarðhald og hafði lögbundna gjafsókn í héraði og fyrir Hæstarétti samkvæmt lögum nr. 19/1991 um meðferð opinberra mála. Sjá Skaðabætur.	2994
A sem krafðist skaðabóta vegna varanlegrar örorku hafði gjafsókn fyrir Hæstarétti. Sjá Skaðabætur.	3048
K kröfuhafi í þrotabúi H höfðaði riftunarmál fyrir hönd þrotabúsins og hafði gjafsókn í héraði og fyrir Hæstarétti. Sjá Ómerking.	3132
P, kona sem krafðist skaðabóta úr ríkissjóði vegna ófrjósemisaðgerðar sem framkvæmd var á henni á Landspítalanum hafði gjafsókn í héraði og fyrir Hæstarétti. Sjá Ófrjósemisaðgerð.	3277

Gjaldþrot, gjaldþrotaskipti

S krafðist þess að bú N hf. yrði tekið til gjaldþrotaskipta. S reisti kröfu sína um gjaldþrotaskiptin eingöngu á því að árangurslaust fjárnám hefði farið fram hjá N hf. og vísaði um lagastoð fyrir kröfunni til 1. töluliðar 2. mgr. 65. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. Fjárnámsgerð þessi fór fram, án þess að neinn væri viðstaddur hana af hálfu N hf. og hafði ekki tekist að boða fyrirsvarsmenn félagsins til hennar. Þótt svo virtist sem hvorugur tveggja stjórnarmanna í félaginu væri búsettur hér á landi hafði S ekki sýnt fram á með gögnum úr Hlutfélagaskrá eða öðrum hætti að engir aðrir væru tiltækir, sem gætu tekið málstað N hf. við fjárnámsgerðina. Skorti því heimild 62. gr. laga nr. 90/1989 um aðför til að ljúka fjárnámsgerðinni án árangurs og varð krafa um gjaldþrotaskipti ekki studd við hana. Kröfu S var því synjað.

6

Gjaldheimtan í Reykjavík krafðist þess að bú I hf. yrði tekið til gjaldþrotaskipta en gert hafði verið árangurslaust fjárnám hjá I hf. vegna vangreiddra opinberra gjalda, sbr. 1. tl. 2. mgr. 65. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. Við þingfestingu málsins sótti stjórnarmaður I hf. sem var löglærður þing f.h. félagsins og var málinu að ósk hans frestað. Við næstu fyrirtöku málsins sótti stjórnarmaðurinn aftur þing f.h. félagsins og óskaði eftir frekari fresti til að leggja fram dómkröfur og greinargerð þar sem hann taldi málið vanreifað af hálfu skiptabeiddanda. Dómari hafnaði ósk talsmannsins og taldi hana of seint fram komna. Dæmt var að skilja yrði ákvæði 3. og 4. mgr. 70. gr. laga nr. 21/1991 svo að koma yrði fram með mótmæli við kröfu lánardrottins þegar við þingfestingu máls. Krafa Gjaldheimtunnar var því tekin til greina.

26

Ú og eiginkona hans, S gerðu með sér kaupmála 19. júlí 1988 þar sem einbýlishús þeirra var gert að séreign S. 29. ágúst 1988 var þremur skuldabréfum útgefnunum af Ú hverju að fjárhæð kr. 4.000.000 þinglýst með 6. veðrétti á eignina. 1. september 1988 afsalaði S ofangreindri eign til Ö, sonar þeirra. Bú Ú var tekið til gjaldþrotaskipta 30. janúar 1989 að kröfu Í. Í krafðist þess fyrir hönd þrotabúsins að rift yrði með dómi yfirfærslu eignarréttar að ofangreindri fasteign með kaupmálanum og einnig afsali S til Ö. Jafnframt að S og Ö yrðu dæmd til að endurgreiða þrotabúinu kr. 12.000.000. Frestdagur samkvæmt 1. gr. gjaldþrotalaga nr. 6/1978 var 10. nóvember 1988. Samkvæmt 1. og 2. mgr. 30. gr., sbr. 33. gr. laga nr. 20/1923 um rétt-

indi og skyldur hjóna var ráðstöfun Ú á fasteigninni gjöf til S sem hafði réttaráhrif gagnvart öðrum en þeim sjálfum frá skrásetningu kaupmálans og var því riftanleg samkvæmt 1. mgr. 51. gr. gjaldþrotalaga nr. 6/1978. Talið var að tjón búsins næmi fjárhæð skulda-bréfanna. Kröfur Í voru því teknar til greina.	119
Sömu aðilar og hér að framan. 21. maí 1988 seldi Ú bifreið. Söluverðmæti bifreiðarinnar nam kr. 330.000 og var andvirðinu varið til kaupa á annarri bifreið, sem skráð var á nafn eiginkonu hans, S. 30. janúar 1989 var bú Ú tekið til gjaldþrotaskipta að kröfu Í. Í krafðist þess fyrir hönd þrotabúsins að rift yrði með dómi afhendingu bifreiðarinnar til S og að S yrði gert að endurgreiða þrotabúinu andvirði bifreiðarinnar. Frestdagur samkvæmt 1. gr. gjaldþrotalaga nr. 6/1978 var 10. nóvember 1988. Óumdeilt var að andvirði bifreiðarinnar rann til S og var ósannað að nokkuð endurgjald hefði komið fyrir hana. Talið var að um gjöf hefði verið að ræða, sem riftanleg var samkvæmt 1. mgr. 51. gr. gjaldþrotalaga nr. 6/1978, enda átti 3. mgr. 51. gr. sömu laga ekki við um umræddða gjöf. Krafa Í var því tekin til greina.	127
Sjá Frávísun frá Hæstarétti.	240
Bú G sem rak sex matvöruverslanir á Stór-Reykjavíkursvæðinu var tekið til gjaldþrotaskipta 17. maí 1990. G hafði ráðstafað Visagreiðslukortanótum hveirrar einstakrar verslunar fyrir tímabilið 18.04.90–17.05.90 til sex kröfuhafa. Þrotabú G krafðist þess að rift yrði með dómi framsali G á andvirði Visanóta til S og B. Með afhendingu Visanótanna höfðu S og B fengið greiðslu vörunnar með þeim hætti að viðskiptunum varð jafnað við staðgreiðsluviðskipti. Greiðsla G með fyrrgreindum hætti jafngilti ekki greiðslu skuldar samkvæmt 54. gr. eða stofnun tryggingarréttinda samkvæmt 57. gr. gjaldþrotalaga nr. 6/1978. Kröfu þrotabús G um riftun var hafnað. Tveir dómarmar skiluðu sératkvæði og töldu afhendingu Visanótanna riftanlega ráðstöfun samkvæmt 54. og 57. gr. gjaldþrotalaga nr. 6/1978.	248, 257
Sami þrotamaður og í málinu hér að framan. Protabú G krafðist riftunar á framsali G á andvirði Visanóta sem fram fór til J. Í skyldi fá helming nótanna til J samkvæmt munnlegu samkomulagi og hafði notað kr. 870.146 af andvirði þeirra til að greiða víxil sem var framlenging á eldri þegar gjaldföllnum víxli. Talið var að viðskiptum G og J yrði jafnað við staðgreiðsluviðskipti og því hafnað að um væri að ræða greiðslu skuldar samkvæmt 54. gr. gjaldþrotalaga nr. 6/	

1978 eða stofnun tryggingarréttinda samkvæmt 1. mgr. 57. gr. sömu laga. Hins vegar var fallist á að með framsali þess hluta Visanótanna sem notaður var til greiðslu á þegar gjaldföllum víxli hefði verið stofnað til tryggingarréttinda sem féllu undir riftunarheimild 1. mgr. 57. gr. gjaldþrotalaga nr. 6/1978. Tveir dómarmar skiluðu sér- atkvæði með sömu niðurstöðu og í málunum hér að framan.	267
Bú H hf. var tekið til gjaldþrotaskipta að kröfu Gjaldheimtunnar í Reykjavík sem átti kröfu á H hf. vegna vangreiddra opinberra gjalda en krafan um gjaldþrotaskipti var reist á árangurslausu fjár- námi hjá H hf. Af hálfu H hf. komu ekki fram mótmæli við kröfu Gjaldheimtunnar og leit dómurinn svo á að H hf. viðurkenndi full- yrðingar Gjaldheimtunnar, sbr. 2. mgr. 70. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. um að fullnægt væri skilyrðum 1. tl. 2. mgr. 65. gr. sömu laga. H hf. krafðist síðan endurupptöku meðferðar á kröfu um gjaldþrotaskipti með vísan til 1. mgr. 137. gr. laga nr. 91/ 1991 um meðferð einkamála. G lýsti því yfir að hann hefði ekkert við þessa beiðni að athuga, þar sem H hf. hefði greitt skuld sína að fullu og átti nægar eignir umfram skuldir. Kröfu um endurupptöku var hafnað með vísan til þess að í lögum nr. 21/1991 væri ekki að finna beina heimild fyrir endurupptöku. Einnig var vísað til 4. mgr. 67. gr., 72.–74. gr. og 154. gr. laganna.	597
Sjá Endurupptaka.	687
Sjá Hlutfélag.	1212
Sjá Frávísun frá Hæstarétti.	1268
H krafðist þess að bú K yrði tekið til gjaldþrotaskipta og reisti kröfu sína á árangurslausri löggeymslu sem fram hafði farið í eignum K. Krafa H var tekin til greina með vísan til þess að samkvæmt lögum nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. mætti taka bú til gjaldþrota- skipta á grundvelli árangurslausrar löggeymslu. Samkvæmt stað- festu ljósriti af skattframtali K og eiginkonu hans voru tekjur K ár- ið 1994 ekki miklar og ekki var heldur neinum verðmætum eignum til að dreifa öðrum en íbúðarhúsnæði sem var séreign eiginkonu K en hún bar ekki ábyrgð á kröfunni. Ekki hafði með öðrum hætti verið sýnt fram á að 65. gr. laga nr. 21/1991 stæði í vegi kröfu H. K hafði ekki sýnt fram á að H hefði ekki lögvarða hagsmuni af því að koma fram gjaldþrotaskiptum á búi K en meginmarkmið H með kröfunni var að koma fram riftun kaupmála milli K og eiginkonu hans um áðurnefnda fasteign. Þá var hafnað kröfu K um að H yrði gert að setja tryggingu fyrir væntanlegu fjártjóni sem af gjaldþrota- skiptum kynni að leiða.	1287
S lýsti kröfu í þrotabú V sf. og krafðist þess að hún yrði viðurkennd sem	

- veðkrafa í búinu. Til grundvallar kröfunni lá réttarsátt í dómsmáli til heimtu víxilskuldar. S hafði síðan gert fjárnám hjá V sf. í greiðslum frá H samkvæmt verksamningi. H greiddi skuldina til þrotabús V sf. Í kjölfar þess átti S ekki annarra kosta völ til fullnustu kröfu sinnar á hendur V sf. en að lýsa kröfunni í búið. Skiptastjóri tók afstöðu til kröfunnar og hafnaði því að hún yrði samþykkt sem veðkrafa og taldi hana almenna kröfu. Afstaða skiptastjóra var tilkynnt S með fullnægjandi hætti og voru andmæli ekki höfð uppi í samræmi við 1. mgr. 120. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. Taldist hún því endanlega samþykkt við skiptin, sbr. 3. mgr. 120. gr. laganna. Þessi niðurstaða olli ekki frávísun málsins en fallist var á varakröfu þrotabús V sf. um að hafna bæri því að krafan hlyti stöðu veðkröfu við skiptin. 1389
- Sjá Traustfang. 1395
- S krafðist þess að E yrði dæmdur til að greiða sér kr. 307.545 sem S sagði vera viðskiptaskuld E við þrotabú G en S hafði keypt rekstur og viðskiptakröfur þrotabúsins og rak nú starfsemi þess undir nafninu S. E hélt því fram að reikningur fyrir skuldina hefði verið notaður til lækkunar á skuld G við E vegna farmgjalda, geymsluggjalda og aksturs. Samkvæmt 1. mgr. 32. gr. gjaldþrotalaga nr. 6/1978 varð lánardrottinn að eignast kröfu 3 mánuðum fyrir frestdag svo unnt væri að beita skuldajöfnuði. Bú G var tekið til gjaldþrotaskipta 4. júlí 1990 en allar skuldajafnaðarkröfur E stofnuðust eftir 4. apríl 1990. Ekki var fallist á að þetta skilyrði gildi aðeins um þá sem eignuðust kröfu fyrir aðilaskipti en ekki upphaflegan eigananda kröfu en fortakslaust orðalag 2. ml. 1. mgr. 32. gr. gjaldþrotalaga nr. 6/1978 gerði ekki greinarmun á því hvort kröfuhafi eignaðist kröfu með aðilaskiptum eða vegna annarra atvika. Krafa S var tekin til greina. 1700
- G og J kærðu úrskurði héraðsdóms um að bú þeirra skyldu tekin til gjaldþrotaskipta og kröfðust þess að úrskurðirnir yrðu felldir úr gildi. G og J sóttu ekki þing í héraði þegar kröfurnar um gjaldþrotaskipti voru teknar fyrir á dómþingi. Í dómi Hæstaréttar 9. desember 1992 í málinu nr. 427/1992 voru ákvæði laga nr. 21/1991 skýrð með hliðsjón af reglum laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála á þann veg, að heimild brysti til kærú máls þegar þannig stæði á. Málunum var vísað frá Hæstarétti. 2001, 2002
- Bú KRON (K) var tekið til gjaldþrotaskipta 22. apríl 1991. Þrotabú K krafðist þess að rift yrði greiðslu á hluta iðgjaldskuldar K við

Samvinnulífeyrissjóðinn (S) sem fram fór 20. júní 1990 í því formi að S keypti og fékk afhent hlutabréf í O að nafnverði kr. 1.206.700 sem S tók við á genginu 5,56 og taldist þannig fá með þessu greiddar kr. 6.709.252. Jafnframt krafðist þrotabú K þess að S yrði dæmdur til endurgreiðslu á kr. 6.709.252. Frestur samkvæmt 1. mgr. 54. gr. gjaldþrotalaga nr. 6/1978 var liðinn er málið var höfðað og reyndi því ekki á hvort efnisskilyrði ákvæðisins væru fyrir hendi. K var aðildarfyrirtæki S en óupplýst var að í því hefði falist annað en að starfsfólk K var í lífeyrissjóðnum eins og aðrir launþegar. Ekki var sýnt fram á að fjárhagsleg tengsl K og S hefðu verið meiri en gengur og gerist milli fyrirtækja og lífeyrissjóða. Þá voru það ekki nánin tengsl að S var heimilt að ávaxta fé sitt í innlánsdeildum K. Ekki var því fallist á að K og S væru nákomnir í skilningi 2. gr. gjaldþrotalaga nr. 6/1978. Greiðslan sem fór fram hefði á þeim tíma notið stöðu forgangskröfu í skuldaröð samkvæmt 4. tl. 84. gr. laga nr. 3/1978. Bókfært verð eigna félagsins var kr. 310.409.399 og heildarskuldir kr. 397.297.019. Ekki var vitað til þess að þá hefðu hvílt á félaginu kröfur sem hefðu staðið samhliða kröfu S í skuldaröð. Greiðslan til S nam því aðeins litlum hluta eigna sem þá tilheyrðu K. Var því ekki fallist á að greiðslan hefði verið ótilhlýðileg á þeim tíma sem hún fór fram og gátu ákvæði 61. gr. gjaldþrotalaga nr. 6/1978 ekki átt við um þessa ráðstöfun. S var því sýknaður af kröfum þrotabús K.

2383

Hjónin A og G gerðu með sér kaupmála 27. febrúar 1990 þar sem einbýlishús þeirra, húsgögn, búsmunir og búsáhöld samkvæmt sérstakri skrá voru gerð að séreign G. Á móti tók G að sér greiðslu allra áhvílandi veðskulda á viðkomandi fasteign. Hinn 12. nóvember 1990 var bú A tekið til gjaldþrotaskipta en 14. ágúst 1990 hafði G gefið út skuldabréf til handhafa sem tryggt var með 9. veðrétti í fasteigninni. Þrotabú A krafðist þess að rift yrði með dómi kaupmála þeirra A og G, að þrotabúinu yrðu afhent eignarráð fasteignarinnar og að dæmt yrði að ráðstafanir þeirra hjóna samkvæmt kaupmálanum væru riftanlegar samkvæmt VIII. kafla gjaldþrotalaga nr. 6/1978, sbr. 190. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. Þar sem ráðstöfun A á fasteigninni til G var ólögmat skorti laga-skilyrði fyrir því að G mætti tryggja umrætt veðskuldabréf með veði í eigninni. Veðsetningin var því ekki bindandi fyrir þrotabú A. Eignin hafði verið seld naðungarsölu og þurfti því ekki að taka afstöðu til kröfu þrotabús A um aflýsingu bréfsins, sbr. 2. mgr. 56. gr.

laga nr. 90/1991 um nauðungarsölu. Fallist var á kröfu þrotabús A um riftun. Eftirstöðvar af söluverði fasteignarinnar skyldu renna til þrotabús A. G skyldi auk þess greiða þrotabúi A kr. 1.000.000.	2433
Sjá Handveð.	2445
Tollstjórinn í Reykjavík krafðist þess að bú R yrði tekið til gjaldþrotaskipta og byggði kröfu sína á 1. tl. 2. mgr. 65. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl., þar sem gert hefði verið árangurslaust fjárnám hjá R. Hin árangurslausa fjárnámsgerð fór fram að R fjarstöddum, vegna þess að ítrekaðar boðanir höfðu ekki borið árangur. Ekkert varð ráðið af aðfarargerð þessari um fjárhag R og var ástæða til að ætla að hún gæfi ranga mynd af fjárhag hans. Samkvæmt því var ekki fullnægt skilyrðum 1. tl. 2. mgr. 65. gr. laga nr. 21/1991 til að á henni yrði byggt um töku bús skuldarans til gjaldþrotaskipta. Í kæru til Hæstaréttar var því haldið fram að líklega væri R strokinn af landi brott eða færi huldu höfði vegna skulda. Á þessari málsástæðu var ekki byggt í héraði og kom hún ekki til álita fyrir Hæstarétti. Kröfunni var því hafnað.	2758
A hf. krafðist þess að bú H yrði tekið til gjaldþrotaskipta en gert hafði verið árangurslaust fjárnám hjá H. Eiginkona H starfaði hjá A hf. við bókhald og fleira þar til henni var sagt upp störfum í desember 1994. Hafði hún umboð til að annast greiðslur af tékkareikningi A hf. Krafa A hf. um gjaldþrotaskipti var byggð á því, að eiginkona H hefði án heimildar greitt af fyrrnefndum tékkareikningi skuld H við greiðslukortafyrirtækið K hf. vegna úttekta á tímabilinu 1990–1994, samtals kr. 9.832.374. Einnig hefði hún ráðstafað kr. 2.188.268 af tékkareikningnum til greiðslna í þágu þeirra hjóna. Af þessum sökum taldi A hf. sig eiga fjárkröfu á hendur H sem næmi auðgun hans af þessum ólögmætu ráðstöfunum. H hélt því hins vegar fram að eiginkona hans hefði haft fulla heimild frá forstjóra A hf. til þessara ráðstafana. Í málinu hafði A hf. ekki gert nánari grein fyrir heimildum eiginkonu H til framangreindra ráðstafana. Enn síður hafði A hf. rökstutt, hvernig það eitt, að greiðslukortareikningur H og aðrar hugsanlegar skuldbindingar hans voru greiddar á fyrrgreindan hátt, gæti leitt til þess að stofnast hefði fjárkrafa á hendur honum. Gegn andmælum H hafði A hf. því með engu móti sýnt fram á, að hann ætti fjárkröfu á hendur H. Var því ekki fullnægt lagaskilyrðum til að taka bú H til gjaldþrotaskipta samkvæmt 65. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl.	2772
Hinn 3. desember 1992 var bú Í tekið til gjaldþrotaskipta. S hafði unnið	

að gerð auglýsinga fyrir Í. Protabú Í höfðaði mál gegn S og krafðist þess að rift yrði með dómi greiðslu skuldar Í við S samtals að fjárhæð kr. 176.600 sem fram hefði farið með afhendingu tveggja bifreiða 15. apríl 1992. Einnig var þess krafist að S yrði dæmdur til að endurgreiða þrotabúinu sömu fjárhæð. Þegar riftunarkrafan var gerð áttu konurnar A og R bifreiðarnar en R var eiginkona S. S krafðist sýknu með þeim rökum að hann hefði ekki fengið bifreiðarnar afhentar heldur felldu niður skuldina án þess að endurgjald kæmi fyrir. Talið var sannað samkvæmt gögnum málsins að S hefði fengið skuldina greidda með afhendingu bifreiðanna. Dæmt að um væri að ræða óvenjulegan greiðslueyri, sbr. 54. gr. gjaldþrotalaga nr. 6/1978. Var greiðslunni rift og S dæmdur til endurgreiðslu á kr. 176.600.

2818

KRON (K) seldi búvörudeild SÍS (S) húseign með afsali 22. maí 1990. Kaupverðið var kr. 34.500.000 og var hluti þess kr. 18.762.499 greiddur með peningum en að öðru leyti var það greitt með yfirtöku áhvílandi veðskulda. Greiðslan var lögð inn á tékkareikning K en sama dag greiddi K S sömu fjárhæð vegna uppgjörs á skuld samkvæmt fjórum víxlum og að hluta inn á eigin víxil. Þar á meðal var greiddur víxill sem var með gjalddaga 2. júní 1992. Bú K var tekið til gjaldþrotaskipta 22. apríl 1991. Krafðist búið riftunar á greiðslu framangreindrar skuldar og að S yrði dæmt til endurgreiðslu á sömu fjárhæð. K var eitt þeirra kaupfélaga, sem áttu aðild að S. Eignarhluti K af stofnsjóðsinnstæðu S nam 7,77% og bar félagið ábyrgð á skuldbindingum S með þeirri fjárhæð. K átti rétt á einum fulltrúa á fulltrúafundi og síðan einum fyrir hverja 400 félagsmenn. Stjórn S var heimilt að láta trúnaðarmenn kynna sér hag, reikninga og starfshætti K og annarra sambandsfélaga og félaginu var skylt að senda stjórninni skýrslur um hag og rekstur þess. Þá ráku S og K hlutafélagið M hf. á þessum tíma. Framkvæmdastjóri K og einn stjórnarmanna þess voru í níu manna stjórn S. Ekki var verulegur munur á þessum tengslum og margra annarra félaga og stofnana viðskiptalífsins. Í orðin „sambærilegt hagsmunasamband“ í 2. gr. gjaldþrotalaga nr. 6/1978 varð ekki lögð rýmri merking en svo, að þar væri fyrst og fremst átt við verulegan eignarhlut, enda var beinlínis vísað til b- og c-liða ákvæðisins þar sem slíkt var áskilið. Ekki var talið að K og S hefðu verið nákomnir í skilningi 2. gr. gjaldþrotalaga nr. 6/1978. Kom riftun samkvæmt 54. gr. laganna því ekki til álita í málinu þar sem 6 mánaða frestur

1. mgr. 54. gr. ákvæðisins var liðinn, er bú K var tekið til gjaldþrotaskipta. Ósannað var að fyrirsvarsmenn S hefðu mátt sjá fyrir er fasteigninni var afsalað að K stefndi í gjaldþrot. Riftunarkröfu þrotabús K var því hafnað. Sératkvæði.	2847
Sjá Flutningssamningur.	2895, 2900, 2905
Sjá Endurupptaka.	3019
Bú M hf. var tekið til gjaldþrotaskipta með úrskurði 15. júní 1993. Lauk kröfúlýsingarfresti 7. október 1993. Með bréfi dags. 21. nóvember 1994, móttæknu næsta dag, lýsti G skaðabótakröfu í búið vegna slyss sem hún varð fyrir í verslun M hf. í Garðabæ 21. maí 1993. Skiptastjórar höfnuðu kröfunni og töldu hana of seint fram komna. G krafðist þess að viðurkennt yrði með dómi að krafan kæmist að við skiptin og byggði það á undantekningarreglu 5. tl. 118. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl., þar sem sagði að unnt væri að koma að við gjaldþrotaskipti kröfu sem fyrst hefði orðið til eftir uppkvaðningu gjaldþrotáúrskurðar, sem lýst hefði verið án ástæðulausrar tafar o.fl. Talið var að krafa G hefði orðið til við fyrrgreindan tjónsatburð 21. maí 1993 og að skýra bæri framangreinda undantekningarreglu þröngt og eftir orðanna hljóðan, að hún tæki einungis til krafna sem yrðu til eftir uppkvaðningu gjaldþrotáúrskurðar. Þar sem krafan varð til fyrir uppkvaðningu gjaldþrotáúrskurðar var henni hafnað.	3094
Sjá Ómerking.	3132
Bú Í var tekið til gjaldþrotaskipta 3. febrúar 1992. Skömmu áður höfðu forráðamenn Í greitt skuld við J með nýrri bifreið. Krafa J var vegna ógreiddra sölulauna samkvæmt reikningum. Þrotabúi Í krafðist þess að rift yrði með dómi greiðslu framangreindrar skuldar Í við J að fjárhæð 919.000 og að J yrði dæmdur til endurgreiðslu sömu fjárhæðar. Krafa J á hendur Í var peningakrafa. Ekki var sannað að fyrirfram hefði verið um það samið að krafan yrði greidd með bifreið. Um var að ræða óvenjulegan greiðslueyri, enda var ekki talið að greiðslan hefði virst venjuleg eftir atvikum, sbr. 1. mgr. 154. gr. gjaldþrotalaga nr. 6/1978, sbr. 190. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. Greiðslan fór fram innan þess frests sem tiltekinn var í ákvæðinu og var krafa þrotabús Í um riftun hennar tekin til greina. Ekki var fallist á kröfu J um lækkun endurgreiðslukröfunnar þar sem hann hefði selt bifreiðina fyrir lægra verð og fengið greitt fyrir hana með skuldabréfi sem hann hefði síðar selt með afföllum. J var dæmdur til að endurgreiða þrotabúi Í kr. 919.000.	3135

Sjá Fjárskipti við skilnað.	3169
----------------------------------	------

Gjaldprotalög

Sjá Greiðslustöðvun.	2582
---------------------------	------

Grandleysi

Sjá Tryggingarbréf.	2226
--------------------------	------

Greiðsla

Sjá Gjaldprotaskipti, Lausafjárkaup

Greiðsludráttur

Sjá Verksamningar.	509
-------------------------	-----

Greiðslukort

Sjá Vixlar, víxilmál.	355
----------------------------	-----

Greiðslusamningur

Sjá Skuldabréf.	1760
----------------------	------

Greiðslustaður

Sjá Vixlar, víxilmál.	372, 1299, 1305, 1706
----------------------------	-----------------------

Greiðslustöðvun

S krafðist þess að tollstjórinn í Reykjavík (T) yrði dæmdur til að greiða sér kr. 4.529.941. S hafði fengið heimild til greiðslustöðvunar en á greiðslustöðvunartímanum gerðist það ítrekað, að S átti að fá greidda inneign hjá T samkvæmt virðisaukaskattsskýrslum. Þessu fé ráðstafaði T til greiðslu á ýmsum kröfum ríkisins sem til innheimtu voru hjá T. Þegar inneignir S námu hærri fjárhæðum en skuldir sem T hafði til innheimtu á hendur félaginu ráðstafaði T mismuninum til greiðslu á skuldum S sem til innheimtu voru hjá Gjaldheimtunni í Reykjavík. S taldi þennan skuldajöfnuð ólögmatan, sbr. 19.–22. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldprotaskipti o.fl. þar sem fram kom að óheimilt væri að ráðstafa eignum eða réttindum skuldara meðan á greiðslustöðvun stóð nema ráðstöfunin yrði talin nauðsynlegur þáttur í daglegum rekstri hans eða tilraunum til að koma nýrri skipan á fjármál hans. Talið að löggjafinn hefði þurft að taka það skýrlega fram að skuldajöfnunarregla 3. mgr. 26. gr. laga

nr. 50/1988 um virðisaukaskatt ætti að víkja á greiðslustöðvunartíma en hún varð ekki talin til þvingunarúrræða í skilningi 3. mgr. 22. gr. gjaldþrotalaga. Þar sem það hafði ekki verið gert, varð þessi sérstaki skuldajöfnuður ekki talinn óheimill á meðan greiðslustöðvun stóð en 1. mgr. 21. gr. gjaldþrotalaga gat þá eftir eðli málsins ekki átt við. T var sýknaður af kröfum S.	2582
<i>Grennd</i>	
Sjá Skaðabætur.	1063
<i>Gæsluvarðhald</i>	
Sjá Kærufrestur.	2869
Sjá Skaðabætur.	2994
<i>a) a-liður 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991.</i>	
K var grunaður um auðgunarbrot. Nauðsynlegt þótti að rækileg rannsókn færi fram á ferðum hans og gerðum undanfarið. Eftir var að yfirheyra vitni sem hugsanlega gætu gefið upplýsingar um ferðir hans og engin viðhlítandi skýring hafði fengist á miklu fé á banka-reikningi hans. Með vísan til a-liðar 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991 var hann úrskurðaður til að sæta gæsluvarðhaldi í 10 daga.	600
S var grunaður um þjófnað og með vísan til a-liðar 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991 var hann úrskurðaður til að sæta gæsluvarðhaldi í 1 viku.	1266
S var grunaður um brot gegn 244. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1991 og krafðist rannsóknarlögregla ríkisins gæsluvarðhalds yfir honum. Með dómi héraðsdóms var S dæmd 60 daga óskilorðsbundin fangelsisrefsing. S hafði ekki hafið afplánun þeirrar refsingar. Þegar af þeirri ástæðu varð gæsluvarðhald ekki reist á c-lið 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991. Rannsókn málsins var hins vegar á frumstigi og hætta á að S kynni að torvela rannsóknina yrði hann látinn laus. Með vísan til a-liðar 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991 var S gert að sæta gæsluvarðhaldi í 2 vikur og 4 daga.	1911
M var undir rökstuddum grun um stórfelld fjársvik með kaupum á ýmsum varningi sem greiddur var með innistæðulausum tékkum. Sýnilegt var að M hafði gerst sekur um stórfelld fjársvik. Rannsókn málsins var langt komin en vörur þessar höfðu ekki fundist. Samkvæmt a-lið 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991 var M gert að sæta gæsluvarðhaldi í 2 vikur.	1915

H var grunaður um brot gegn 244. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 í félagi við T. Rannsókn málsins var á frumstigi og var m.a. eftir að finna hluta þýfisins. Skýringar H á ferðum sínum ásamt T voru óljósar og neitun hans um umráð yfir herbergi því sem hluti þýfisins fannst í ótrúverðug. Ástæða þótti til að ætla að H myndi halda áfram brotum meðan rannsókn málsins væri ólokið. Samkvæmt a-lið 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991 var H gert að sæta gæsluvarðhaldi í 10 daga. 1923

b) c-liður 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991.

H var grunuð um brot gegn 248. gr. og 244. gr. eða 254. gr., sbr. 244. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. Ríkissaksóknari hafði gefið út ákæru á hendur H sem varðaði 11 fjárvikabrot hennar á stuttu tímabili. Samkvæmt þessu var nægilegt tilefni til gæsluvarðhalds yfir H á grundvelli c-liðar 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991. H var gert að sæta gæsluvarðhaldi í 5 vikur. 1905

S var grunaður um brot gegn 244. gr. eða 259. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 fyrir að hafa ásamt félaga sínum gert tilraun til innbrots í bifreið sem stóð við íbúðarhús. Rökstuddur grunur var um aðild S að broti þessu. S hafði á 11 mánuðum 7 sinnum sætt gæsluvarðhaldi og lét ekki skipast við reynslulausn. Þótti því ástæða til að ætla að hann héldi áfram brotum meðan máli hans var ekki lokið. Með vísan til c-liðar 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991 var S gert að sæta gæsluvarðhaldi í 4 vikur og 5 daga. 1917

S var grunaður um brot gegn 1. mgr. 226. gr. og 196. gr., sbr. 20. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. Með dómi Héraðsdóms Reykjavíkur 16. júní 1995 var S dæmd 3 ára óskilorðsbundin fangelsisvist fyrir brotin en dóminum var áfrýjað til Hæstaréttar. Rannsóknarlögregla ríkisins krafðist gæsluvarðhalds yfir S þar til dómur Hæstaréttar yrði kveðinn upp. S átti að baki langan brotaferil og mátti ætla að hann héldi áfram brotum yrði hann látinn laus meðan máli hans var ólokið. Með vísan til c-liðar 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991 var S gert að sæta gæsluvarðhaldi þar til dómur gengi í máli hans, þó ekki lengur en í 2 mánuði. 2021

B sem var grunaður um brot gegn 244. gr. og 259. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 var gert að sæta gæsluvarðhaldi í 3 vikur með úrskurði héraðsdóms sem kveðinn var upp af dómarafulltrúa. Eftir orðalagi 6. gr. laga nr. 92/1989, sbr. 1. gr. laga nr. 80/1995 var viðhlítandi lagastöð fyrir því að dómarafulltrúi færi með kröfu um gæslu-

- varðhald og úrskurðaði um hana. Eins og staða dómarafulltrúa var nú orðin stóðst þessi skipan þær kröfur sem leiddar urðu af stjórn-skipunarlögum og alþjóðasamningum sem íslenska ríkið var aðili að. B hafði hlotið 13 refsídóma á árunum 1988–1994 og hafði verið veitt reynslulausn á eftirstöðvum refsingar, 180 dögum. Ríkissak-sóknari hafði gefið út ákæru á hendur B fyrir ýmis hegningar-lagabrot. Samkvæmt c-lið 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991 var hinn kærði úrskurður staðfestur og B gert að sæta gæsluvarðhaldi þar til dómur gengi í máli hans, þó ekki lengur en í 2 vikur og 4 daga. ... 2172
- S, sem hafði setið í gæsluvarðhaldi í 5 vikur vegna brota sem hann hafði nú verið dæmdur fyrir tók sér frest til að ákveða hvort hann yndi dómi, sbr. 2. mgr. 151. gr. laga nr. 19/1991, sbr. 11. gr. laga nr. 37/1994. Ríkissaksóknari krafðist þess að S yrði gert að sæta áfram-haldandi gæsluvarðhaldi í 4 vikur. Samkvæmt sakavottorði S hafði hann á árunum 1973–1993 gengist undir 7 dómsáttir og hlotið 28 refsídóma, þar af 24 fyrir brot gegn almennum hegningarlögum nr. 19/1940. Með dómi Héraðsdóms Reykjaness 22. desember 1995, var S dæmd 18 mánaða fangelsisrefsing vegna fjölmargra brota gegn al-mennum hegningarlögum nr. 19/1940 á tímabilinu 9. júní til 15. nóvember 1995. Skilyrðum c-liðar 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991 fyrir áframhaldandi gæsluvarðhaldsvist var því fullnægt og var krafa ríkissaksóknara tekin til greina. 3287
- c) a- og c-liður 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991.*
- B var grunaður um innbrot og þjófnað þar sem verulegum verðmætum var stolið. B neitaði sakargiftum. Hluti þýfisins var ófundinn. Fé-lagi B, J hafði játað innbrotið og sagði þá báða hafa átt aðild að því. B átti langan sakaferil. Með vísan til a- og c-liðar 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991 var hann úrskurðaður til að sæta gæsluvarðhaldi í 6 vikur. 906
- J var grunaður um innbrot og þjófnað þar sem verulegum verðmætum var stolið. J hafði játað á sig innbrotið en ekki félagi hans B. Hluti þýfisins var ófundinn. J var síbrotamaður. Með vísan til a- og c-liðar 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991 var hann úrskurðaður til að sæta gæsluvarðhaldi í 6 vikur. 908
- J var grunaður um þjófnað. Hann var síbrotamaður. Með vísan til a- og c-liðar 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991 var hann úrskurðaður til að sæta gæsluvarðhaldi í 6 vikur og 3 daga. 1534
- T var grunaður um innbrot. Hann var vanaafbrotamaður og hafði verið

látinn laus til reynslu skömmu áður og átti þá eftir að afplána 480 daga refsivist. Með vísan til a- og c-liðar 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991 var hann úrskurðaður til að sæta gæsluvarðhaldi í 6 vikur og 2 daga.	1601
R var grunaður um brot gegn 155. gr., 248. gr. og 244. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. Ríkissaksóknari hafði gefið út ákæru á hendur R fyrir fjársvika- og skjalafalsbrot og var R m.a. gefið að sök að hafa notað í viðskiptum rúmlega sjötíu falsaða tékka. R átti samfelldan sakaferil frá árinu 1977 og hafði oft hlotið fangelsisrefsingu. Samkvæmt þessu var ekki vafi á að R var vanaafbrotamaður og mátti ætla að hann héldi áfram brotum meðan málum hans var ólokið. R var samkvæmt a- og c-lið 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991 gert að sæta gæsluvarðhaldi í 6 vikur og 3 daga.	1849
B var grunaður um brot gegn 244. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. B var sfbrotamaður sem átti við fíkniefnavanda að stríða. Hann var heimilis- og atvinnulaus og hafði borið fyrir dómi að hann hefði leiðst út í afbrot eftir að hann fékk reynslulausn, vegna þess að hann hefði hafið fíkniefnaneyslu um sama leyti. Með vísan til a- og c-liðar 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991 var B gert að sæta gæsluvarðhaldi í 6 vikur og 2 daga.	1920
Rannsóknarlögregla ríkisins krafðist þess að T yrði gert að sæta gæsluvarðhaldi en hann var grunaður um brot gegn 244. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. Þýfi var ófundið og rannsókn málsins ólokið. Nægilega rökstuddur grunur beindist að T til að fullnægt var skilyrðum um gæsluvarðhald samkvæmt a-lið 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991. Krafa um gæsluvarðhald laut að þrettán innbrotum á tímabilinu frá júní til ágúst 1995. T hafði á árunum 1979–1993 hlotið 14 refsídóma. Var því einnig nægilegt tilefni til gæsluvarðhalds á grundvelli c-liðar 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991 og var T gert að sæta gæsluvarðhaldi í 6 vikur og 3 daga.	1927
H var grunaður um brot gegn 244. gr. og 259. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 og krafðist rannsóknarlögregla ríkisins áframhaldandi gæsluvarðhalds yfir H þar til dómur gengi í máli hans. H var undir rökstuddum grun um aðild að sautján innbrotum og hafði ekki látið skipast við gæsluvarðhald 2 mánuðum áður. Var því ástæða til að ætla að H myndi halda áfram brotum færi hann frjáls ferða sinna. Með vísan til c-liðar 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991 var fallist á kröfu um gæsluvarðhald þar til dómur gengi í máli H þó ekki lengur en í 6 vikur og 3 daga.	2224
J var grunaður um brot gegn 244. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/	

1940. Töluvert magn þýfisins var ófundið, ástæða var til að ætla að J gæti torvelað rannsókn málsins með því að hafa áhrif á vitni eða með undanskoti þýfis, færi hann frjáls ferða sinna. J átti langan sakaferil og hafði áfrýjað 15 mánaða fangelsisdómi uppkveðnum í héraði en málf lutningur var fyrirhugaður í Hæstarétti innan mánaðar. Ástæða var til að ætla að hann myndi halda áfram brotum á meðan málum hans væri ólokið. Samkvæmt a- og c-lið 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991 var J gert að sæta gæsluvarðhaldi í 6 vikur. 2770

d) 2. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991.

Ríkissaksóknari krafðist þess að J yrði gert að sæta gæsluvarðhaldi þar til dómur í máli ákærvaldsins gegn honum yrði kveðinn upp þar sem J voru gefin að sök brot gegn 1. mgr. 217. gr. og 1. mgr. 257. gr., svo og 2. mgr. 218. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. Svo sem 6. gr. laga nr. 92/1989, sbr. 1. gr. laga nr. 80/1995 var úr garði gerð var hún ekki talin girða fyrir að dómarafulltrúar gætu kveðið upp rannsóknarúrskurði í opinberum málum, þar á meðal gæsluvarðhaldsúrskurði. Var því miðað við að fulltrúi hefði verið bær til kveða upp úrskurð í máli þessu. Brot þau sem J var grunaður um gátu varðað allt að 16 ára fangelsi. Samkvæmt 2. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991 var J gert að sæta gæsluvarðhaldi í 4 vikur. 1673

Rannsóknarlögregla ríkisins krafðist þess að tveimur erlendum sjómönnum, M og D yrði gert að sæta áframhaldandi gæsluvarðhaldi vegna ætlaðs brots gegn 194. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. Ekki var fallist á að skilyrði B-liðar 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991 væru fyrir hendi til að beita gæsluvarðhaldi. Bráðabirgðaniðurstöður DNA-rannsóknar veittu sterkar líkur fyrir því að M og D hefðu framið verknaðinn. Með vísan til 2. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991 var M og D gert að sæta gæsluvarðhaldi í 5 vikur. 1932, 1934

M og D, erlendum ríkisborgurum, sem sætt höfðu gæsluvarðhaldi í 2 mánuði var gert að sæta áframhaldandi gæsluvarðhaldi í 2 vikur vegna rannsóknar á ætluðu broti þeirra gegn 194. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940, sbr. 2. gr. laga nr. 40/1992. Niðurstaða DNA-rannsóknar felldi sterkan grun á M og D og var gæsluvarðhald talið nauðsynlegt með tilliti til almannahagsmuna, sbr. 2. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991. 2537, 2539

e) Gæsluvarðhaldsúrskurður felldur úr gildi.

S var grunaður um kynferðisbrot. Hann var síbrotamaður og var í héraðsdómi úrskurðaður til að sæta gæsluvarðhaldi í 4 vikur með

vísan til a- og c-liða 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991. Í greinargerð rannsóknarlögreglu ríkisins fyrir Hæstarétti voru ekki færð rök fyrir því að frekara gæsluvarðhalds væri þörf vegna rannsóknarhagsmuna. Með dómi Hæstaréttar 8. desember 1994 í málinu nr. 364/1994 var S dæmd 6 mánaða óskilorðsbundin fangelsisrefsing, er ekki hafði komið til afplánunar á. Þegar af þeirri ástæðu varð gæsluvarðhaldsvist hans ekki reist á c-lið 1. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991. Hinn kærði úrskurður var því felldur úr gildi.	44
M, erlendum sjómanni var með úrskurði héraðsdóms gert að sæta gæsluvarðhaldi vegna ætlaðs brots gegn 194. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 með vísan til a- og b-liðar 1. mgr. og 2. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991. Ekki hafði verið sýnt fram á að þörf væri á gæsluvarðhaldi yfir M í þágu rannsóknar málsins, sem var vel á veg komin. Ekki var heldur gæsluvarðhalds þörf til að tryggja nærveru R enda voru aðrar og léttbærari aðferðir tiltækar í því skyni. Þá var ekki fullnægt skilyrðum 2. mgr. 103. gr. laga nr. 19/1991. Hinn kærði úrskurður var því felldur úr gildi.	2277
<i>f) Gæsluvarðhaldsvist.</i>	
Gæsluvarðhaldsfangarnir B og S kröfðust þess að felld yrði úr gildi ákvörðun fangelsisýfirvalda um bann við að þeir fengju að hafa eldfæri undir höndum í fangaklefa en til vara að bann við reykingum eftir miðnætti yrði felld úr gildi. Fallist var á að öryggissjónarmið tengd meðferð fanga í Síðumúlafangelsi og tókbaksreykingum þeirra að næturlagi leiddu til þess að við ákvörðun fangelsisýfirvalda yrði ekki hróflað.	1270, 1273
Rannsóknarlögregla ríkisins ákvað að gæsluvarðhaldsfanginn M skyldi sæta einangrun, bréfaskoðun, fjölmiðlabanni, heimsóknarbanni og banni við samneyti við aðra fanga, á grundvelli 1. mgr. 16. gr., 2. mgr. 41. gr., 1. mgr. 59. gr. og 2. mgr. 69. gr. reglugerðar nr. 179/1992 um gæsluvarðhaldsvist. M var heimilt að bera þessa ákvörðun undir héraðsdóm. Rannsókn málsins var mjög umfangsmikil. Enn var eftir að ná til manna sem yfirheyra þurfti vegna rökstudds grunar um aðild að þeim með M auk þess sem ófundið var mjög verðmikið þýfi. Ákvörðun rannsóknarlögreglu ríkisins var því staðfest.	1908
<i>Gögn</i>	
Sjá Stjórnsýsla.	1890
<i>Haldlagning</i>	
Krafist var skaðabóta vegna ráðstöfunar á bifreið sem hald hafði verið lagt á í tengslum við rannsókn opinbers máls en bifreiðin hafði ver-	

ið seld á nauðungaruppbóði fyrir áföllnum kostnaði. Sjá Skaðabætur.	626
--	-----

Handtaka

Sjá Skaðabætur.	2994
----------------------	------

Handveð

Sjá Nauðungarsala.	19
-------------------------	----

Á hafði með tryggingarbréfi sett Verslunarbanka Íslands (V) að handveði innstæðu á kaskóreikningi. Tryggingarbréfinu var ætlað að tryggja greiðslu krafna sem P átti vegna kaupleigusamnings og einnig greiðslu allra skulda sem Á stæði í við V að fjárhæð jafnvirði 157.000 bandaríkjadala. V hætti starfsemi 1. janúar 1990 og færðist innstæðan til Íslandsbanka hf. (Í). Bú Á var tekið til gjaldþrotaskipta 15. júní 1991. Í greiddi upp ábyrgðina 23. ágúst 1991 og var innstæða á reikningnum 27. september 1992 kr. 8.076.188. Skiptastjórar þrotabúsins kröfðust afhendingar innstæðunnar fyrir dómi. Innstæðuna notaði Í til skuldajöfnunar við kröfu sem Í átti á hendur þrotabúi Á. Við útgáfu tryggingarbréfsins stofnaðist samningsbundinn handveðsréttur til handa V í umræddri innstæðu. Eigi var talið að framangreindur handveðsréttur hefði við sameiningu bankanna færst yfir á aðrar skuldbindingar sem útgefandi tryggingarbréfsins kynni þá, eða fram að sameiningu bankanna að hafa gengist undir gagnvart öðrum banka en V. Forsendur handveðsins voru viðskipti Á við bankann. Hinn nýi banki öðlaðist ekki rýmri rétt en hver bankanna hafði um sig gagnvart viðskiptamönnum sínum og jókst því ekki efnislegt umfang handveðsins við sameininguna án þess að annað kæmi til. Handveðsrétturinn féll því úr gildi við uppgjör á kaupleigusamningnum 23. ágúst 1991, enda var þá engum öðrum viðskiptum til að dreifa milli Á og V. Í hafði ekki samið við Á um veðrétt í innstæðunni eða bindingu hennar vegna viðskipta við sig. Réttur til að skuldajafna fjárhæð hinnar umdeildu innstæðu gegn skuldum Á féll niður um leið og handveðsrétturinn af sömu ástæðum. Eins og hér stóð á varð skuldajafnaðarréttur ekki leiddur af 1. mgr. 100. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. Krafa þrotabús Á var því tekin til greina. Einn dómari skilaði sératkvæði og taldi handveðsréttinn hafa færst yfir til Í við sameiningu bankanna.

2445

P stofnaði bankabók í Útvegsbanka Íslands (Ú) 17. júlí 1980. Hinn 12.

nóvember 1982 tæmdi bankinn bókina og ráðstafaði fjárhæðinni til lækkunar á yfirdráttarskuld á hlaupareikningi P. P gaf syni sínum E bókina kvaðalaust 9. nóvember 1990. E krafðist þess að Íslandsbanki hf. (Í) sem hafði tekið við réttindum og skyldum Ú yrði dæmdur til að greiða sér innstæðu bókarinnar með vöxtum. Dæmt að P hefði verið eða mátt vera ljóst eigi síðar en á árinu 1983 að innstæða var tekin úr bankabókinni og færð á hlaupareikning hans. Ekkert var komið fram um að hann hefði borið fram andmæli vegna úttektar úr bókinni fyrr en 30. mars 1989. Þegar lítið var til tómlætis P svo og þess að bankinn var handhafi bókarinnar á þeim tíma sem hér skipti máli var nægilega í ljós leitt að bankanum hefði verið heimilt að ráðstafa innstæðunni með þeim hætti sem hann gerði. Veitti gjafagerningur sem gerður var af P 8 árum eftir að bankabókin var eyðilögð E engan rétt á hendur Í. Í var því sýknaður af kröfu E.	2788
<i>Hefð</i>	
Sjá Umferðarréttur.	1638
<i>Hegningarauki</i>	
Sjá Áfengislagabrot og Þjófnaður	517
<i>Heilbrigðismál</i>	
Sjá Atvinnuréttindi.	3059
<i>Heimvísun</i>	
Sjá Ómerking	
<i>Hjón</i>	
Sjá Forsjá, Gjaldþrotaskipti	
<i>Hlutfélög</i>	
Sjá Kaup.	447
Ríkissjóður krafði stjórnarmenn hlutafélags á Akureyri skaðabóta fyrir að skila ekki söluskatti sem innheimtur var af sölu aðgöngumiða á útiskemmtun er félagið stóð fyrir. Krafa ríkissjóðs var tekin til greina og bætur dæmdar sem svaraði því sem greiðst hefði af söluskattskráfunni sem almennri kröfu ef bú félagsins hefði verið tekið til gjaldþrotaskipta strax að lokinni útihátíðinni, kr. 1.600.000. Sjá Skaðabætur.	835
Hlutfélagið H hóf viðskipti við B í júlí 1988 sem fóru yfirleitt þannig	

- fram að H samþykkti víxla fyrir vöruúttektum hjá B. Bú H var síðan tekið til gjaldprotaskipta. Kröfum vegna viðskiptanna var lýst í búið og þær samþykktar sem almennar kröfur en ólíklegt var að nokkuð myndi greiðast upp í almennar kröfur búsins. B krafðist þess að G og P, aðalhluthafar og stjórnarmenn í H yrðu dæmdir til greiðslu skaðabóta og byggði það á því að þegar H hefði falast eftir viðskiptum við B hefði fjárhagsstaða þess verið orðin vonlaus. Strax á árinu 1985 hefði í raun verið skylt að gefa bú H upp til gjaldprotaskipta, sbr. 14. gr. gjaldprotalaga nr. 6/1978. Fyrir lá að H stóð B skil vegna þeirra viðskipta sem áttu sér stað fram til aprílmánaðar 1989. Engin gögn voru komin fram um að félagið hefði verið í vanskilum við lánardrottna um þessar mundir þegar frá var talin uppboðsbeiðni vegna innheimtu opinberra gjalda félagsins 1988. Var ósannað að G og P hefðu þá séð fram á að félagið myndi ekki geta staðið að fullu í skilum við lánardrottna sína þegar kröfur þeirra féllu í gjalddaga. G og P voru því sýknaðir af kröfum B. ... 1212
- K stjórnarformaður og framkvæmdastjóri P gaf út yfirlýsingu til bankans Í 10. nóvember 1986 þar sem hann f.h. P veitti bankanum fullan aðgang að sparireikningum P til tryggingar skuldum H. Innstæða félagsins á þeim tíma var kr. 1.000.000. 15. febrúar 1991 færði Í kr. 2.139.315 út af sparireikningi P og ráðstafaði til greiðslu á skuldum H við bankann. P krafðist þess að Í yrði dæmdur til endurgreiðslu á kr. 2.139.315. Dæmt að K hefði ekki farið út fyrir heimild sína sem prókúruhafi í greint sinn en yfirlýsingin gildi hins vegar ekki um skuldir umfram kr. 1.000.000. Í var því dæmdur til að endurgreiða H kr. 1.139.315. Sjá Umboð. 1777
- Á aðalfundum P hf. var samþykkt að hækka hlutafé félagsins með útgáfu jöfnunarhlutabréfa. Starfsmaður P hf. sá um framkvæmd þessarar ákvörðunar en láðist að tilkynna hana til Hlutafélagaskrár. Skattstjóri breytti skattframtali félagsins og hækkaði opinber gjöld þess sem nam hlutabréfaútgáfunni. Krafist var endurgreiðslu á gjaldahækkuninni með þeim rökum að í ákvæði 4. mgr. 37. gr. laga nr. 32/1978 um hlutafélög væri átt við skráningu í hlutaskrá félagsins en ekki tilkynningu til Hlutafélagaskrár. Ekki var fallist á það en heimild skattstjóra til endurupptöku á framtölum P var takmörkuð við 2 ár í stað 6, sbr. 2. mgr. 97. gr. laga nr. 75/1981 um tekjuskatt og eignarskatt. Sjá Skattar. 2328
- Sjá Fjárnám. 2502
- P var sakfelldur fyrir að hafa ranglega tilkynnt til Hlutafélagaskrár

hækkun hlutafjár samkvæmt áskrift í kr. 60.000.000 og að kr. 22.900.000 hefðu verið greiddar en engir hluthafar höfðu skráð sig fyrir þessum hlutum og ekkert verið innborgað. Þetta varðaði við 1. t.l. 151. gr. laga nr. 32/1978 um hlutafélög. Þ var einnig dæmdur fyrir stórfelld brot gegn lögum nr. 50/1988 um virðisaukaskatt. Refsing: fangelsi 2 ár og 6 mánuðir og sekt kr. 20.000.000, vararefsing 12 mánaða fangelsi. Sjá Virðisaukaskattur. 2796

Hótanir

Sjá Opinberir starfsmenn. 2336

Hreppamörk

Sjá Sveitarfélög. 2091

Húsaleiga

Sjá Leigusamningar

V tók húsnæði á leigu af A. Með símskeyti 30. október 1989 sagði V leigusamningnum upp með 6 mánaða fyrirvara frá og með fyrsta degi næsta mánaðar. Vegna mistaka hélt V áfram að greiða húsaleigu, en gíróseðlar voru áfram sendir frá banka sem séð hafði um innheimtu húsaleigunnar. Einnig greiddi V rafmagn og hita fyrir húsnæðið áfram. Þessi mistök komu í ljós í ársbyrjun 1992. V krafðist þess að A yrði dæmdur til að endurgreiða sér þær fjárhæðir sem hann hafði greitt eftir að leigutímanum lauk eða kr. 11.156.022. A krafðist sýknu þar sem V hefði hvorki skilað af sér húsnæðinu né lyklum og hefði húsaleigusamningurinn því tekið gildi á ný. Einnig krafðist A þess í gagnsök að V yrði dæmdur til að greiða sér kostnað við að koma húsnæðinu í samt lag aftur. Dæmt að taka bæri kröfur V að öllu leyti til greina en kröfur A í gagnsök með kr. 387.335. Þá voru ekki talin efni til að undanþiggja A skyldu til að endurgreiða V virðisaukaskatt af hinni ofgreiddu leigu. 1091

G tók á leigu af J verslunar- og skrifstofuhúsnæði. Leigutími var ákveðinn frá 17. október 1986 til 31. desember 1988. G stóð fyrst í stað í skilum með leigugreiðslur. Um áramótin 1987/1988 var skuld á viðskiptareikningi J hins vegar orðin kr. 395.515 ásamt vöxtum. Á árinu 1988 greiddi G enga leigu og var skuld G um áramótin orðin kr. 1.599.580 ásamt vöxtum. G greiddi inn á skuld sína á árunum 1989, 1990 og 1991. J krafðist þess að G yrði dæmdur til að greiða eftirstöðvar húsaleigunnar. Ekki var fallist á staðhæfingar G þess efnis,

að þeir hefðu munnlega samið um það sín á milli að G mætti segja húsnaðinu lausu ef hann sjálfur kysi og að hann hefði nýtt sér þann rétt 1987. Fullyrðingar þessar voru ósannaðar. Krafa J var hins vegar fyrnd og var ekki fallist á staðhæfingar J þess efnis að fyrningin hefði verið rofin. G var því sýknaður af kröfum J.	2824
---	------

Húsbrot

X var sakfelldur fyrir húsbrot samkvæmt 231. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 með því að ryðjast heimildarlaust inn í íbúð í Reykjavík. X játaði brot sitt skýlaust og var einnig dæmdur fyrir brot gegn 194. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. Refsing X var ákveðin fangelsi í 2 ár. Sjá Nauðgun.	1190
--	------

Húsfriðun

Sjá Eignarréttur.	1075
------------------------	------

Hylming

A var sakfelldur fyrir að hafa í félagi við þrjá aðra haft undir höndum ljósmyndavörur og ráðstafað þeim þrátt fyrir að þeir vissu að vörurnar væru þýfi. Talið var sannað með skýrslum A og með hliðsjón af öllum atvikum að A og félögum hans hefði hlotið að vera ljóst þegar þeir sáu varninginn að hann væri stolinn eða fenginn með auðgunarbroti. Þetta varðaði við 1. mgr. 254. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. A var einnig dæmdur fyrir brot gegn 244. gr. sömu laga. A rauf skilyrði reynslulausnar með broti sínu og hóf aftur afplánun eftir að upp um hann komst. Refsing A var ákveðin með hliðsjón af 2. mgr. 70. gr., 77. gr. og 255. gr. almennra hegningarlaga fangelsi í 9 mánuði.	1520
---	------

Hæfi

Sjá Dómarar

Iðgjöld

Sjá Vátrygging.	1553, 2925
----------------------	------------

Innheimta

Sjá Víxlar, víxilmál.	286
----------------------------	-----

Innlausn samkvæmt lögum um brunatryggingar

Mikið tjón varð af völdum eldsvoða á fasteign á Neskaupstað. Ó var eigandi austurhluta fasteignarinnar. Húsið var tryggt lögboðinni	
---	--

brunatryggingu hjá V. V greiddi Ó bætur á grundvelli brunabótamats sem var kr. 6.200.000 en dró frá þeirri fjárhæð kr. 699.397 en það var matsverð þess hluta hússins sem eftir stóð og var nýtanlegur. Bæjarstjórn Neskaupstaðar synjaði Ó um leyfi til endurbyggingar hússins þar sem það bryti í bága við aðalskipulag en veitti honum heimild til byggingar skammt frá þeim stað þar sem húsið hafði staðið. Ó krafðist þess að N yrði dæmt til að greiða sér kr. 794.077. Kröfu sína byggði Ó á því að bæjarfélaginu væri skylt að leysa hús-eign hans til sín og sundurliða hann kröfu sína svo: 1) Innlausnarverð kr. 699.397, (mism. brunabótamats og tjónamats sem var kr. 5.500.603). 2) Hreinsunarkostnaður kr. 94.680. Ósannað var að við byggingu hins nýja húss hafi Ó nýst undirstöður eldra hússins en synjun N um endurbyggingu hússins var talin fela í sér skyldu til innlausnar þess samkvæmt 4. gr. laga nr. 59/1954 um brunatryggingar utan Reykjavíkur. Fallist var á kröfu Ó að undanskilinni kröfu um hreinsunarkostnað.

332

Innsetningargerð

Þ krafðist þess að sér yrði afhent með innsetningargerð timbur og ýmis handverkfæri sem voru í vörslum J á lóð og við hús hans. J kvaðst sjálfur eiga timbrið að einhverju leyti en að öðru leyti væri það í eigu V hf. sem hefði tekið að sér framkvæmdir við hús hans. Þ hafði ekki gegn andmælum J stutt tilkall sitt til timbursins nægilegum gögnum til að innsetningargerð næði fram að ganga. J viðurkenndi að hafa í vörslum sínum rafmagnstöflur og vinnuljós, sem tilheyrðu honum ekki og hefðu verið tengd við raflögn í húsi hans fyrir atbeina V hf. J hélt því fram að gagnstætt samningum sínum við V hf. hefði hann þurft að bera kostnað af tengingu töflunnar og ljósanna og væri heimilt að neita afhendingu þessara muna nema gegn endurgreiðslu kostnaðar. Þessi atriði höfðu ekki verið nægilega leidd í ljós fyrir dómi til að innsetning gæti náð fram að ganga. Aðra muni sem Þ krafðist innsetningar til að fá umráð yfir kannaðist J ekki við að hafa í vörslum sínum. Slík neitun út af fyrir sig gat ekki staðið í vegi innsetningargerðar en Þ hafði hins vegar ekki fært fram nein rök fyrir því að þessir munir væru í vörslum J til að á þetta yrði reynt með innsetningargerð. Skilyrðum 1. mgr. 78. gr. laga nr. 90/1989 um aðför var því ekki fullnægt og var J sýknaður af kröfum Þ.

130

J krafðist þess að 52 breskir kráarstólar yrðu teknir úr vörslum B hf.

með innsetningargerð. H hf. hafði eignast umrædda stóla við kaup á Hótel Örk í Hveragerði. Í málinu lá frammi yfirlýsing H hf. um að stólarnir hefðu eftir það orðið eign J. Einnig lá frammi í málinu samningur þar sem J seldi G umrædda stóla og skyldi kaupverðið greitt með víxlum. Víxlarnir greiddust ekki og var bú G tekið til gjaldprotaskipta. Búið gerði ekki tilkall til stólanna. Kröfum samkvæmt víxlunum var lýst í búið en upplýst var að ekkert greiddist af þeim við skiptin. Í nefndum samningi við G var ákvæði þess efnis að stólarnir skyldu vera eign seljanda þar til kaupandi hefði fullnægt öllum skilmálum samningsins og að seljandi gæti tekið hina seldu muni úr vörslum kaupanda, kæmi til vanefnda af hans hálfu. Réttur J samkvæmt ofangreindum samningi var nægilega skýr til að krafa um innsetningargerð yrði á honum reist. Krafa J um umráð 34 stóla var tekin til greina.

299

S krafðist þess að fá afhentan stálbát með innsetningargerð en báturinn var í vörslum L. S hafði tekið að sér smíði bátsins fyrir G. Báturinn hafði verið seldur á nauðungaruppboði að kröfu L sem varð hæstbjóðandi en báturinn var þá í umráðum S og var boð L samþykkt. L fékk vörslur bátsins að undangenginni beiðni um innsetningargerð sem fallist var á með dómi Hæstaréttar 26. maí sama ár. Nauðungarsalan á bátnum var hins vegar felld úr gildi með dómi Hæstaréttar 2. desember 1994. L hafði krafist nauðungarsölu á bátnum að nýju. Beiðnin var árituð af sýslumanni um að L væri heimilt að krefjast afhendingar bátsins og varðveita hann þangað til honum yrði ráðstafað við nauðungarsölu. Með þessari ákvörðun sýslumannsins sem átti stoð í 59. gr. laga nr. 90/1991 um nauðungarsölu hafði L verið veitt heimild til að taka til sín bátinn til undirbúnings nýrrar nauðungarsölu. Innsetningargerðin þjónaði því ekki tilgangi, enda breytti hún ekki stöðu S, að því er varðaði haldsrétt yfir bátnum, sem hann hafði borið fyrir sig við úthlutun söluverðs við nauðungarsölu. Kröfu S var því hafnað.

314

Sjá Frávísun frá Hæstarétti.

2026

Í seldi M gröfupramma. Um borð í prammanum var krani og var í kaupsamningnum ákvæði þar sem kaupandi skuldbatt sig til að koma prammanum seljanda að kostnaðarlausu til Reykjavíkur til þess að unnt yrði að koma krananum frá borði. Í seldi E kranann og krafðist E þess að hann yrði tekinn úr vörslum M og afhentur sér með innsetningargerð. M hélt því fram að hann hefði fullnægt skuldbindingum sínum samkvæmt fyrrgreindu samningsákvæði með því

að sigla prammanum til Reykjavíkur þar sem pramminn hafði verið um nokkurt skeið. M hefði þó ekki sýnt fram á að hann hefði nokkurn tímann á því tímabili skorað á Í að taka kranann og gat M ekki með þessu losnað undan skuldbindingum sínum. M áskildi sér ekki geymslugjald fyrir kranann í kaupsamningnum við Í og hafði hann ekki fært viðhlítandi rök fyrir því að hann hefði öðlast rétt til geymslugjalds þannig að haldsréttur kæmi til álita. Skilyrði 83. gr., sbr. 78. gr. laga nr. 90/1989 fyrir innsetningargerð voru fyrir hendi og var umráðakrafa E tekin til greina. 2282

Ítrekun

Sjá Bifreiðar. 727

Jarðalög

Sjá Forkaupsréttur. 2958, 2972

Játningarmál

Sjá Ávana- og fíkniefni. 2474

Jöfnunarhlutabréf

Sjá Skattar. 2328

Kaup

H keypti hlutabréf af V í hlutafélaginu S. Kaupin fóru fram í september 1990. S rak sölurnar í Hafnarfirði í húsnæði sem var í eigu V. Kaupverðið var kr. 770.000 og var greitt með tveimur skuldabréfum öðru að fjárhæð kr. 600.000 og hinu að fjárhæð kr. 170.000. H krafðist þess að V yrði dæmt til að sæta riftun á kaupunum og endurgreiðslu á kaupverðinu. Vísaði H til þess að hlutabréfin hefðu verið einskis virði þar sem félagið hefði verið rekið með miklu tapi og skuldaði háar vanskilafjárhæðir. H hélt því fram að V hefði gefið honum rangar upplýsingar um reksturinn og notfært sér fákunnáttu hans í bókhaldi. V var sýknaður og lagt til grundvallar að nauðsynlegar upplýsingar um reksturinn hefðu ýmist leggið fyrir við kaupin eða verið H auðfengnar, svo honum var kleift að leggja raunhæft mat á verðmæti hlutabréfanna. 447

Sjá Skaðabætur. 1363

Sjá Verksamningar. 2101

G keypti heildverslunina P af S, P og J. G seldi öðrum aðila heildverslunina

unina og var sá kaupsamningur nánast samhljóða hinum fyrri. G og kaupendur samkvæmt síðari kaupsamningnum gerðu með sér samkomulag um riftun kaupsamningsins. G krafðist þess að fyrri kaupsamningnum yrði einnig rift með dómi og að S, Þ og J yrðu dæmd til greiðslu skaðabóta, þar sem viðskiptasambönd þau sem tilgreind voru í kaupsamningnum hefðu reynst haldlítil, einkum vegna vanskila fyrri eigenda, verslunin nyti ekki greiðslufrests erlendis og reyndist ekki hafa einkaumboð hér á landi til dreifingar á vörum frá erlendum viðskiptamönnum. S, Þ og J voru sýknuð af kröfum G en þau höfðu gert upp skuldir verslunarinnar 6 vikum eftir að hún var seld G og þau vanskil höfðu aðeins valdið erfiðleikum í viðskiptum við tvo til þrjá af fjórtán viðskiptamönnum. Gegn neitun S, Þ og J þótti ekki sannað að þeir hefðu gefið G fyrirheit um að hann myndi njóta 60–90 daga greiðslufrests erlendis. Af orðalagi kaupsamnings aðila varð ekki ráðið að verið væri að selja einkaheimild til dreifingar á vöru hinna erlendu viðskiptamanna. G hafði heldur ekki fært rök fyrir því að innlend eða erlend viðskiptasambönd hefðu verið lítils virði. 3229

Kaupleigusamningur

Sjá Traustfang. 1395

Kaupmáli

Sjá Gjaldþrotaskipti, Ómerking, Þinglýsingar

Kaupsamningur

B gerði samning við M um smíði á trefjaplastbáti. Báturinn skyldi vera tilbúinn til afhendingar 15. mars 1988. Kaupverð var kr. 2.300.000 en B skyldi greiða sérstaklega fyrir niðurstetningu vélar, lagningu rafmagns og ýmsa fylgihluti og frágang þeirra. B krafðist þess að M yrði dæmt til að greiða sér skaðabætur þar sem ýmislegt vantaði á að frágangur bátsins væri samkvæmt samningi, afhending hans hefði dregist til 2. ágúst 1988 og reikningur fyrir vinnu við bátinn væri of hár. Kröfugerð B var byggð á mati tveggja dómkvaddra matsmanna. Talið var að M hefði átt að geta afhent bátinn 15. júní 1988 en samkvæmt kaupsamningi skyldu dagsektir falla á hvern virkan dag eftir að 1 mánuður var liðinn var frá umsömdum afhendingardegi og skyldi M greiða B dagsektir frá 15. júlí til 2. ágúst í 13 virka daga, kr. 130.000. Einnig var tekin til greina krafa B um

bætur fyrir aflatjón, kr. 477.580. Krafa um bætur fyrir galla á bát- num var fallin niður vegna fyrningar og krafa vegna of hárrar reikn- ingsgerðar var fallin niður vegna tómlætis. M var því dæmdur til að greiða B kr. 607.580.	136
Sjá Skuldabréf.	2467

Kauptilboð

H gerði G kauptilboð í skip. Í tilboðinu voru sett fram nokkur skilyrði um ástand skipsins við afhendingu. Skyldi G meðal annars sjá um viðgerðir á skipinu og koma því í ákveðið ástand. Jafnframt var sá kostur settur fram að H tæki að sér að sjá um þessi atriði fyrir ákveðna fjárhæð sem drægist frá kaupverðinu. Innan tilskilins frests samþykkti G tilboðið á þann veg að hann lýsti sig reiðubúinn til samninga um frádrátt frá kaupverðinu vegna þeirra verka sem nefnd voru í tilboðinu. Í framhaldi af því fóru fram viðræður um afslátt af kaupverðinu. G hélt því fram að samkomulag hefði náðst um afslátt en H sagði samninga ekki hafa tekist. H veitti skipinu ekki viðtöku og innti engar greiðslur af hendi. G krafðist þess að H yrði dæmdur til greiðslu skaðabóta vegna vanefnda á kaupsam- ningnum. Ósannað var talið að samkomulag hefði náðst um afslátt af kaupverðinu. Litið var svo á, að í svari G við kauptilboði H hefði falist fullgilt samþykki við tilboðinu. G hafði hins vegar sýnt mikið tómlæti við gæslu réttar síns gagnvart H og selt skipið öðrum aðila án þess að gera H aðvart eða áskilja sér rétt til bóta úr hans hendi vegna óhagstæðara söluverðs. H var því sýknað af kröfum G.	440
--	-----

Kaupverð

Sjá Fasteignakaup, Samningar

Kjarasamningar

Sjá Veikindaforföll.	347
Sjá Vátrygging.	648

Kröfugerð

Sjá Umferðarréttur.	1638
B höfðaði mál gegn Vatnsleysustrandarhreppi, Skólanefnd Stóru-Voga- skóla og A, skólastjóra skólans og gerði tiltekna kröfur í 23 liðum. Kröfugerð B var svo almenn og víðtæk að því fór fjarri að hún	

uppfyllti skilyrði 80. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála um að dómkröfur sóknaraðila skyldu vera glöggar og skýrar. Þá voru nokkrir kröfuliðir þess eðlis að úrlausn um gildi þeirra átti ekki undir dómstóla. Málinu var því vísað frá dómi.	1940
<i>Kröfugerð samþykkt, sbr. 98. gr. laga nr. 91/1991</i>	
Sjá Skuldaskil.	3087
<i>Kröfulýsing</i>	
Sjá Gjaldþrotaskipti.	1389, 3094
<i>Kröfuréttur</i>	
Sjá Almannatryggingar.	2208
Sjá Fjárnám.	2214, 2493

Kvöð

Ó og J annars vegar og S hins vegar skiptu á milli sín jörðinni N í Gnúp-verjahreppi, Árnessýslu með skiptasamningi 17. september 1958. Náði skiptingin til jarðarinnar í heild að meðtöldu íbúðarhúsi sem þar hafði verið reist. Sá hluti jarðarinnar sem kom í hlut S var í skiptasamningi nefndur norðurhluti og taldist nú jörðin N1. Eignarhluti J og Ó var hins vegar sunnan við þá merkjalínu sem skipta skyldi jörðinni og nefndist N2. Samkvæmt samningnum átti sameiginlegt bílastæði að vera í norðurhluta jarðarinnar og var tekið fram að suðurhlutinn hefði rétt til umferðar þar eins og áður. Á árinu 1985 reisti S girðingu frá norðurgafli að húsi sem sonur hans hafði reist. Ó og J kröfðust þess að S yrði gert að taka girðinguna niður og vísuðu til þess að girðing þessi hindraði notkun þeirra á bílastæðum, sem áskilin var í samningnum. Kröfum Ó og J var hafnað með þeim rökum að sameiginlegt bílastæði skyldi samkvæmt skiptasamningnum vera á landi S en ekki var hægt að skilja það svo að það væri afmarkað á einhvern hátt.	1342
--	------

Kynferðisbrot

K var sakfelldur fyrir kynferðisbrot gagnvart tveimur 3 og 6 ára telpum sem hann hafði tekið upp í bifreið sína. K játaði brot sitt sem varðaði við 209. gr. alm. hgl. nr. 19/1940 og 66. gr. laga nr. 58/1992 um vernd barna og ungmenna. Leitt var í ljós að kynferðisafbrotamaður framdi kynferðisbrot gagnvart K þegar hann var 14 ára sem
--

heimfært var til sömu ákvæða og það brot sem K var nú ákærður fyrir. Í skýrslu sálfræðings kom fram að K hefði lagt kapp á að leita aðstoðar hans að undanfögnu og reynt að læra af þessum gerðum og tileinka sér heppilegri hugsunarhátt. K sem var 24 ára hafði verið í sambúð með konu um 6 ára skeið og áttu þau tvö börn. Þá var K í góðri atvinnu. Með hliðsjón af öllu þessu var refsing K ákveðin fangelsi í 9 mánuði, skilorðsbundið í 5 ár. Þá var frestun á fullnustu refsivistarinnar jafnframt bundin því skilyrði að K sætti fyrstu 3 ár skilorðstímans umsjón einstakra manna, sbr. 1. tl. 3. mgr. 57. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940.

562

I var ákærður fyrir að veita tveimur 15 ára piltum áfengi á veitingastaðnum X sem I rak og hafa við þá kynferðismök. I var sýknaður af ákæru samkvæmt einum ákærulið en brot I samkvæmt öðrum ákæruliðum vörðudu við 3. mgr. 16. gr., sbr. 33. gr. áfengislaga nr. 82/1969 með síðari breytingum og að auki við 209. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 í þremur tilvikum og 202. gr. sömu laga í einu tilviki. Í einu tilviki þar sem héraðsdómur hafði fellt athæfi I undir 202. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 taldi Hæstiréttur varhugavert að telja nægilega sannað að I hefði gengið lengra en svo að athæfi hans yrði fellt undir 209. gr. sömu laga. Stóð 117. gr. laga nr. 19/1991 um meðferð opinberra mála því ekki í vegi að I yrði sakfelldur samkvæmt því refsíákvæði en við munnlegan flutning fyrir Hæstarétti var málið reifað með hliðsjón af því. Við ákvörðun refsingar var liðið til þess að samskipti I og piltanna voru tengd atvinnu hans auk þess sem honum var kunnugt um að þeir ættu við áfengisvandamál að stríða. Refsing I var ákveðin fangelsi í 5 mánuði.

1282

X var sakfelldur fyrir að hafa margoft leitað á unga dóttur sambýliskonu sinnar og áreitt hana kynferðislega með því að strjúka kynfæri hennar og brjóst. Brot X varðaði við 2. mgr. 201. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 en þetta refsíákvæði tæmdi sök gagnvart 66. gr. laga nr. 58/1992 um vernd barna og ungmenna. S hafði ekki áður sætt refsingum sem skiptu máli í þessu sambandi. Við ákvörðun refsingar var tekið tillit til þess að X notfærði sér bágar heimilis- aðstæður stúlkunnar, ábyrgðarkennd hennar gagnvart móður sinni, yfirburði sína gagnvart henni og það traust sem hún bar til hans. Refsing X var ákveðin fangelsi í 8 mánuði.

1469

B var sakfelldur fyrir að hafa sýnt tveimur telpum 6 og 7 ára kynferðislega áreitni með því að draga buxur og nærbuxur annarrar þeirra X

- niður á ökkla og sleikja á henni kynfærin og kyssa hina Y á munninn með blautum vörum og knúsa hana tvisvar. Brot B vörðuðu við 1. mgr. 202. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940, sbr. 10. gr. laga nr. 40/1992 en það ákvæði tæmdi sök gagnvart 66. gr. laga nr. 58/1992 um vernd barna og ungmenna. Við ákvörðun refsingar var tekið tillit til þess að B hafði ekki áður gerst sekur um alvarlegt hegningarlagabrot og að B átti við veikindi að stríða sem höfðu í för með sér mikla lyfjanotkun hjá honum. Refsing B var ákveðin fangelsi í 7 mánuði, þar af 5 mánuði skilorðsbundið í 3 ár. 1474
- R var sakfelldur fyrir að hafa 5 sinnum káfað á kynfærum 11 ára drengs utan klæða, látið kynfæri sín koma við kynfæri drengsins í gegnum fötin, kysst drenginn á munninn og farið einu sinni með hönd niður um skyrthálsmað drengsins og strokið niður á maga hans og upp aftur. R játaði skýlaust þá háttsemi sem honum var gefin að sök í ákæru. Brot R varðaði við síðari málslíð 1. mgr. 202. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940, sbr. 10. gr. laga nr. 40/1992 en það ákvæði tæmdi sök gagnvart 66. gr. laga nr. 58/1992 um vernd barna og ungmenna. R mátti gera sér grein fyrir að brot hans beindust að sálarheill drengsins og voru til þess fallin að valda alvarlegu tjóni á heilsu hans. Einnig hafði R áður gerst sekur um svipað brot. Hins vegar hafði R skýlaust játað háttsemi sína eftir að brot hans komst upp, hafði fallist á að greiða drengnum bætur og gengið til læknis til að leita bóta á hneigið sinni. Refsing R var ákveðin fangelsi í 10 mánuði. 1480
- X var ákærður fyrir að hafa haft samræði við 19 ára stúlku sem svaf nakin í svefnsofa og gat ekki sökum svefnþrunga spornað við verknaðinum. Talið var sannað þegar litið var til framburðar stúlkunnar og X að X bjó sig til að hafa samfarir við stúlkuna. Hins vegar þótti varhugavert með hliðsjón af misræmi í framburði stúlkunnar og annmörkum á rannsókn sýnilegra sönnunargagna að telja hafið yfir vafa gegn neitun X að atferli hans hefði náð svo langt. Verknaður X var virtur sem tilraun og varðaði við 196. gr., sbr. 20. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940, sbr. 4. gr. laga nr. 40/1992. Refsing X þótti hæfilega ákveðin fangelsi í 9 mánuði en fullnustu 6 mánaða af refsingunni var frestað skilorðsbundið í 2 ár. 1548
- S var sakfelldur fyrir ýmis kynferðisbrot gagnvart tveimur stjúpðætrum sínum J og M þegar þær voru á aldrinum 6–13 ára en brotin voru framin á árunum 1982–1987. Brot S vörðuðu við 1. mgr. 201. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940, sbr. 9. gr. laga nr. 40/1992, sbr.

- áður 1. mgr. 200. gr., sbr. 202. gr. almennra hegningarlaga. Við ákvörðun refsingar var litið til þess að brot S voru stórfelld og alvarlegs eðlis. S misnotaði aðstöðu sína og trúnaðartraust tveggja ungra stjúpðættra sinna um langan tíma. Refsing S þótti hæfilega ákveðin fangelsi í 2 ár. 1631
- Þ var sakfelldur fyrir að hafa ráðist á K, fyrrverandi eiginkonu sína, á heimili sínu við Hjallaveg í Kópavogi, misþyrmt henni á hrottafenginn hátt með höggum og spörkum og þröngvað henni til samræðis. K hlaut af þessu stórfellt líkams- og heilsutjón en vinstri sperrileggur K brotnaði og hún bólgnadi og marðist mikið og djúpt um allan líkamann. Þetta varðaði við 194. gr. og 2. mgr. 218. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. Ljóst var að atlagen þ að K var langvinn og hrottafenginn og áverkar K veittu vitneskju um að hún hafði engum vörnum komið við. Þ var einnig dæmdur fyrir ölvunarakstur. Refsing Þ var var ákveðin fangelsi í 3 ár. Miskabætur til K voru dæmdar kr. 940.393 en frá þeirri fjárhæð var dregin innborgun að fjárhæð kr. 200.000. 2081
- S var sakfelldur fyrir að hafa gert tilraun til kynferðismaka við annan karlmann B, sem var þroskaheftur og 75% öryrki. Atburðurinn varð á heimili S sem hafði boðið B þangað, veitt honum áfengi og sýnt honum klámkvikmyndir. S var einnig sakfelldur fyrir að hafa neytt B til að dveljast áfram á heimili sínu eftir atburðinn, með því að hindra hann í að komast út úr húsinu, tekið af honum yfirhöfn í því skyni, fylgt honum eftir um íbúðina, haft í hótunum við hann, gripið í hann og reynt að halda honum. Háttsemi S varðaði við 196. gr., sbr. 20. gr. og 226. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. Brotaferill S var langur en hann náði aftur til ársins 1959 og var við ákvörðun refsingar beitt 72. gr. almennra hegningarlaga. Hafði hann verið dæmdur 28 sinnum fyrir margvísleg brot og sektaður 17 sinnum. S hafði 6 sinnum áður gerst sekur um kynferðisbrot gegn börnum og ungmennum. Refsing S var ákveðin fangelsi í 3 ár. 2351
- S var sakfelldur fyrir að hafa veist að konunni K og gert tilraun til að þröngva henni til samræðis, eftir að hafa felld hana til jarðar, þrenget að hálsi hennar og slegið hana mörg hnefahögg í andlit. Tvær sprungur í höfuðkúpu K fundust eftir árásina og glóðarauga báðum megin, smærri áverkar í andliti, mar á útlimum og á baki og brotin flís úr völubeini hægri ökkla. Varhugavert þótti að telja fyllilega sannað að sprungur í höfuðkúpu K, sem greindust á röntgenmyndum stöfuðu af atlögunni og varð verknaðurinn ekki felldur undir 2.

mgr. 218. gr. almennra hegningarlaga heldur varðaði hann við 194. gr., sbr. 20. gr. og 1. mgr. 218. gr. sömu laga. Refsing S var ákveðin fangelsi í 2 ár. S var dæmdur til að greiða K miskabætur að fjárhæð kr. 500.000.	2355
A var sakfelldur fyrir að hafa þröngvað 16 ára stúlku til samræðis í beit-ingaskúr á bryggjunni í Neskaupstað. Brot A varðaði við 194. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940, sbr. 2. gr. laga nr. 40/1992. Við ákvörðun refsingar var litið til þess að A og stúlkann fóru saman frá skemmtisvæði nálægt bryggjunni úr auglýsningu fólks. Viðbrögð A við höfnun stúlkunnar eins og hún lýsti þeim, bentu ekki til verulega einbeitts vilja hans. Hins vegar var litið til þeirra alvarlegu afleið-inga, sem brot A var fallið til að hafa á líf stúlkunnar og var refsing hans þýngd frá því sem ákveðið var í héraðsdómi. Refsing: fangelsi í 18 mánuði. Miskabætur kr. 300.000.	3089

Kýrretning

Sjá Skaðabætur.	3074
----------------------	------

Kærufrestur

Sjá Frávísun frá Hæstarétti.	921
S krafðist þess að felldur yrði úr gildi úrskurður Héraðsdóms Reykja-víkur 16. nóvember 1995 um gæsluvarðhald yfir honum vegna gruns um brot gegn 1. mgr. 155. gr., 244. gr. og 248. gr. almennra hegn-ingarlaga nr. 19/1940. Fyrir Hæstarétti lá bréf, sem S ritaði eigin hendi í Síðumúlafangelsinu og dags. var 17. nóvember 1995. Í bréfi 22. nóvember 1995 frá G varðstjóra í fangelsinu kom fram að S afhenti henni „kærubréf sitt“ rétt fyrir kl. 7 síðdegis 20. nóvember 1995. Kærufrestur eftir 2. mgr. 144. gr. laga nr. 19/1991 var þá út-runnninn. Málinu var því vísað frá Hæstarétti.	2869

Kæruheimild

Sjá Frávísunarkröfu hafnað.	902
B kærði til Hæstaréttar úrskurð héraðsdóms sem hafnaði kröfu hans um að felld yrði úr gildi bráðabirgðasvipping ökuréttinda. B hafði bor-ið fram þessa kröfu eftir að aðalmeðferð í máli ákæruvaldsins á hendur honum hófst. Í 2. mgr. 142. gr. laga nr. 19/1991 um meðferð opinberra mála var tæmandi talning þeirra úrskurðaratriða, sem kærð verða til Hæstaréttar, eftir að aðalmeðferð er hafin. Gekk það ákvæði framar kæruheimildinni í 1. mgr. 103. gr. umferðarlaga	

nr. 50/1987. Engin heimild var fyrir kærui þessari. Málinu var því vísað frá Hæstarétti.	1113
---	------

Kærumál

SJÁ IV. EFNISKRÁ TIL YFIRLITS

Lagaskil

Sjá Nauðungarsala.	2163
-------------------------	------

Landamerki

Í skiptasamningi milli J og Ó um jörðina N frá 17. september 1958 voru merki milli jarðarhluta tilgreind með ákveðnum hætti. Eignarhluti J var eftir skiptin nefndur N1 og eignarhluti Ó N2. Ágreiningur reis milli þeirra J og Ó um inntak lýsingar á landamerkjunum í skiptasamningnum. Fyrir dómi krafðist Ó þess að viðurkennt yrði með dómi að landamerki jarðarhluta Ó og J yrðu ákvörðuð samkvæmt uppdrætti á dskj. nr. 22 og J yrði gert að reisa girðingu á réttum stað að viðlögðum dagsektum. J krafðist sýknu en jafnframt að viðurkennt yrði með dómi að landamerkin yrðu ákvörðuð samkvæmt uppdrætti á dskj. nr. 24. Hæstiréttur tók kröfur Ó til greina með vísan til fyrirbyggjandi gagna um landamerkin.	1333
Sjá Eignarréttur.	1819
E, eigandi jarðarinnar G krafðist þess að mörk jarðanna G og N1 og N2 í Holtahreppi, Rangárvallasýslu yrðu ákveðin með eftirgreindum hætti: bein lína úr Steini í Hvítahvamm í Miðhól í samræmi við lýsingu í landamerkjabók Rangárvallasýslu frá 25. maí 1889 sem þinglýst var á manntalsþingi 1890. Eigendur N1 og N2 kröfðust þess að landamerki jarðanna yrðu ákveðin eins og greindi í landamerkjabréfi frá 14. maí 1884. Milli jarðanna á hinu umdeilda svæði var skurður og greindi málsaðila á um hvort skurður þessi væri merkipunktur milli jarðanna eða framræsluskurður. E hélt því fram að ekki væri um að ræða landamerkjaskurð heldur aðeins framræsluskurð. Eigendur N1 og N2 héldu því fram að skurðurinn væri landamerkjaskurður og studdu ýmis vitni þá staðhæfingu þeirra. Einnig var uppi ágreiningur um örnefnin „Móhól“ og „Miðhól“ sem greind voru sem viðmiðunarpunktar í báðum landamerkjabréfum. Báðir aðilar voru sammála um, að um væri að ræða sama örnefnið en greindi á um hvar það væri staðsett. Ekki var fallist á að umræddur skurður væri landamerkjaskurður. Örnefnin	

„Móhóll“ og „Miðhóll“ voru talin vera tilgreindur hóll sem var miðhóll að stærð af þremur. Ekki var talið að eigendur N1 og N2 hefðu öðlast annan rétt að landinu fyrir hefð samkvæmt 1. mgr. 2. gr. hefðarlaga nr. 46/1905. Kröfur E voru því teknar til greina. 2120

Landskipti

Landskiptagerð fór fram á jörð á árinu 1952. Sjá Skaðabætur. 976

Lausafjárkaup

I sem rak verslun með byggingarefni á Jótlandi samdi við íslenskt fyrirtæki H um sölu á parketi. Eftir að sendingin kom til landsins fyrri hluta nóvember 1989 kom í ljós að parketið var stórlega gallað og rifti H samningi aðila. I krafðist þess að H yrði dæmdur til að greiða kaupverð parketsins. Í matsgerð tveggja dómkvaddra matsmanna kom fram að parketið var ósöluhæf vara. H hafði þegar við móttöku vörunnar í nóvember 1989 sent I bréf þar sem neitað var viðtöku vörunnar og hafði ekki glatað rétti sínum til riftunar samkvæmt 2. mgr. 43. gr. kaupalaga nr. 39/1922 þótt formleg riftunartilkynning hefði ekki verið send fyrir en 2. júlí 1990. P hafði komið á viðskiptasambandi milli aðila. Ekki var talið að hann hefði haft umboð til að binda H við kaup á vörunni né að I hefði haft réttmæta ástæðu til að ætla að svo væri. Þar sem vörusendingin fullnægði á engan hátt áskilnaði H um gæði var H heimilt að rifta kaupum samkvæmt 2. mgr. 43. gr. kaupalaga nr. 39/1922. H var því sýknaður af kröfu I. Fallist var á kröfu H um endurgreiðslu flutningskostnaðar 77

H keypti fjórar bifreiðar af G og greiddi með sex skuldabréfum. G undirritaði afsal fyrir bifreiðunum til H þar sem fram kom að kaupverðið væri að fullu greitt. Fimm skuldabréfanna greiddust ekki og skuldarar bréfanna urðu ógjaldfærir. G krafðist þess að H yrði dæmdur til greiðslu á andvirði skuldabréfanna ásamt vöxtum og hélt því fram að afhending skuldabréfanna hefði ekki verið fullnaðargreiðsla þar sem forsenda fyrir viðtöku þeirra hefði verið að þau greiddust. H hafði ekki tekist að sýna fram á að samkomulag hefði orðið um að G tæki við skuldabréfunum sem fullnaðargreiðslu eða að það leiddi á annan hátt af viðskiptum þeirra. Réttarsamband H og G hafði því raknað við þegar leitt var í ljós að skuldarar samkvæmt skuldabréfunum voru ógjaldfærir. H var dæmdur til greiðslu á andvirði skuldabréfanna að frádreginni skuld

- vegna þungaskatts sem tryggð var með lögveði í bifreiðinni og G
bar að greiða. 572
- S keypti vél í bát af V. Í ljós kom að óeðlilegur hávaði var í vélinni og
einnig mikill titringur í bátnum. Einnig náði vélin ekki uppgefnum
snúningshraða. Samkomulag var gert milli aðila þar sem V skuld-
batt sig til að bæta úr göllunum. Komist var fyrir hávaðann en titr-
ingurinn hélt áfram. S krafðist þess að V yrði dæmdur til að greiða
sér kostnað vegna lagfæringa á vélinni. V krafðist sýknu og gagn-
stefndi þar sem hann krafðist þess að S yrði dæmdur til að greiða
sér útlagðan kostnað vegna tilrauna til lagfæringa á vélinni. Í mats-
gerð dómkvaddra matsmanna kom fram að ranglega hefði verið
staðið að niðursetningu á vélbúnaðinum og af því stafaði skekkja á
öxlinum sem rekja mætti titringin til. Dæmt að titringurinn væri til
kominn vegna rangrar niðursetningar á vélinni og var V sýknaður
af kröfum S og krafa V í gagnsök tekin til greina 669
- R höfðaði mál á hendur N og krafðist greiðslu skuldar að fjárhæð kr.
963.048 að frádregnum kr. 257.446. Kröfuna byggði R á því að um
væri að ræða úttekt N á vörum í verslun R í desember 1989. Við
þingfestingu málsins lagði R fram ljósrit ellefu reikninga um út-
tektir N á vörum hjá R í desember 1989 er námu sömu fjárhæð og
krafan. N krafðist sýknu með vísan til þess að hann hefði þegar
greitt allar þessar úttektir. Í málinu voru lagðir fram reikningar yfir
heildarviðskipti aðila á árinu 1989 auk þess sem N lagði fram
greiðslukvittanir. Heildarviðskipti voru kr. 2.670.066 en greiðslu-
kvittanir kr. 1.728.696. Viðhlítandi mótbárur höfðu ekki komið
fram af hálfu N gegn reikningunum. Krafa R var tekin til greina
þannig að N var dæmdur til að greiða R kr. 519.567 en hluta kröf-
unnar var vísað frá héraðsdómi. 804
- P keypti bifreið af S. Mánuði eftir kaupin bræddi vél bifreiðarinnar úr
sér. P taldi að um leyndan galla væri að ræða og fékk dómkvadda
matsmenn til að meta áætlaðan kostnað við viðgerð á bifreiðinni.
Matsmennirnir töldu að viðgerðin myndi kosta kr. 320.000. P
krafðist þess aðallega að S yrði dæmdur til að greiða sér kr. 468.875
en til vara kr. 320.000. Aðalkröfuna byggði P á því að viðgerðar-
kostnaður hefði orðið mun hærri en matsmenn höfðu áætlað eða
kr. 468.875 en varakrafan var byggð á matsgerðinni. Í stefnu í hér-
aði voru tveir reikningar fyrir viðgerðina tilgreindir í tveimur liðum
þannig: „1)viðgerð hjá K nam kr. 254.745 og 2)umkrafin fjárhæð
vegna viðgerðar hjá B nam kr. 214.130“. Þá sagði þar að um væri að

ræða leyndan galla og að þetta væri sá kostnaður sem P hefði orðið að leggja í til að bæta úr gallanum. Ekki var gerð tilraun til að skýra reikningana frekar. Talið var að bifreiðin hefði verið haldin leyndum galla og var varakrafa P tekin til greina.

841

B keypti traktorsgröfu ásamt fleiri tækjum af V. Í lok janúar 1989 var traktorsgrafan við vinnu er „pinion“, hluti af drifi vélarinnar brotnaði. Í ljós kom að bilunin orsakaðist af því að brotið hafði verið um gamla og gallaða suðu. Niðurstaða Iðntæknistofnunar var sú að suðugallar væru að öllum líkindum ástæða brotsins. B krafðist þess að V yrði dæmdur til að greiða sér skaðabætur og hélt því fram að um leyndan galla væri að ræða. Álitsgerð Iðntæknistofnunar varð ekki jafnað við álit dómkvadds matsmanns varðandi sönnunargildi. Einnig skorti að ýmsu leyti á að í álitsgerðinni væri tekin afstaða til atriða, sem höfðu gildi við úrlausn málsins auk þess sem upplýsingum virtist hafa verið áfátt við gerð hennar. Ekki var því unnt að styðja við álitsgerðina niðurstöðu um hvort suða á keiluhjólí hefði aukið líkur á bilun við eðlilega notkun. Þar sem ekki var við önnur gögn að styðjast var V sýknað af kröfum B.

1423

H keypti bifreið af G. Veðbókarvottorð lá ekki frammi við sölua. Í ljós kom eftir kaupin að þrjár löghaldskröfur samtals að fjárhæð kr. 700.000 hvíldu á bifreiðinni og var hún seld á nauðungaruppboði. H krafðist þess að G yrði dæmdur til að greiða sér skaðabætur sem námu kaupverði bifreiðarinnar kr. 780.000 og byggði kröfur sínar á 59. gr. kaupalaga nr. 39/1922 um vanheimild. G krafðist sýknu og hélt því fram að H hefði sýnt verulegt tómlæti. Ár leið frá því að H kvartaði og þar til stefna var birt og rúm 3 ár frá því að viðskiptin fóru fram. Ekki var skilyrði bótaréttar eins og þess sem hér um ræðir að formleg bótakrafa hefði verið sett fram en G hafði fengið viðvaranir og tilkynningar frá H með þeim hætti að honum gat ekki dulist að H hyggðist bera fyrir sig vanefndir hans. Við ákvörðun bótafjárhæðar var tekið tillit til þess að H hafði umráð bifreiðarinnar frá kaupdegi 14. október 1988 til 23. febrúar 1990 er hún var seld á nauðungaruppboði. Bætur voru dæmdar kr. 700.000.

1715

B keypti notaða skurðgröfu frá Noregi er P auglýsti til sölu í dagblaði og greiddi fyrir hana kr. 3.115.753. B krafðist þess að P yrði dæmdur til að endurgreiða sér kr. 500.000 og hélt því fram að verð skurðgröfunnar samkvæmt reikningi hins norska seljanda ásamt flutningskostnaði og aðflutningsgjöldum hefði verið kr. 2.615.753. P hefði

ranglega tekið af sér kr. 500.000 til viðbótar sem B hefði talið sig vera að greiða til seljandans. B hélt því fram að P hefði eingöngu verið umboðsmaður hins norska seljanda og bæri seljandanum að greiða P þóknun fyrir hana. P hélt því fram að beinlínis hefði verið um það samið að B skyldi við kaupin greiða reikning hins norska seljanda, annan kostnað sem af kaupunum leiddi auk hinna umdeildu kr. 500.000 sem falla ættu í sinn hlut sem þóknun og endurgreiðsla útlagðs kostnaðar. P var sýknaður af kröfum B með þeim rökum að B hefði greitt allan þann kostnað sem til féll vegna kaupanna, þ.á.m. hina umdeildu fjárhæð án þess að nokkrar athugasemdir væru gerðar á því stigi af hans hálfu.

2657

G keypti af V bátsvél með ýmsum fylgihlutum í maí 1990. Vélin var flutt frá Danmörku en þar hafði hún verið sett í bát G. Strax í reynslusiglingu bátsins kom fram bilun í vélinni. Skipta þurfti um kúplingsdisk og ekki náðist umsaminn hraði vélarinnar. G komst einnig að því að umrædd vél hafði verið framleidd árið 1988 og kom til landsins í október sama ár. Fylgihlutir vélarinnar voru ýmist ekki rétt afgreiddir eða gallaðir. G krafðist þess að V yrði dæmdur til endurgreiðslu á kaupverði bátsvélarinnar. Dæmt að vélin hefði ekki verið orðin úrelt í framleiðslu þegar kaup málsaðila komust á. Hún hefði jafnframt verið sams konar og þær vélar sem framleiddar voru í sömu verksmiðju á árinu 1990. G hafði ekki lagt fram matsgerð dómkvaddra matsmanna eða önnur viðhlítandi sönnunargögn til stuðnings því að tilhögun við geymslu vélarinnar frá því hún kom til landsins og þar til hún var seld honum hefði rýrt hana að gæðum. G hafði heldur ekki fært fram slík sönnunargögn fyrir staðhæfingum sínum um að vélin hefði verið haldin göllum sem V bæri ábyrgð á. Sýkna.

2733

B seldi K hópferðabifreið og gaf K þær upplýsingar við kaupin að vél bifreiðarinnar væri nýuppgerð og hefði henni verið ekið 28.000–30.000 km. Eftir afhendingu bifreiðarinnar varð K var við ójafnan gang bifreiðarinnar og leitaði til verkstæðis H. Við skoðun þar kom í ljós að ástand vélarinnar var engan veginn eins og vænta mátti af nýupptekinni vél og kom fram umfangsmikil bilun á henni. K fékk Ö til að framkvæma könnun á vélinni og staðfesti Ö að vélin væri haldin verulegum göllum. K fékk H til að gera við vélina og krafðist þess síðan að B yrði dæmdur til að greiða sér bætur. Dæmt að bifreiðin hefði ekki verið með nýupptekinni vél eins og staðhæft var af hálfu B við kaupin en um var að ræða óhóflegt slit í bullum

og tæringu í sveifarási, útblástursventlum, ventlasætum og undirlyftum. Sannað þótti að B hefði boðist til að greiða 85% af viðgerðarkostnaði og þar með viðurkennt bótaskyldu sína og bar hann sönnunarbýrði fyrir því að bilunin í vélinni stafaði ekki af atvikum sem hann bæri ábyrgð á. B var bótaskyldur gagnvart H samkvæmt 2. mgr. 42. gr. kaupalaga nr. 39/1922. Við ákvörðun bóta var litið til þess að vélin hafði verið endurbyggð og slitfletir hennar endurnýjaðir. Ósannað var að B hefði óskað eftir áliti Ö á vélinni og var kröfu um endurgreiðslu á reikningi fyrir þá skoðun hafnað. B var dæmdur til að greiða K kr. 810.000.	2910
L krafðist þess að E og V yrðu dæmdar til að greiða sér Dkr. 27.022. Kröfur sínar byggði L á því að hann hefði selt Ö sf. vörur á árinu 1988. E og V hefðu keypt rekstur og viðskiptasambönd Ö sf. og pantað vörur þessar. E og V kröfðust sýknu og héldu því fram að þær hefðu ekki gert þá pöntun sem krafði var greiðslu fyrir í málinu og ekki tekið við vörunum heldur hefðu þær verið endursendar L. G umboðsmaður L hér á landi bar fyrir dómi að E og V hefðu pantað þær vörur sem krafði var greiðslu fyrir í málinu og studdist sá framburður hans við framburð Þ en hún og G ráku á þeim tíma Ö sf. Reikningar fyrir vörunar hljóðuðu á Ö sf. og einnig vörupantanir að baki þeim dags. 11. febrúar 1988. Í sölutilboði sem E og V samþykktu 12. febrúar 1988 var tekið fram að skuldbindingar sem Ö sf. stofnaði til fyrir 25. febrúar 1988 væru kaupanda óviðkomandi. Ekki var því fallist á að E og V hefðu tekið á sig skuldbindinguna með samningi við Ö sf. Þá var ósannað að E og V hefðu sjálfar gert umrædda vörupöntun 11. febrúar 1988. E og V voru sýknaðar af kröfu L.	2921
<i>Lánastofnanir</i>	
Sjá Ábyrgð, ábyrgðaryfirlýsing.	187
<i>Lánssamningur</i>	
Sjá Veðskuldabréf.	1863

Leiðbeiningar

Áfrýjunarfrestur var liðinn er áfrýjunarstefna var gefin út, sbr. 2. mgr. 151. gr. laga nr. 19/1991 um meðferð opinberra mála, sbr. 11. gr. laga nr. 37/1994. Það breytti ekki þeirri niðurstöðu þótt S kynni að hafa fengið rangar leiðbeiningar um lok áfrýjunarfrests er héraðsdómur

var birtur honum. Málinu var því vísað frá Hæstarétti. Sjá Frávísun frá Hæstarétti.	551
Sjá Frávísun frá Hæstarétti.	987

Leigusamningar

Sjá Húsaleiga

S tók á leigu fasteign sem var eign dánarbús J. Við skipti á dánarbúinu kom eignin í hlut B og T sem sögðu leigusamningnum upp. B og T kröfðust þess að S yrði dæmdur til að greiða þeim skaðabætur þar sem við skoðun á húsnæðinu hefðu komið í ljós skemmdir vegna raka sem virtust tilkomnar vegna þess að húsnæðið hefði ekki verið nægilega kynt. Aðilar fengu dómkvaddan sinn hvorn matsmanninn en aðeins matsmaður B og T skilaði mati sínu og var stefnukrafan byggð á því mati. Fyrir lá að B og T höfðu kvartað við forsvarsmenn S sumarið 1989 vegna ástands hússins og fór þá fram athugun á því. Talið hafði verið að kostnaður við þessar viðgerðir yrði svo mikill að ársleiga dygði ekki til að greiða hann og var fallið frá áformum um að S tæki þær að sér. Þrátt fyrir það var leigusamningurinn framlengdur um 1 ár. Ekki var talið að skemmdirnar hefðu verið aðrar en búast mátti við og ekki líkur á að þær væru íbúum hússins eða leigutökum að kenna. S var því sýknaður af kröfum B og T.	233
S leigði H og V húsnæði til verslunarreksturs sem var í mjög lélegu ástandi og á leigutímabilinu varð ástand þess enn verra. Vanskil urðu á greiðslu leigunnar. S krafðist þess að H og V yrðu dæmd til að greiða sér ógreidda húsaleigu. H og V kröfðust sýknu með vísan til þess að S hefði ekki sinnt lagfæringum á húsnæðinu eins og honum bar og töldu þau sig hafa orðið fyrir tjóni á vörubirgðum vegna leka í húsinu. Í matsgerð dómkvaddra matsmanna kom fram að húsnæðið hefði ekki verið í leiguhæfu ástandi. Allar kröfur S voru teknar til greina þar sem H og V var kunnugt um ýmsa annmarka á húsinu og hættu á leka en ekki beindu þau til S tilkynningu samkvæmt 26. gr. húsaleigulaga nr. 44/1979. H hélt áfram að reka verslun í húsnæðinu allt til loka ársins 1991 og sinnti ekki áskorun S um að rýma húsnæðið. Matsgerðin varð ekki lögð til grundvallar þar sem hún fór fram eftir að húsnæðið hafði orðið fyrir skemmdum af völdum óveðurs.	1375
B, Í og F eignuðust húseign á nauðungaruppboði en skömmu áður hafði uppboðspoli gert leigusamning við G um húseignina. G framseldi	

leigusamninginn til O. Forsvarsmenn O stofnuðu hlutafélagið S hf. og töldu að S hf. væri réttthafi samkvæmt leigusamningnum. B, Í og F neituðu að viðurkenna framsal leigusamningsins til S hf. nema til kæmi greiðsla á ógreiddri húsaleigu og kröfðust þess að S hf. yrði dæmt til greiðslu leigunnar. S hf. krafðist lækkunar á leigu þar sem eignin hefði ekki verið í leiguhæfu ástandi þegar félagið tók við henni. Ekki varð séð að B, Í og F hefðu lýst sig samþykka þessum skuldaraskiptum en til þess að öðlast rétt á hendur S hf. hefðu þeir orðið að leysa G undan skuldbindingum um greiðslu leigunnar. S hf. hafði ekki orðið samábyrgur fyrir greiðslu skuldarinnar eða á annan hátt skuldbundið sig án skilyrða til að greiða leiguna. Þá fól samkomulag G við B, Í og F í sér að G var óheimilt að framselja réttindi sín samkvæmt leigusamningnum án samþykkis B, Í og F. S hf. var sýknað af kröfum B, Í og F.	1572
Sjá Útburðargerð.	2372
Sjá Fullvirðisréttur.	3222

Leit

Lögreglustjórinn í Reykjavík krafðist þess að heimiluð yrði með dómsúrskurði húsleit að tveimur ólöglegum hundum í íbúð R í fjölbýlishúsi í Reykjavík og einnig í bifreið hans. Héraðsdómur heimilaði húsleit. Í greinargerð lögreglustjóra fyrir Hæstarétti kom fram að upplýsingar hefðu borist um það að annar hunda R væri skráður á Selfossi. Ekki var vitað með vissu um geymslustað hins hundsins. Í gögnum málsins kom fram að hann hefði ekki verið í umræddu fjölbýlishúsi í Reykjavík eftir úrskurð héraðsdóms. Rúmur mánuður var frá uppkvaðningu úrskurðarins og aðstæður nú aðrar. Hinn kærði úrskurður var því felldur úr gildi.	1913
--	------

Líkamsárás

H var sakfelldur fyrir að hafa ráðist á A og slegið hann nokkur hnefahögg í andlit með þeim afleiðingum að hann fékk tvo skurði í andlit sem þurfti að sauma og mar og bólgur í kringum hægra auga. H hélt því fram að hann hefði hrundið A svo hann féll í gólfið og hálfvankaðist. Með vættisburði vitnanna P, G, B og E þótti sannað að átök urðu milli H og A og að A hlaut verulega áverka í andliti í þeirri viðureign. Vætti vitnisins S var mjög á annan veg en vitnisburður annarra vitna. Var vitnaframburður hans óstöðugur og ekki metinn trúverðugur að því leyti sem hann fór í bága við vætti ann-

arra vitna. Var vitnisburður S einnig metinn með tilliti til þess að hann kynni að hafa haft ástæðu til að bera af sér sakir og þess að hann og H voru æskuvinir. Þótti efalaust að áverkar A eins og þeim var lýst í ákæru væru afleiðingar af árás H á hann. Framlagt læknisvottorð studdi þetta. Brot H varðaði við 1. mgr. 217. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. H var dæmdur í 30 daga varðhald skilorðsbundið í 2 ár.	366
Sjá Þjófnaður.	557
S var sakfelldur fyrir líkamsárás í félagsheimilinu Njálsbúð í Vestur-Landeyjum með því að slá T nokkur högg í andlit þannig að hann nefbrotnaði. S var vel þjálfður karatemaður og benti lýsing T til þess að S hefði notað kunnáttu sína í þeirri atvinnugrein. S kannaðist við að hafa ýtt við T eða hrint honum en neitaði að hafa slegið hann í andlitið og kvaðst alls ekki valdur að þeim áverkum sem T fékk. Framburður S var talinn mjög ótrúverðugur. Áverkalýsing samkvæmt vottorði slysadeildar Borgarspítalans samræmdest hins vegar því sem T hafði haldið fram í málinu. Þótti ekki varhugavert að telja sannað að S hefði gerst sekur um það brot sem hann var ákærður fyrir og varðaði það við 1. mgr. 218. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. S hafði ekki áður sætt refsingu en árás hans á T var gerð af litlu sem engu tilefni. S var dæmdur í 30 daga fangelsi skilorðsbundið í 3 ár.	745
G var sakfelldur fyrir að hafa slegið U hnefahögg í andlit með þeim afleiðingum að hann nefbrotnaði. Atburðurinn gerðist fyrir utan veitingastaðinn Kúttar Harald á Akranesi. G neitaði sakargiftum fyrir dómi en hjá lögreglu skýrði hann svo frá að hann hefði spurt U og féлага hans hvort þeir vildu slást. U hafði staðfastlega borið að G hefði slegið sig í andlitið og valdið þeim áverkum sem í ákæru greindi. Vitnaframburðir studdu þann framburð. Læknir sem gerði aðgerð á U vegna áverkans lýsti því að áverkinn hefði hlotist af einhverju „mjúku t.d. hnefa eða hné“. Með hliðsjón af þessu þóttu vera yfirgnæfandi líkur fyrir því að áverkar U hefðu hlotist af hnefahöggi G í andlit hans. Brot G varðaði við 1. mgr. 218. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. G hafði ekki áður sætt refsingum fyrir brot gegn hegningarlögum. Refsing G var ákveðin varðhald í 30 daga, skilorðsbundið í 2 ár.	1043
H var sakfelldur fyrir að hafa slegið J í andlit með þeim afleiðingum að hann nefbrotnaði, hlaut glóðarauga hægra megin og skurð á efri vör. Í lögregluskýrslu hafði lögreglumaður eftir J að H hefði slegið	

sig tvö til þrjú högg í andlit skömmu áður en lögregla kom á vettvang. Tveimur dögum síðar bar J fyrir lögreglu að sig minnti að högginn hefðu verið þrjú. H játaði að hafa slegið J eitt högg í andlit-ið og hefði J þá fallið í jörðina. H þvertók fyrir að högginn hefðu verið fleiri. Ekki höfðu komið fram sönnunargögn sem studdu framburð J um þrjú hnefahögg. Varð sá framburður því ekki lagður til grundvallar í málinu. Þótti ósannað að H hefði slegið J oftast en einu sinni. Varðaði það við 1. mgr. 218. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. H var hins vegar sýknaður vegna sönnunarskorts af ákæru um aðra líkamsárás. Árás H á J var tilefnislaus. Refsing H var ákveðin 30 daga fangelsi skilorðsbundið í 3 ár.	1122
B var sakfelldur fyrir að hafa stungið S í hálsinn með glerflösku, sem B hafði áður brotið í því skyni, með þeim afleiðingum að S hlaut 4–5 cm djúpan skurð vinstra megin á háls. Þetta varðaði við 2. mgr. 218. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. B var einnig dæmdur fyrir þjófnað samkvæmt 244. gr. almennra hegningarlaga. B átti að baki langan sakaferil en hann hafði verið dæmdur 32 sinnum frá árinu 1975 fyrir ýmis hegningarlagabrot, þar af 5 sinnum fyrir ofbeldisbrot. Þá hafði hann verið sektaður 12 sinnum. Refsing B var ákveðin fangelsi í 2 ár.	1276
Sjá Kynferðisbrot.	2081, 2355
G var sakfelldur fyrir að hafa slegið H hnefahögg í maga og síðan í andlit með þeim afleiðingum að H hlaut tvísýni og dofa hægra megin í andlitið, brot á andlitsbeinum hægra megin, þ.á.m. á augnbotni, upphafið skyn á taugum hægra megin á nefi, hægra megin á andliti, efri vör og gómi og vefir og vöðvar í augntóft höfðu gengið niður í kjálkaholur. Brot G varðaði við 1. mgr. 218. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. Ýfingar höfðu verið á vettvangi milli G og félaga H en ekki var fallist á þá málsvörn G að framganga H sem reyndi að stilla til friðar milli félaga síns og G hefði falið í sér áreiti eða ögrun við G. Atлага hans var tilefnislaus og hrottafengin. Refsing: fangelsi í 5 mánuði en frestað var fullnustu 3 mánaða af refsingunni skilorðsbundið í 2 ár.	3182
<i>Líkamsmeiðingar</i>	
Lögreglumaður krafðist bóta vegna líkamsmeiðinga sem hann hlaut við handtöku Ó. Sjá Skaðabætur.	400

Líkamstjón

Sjá Skaðabætur, Vátrygging

Loforð

S faðir Á og N lést 1970 en bú hans hafði þá verið tekið til gjaldþrotaskipta. Á og N gengu inn í nauðasamninga sem aðilar búsins ásamt móður sinni, K. Meðal eigna búsins voru hlutabréf í heildversluninni C að nafnverði gkr. 4.300.000 en þau voru veðsett Landsbanka Íslands. N leysti þessi bréf úr veðsetningu og voru þau skráð eign K. Bú Á var tekið til gjaldþrotaskipta 1972 og lýsti hann því yfir að engar eignir væru í búinu. K undirritaði yfirlýsingu þar sem tilgreint var að N væri eigandi hlutabréfanna. Yfirlýsing þessi var einnig undirrituð af Á og N. K lést 1978 og lauk búskiptum þannig að Á og N samþykktu frumvarp skiptaráðanda að úthlutunargerð. Á árinu 1991 seldi N hlutabréfin fyrir kr. 40.000.000. Á krafðist þess að N yrði dæmdur til að greiða sér kr. 20.000.000 og byggði það á því að N hefði gefið bindandi loforð þegar fyrrnefnd yfirlýsing var undirrituð um að Á fengi helming af andvirði hlutabréfanna þegar ljóst yrði hvert væri raunvirði þeirra, að frádregnum kostnaði. Stefnumkrafa málsins var miðuð við helming söluandvirðis bréfanna. Dæmt að Á hefði ekki sannað að N hefði gefið honum það loforð sem dómkrafa hans var byggð á og var N því sýknaður af kröfum Á.

881

Læknar

Sjá Ófrjósemissaðgerð, Sjúkraskrá

Læknaráð

Dæmt að álit Læknaráðs sem taldi að beita bæri almennu mati á áverka af völdum hálsnhykkja gæti ekki hnekkst örorkumati læknis en álit Læknaráðs var örökstutt og auk þess hafði lækni þeim sem framkvæmdi örorkumatið ekki verið gefinn kostur á að rökstyðja það, sbr. 2. mgr. 4. gr. laga nr. 14/1942 um Læknaráð. Sjá Bifreiðar.

937

Sjá Skaðabætur.

989

Lög um lax- og silungsveiði

Sjá Dómkvaðning matsmanna.

797

Lögbann

Sjá Ómerking.

1499

I keypti veitingahúsið K að Vesturgötu 2, Reykjavík af hlutafélaginu P

með samningi 17. mars 1995. Samkvæmt vottorði úr Hlutfélags- skrá var stjórn P skipuð einum manni, M en varamaður hans var V. Í 9. gr. kaupsamningsins skuldbatt V sig til að hefja ekki starfsemi kaffihúss eða reksturs með svipuðu sniði næstu 3 árin. Með leigu- samningi 11. júlí 1995 gerðist Ó ehf. leigutaki að húsnæði að Aust- urstræti 12a, Reykjavík og hóf rekstur skemmtistaðar. Ó ehf. var stofnað 17. júní 1995 af M. V hafði fyrir stofnun Ó ehf. gert efnis- lega samhljóða leigusamning um þetta húsnæði f.h. óskráðs hluta- félags. Krafist var lögbanns við starfsemi veitingahússins að Aust- urstræti 12a með vísan til þess að brotið hefði verið ákvæði 9. gr. kaupsamningsins frá 17. mars 1995. Samkvæmt gögnum málsins var Ó ehf. stofnað af M og var hann einn síns liðs hluthafi þar og stjórnarmaður. Í málinu lá ekki annað fyrir en að veitingahúsið að Austurstræti 12a væri starfrækt í nafni Veitingahússins Ó ehf. en í skjóli leyfa M til áfengisveitinga og til að reka skemmtistað. K hafði ekki sýnt nægilega fram á að V eða hlutfélagið P stæðu að eða tækju þátt í starfrækslu veitingahússins þannig að lögbann yrði lagt við starfseminni. Kröfu K um lögbann var því hafnað.	1952
Sjá Skaðabætur.	3074

Löggeymsla

Sjá Gjaldþrotaskipti.	1287
----------------------------	------

Lögmaður

Sjá Fasteigna- og skipasala.	1692
-----------------------------------	------

Lögmannafélag Íslands

Sjá Frávísun frá Hæstarétti.	3017
-----------------------------------	------

Lögmannsbóknun

G leitaði aðstoðar lögmannsins J til að gæta hagsmuna sinna og semja um bætur vegna líkamstjóns sem G varð fyrir í umferðarslysi í ágúst 1993. J stóð að málinu með hefðbundnum hætti, aflaði lög-
regluskýrslu og læknisvottorða og lét framkvæma örorkumat á G.
Að því mati fengnu var samin kröfugerð á hendur váttryggingafé-
laginu V. Náðust samningar við V um annað en greiðslu V á lög-
mannskostnaði og voru G greiddar bætur samkvæmt skaðabótalög-
um nr. 50/1993. G krafðist þess að V greiddi sér kr. 64.233 til að
standa straum af þóknun vegna lögmannsaðstoðar í málinu, en V

taldi hæfilega þóknun vera kr. 25.000. Tók G við þeirri greiðslu með fyrirvara en krafðist þess að V yrði dæmt til greiðslu á kr. 48.845 til viðbótar. Krafa G var byggð á gjaldskrá lögmansins J, sbr. 2. mgr. 2. gr. laga nr. 61/1942 um málflytjendur. V krafðist sýknu með þeim rökum að eftir gildistöku skaðabótalaga nr. 50/1993 hefði fyrirhöfn og vinna lögmanna tjónþola við samningsgerð og uppgjör bótanna verið mun minni og léttari. Ekki væri því lengur hægt að byggja á gjaldskrá lögmanna. Lögmaðurinn J bar fyrir dómi að hann hefði innt af hendi vinnu við bótauppgjör þetta í fimm til tíu klukkustundir. Í dómi Hæstaréttar sagði að ekki þætti fært að byggja á þeirri staðhæfingu V að eftir gildistöku skaðabótalaga væri bótakrefjendum almennt ekki þörf á að leita sér lögmannaðstoðar. Beita bæri sömu reglum og áður við frágang á uppgjöri einfaldra bótamála. Þegar tekið var tillit til þess verks sem unnið var af lögmanni G og þeirra hagsmuna sem í húfi voru var V dæmt til að greiða G kr. 29.163. 2456

Lögreglumenn

Sjá Skaðabætur. 400

Lögreglurannsókn

Sjá Opinberir starfsmenn. 2336

Lögvarðir hagsmunir

G og H deildu um forsjá dóttur þeirra, S. Er málið var dæmt í Hæstarétti var S orðin 16 ára og sjálfráða, sbr. 1. gr. lögræðis laga nr. 68/1984 og höfðu málsaðilar því ekki lengur lögvarða hagsmuni af því að úrlausn héraðsdóms kæmi til endurskoðunar. Málinu var því vísað frá Hæstarétti. Sjá Forsjá. 196

Lögveð

Sjá Nauðungarsala. 1966

Manndráp af gáleysi

A var sakfelldur fyrir að hafa ekið bifreið undir áhrifum áfengis án tilskilinnna ökuréttinda, án nægjanlegrar varúðar og of hratt miðað við aðstæður frá Vogum á Vatnsleysuströnd áleiðis austur Vatnsleysustrandarveg með þeim afleiðingum að bifreiðin hafnaði utan vegar skammt undan við Voga og valt. Við það kastaðist farþegi í

bifreiðinni, B út úr henni og lést nær samstundis af völdum áverka sem hann hlaut. Brot A varðaði við 215. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 og 1. mgr. 4. gr., 1. mgr. 36. gr., 1., sbr. 3. mgr. 45. gr. og 1. mgr. 48. gr., sbr. 100. gr. umferðarlaga nr. 50/1987. A hafði ekki áður verið gert að sæta refsingu fyrir hegningarlagabrot. Þá höfðu verið lögð fyrir Hæstarétt gögn sem gáfu vísbendingu um takmarkaðan andlegan þroska A. Með hliðsjón af þessu svo og aðdraganda að ölvunarakstri A og atvikum að öðru leyti þótti refsing A hæfilega ákveðin 6 mánaða fangelsi, þar af 3 mánuðir skilorðsbundið í 2 ár. A var sviptur ökurétti ævilangt.	588
---	-----

Mannréttindasáttmáli Evrópu

Sjá Stjórnarskrá.	1444
Sjá Gæsluvarðhald.	2172

Matsgerðir o.fl.

Dómkvaddir matsmenn meta ætlað tjón á húsi vegna malarfoks af flugbrautinni í Vestmannaeyjum.	29
Læknisvottorð og álitserð sálfræðings um fjártjón og miska stúlku vegna andlitslýta.	37
Tveir dómkvaddir matsmenn meta gæði parkets sem íslenskt fyrirtæki hafði keypt til endursölu frá Danmörku.	77
Tveir dómkvaddir matsmenn meta bætur vegna afnotamissis báts.	136
Í málinu var lögð fram matsgerð matsnefndar Fiskveiðasjóðs.	187
Matsgerð um tjón af völdum bruna samkvæmt lögum nr. 59/1954 um brunatryggingar utan Reykjavíkur.	332
Dómkvaddir matsmenn meta verðmæti hests sem drapst er ekið var á hann en krafist var bóta fyrir hestinn.	376
Úrskurður Hamfaranefndar um bætur fyrir tjón af völdum landsigs.	390
Skýrsla sálfræðings um hagi, líðan og þroska barns í forsjármáli.	470
Dómkvaddir matsmenn meta ýmis atriði í sambandi við verk sem fólgið var í viðgerð á fjölbýlishúsi.	509
Umsagnir Rannsóknastofnunar byggingariðnaðarins um orsakir vinnuslyss.	525
Skýrsla sálfræðings í kynferðisbrotamáli.	562
Matsgerð dómkvaddra matsmanna um orsakir galla á bát.	669
Skýrsla Vinnueftirlits ríkisins um tildrög vinnuslyss.	716
Dómkvaddir matsmenn meta orsakir þess að vél í seldri bifreið bræddi úr sér og ætlaðan kostnað við viðgerð hennar.	841
S dósent við Háskóla Íslands og B framkvæmdastjóri Verðbréfamark-	

aðar Íslandsbanka hf. létu í té álitsgerð um við hvaða vaxtafót bæri að miða framtíðarávöxtun bóta fyrir varanlega örorku.	937
Dómkvaddir matsmenn, báðir læknar meta hvort örorka konu verði rakin til mistaka við eftirmeðferð á sjúkrahúsi eftir aðgerð. Álitsgerð annars læknis um sömu atriði.	989
Skýrsla Verkvangs um úttekt á göllum seldrar fasteignar og matsgerð dómkvaddra matsmanna um galla á sömu fasteign.	1010
Rannsóknadeild fisksjúkdóma, Vinnueftirlit ríkisins o.fl. létu í té álit um orsakir fiskadauða í eldisstöð H í Eiðsvík í Gufunesi.	1063
Dómkvaddir matsmenn meta markaðsverð báts eftir gildistöku laga nr. 38/1990 um stjórn fiskveiða.	1161, 1175
Vottorð geðlæknis um geðheilsu sakbornings í nauðgunarmáli.	1199
Sálfræðingur dómkvaddur sem matsmaður til að meta hæfi foreldra til að fara með forsjá tveggja barna.	1311
Dómkvaddir matsmenn láta í té álit um breytingar á ástandi leiguhúsnæðis á leigutíma. Ekki var stuðst við matsgerðina sem sönnun um breytingar á ástandi húsnæðisins á leigutímanum þar sem matsgerðin fór fram eftir að húsnæðið var orðið óíbúðarhæft vegna óveðurs.	1375
Dómkvaddir matsmenn meta orsakir galla á múverki húss.	1401
Álitsgerð Iðntæknistofnunar Íslands um orsakir þess að hluti af drifi traktorsgröfu brotnaði varð ekki jafnað við matsgerð dómkvaddra matsmanna að sönnunargildi um þau atriði sem um ræðir í 1. mgr. 61. gr. laga nr 91/1991 um meðferð einkamála.	1423
Skýrsla geðlæknis og sálfræðings í kynferðisbrotamáli.	1469
Skýrsla sálfræðings í kynferðisbrotamáli.	1474
Vottorð geðlæknis í kynferðisbrotamáli.	1480
Fasteignasali gaf umsögn um líklegt markaðsverð fasteignar.	1563
Skýrsla geðlæknis í kynferðisbrotamáli.	1631
Álitsgerð úttektarmanns um meinta galla á íbúð.	1879
Félagsráðgjafi og sálfræðingur gerðu tvennar skýrslur um málefni V sem var opinber stofnun fyrir fatlaða í Vestmannaeyjum en skýrslurnar voru byggðar á viðtölum við starfsmenn.	1890
Tveir dómkvaddir matsmenn meta kostnað við hönnun og byggingu iðnaðarhúss.	2130
Álitsgerð Landssambands íslenskra útvegsmanna um uppgjör leigusamnings um veiðiheimildir.	2154
Tveir dómkvaddir matsmenn, læknir og lögfræðingur meta örorku vegna umferðarslyss.	2194

Einn dómkvaddur matsmaður lýsir ætluðum göllum á fasteign, hvernig úr göllunum verði bætt og metur kostnað við úrbætur.	2315
Tveir dómkvaddir matsmenn skiluðu matsgerð um galla á viðhaldsverki við fjölbýlishús í Kópavogi. Matsgerðinni hafði ekki verið hnekkt og var hún lögð til grundvallar í málinu.	2392
Álitsgerð löggilts endurskoðanda um ætlað tjón vegna meintra brota á lögum um óréttmæta viðskiptahætti o.fl.	2592
Tveir dómkvaddir matsmenn, báðir læknar skiluðu matsgerð um það hvort frásögn ökumanns um áfengisneyslu sína gæti staðist miðað við niðurstöður alkóhólrannsóknar.	2703
Dómkvaddir matsmenn meta galla á íbúð.	2712
Skýrsla Verkvangs um viðgerðir og málun fjölbýlishúss og frágang á lóð.	2838
Skoðunargerð Könnunar hf. um meinta galla bifreiðar.	2910
Matsgerð fiskifræðings um ætlað tjón í fiskeldisstöð.	2925, 2941
Matsgerð tveggja löggilta endurskoðenda um ætlað tjón tannsmíðs af völdum lögbanns.	3074
Rannsóknastofnun byggingariðnaðarins lét í té álit um meinta galla á fasteign.	3153
Matsgerð tveggja dómkvaddra matsmanna um ætlaða galla á raðhúsi og tjón af þeirra völdum.	3153
Tveir dómkvaddir matsmenn, læknir og lögfræðingur meta örorku tjónþola vegna umferðarslyss.	3197, 3206, 3252
Tveir dómkvaddir matsmenn, báðir læknar meta örorku tjónþola vegna umferðarslyss.	3269

Mál fellt niður

Áfrýjandi máls óskaði eftir því að það yrði fellt niður. Stefndi samþykkti niðurfellingu málsins en krafðist ómaksbóta úr hendi áfrýjanda. Málið var fellt niður og áfrýjanda dæmt að greiða stefnda ómaksbætur, kr. 5.000.	296
Áfrýjandi máls óskaði eftir því að það yrði fellt niður. Stefndi samþykkti niðurfellingu málsins en krafðist málskostnaðar úr hendi áfrýjanda. Málið var fellt niður. Áfrýjanda var ekki kunnugt um að K hæstaréttarlögmaður hafði fengið dóminn framseldan þegar hann áfrýjaði málinu og skrifaði bústjóri þrotabús stefnda upp á stefnuna um birtingu. Ekki þótti því ástæða til að dæma K málskostnað í málinu.	690
Áfrýjandi máls óskaði eftir því að það yrði fellt niður. Stefndi samþykkti	

niðurfellingu málsins en krafðist málskostnaðar úr hendi áfrýjanda. Málið var felld niður og áfrýjanda dæmt að greiða stefnda málskostnað, kr. 15.000.	1527
---	------

Málamyndagerningur

Sjá Gjaldþrotaskipti.	127
----------------------------	-----

Málefni fatlaðra

Sjá Stjórnsýsla.	1890
-----------------------	------

Málsástæður

Sjá Fasteignakaup, Ómerking, Sjálfskuldarábyrgð, Víxlar, víxilmál

Málshöfðunarfrestur

Sjá Frávísunarúrskurður staðfestur.	1620, 2517, 2530
Sjá Frávísunarúrskurður felldur úr gildi að hluta.	2522

Málskostnaðartrygging

Stefndi krafðist þess að áfrýjanda yrði gert skylt að setja málskostnaðartryggingu fyrir Hæstarétti, sbr. b-lið 1. mgr. 133. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála. Bú áfrýjanda hafði verið tekið til gjaldþrotaskipta og skiptastjóri gefið út yfirlýsingu um að búið tæki ekki við rekstri málsins. Talið var að stefnda hefði verið kunnugt um efnahag áfrýjanda eigi síðar en 13 mánuðum áður en þá fór fram árangurslaus löggeymsla í eignum áfrýjanda að kröfu stefnda. Krafa stefnda var því of seint fram komin og var henni hafnað. ...	134
Stefndi krafðist þess að áfrýjanda yrði gert skylt að setja málskostnaðartryggingu fyrir Hæstarétti, sbr. a-lið 1. mgr. 133. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála. Krafa stefnda var tekin til greina en áfrýjandi var búsettur í Bandaríkjunum og bandarískur ríkisborgari en ekki var vitað til að menn búsettir á Íslandi væru undanþegnir því að setja slíka tryggingu í heimalandi áfrýjanda. Fjárhæð tryggingarinnar var ákveðin kr. 150.000.	493
Stefndi krafðist þess að áfrýjanda yrði gert skylt að setja málskostnaðartryggingu fyrir Hæstarétti, sbr. b-lið 1. mgr. 133. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála. Bú áfrýjanda hafði verið tekið til gjaldþrotaskipta og skiptastjóri gefið út yfirlýsingu um að búið væri eignalaust og tæki ekki við rekstri málsins. Talið var að áfrýjanda hefði verið nægilega kunnugt um efnahag áfrýjanda 11 mánuðum	

- áður en þá hafði farið fram árangurslaus löggeymsla í eignum áfrýjanda að kröfu stefnda. Krafan var því of seint fram komin og var henni hafnað. 1101
- Stefndi krafðist þess að áfrýjanda yrði gert skylt að setja málskostnaðartryggingu fyrir Hæstarétti, sbr. b-lið 1. mgr. 133. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála. Samkvæmt endurriti úr gerðabók sýslumannsins í Reykjavík kom fram að áfrýjandi var eignalaus. Í málinu lágu ekki fyrir aðrar upplýsingar um hag áfrýjanda og í greinargerð fyrir Hæstarétti var því ekki mótmælt að áfrýjandi væri ófær um greiðslu málskostnaðar. Áfrýjandi var gert að setja málskostnaðartryggingu að fjárhæð kr. 150.000. 1120
- Stefndi L krafðist þess fyrir héraðsdómi að stefnanda N yrði gert að setja tryggingu fyrir greiðslu málskostnaðar. Héraðsdómari hafnaði þeirri kröfu með úrskurði 21. febrúar 1995. Í þinghaldi 28. mars 1995 setti L fram kröfu að nýju um að N yrði gert að leggja fram málskostnaðartryggingu. L reisti kröfu sína nú á því að nýjar forsendur væru fyrir því að skilyrði b-liðar 1. mgr. 133. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála ættu við. Vísaði hann um það til fjárnáms sem gert hafði verið hjá N og var árangurslaust að hluta, svo og framkominna beiðna um að bú N yrði tekið til gjaldþrotaskipta. Ákvæði 133. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála var ekki talið girða fyrir að L gæti að nýju haft uppi kröfu um málskostnaðartryggingu, ef sérstakt tilefni gæfist til eftir þingfestingu. Úrskurður héraðsdóms sem hafði vísað kröfu L frá dómi var því felldur úr gildi og lagt fyrir héraðsdómara að taka kröfu L til efnis-meðferðar 1387
- Stefndi krafðist þess að áfrýjanda yrði gert skylt að setja málskostnaðartryggingu fyrir Hæstarétti, sbr. b-lið 1. mgr. 133. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála. Samkvæmt endurriti úr gerðabók sýslumannsins í Hafnarfirði kom fram að S lýsti sig eignalausan en áfrýjandi málsins var óskráð einkafyrirtæki hans. Í málinu lágu ekki fyrir aðrar upplýsingar um hag áfrýjanda. Krafa stefnda var því tekin til greina og fjárhæð tryggingarinnar ákveðin kr. 50.000. 1528, 1530, 1532
- Stefndi krafðist þess að áfrýjanda yrði gert skylt að setja málskostnaðartryggingu fyrir Hæstarétti, sbr. b-lið 1. mgr. 133. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála þar sem gert hefði verið árangurslaust fjárnám hjá áfrýjanda. Áfrýjandi mótmælti kröfunni með þeim rökum að við fjárnámið hefði stjórnarmaður áfrýjanda mætt og bent á tvær flugvélar í eigu félagsins að verðmæti kr. 30.000.000. Gerðarbeiðandi hefði mótmælt ábendingunni og fulltrúi sýslumanns fallist

- á mótmælin. Þar sem ekki var bent á aðrar eignir hefði gerðinni lokið án árangurs. Áfrýjandi kvaðst einnig eiga varahlutalager sem metinn væri á kr. 9.000.000. Gegn mótmælum áfrýjanda hafði stefndi ekki leitt nægar líkur að því að áfrýjandi væri ófær um greiðslu málskostnaðar og var kröfu stefnda hafnað. 2220
- Gagnáfrýjandi krafðist þess að aðaláfrýjanda yrði gert skylt að setja málskostnaðartryggingu fyrir Hæstarétti, sbr. b-lið 1. mgr. 133. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála. Kröfu sína byggði gagnáfrýjandi á því að bú aðaláfrýjanda hefði verið tekið til gjaldþrotaskipta 4 árum áður og skiptum lokið án þess að eignir myndust í búinu. Eignir aðaláfrýjanda væru tvær bifreiðar, Mercedes Benz árg. 1975 og Ford Bronco árg. 1980, og væri önnur þeirra veðsett og tvær aðfararbeiðnir á hendur aðaláfrýjanda biðu afgreiðslu. Gegn mótmælum aðaláfrýjanda hafði gagnáfrýjandi ekki sýnt fram á að aðaláfrýjandi væri ófær um greiðslu málskostnaðar og var kröfu gagnáfrýjanda hafnað. 2222
- Stefndi krafðist þess að áfrýjanda yrði gert skylt að setja málskostnaðartryggingu fyrir Hæstarétti að fjárhæð kr. 300.000, sbr. b-lið 1. mgr. 133. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála. Kröfu sína byggði stefndi á því að gert hefði verið árangurslaust fjárnám hjá áfrýjanda að kröfu B og hefði aðfararbeiðni stefnda vegna annarrar skuldar áfrýjanda verið endursend sama dag. Áfrýjandi mótmælti kröfunni. Kröfu stefnda um málskostnaðartryggingu var hafnað. 2280
- R krafðist úrlausnar héraðsdóms um gildi nauðungarsölu sem fram hafði farið í tilgreindu lausafé R að kröfu Í. Af hálfu Í var þess krafist að R yrði gert að setja tryggingu fyrir greiðslu málskostnaðar þar sem ljóst væri að R væri ófær um að greiða Í málskostnað félli úrskurður Í í vil, sbr. b-liður 1. mgr. 133. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála. Vanskilakrafa sú sem lá til grundvallar nauðungarsölnunni var að fjárhæð kr. 5.748.692 en eina innborgun R á kröfunu var kr. 225.964. Við aðför hjá R hafði það komið fram að R ætti ekki aðrar eignir til fjárnáms en það lausafé sem selt var á nauðungarsölnunni. Ekkert var vitað um tekjur R. Var því talið að R væri ófær um að greiða málskostnað í máli þessu. Samkvæmt b-lið 1. mgr. og 2. mgr. 133. gr. laga nr. 91/1991 var fallist á kröfu Í og R gert að setja málskostnaðartryggingu að fjárhæð kr. 60.000. 2379

Málskostnaður

Héraðsdómari fór út fyrir kröfur aðila í héraði við ákvörðun á fjárhæð málskostnaðar samkvæmt 2. mgr. 130. gr. laga nr. 91/1991 um með-

ferð einkamála en málsaðilinn hafði lagt fram málskostnaðarreikning með lægri fjárhæð og breytti Hæstiréttur málskostnaðinum til samræmis við það.	3
Stefndi krafðist þess fyrir Hæstarétti að kveðið yrði á um ábyrgð H lögmanns áfrýjanda á tildæmdum málskostnaði með vísan til yfirlýsingar hans í greinargerð fyrir Hæstarétti og 130. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. Dæmt að krafa stefnda um ábyrgð H á málskostnaði væri ekki í því horfi að á hana yrði lagður dómur í málinu. Sýkna. Sjá Skuldabréf.	114
Stefnda var unnt að höfða í einu lagi mál vegna dómkrafna þessa máls og hæstaréttarmálsins nr. 280/1991. Með vísan til 1. mgr. 71. gr. laga nr. 85/1936 um meðferð einkamála í héraði, sbr. nú 2. mgr. 27. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála, bar að fella niður málskostnað bæði í héraði og fyrir Hæstarétti. Sjá Gjaldþrotaskipti.	127
Áfrýjandi máls óskaði eftir því að það yrði felld niður. Stefndi samþykkti niðurfellingu málsins en krafðist ómaksbóta úr hendi áfrýjanda. Málið var felld niður og áfrýjanda dæmt að greiða stefnda ómaksbætur, kr. 5.000.	296
Áfrýjandi máls óskaði eftir því að það yrði felld niður. Stefndi samþykkti niðurfellingu málsins en krafðist málskostnaðar úr hendi stefnda. Málið var felld niður. Áfrýjanda var ekki kunnugt um að K hæstaréttarlögmaður hafði fengið dóminn framseldan þegar hann áfrýjaði málinu og skrifaði bústjóri þrotabús stefnda upp á stefnuna um birtingu. Ekki þótti því ástæða til að dæma K málskostnað.	690
Í skriflegum málatilbúnaði sínum fyrir héraðsdómi lét stefndi hjá líða að skýra frá tekjum sem hann aflaði í uppsagnarfresti eftir slit ráðningar sinnar hjá S og breytti hann ekki kröfum sínum í héraði til lækkunar þótt áfrýjandi hefði lagt fram sönnun um þær tekjur. Af þessum sökum var ekki unnt að staðfesta ákvæði héraðsdóms um málskostnað. Sjá Vinnusamningar.	736
Dæmt að vegna galla á málatilbúnaði skyldi málskostnaður í héraði falla niður. Sjá Lausafjárkaup.	804
Gagnáfrýjanda var í héraði dæmd miklu hærri fjárhæð í málskostnað en framlögðum reikningi hans nam. Sjá Lausafjárkaup.	841
Sjá Frávísunarkröfu hafnað.	902
Sátt tókst um efni máls sem höfðað hafði verið fyrir héraðsdómi að öðru leyti en því að dómsformanni var falin ákvörðun málskostnaðar í því á grundvelli 2. mgr. 108. gr. laga nr 91/1991 um meðferð einkamála. Fyrirhuguð var aðalmeðferð í málinu að morgni næsta dags	

er sáttin var gerð og höfðu meðdómendur tekið sæti í dóminum. Verðmæti kröfu stefnanda M var á málflutningsdegi kr. 8.727.545 að meðtöldum dráttarvöxtum. Sættir tókust um greiðslu stefnda H á kr. 5.000.000 en áður hafði H greitt inn á kröfuna samtals kr. 2.250.000. Að þessu virtu og með vísan til 1. mgr. 130. gr. laga nr. 91/1991 þar sem sagði að sá sem tapaði máli í öllu verulegu skyldi að jafnaði dæmdur til að greiða gagnaðila málskostnað, var orðið við kröfu lögmanns M og H úrskurðaður til að greiða M málskostnað að fjárhæð kr. 500.000.	916
Aðalsök féll niður fyrir Hæstarétti og var aðaláfrýjandi dæmdur til að greiða gagnáfrýjanda málskostnað. Sjá Niðurfelling máls.	1275
Héraðsdómur komst að þeirri niðurstöðu að málsaðilar skyldu bera hver sinn málskostnað og taldi Hæstiréttur ekki efni til að hrófla við þeirri niðurstöðu.	1851
Sjá Ómerking.	2580
Sjá Fjárnám.	2777
Sjá Virðisaukaskattur.	3003

Meðdómendur

Sjá Dómarar, Ómerking

Meiðyrðamál

Sjá Ærumeiðingar

Á höfðaði mál á hendur H og S, sem báðir voru blaðamenn á viku-blaðinu P og krafðist þess að tiltekin ummæli samkvæmt liðum a-e yrðu dæmd dauð og ómerk. Jafnframt krafðist hann miskabóta og skaðabóta, auk refsingar, skyldu til birtingar dómsins í vikublaðinu P og greiðslu kostnaðar við birtingu dómsins í öðrum fjölmiðlum. Tilefni málshöfðunarinnar var blaðagrein sem birtist í P þar sem því var haldið fram að Á hefði selt börnum sínum rekstur fyrirtækis síns, F rétt fyrir gjaldþrot sitt, selt eignir sínar hlutafélagi í eigu hans sjálfs og þannig skotið eignum undan kröfuhöfum í þrotabúi sínu. Á taldi þessi ummæli ærumeiðandi og að þau ættu ekki við rök að styðjast. Stefndu kröfðust sýknu með vísan til þess að ummælin væru rétt og ekki ærumeiðandi. Einnig var vísað til þess að Á hefði verið gerð refsing með dómi Hæstaréttar 14. október 1993 fyrir að hafa brotið gegn 1. mgr. 247. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 og 73. gr. tékkalaga nr. 94/1933. Dæmt að ómerkja bæri ummæli P um að Á hefði með höndum rekstur í nafni ófjárráða

barna sinna en önnur ummæli voru ekki talin óviðurkvæmileg. H og S voru sýknaðir af öðrum kröfum Á.	1257
---	------

Miskabætur, miski

Sjá Líkamsárás, Skaðabætur, Ærumeiðingar

Misneyting

E var sakfelldur fyrir fjársvik og misneytingu með því að notfæra sér bágindi X og að hann var háður E vegna kynna frá því að hann var sjúklingur á áfengismeðferðardeild Landspítalans þar sem E var starfsmaður en E hafði fengið X án nokkurrar tryggingar honum til handa til að samþykkja veðsetningu fasteignar X til tryggingar greiðslu fjögurra veðskuldabréfa E og eiginkonu hans. X hafði ver- ið öryrki um nokkurra ára skeið vegna langvarandi áfengisneyslu. Nokkur vitni gáfu skýrslur í málinu um ástand X. Þótti hafið yfir vafa að E hefði sem starfsmanni áfengismeðferðardeildar Land- spítalans verið ljóst hvernig högum X var komið. Brot E varðaði við 248. gr. og 253. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. E var einnig ákærður fyrir að hafa, heimildarlaust og án vitundar X, framselt til Landsbanka Íslands skuldabréf, sem X hafði gefið út tryggt með 1. veðrétti í eignarhluta X í fasteign. X hafði fengið E skuldabréfið í hendur til geymslu og var E ákærður fyrir að hafa dregið sér andvirði þess. Í ákæru var þetta talið varða við 247. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. E var hins vegar sýknaður af þessum ákærulið. E hafði frá árinu 1962 gengist undir 15 dómsáttir fyrir áfengislagabrot, umferðarlagabrot, tolllagabrot, líkamsárás og fjársvik. Þá hafði E frá árinu 1963 hlotið 9 refsíðoma fyrir skjala- fals, þjófnað, nytjastuld, fjárdrátt, fjársvik, umferðarlagabrot og áfengislagabrot. E hafði verið veitt náðun á 4 síðustu refsíðómun- um. Samkvæmt 3. mgr. 71. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 var enn um ítrekunaráhrif að ræða er E framdi hluta brotanna sem hér var ákært fyrir. Refsing E var ákveðin fangelsi í 15 mánuði. ...	1145
--	------

Missir framfæranda

Sjá Vátrygging.	856
----------------------	-----

Mótbárumissir

Sjá Nauðungarsala.	19
-------------------------	----

Munnlegur framburður

T var ákærður fyrir kynferðisbrot samkvæmt 202. gr. almennra heg- ningarlaga nr. 19/1940 og sakfelldur í héraðsdómi samkvæmt því	
---	--

ákvæði. Þrátt fyrir mat héraðsdómara á sönnunargildi munnlegs framburðar brotaþola sem var mjög ölvaður í umrætt sinn, þótti varhugavert að telja nægilega sannað að I hefði gengið lengra með framferði sínu en svo, að athæfi hans yrði fellt undir 209. gr. sömu laga. Stóð 117. gr. laga nr. 19/1991 um meðferð opinberra mála því ekki í vegi en málið hafði verið reifað við munnlegan flutning með hliðsjón af þessu atriði. Sjá Kynferðisbrot. 1282

Nauðasamningur staðfestur

G krafðist þess að staðfestur yrði nauðasamningur hennar við lánar-drottna en tveir þeirra, A og K höfðu lagt fram skrifleg mótmæli við því að nauðasamningurinn yrði staðfestur. Í beiðni um nauðasamningsumleitanir hafði G ekki fært ítarleg rök fyrir því að hún gæti staðið við samningstilboð sitt. Með vísan til gagna sem fylgdu beiðninni, m.a. ársreiknings og lista yfir eignastöðu miðað við frest dag var hins vegar ekki talið að hafna hefði átt beiðni G. Lögð var sönnunarbyrði á A og K um að verulegar líkur væru á að G myndi ekki standa í skilum yrði nauðasamningur staðfestur, sbr. 6. tl. 1. mgr. 58. gr. laga nr. 21/1991. Slík sönnun hafði ekki verið færð fram í málinu. Ekki var fallist á með A og K að G hefði ekki gert nákvæma grein fyrir eignum sínum í upphafi málsins. G hafði á dómþingi síðar gert nægilega grein fyrir kaupmála þótt hann væri ekki nefndur í beiðni um nauðasamninga. Skilyrðum 2. mgr. 35. gr. laga nr. 21/1991 var því fullnægt þegar beiðni G um nauðasamninga barst dóminum. G hafði lagt fram gögn sem staðfestu að 2. mgr. 44. gr. laga nr. 21/1991 hefði verið fullnægt af umsjónarmanni með nauðasamningsumleitunum. Ekkert stóð í vegi fyrir því að nauðasamningur yrði staðfestur og var krafa G tekin til greina. 1945

Nauðgun

X var sakfelldur fyrir að hafa þröngvað eiginkonu sinni Y til samræðis á heimili hennar í Reykjavík. Þau X og Y höfðu skilið að borði og sæng þegar verknaðurinn átti sér stað. Þetta varðaði við 194. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. Framburðir X og Y um atvik málsins stönguðust á en framburður X var hins vegar óstöðugur á meðan framburður Y var efnislega á sama veg hjá lögreglu og fyrir dómi. Framburður Y fékk einnig stoð í læknisfræðilegum gögnum málsins og var hann lagður til grundvallar. X var einnig sakfelldur fyrir húsbrot samkvæmt 231. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/

1940. Við ákvörðun refsingar var litið til þess að atлага X var gerð í viðurvist barna hans og Y og horfði það refsíákvörðun til þyngingar. X var dæmdur í 2 ára fangelsi.

1190

Nauðgun (195. gr. alm. hgl.)

E var ákærður fyrir að hafa ruðst heimildarlaust inn í íbúð 65 ára konu, M á Akureyri og þröngvað henni með ofbeldi til samræðis. Í ákæru var þetta talið varða við 231. gr. og 194. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. E hélt því fram að samfarir hans og M hafi verið með fullu samþykki hennar. M hafði frá 1972 verið metin 75% öryrki af völdum „317 inferioritas mentis“. Ummerki á fötum aðila veittu enga vísbendingu um átök. Nægilega var sannað að vera E á heimili M var í andstöðu við vilja hennar. E og M voru sammála um að M marghafnaði að láta að vilja E. Var lögð til grundvallar sú frásögn M að hún hefði látið að vilja E til að losna við hann. Brot E varðaði við 195. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. Samkvæmt 117. gr. laga nr. 19/1991 um meðferð opinberra mála var brot E fært undir það ákvæði enda hafði vörn málsins ekki verið áfátt að þessu leyti. E var sýknaður af ákæru um brot gegn 231. gr. almennra hegningarlaga þar sem ljóst þótti að M hefði hleypt honum inn. E var haldinn geðsjúkdómi og lék vafi á um sakhæfi hans. Læknar töldu E sakhæfan en voru á einu máli um að refsing myndi ekki bera árangur. Með broti sínu rauf E skilorð reynslulausnar á eftirstöðvum 100 daga fangelsisrefsingar. Refsing E var ákveðin 12 mánaða fangelsi þar af 9 mánuði skilorðsbundið í 3 ár. Þá voru nánari ákvæði í dóminum um tilhögun skilorðsins.

1199

Nauðungarsala, nauðungaruppböð

Nauðungarsala fór fram á vélskipi eign K. S krafðist þess að frumvarpi að úthlutun söluverðs yrði breytt á þann veg að réttur S til úthlutunar af því samkvæmt fjórum veðskuldabréfum útg. 8. nóvember 1988 gengi framár rétti B samkvæmt veðskuldabréfi útg. 21. febrúar 1989. Þá er veðskuldabréfið frá 21. febrúar 1989 var mótttekið til þinglýsingar 3. mars 1989 fylgdi því m.a. veðleyfi frá Ú sem þá átti áður nefnd fjögur veðskuldabréf. Með veðleyfi þessu samþykkti Ú að veðkröfu B yrði skipað í veðröð á undan veðkröfu Ú samkvæmt veðskuldabréfunum fjórum. Var veðbréf B fært í þinglýsingabók án athugasemda. Við samhliða þinglýsingu nefnds veðleyfis urðu þau mistök að ákvæða 1. mgr. 12. gr. þinglýsingalaga nr. 39/1978 var

ekki gætt og við framsal til B báru umrædd skuldabréf það ekki með sér að veðleyfi hefði verið veitt. Með því að veðleyfið stafaði frá aðila sem að lögum var bær til að veita það öðlaðist B með þinglýsingunni 3. mars 1989 þann forgangsrétt til veðsins sem veðbréf hans kvað á um. Kröfu S var hafnað.	8
Fasteign var seld nauðungarsölu en samkvæmt frumvarpi að úthlutun söluverðs fengu T og J handhavar veðskuldabréfs tryggðu með 10. veðrétti í fasteigninni greiddar kr. 6.121.474 upp í kröfu sína sem nam kr. 11.338.644. Útgefandi bréfsins S krafðist þess að frumvarpinu yrði breytt á þann veg að úthlutað yrði kr. 3.754.000 upp í kröfu handhafa bréfsins og byggði þá kröfu á því að vextir samkvæmt skuldabréfinu væru greiddir. K hrl. hafði verið afhent umrætt veðskuldabréf til tryggingar skuld þáverandi handhafa þess T og J við H, G, A og B með yfirlýsingu handhafa þess 17. september 1989. Þar með öðluðust H, G, A og B handveð í umræddu skuldabréfi. Greiðslur S til T eftir þessa ráðstöfun og án þess að hann hefði bréfið undir höndum gátu því ekki leyst S undan skuldbindingu samkvæmt bréfinu. Þrátt fyrir greiðslu S fyrir umrædda veðsetningu 17. september 1989 var ótvírætt að eftirstöðvar bréfsins að teknu tilliti til þeirrar greiðslu voru miklu hærri en nam þeirri fjárhæð sem kom til úthlutunar samkvæmt frumvarpi sýslumanns. Kröfu S var hafnað	19
Þ krafðist þess að nauðungarsala á gistihúsinu við Bláa lónið með búnæði yrði dæmd ógild. Talið var að breyting sem gerð var á söluskilmálum á sölupingi skömmu áður en leitað var boða í eignina fengi ekki staðist en ágreiningslaust var að umrædd breyting eða viðauki og þar með hinir endanlegu söluskilmálar fóru í bága við auglýsingar um nauðungarsölu á eigninni, nauðungarsölubeiðni og nauðungarsöluheimildir. Nauðungarsalan var dæmd ógild frá og með framhaldssölu sem fram fór á eigninni í nóvember 1994.	592
Sjá Traustfang.	1395
Sjá Vanefndauppböð.	1563
S keypti bát sem var eign þrotabús P á nauðungaruppböði 28. ágúst 1989. Kaupverðið var kr. 257.500.000. S greiddi 1/4 hluta kaupverðsins eða kr. 64.375.000 daginn sem tilboðið var samþykkt, 11. september 1989 og kr. 68.336.442 20. nóvember 1989. Daginn fyrir þá greiðslu lagði S kr. 5.230.313 inn á geymslureikning í Útvegsbanka Íslands í Hafnarfirði. Ástæða þess var sú að S hafði yfirtekið skuldir við Fiskveiðasjóð Íslands, Landsbanka Íslands og Ríkissjóð,	

sem námu á uppboðsdegi samtals kr. 119.558.245 en námu 7. nóvember 1989 kr. 124.788.558. Mismunurinn var kr. 5.230.313 sem S deponeraði. S taldi að greiðslur til þrotabús H fyrir bátinn ættu að lækka sem næmi hækkun yfirtekinna skulda frá uppboðsdegi til 7. nóvember 1989. S hafði þá að fullu staðið skil á söluandvirði bátsins ef frá var skilin áðurnefnd fjárhæð. Þrotabú H krafðist þess að viðurkennt yrði að þrotabúið ætti rétt til áðurnefnds geymslufjár. Dæmt að S hefði við kaupin á bátnum getað greitt upp lánin samkvæmt gengi á uppboðsdegi. Hann kaus heldur að láta þau standa áfram og því bar honum að greiða kröfufjárhæðina að fullu.

1682

Deilt var um hvort nauðungarsala að kröfu K ætti að ná fram að ganga í eignarhluta G og I í fasteign við G-götu í Reykjavík til fullnustu á kröfu samkvæmt tveimur veðskuldabréfum sem gefin voru út til handhafa af S en með þeim var fasteign við S-götu, sett að veði. Fasteignin var þá í eigu G og I en S hafði fengið veðleyfi frá G og I. G og I seldu fasteignina að S-götu 1992. Með samkomulagi málsaðilanna var veðtrygging fyrir umræddum skuldabréfum flutt á fasteignina við G-götu sem G og I keyptu. G og I reistu andmæli sín gegn nauðungarsölu á því að S hafði falsað veðleyfi frá þeim. Andmæli G og I beindust þannig að annmörkum á veðsetningu fasteignarinnar við S-götu. Beiðni K um nauðungarsölu beindist að annarri fasteign sem S var síðar veitt veðtrygging í með atbeina G og I. Annmarkar á heimild S til fyrri veðsetningarinnar höfðu ekki áhrif á gildi síðari veðsetningarinnar. Málaltilbúnaður G og I beindist ekki að gildi veðréttinda í fasteigninni að G-götu heldur að eldri veðsetningu. Úr þeim ágreiningi varð ekki leyst í dómsmáli samkvæmt 4. þætti laga nr. 90/1991. Málinu var vísað frá héraðsdómi.

1789

Mosfellsbær (M) krafðist þess að krafa hans yrði viðurkennd sem lögveðskrafa við úthlutun á söluandvirði fasteignar við nauðungarsölu. Krafa M var upphaflega til komin vegna gatnagerðargjalda og tengigjalda vatnsveitu af fasteign í M. Lóðarhafinn afhenti M tvo víxla fyrir gjöldunum og gaf M út kvittanir fyrir viðtöku þeirra sem greiðslu gjaldanna. Greiðslufall varð á víxlunum. M höfðaði mál til heimtu víxlanna og var stefna árituð um aðfararhæfi. Fjárnám var síðar gert fyrir dómskuldinni og kröfunni lýst í söluandvirði fasteignarinnar. Þegar M tók við víxlunum og gaf út kvittanir fyrir viðtöku þeirra sem greiðslu gerði hann hvergi áskilnað um að hann teldi lögveðsrétt sinn í fasteigninni fyrir gatnagerðargjöldunum enn í gildi og ná til skuldar samkvæmt víxlunum. Var talið að veðrétturinn hefði þá fallið niður.

1966

J krafðist þess að nauðungarsala sem fram fór á fasteign hans yrði dæmd

ógild þar sem í auglýsingu sem birt var í DV hefði íbúðin verið ranglega tilgreind. Auglýst hefði verið uppboð á íbúð að T-götu 4 en íbúðin væri að T-götu 6. Umrædd íbúð var í sambyggingu, svo nefndu Hamarshúsi sem upphaflega var T-gata 4. Byggingarnefnd Reykjavíkur ákvað 1985 að breyta töluasetningu lóða við T-götu og varð Hamarshúsið nr. 4–6. Í samþykkt byggingarnefndar var ekkert getið um skiptingu einstakra íbúða og húshluta á hin nýju númer. Tveir inngangar voru inn í húsið, annar nr. 4 og hinn nr. 6 og var íbúð J þar. Tilgreining á íbúð J í umræddri auglýsingu var í samræmi við heiti eignarinnar í þinglýsingabók, svo og skuldabréf með veði í íbúðinni sem krafa um nauðungarsölu var byggð á. Ekki var talið að misræmi væri milli auglýsingarinnar og þeirra þinglýstu heimilda sem að framan greinir. Lýsing á staðsetningu eða heiti fasteignar í auglýsingu um nauðungarsölu sem var í samræmi við þinglýstar heimildir uppfyllti skilyrði 5. mgr. 35. gr., sbr. 2. mgr. 26. gr. laga nr. 90/1991. Kröfu J var hafnað og skiptu önnur sýnileg auðkenni á eigninni ekki máli.

1985

G og þrotabú A deildu um úthlutun söluverðs bifreiðar sem seld var nauðungarsölu. A byggði rétt sinn á fjárnámi sem gert var 4. febrúar 1991 og þinglýst var 18. sama mánaðar. G byggði kröfur sínar á fjárnámi sem gert var 4. júlí 1994 og þinglýst 7. sama mánaðar. G hélt því fram að A hefði glatað forgangsrétti gagnvart sér þar sem hann hefði hvorki komið fram sölu á bifreiðinni né fengið hana afhenta innan 12 vikna eftir fjárnámið, sbr. 2. mgr. 50. gr. laga nr. 19/1887. Í ákvæðum um tengsl yngri laga og eldri í 17. kafla laga nr. 90/1989 var ekki vikið sérstaklega að rétthæð fjárnáms sem fram hefði farið í lausafé fyrir 1. júlí 1992 er þau tóku gildi að því undanskildu að í 104. gr. sagði að 60. gr. laganna um að fjárnám félli niður hefði nauðungarsölu ekki verið komið fram innan árs, ætti ekki við um eldra fjárnám. Var því talið að frá gildistöku laga nr. 90/1989 réðist innbyrðis rétthæð fjárnámsgerða í lausafé af reglum sem vísað var til í 61. gr., þ.e. af almennum reglum. Þar sem A hafði þinglýst réttindum sínum var kröfu G hafnað.

2163

V hf. gaf út veðskuldabréf til V sem framseldi bréfið til L og tókst á hendur sjálfskuldarábyrgð á greiðslu þess. Veðskuldabréfið var tryggt með 1. veðrétti í fasteign við R-götu í Reykjavík. Eftirstöðvar veðskuldabréfsins voru greiddar L. L staðfesti með áritun á greiðsluseðla að V væri greiðandi bréfsins og fékk hann bréfið framselt frá L. Fasteignin hafði gengið kaupum og sölum milli

nokkurra aðila sem allir tókust á hendur sjálfskuldarábyrgð á greiðslu bréfsins. Eftir árangurslausar innheimtutilraunir krafðist V nauðungarsölu á fasteigninni. H, K og R sem höfðu keypt fasteignina kröfðust þess að framgangur nauðungarsölnnar yrði stöðvaður og héldu því fram að V hefði ekki greitt veðskuldabréfið heldur V hf. Sýslumaður féllst á að stöðva framgang nauðungarsölnnar og krafðist V þess fyrir dómi að sú ákvörðun sýslumannsins yrði felld úr gildi. Þar sem fasteign þeirri sem stóð til tryggingar greiðslu skuldabréfsins var hvað eftir annað afsalað með þeim áskilnaði að kaupandi tæki að sér greiðslu bréfsins þótti ósennilegt að aðalskuldari bréfsins hefði greitt það. Ákvörðun sýslumanns var því felld úr gildi.	2264
Sjá Gjaldþrotaskipti.	2433
F lánaði V peninga til uppbyggingar fiskeldisstöðvar gegn veði í 2,5 hektara lóð úr landi B ásamt öllum mannvirkjum og tækjum til fiskeldis. Þessi fasteignaréttindi voru seld þriðju nauðungarsölu í desember 1991. F átti hæsta boð, kr. 12.600.000 en hlutaðist til um að Í, sem átti næsthæsta boð, kr. 12.400.000 fengi eignina. Samkvæmt frumvarpi að úthlutunargerð átti F að fá kr. 11.839.700 í sinn hlut af uppboðsandvirðinu. Í vanefndi uppboðskaupin og fór fram vanefndauppboð á fasteignaréttindunum. Á því uppboði varð lögmaður Í persónulega hæstbjóðandi með kr. 800.000. F krafðist þess að Í yrði dæmdur til að greiða sér kr. 11.839.700. Kröfur sínar byggði F á því að Í hefði verið bundinn við boð sitt og hefði borið að greiða F megnið af uppboðsandvirðinu. Í krafðist sýknu með þeim rökum að F hefði sjálfur verið hæstbjóðandi, og Í hefði mótmælt að hann gæti fallið frá boði sínu. F hefði heldur ekki mætt á vanefndauppboðinu til að gæta hagsmuna sinna. Í var sýknaður af kröfum F vísan til þess að báðir aðilar hefðu vanefnt boð sín á nauðungaruppboðinu.	2461

Nauðungarvistun

Með ákvörðun dómsmálaráðuneytisins 14. febrúar 1995 var S vistuð gegn vilja sínum á geðdeild Landspítalans á grundvelli 2. mgr. 13. gr. löggræðislaga nr. 68/1984. S bar ákvörðun dómsmálaráðuneytisins undir héraðsdóm sem felldi niður nauðungarvistun S með úrskurði. S kærði úrskurð héraðsdóms til Hæstaréttar og hafði uppi ýmsar kröfur. Vistun S á geðdeild Landspítalans var þá lokið. Voru því ekki fyrir hendi réttarhagsmunir af því að hinn kærði úrskurður kæmi til endurskoðunar. Málinu var því vísað frá Hæstarétti.	900
--	-----

Námssamningar

Sjá Skaðabætur.	716
----------------------	-----

Niðurfelling máls

Í höfðaði mál gegn G og H og krafðist þess að þeir yrðu dæmdir til greiðslu víxilskuldar. Héraðsdómur sýknaði G og H af kröfum Í. Í áfrýjaði málinu til Hæstaréttar en lýsti því síðar yfir að hann félli frá áfrýjun. G og H sem höfðu gagnáfrýjað málinu kröfðust staðfestingar hins áfrýjaða dóms. Með vísan til 1. mgr. 105. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála, sbr. 166. gr. laganna, sbr. lög nr. 38/1994 var aðalsök fyrir Hæstarétti felld niður og hinn áfrýjaði dómur staðfestur.	1275
--	------

Niðurfelling saksóknar

Sjá Frávísunarúrskurður staðfestur.	791
--	-----

Niðurlagning stöðu

D var yfirverkfræðingur hjá Vita- og hafnamálaskrifstofunni (H) samkvæmt erindisbréfi frá 1969. Erindisbréf D var afturkallað 1985 og vísað til þess að nýtt skipulag hefði tekið gildi fyrir H en D voru fengin tiltekin sérverkefni. Hafnamálastjóri kvartaði undan því að vinnuafköst D væru lítil og beindi því til samgönguráðherra að D yrði sagt upp störfum. Einnig tilkynnti hafnamálastjóri D dag einn, að frá og með þeim degi yrðu engir yfirvinnutímar samþykktir hjá honum og sagði upp samningi um afnot einkabifreiðar D í þágu H. D var síðar tilkynnt að staða hans yrði lögð niður frá og með 1. janúar 1990. D krafðist þess að ríkissjóður (R) yrði dæmdur til greiðslu skaðabóta þar sem niðurlagning stöðu hans væri dulbúin uppsögn og ástæður þær sem greindar voru í 14. gr. laga nr. 38/1954 um réttindi og skyldur starfsmanna ríkisins hefðu ekki verið fyrir hendi. H hafði ekki tekist að sýna fram á að aðrar efnislegar forsendur en þær, sem beint tengdust D hefðu ráðið því að staða hans var lögð niður. Ekki var talið að staðan hefði verið lögð niður í skilningi 1. mgr. 14. gr. laga nr. 38/1954. Yfirvinnugreiðslur þær sem D naut voru hluti af föstum launum hans og byggðust á samkomulagi við stéttarfélag hans. Forstöðumanni stofnunarinnar var því ekki heimilt að svipta D einhliða þessum hluta launa. Við ákvörðun bóta var litið til þess að D var 57 ára er hann missti stöðu sína

og hafði nær allan starfstíma sinn unnið hjá H. Bætur voru dæmdar
kr. 2.500.000.

1347

Opinber fjársöfnun

A og H hófu dreifingu á peningakeðjubréfum í janúar 1994 undir heitinu Auðbjörg og útbjuggu eyðublöð fyrir slíka starfsemi og þátttökutilkynningar. Nafn þátttakanda var skráð þar í til gerðan reit á þátttökutilkynninguna en þeim fjórum mönnum sem áður höfðu skráð sig á tilkynninguna átti hinn nýi þátttakandi að greiða kr. 1.000 hverjum. Tilkynninguna skyldi síðan senda til L sem var félag A og H ásamt greiðslu þátttökugjalds að fjárhæð kr. 1.000 og kvittun um viðtöku á greiðslu frá þeim fjórum sem ofar stóðu á skjalinu. Í kjölfar þess sendi L hinum nýja þátttakanda um hæl fjórar þátttökutilkynningar með nafni hans nr. 4 í röðinni en nafn þess sem stóð efstur á fyrri tilkynningu hafði verið fellt brott. Hlutverk hins nýja þátttakanda var síðan að selja með sama hætti þær fjórar þátttökutilkynningar sem hann hafði fengið. Í skriflegum leiðbeiningum sem þátttakendum voru sendar kom m.a. fram að „ef keðjan gengi upp“ fengi viðkomandi kr. 340.000 í sinn hlut. Þessi starfsemi A og H varðaði við 2. ml. 4. gr., sbr. 10. gr. laga nr. 5/1977 um opinberar fjársafnanir. Refsingar A og H voru ákveðnar sektir til ríkissjóðs að fjárhæð kr. 150.000 hvor, vararefsing 30 daga varðhald. Gerð voru upptæk ýmis skjöl og gögn sem notuð voru til starfseminnar. Vísað var frá dómi kröfu um upptöku ólöglegs ávinnings af starfseminni.

2410

Opinber skipti

Sýslumaðurinn í Reykjavík krafðist þess að dánarbú L yrði tekið til opinberra skipta. Með kröfu sýslumannsins til héraðsdóms fylgdi erfðaskrá L en samkvæmt henni arfleiddi hún sonardóttur sína, E að þriðjungi eigna sinna. Kröfu þessa reisti sýslumaður á 6. tl. 37. gr. laga nr. 20/1991 um skipti á dánarbúum ofl. Í stað þess að taka afstöðu til kröfu sýslumanns, eins og skylt var samkvæmt greindu lagaákvæði, sbr. 32. gr. laganna, fjallaði héraðsdómari efnislega um gildi erfðaskrárinnar. Lagaheimild brast til að leysa úr ágreiningi um erfðarétt með þessum hætti á þessu stigi máls, sbr. XVI. kafli laga nr. 20/1991. Hinn kærði úrskurður var því felldur úr gildi og málinu vísað frá héraðsdómi.

1963

Opinberir starfsmenn

Sjá Stöðuveiting.	382
Sjá Niðurlagning stöðu.	1347
Sjá Veikindalaun.	1542
S var sakfelldur fyrir að hafa margsinnis ráðist að P, vararannsóknar- lögreglustjóra ríkisins með hótunum um að drepa P og fjölskyldu hans. Atburðurinn gerðist er P var að gegna skyldustarfi sínu á dómþingi Héraðsdóms Reykjavíkur í þinghaldi þar sem úrskurðað var um kröfu rannsóknarlögreglu ríkisins um gæsluvarðhald yfir S. Þetta varðaði við 1. mgr. 106. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/ 1940 en 233. gr. sömu laga sem vísað var til í ákæru varð ekki beitt samhliða því lagaákvæði, svo sem atvik málsins voru vaxin. Við ákvörðun refsingar var litið til sakaferils S sem var langur og sam- felldur, andlegrar heilbrigði S sem var haldinn persónuleikatrufun- um, hegðunar hans eftir brotið og atvika að broti hans. Refsing S var ákveðin fangelsi í 5 mánuði.	2336
Sjá Biðlaun.	2342
Sjá Umboðssvik.	2610

Orsakatengsl

Ekki var sýnt fram á að gífurlegur laxa- og seiðadauði í fiskeldisstöð H í Eiðsvík við Reykjavík yrði rakinn til starfsemi Áburðarverksmiðju ríkisins. Sjá Skaðabætur.	1063
---	------

Ófrjósemisaðgerð

P fæddi barn á Landspítalanum sem tekið var með keisaraskurði. P hélt því fram að á meðan hún var á skurðarborðinu, enn með opinn kviðinn eftir keisaraskurðinn hefði A læknir fengið hana til að skrifa undir beiðni um ófrjósemisaðgerð og klippt síðan á eggja-leiðara hennar. Skömmu áður hefði henni verið gefið lyfið Torecan. P kvaðst hafa beiðið A lækni daginn eftir um að tengja eggjaleiðar-ana aftur en sagði hann hafa neitað því. Eftir aðgerðina kvaðst P hafa þjáðst af þunglyndi og auk þess haft verki í kviðarholi o.fl. P krafðist þess að Ríkisspítalar (R) yrðu dæmdir til að greiða sér skaðabætur en hún taldi að við framkvæmd aðgerðarinnar hefðu verið brotnar reglur laga nr. 25/1975. Ekki var deilt um það í mál-inu að margrætt hafði verið við P um ófrjósemisaðgerð áður en hún lagðist inn á fæðingardeildina í umrætt sinn. Ekki lá annað

fyrir en að hún hefði ritað undir beiðni um aðgerðina á þar til gerð eyðublöð af frjálsum vilja áður en aðgerðin hófst og áður en henni voru gefin slævandi lyf. Þótt eðlilegra hefði verið að fullnægja fyrr en gert var form- og efniskröfum III. kafla laga nr. 25/1975 var ósannað að starfsfólki sjúkrahússins hefðu orðið á mistök í þessu efni. R var sýknaður af kröfum P.	3277
<i>Ógildi samnings</i>	
Sjá Skuldabréf.	2467
<i>Ógilding</i>	
Sjá Þungaskattur.	2300
<i>Ógilding samnings</i>	
Sjá Veiðiheimildir.	1161
<i>Ólögleg meðferð á fundnu fé</i>	
S var sakfelldur fyrir að hafa slegið eign sinni á tólf áfengisflöskur sem hann kvaðst hafa fundið í runna við Alþingishúsið. Þetta varðaði við 246. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. S var einnig sakfelldur fyrir brot gegn 244. gr. sömu laga. S átti samfelldan sakaferil í 7 ár og hafði rofið skilyrði reynslulausnar á eftirstöðvum refsingar, 60 dögum. Við ákvörðun refsingar var litið til 42. gr., 70. gr., 71. gr., 77. gr. og 255. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. Refsing S var ákveðin fangelsi í 9 mánuði. Með hliðsjón af aðstæðum og sakaferli S þótti ekki rétt að skilorðsbinda refsinguna.	2235
<i>Ólögmatgur sjávarafli</i>	
Sjá Fjárnám.	2871
<i>Ómaksbætur</i>	
Áfrýjandi máls óskaði eftir því að það yrði fellt niður. Stefndi samþykkti niðurfellingu málsins en krafðist málskostnaðar úr hendi áfrýjanda. Málið var fellt niður og áfrýjanda dæmt að greiða stefnda málskostnað, kr. 5.000.	1527
<i>Ómerking</i>	
<i>A. Einkamál</i>	
Héraðsdómur var ómerktur vegna dráttar á dómsuppsögu.	304,
306, 308, 310, 312, 495, 497, 499, 501, 503, 505, 507, 919, 1976,	2077
Sjá Dómarar.	692
Deilt var um bótaábyrgð vegna varanlegrar örorku af völdum slyss sem	

- varð um borð í báti. Héraðsdómur var ómerktur og málinu vísað heim í hérað þar sem héraðsdómari kvaddi ekki til sérfróða með-
dómendur. 1061
- M tók á leigu 20 hektara lands af landbúnaðarráðherra á árinu 1972. Á
árinu 1976 tók B á leigu af sama aðila 1000 fermetra úr sömu jörð
til öflunar vatns fyrir sveitarfélagið. M hóf að grafa skurð að landi
B sem taldi mikla hættu á eyðileggingu vatnsbóla á landi sínu við
þessar framkvæmdir. B fékk lagt lögbann við framkvæmdunum og
höfðaði mál til staðfestingar á lögbanninu. B krafðist staðfestingar
lögbannsins án þess að krefjast jafnframt dóms um þau réttindi
sem leitað var verndar með lögbanninu. Samningurinn frá 1976 fór
að ýmsu leyti í bága við eldri rétt M en talið var að hann hefði sam-
þykkt hann. Atvik að samningsgerðinni frá 1976 voru vanreifuð.
Ekki lá fyrir umsögn landbúnaðarráðherra um réttarstöðu M og B
eftir að gerðir höfðu verið við þá ósamrýmanlegir samningar. M
hafði ekki lagt fram ítarlega lýsingu á umbúnaði brunna sem hann
gerði á svæðinu. Ekki lá heldur fyrir álit kunnáttumanna eða önnur
gögn um ætlaða hættu á mengun vatnsbólsins. Þá skorti upplýsing-
ar M um hvernig hann hyggðist standa að frekari framkvæmdum
við vatnsbólið. Slíkir annmarkar voru á kröfugerð B að málinu var
vísað frá héraðsdómi. 1499
- Staða dómarafulltrúa, eins og henni var fyrir komið, uppfyllti ekki
grunnreglur stjórnarskrár um sjálfstæði dómsvaldsins. Gilti það
jafnt um einkamál sem opinber mál. Héraðsdómur í einkamáli var
því ómerktur án kröfu og málinu vísað heim í hérað til nýrrar með-
ferðar og dómsálagningar. Sératkvæði. 1518, 1525, 1536,
1538, 1540, 1594, 1596, 1597, 1598, 1599, 1600, 1603, 1604,
1605, 1606, 1607, 1609, 1610, 1611, 1613, 1614, 1615, 1616,
1617, 1618, 1623, 1625, 1626, 1627, 1628, 1629, 1630, 1666,
1676, 1846, 1847, 1977, 1978, 1979, 1980, 1981, 1982,
1983, 1984, 2079, 2080
- Bæjarstjórn Ó krafðist þess að K sem gegndi starfi bæjarstjóra
1986–1990 yrði dæmdur til endurgreiðslu á hluta launa er hann
fékk við starfslok. Í dómi Hæstaréttar sagði að niðurstaða héraðs-
dómara sem dæmdi K til endurgreiðslu væri að nokkru reist á
málsástæðum sem ekki komu fram við meðferð málsins. Framsetn-
ing dómsins var óskipuleg og afstaða dómara til krafna málsaðila
ekki nægilega skýr. Í dóminum var eigi leyst úr öllum málsástæðum
og um sum ágreiningsefni var fjallað á ógreinilegan hátt. Dómur-

- inn var í verulegum atriðum andstæður grundvallarreglum 111. og 114. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála. Greinargerð Ó í héraði var að mestu endurtekning á stefnu, uppbygging aðalkröfu hans ruglingsleg, varakrafa ekki dómhæf og málsástæður ekki hnitmiðaðar og lögfræðilega reifaðar. Skriflegur málflutningur var fólgin í framlagningu sérstakrar álitsgerðar af hálfu Ó sem hafði í för með sér skrifleg andsvör K. Framlagning skjala var að öðru leyti tilviljanakennd. Þá laut ágreiningur aðila að flóknum álitaeftum en í málflutningi aðila í héraði var megináhersla lögð á að sýna fram á að reikningsaðferðir þeirra væru réttar en minna hirt um að leiða rök að niðurstöðu út frá reglum um endurgreiðslu fjár. Málsmeðferð braut svo í bága við grundvallarreglur laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála að hinn áfrýjaði dómur var ómerkður og málinu vísað frá héraðsdómi. Sératkvæði. 1752
- Deilt var um uppgjör samkvæmt verksamningi. Í dómi Hæstaréttar sagði að við úrlausn þessa ágreiningsefnis væri þörf á sérkunnáttu. Héraðsdómari nýtti sér ekki heimild 2. mgr. 2. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála til að kveðja til setu sérfróða meðdómendur. Hinn áfrýjaði dómur var því ómerkður og málinu vísað heim í hérað. 1783
- Fyrir Hæstarétti hafði gagnáfrýjandi uppi sams konar gagnkröfu til skuldajafnaðar og fyrir héraðsdómi en héraðsdómara láðist að taka afstöðu til þessarar gagnkröfu í dómi sínum. Hinn áfrýjaði dómur var því ómerkður og málinu vísað heim í hérað. 1814
- Deilt var um ýmis atriði verksamnings sem gerður var milli G og R. Fyrir Hæstarétti kom fram að annar meðdómenda í héraði, T rak verkfræðistofu í sama húsnæði og L en það var verkfræðistofa sú, er annaðist hönnun og gerð útboðsgagna fyrir R og eftirlit með verki því, sem um var deilt í málinu. Þá virtust einhver tengsl vera milli verkfræðistofanna, en símbréfanúmer beggja var hið sama. Dæmt að fyrir hendi væru aðstæður, sem voru til þess fallnar að veita áfrýjanda ástæðu til að draga óhlutdrægni meðdómandans í efa, sbr. g-lið 5. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála. Hinn áfrýjaði dómur var því ómerkður og málinu vísað heim í hérað. ... 1817
- Í gerði verksamning við V um viðgerð á húsi og undirrituðu aðilar skuldabréf sem greiðslu fyrir verkið þar sem afborganir skyldu skuldfærðar á reikning Í hjá Visa-Ísland og greiðast á 11 mánuðum. V framseldi skuldabréfið til H sem framseldi það til S en innleysti það aftur vegna greiðslubrests. H krafðist þess að Í yrði dæmdur til

að greiða sér fjárhæð skuldabréfsins. Málið var rekið samkvæmt XVII. kafla laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála. Í bréfinu var ákvæði þess efnis að framsal bréfsins gæti einungis farið fram til bankastofnunar eða fjármögnunaraðila sem hefðu þjónustusamning við Visa-Ísland. Framangreint ákvæði skuldabréfsins um takmörkun á framsali bar að skýra svo að skjalið hefði réttaráhrif sem viðskiptabréf við framsal til þeirra aðila sem getið var í ákvæðinu. Þegar skuldabréfið var framselt til annarra fór um það eftir almennum reglum um framsal kröfurettinda. Síðastgreindar reglur áttu við um framsal V til H. Þar sem kröfugerð H á hendur Í studdist samkvæmt þessu aðeins við almenna kröfu en ekki kröfu sem laut hinum sérstöku réttarforsreglum um viðskiptabréf varð mál þetta ekki rekið samkvæmt XVII. kafla laga nr. 91/1991. Hinn áfrýjandi dómur var því ómerktur og málinu vísað frá héraðsdómi.

1887

Fjárnámssgerð sem gerð var í eign O fyrir ógreiddum opinberum gjöldum var staðfest með úrskurði héraðsdóms en ágreiningur var um túlkun laga nr. 75/1981 um tekjuskatt og eignarskatt. Dómarinn var dómarafulltrúi við fimm fyrstu fyrirtektir málsins. Við aðalmeðferð og uppkvaðningu úrskurðar hafði dómarinn verið settur héraðsdómari. Afskipti dómarans af málinu sem dómarafulltrúi voru eingöngu fölgín í móttöku skjala og ákvörðunum um fresti og leiddu þau ekki til ómerkingar úrskurðarins eins og krafist var með vísan til Hrd. 18. maí 1995 í málinu nr. 103/1994. Í 92. gr. laga nr. 90/1989 var heimild til að bera undir héraðsdómara öll atriði varðandi fjárnám sem lokið var, þar á meðal efnislegt réttmæti kröfu gerðarbeiðanda, enda hefði dómstóll ekki áður tekið afstöðu til þess, sbr. og 95. gr. laganna. Í hinum kærða úrskurði var ekki tekin rökstudd afstaða til þeirra málsástæðna um lögmæti skattkrafna sem O setti fram og studdi við kröfur sínar. Fullnægði úrskurðurinn að þessu leyti ekki 1. mgr. 114. gr. laga nr. 91/1991 og var hann ómerktur og málinu vísað heim í hérað.

1900

G svipti konuna A lífi og með dómi Hæstaréttar 30. janúar 1990 var hann dæmdur til 14 ára fangelsisvistar. V, sonur A sem var 7 ára þegar verknæðurinn átti sér stað krafðist þess að G yrði dæmdur til að greiða sér miskabætur o.fl. Málsaðilum var veitt gjafsókn og gjafvörn í héraði. Af hálfu beggja var við rekstur málsins krafist málskostnaðar. Í héraðsdómi var ekkert um þessar málskostnaðarkröfur fjallað. Var meðferð málsins í héraði ómerkt og málinu vísað heim í hérað til nýrrar meðferðar og dómsálagningar.

2580

J og S hf. gerðu með sér samning um einkaleyfi til handa S hf. til dreif-

ingar og sölu á sportfatnaði undir vörueitinu Don Cano sem hannaður var af J. Sem greiðslu fyrir þetta einkaumboð átti S hf. að greiða ýmsar skuldir og ábyrgðarskuldbindingar fyrir J sem nánar voru taldar upp í samkomulaginu. Síðar kom í ljós hjá I ein skuldbinding J til viðbótar sem ekki kom fram í samkomulaginu en ásamt J var K ábyrgur fyrir greiðslu hennar. S hf. taldi að samkomulag hefði orðið um að félagið tæki einnig að sér þessa þriðju skuldbindingu en á móti ætti greiðsla félagsins til annarra að falla niður. S hf. greiddi I skuldbindinguna með vöxtum og kostnaði en T og U gáfu út hvort sitt skuldabréf til I fyrir helmingi heildarfjárhæðarinnar. Með dómi bæjarþings Reykjavíkur 31. október 1990 var því hafnað að greiðsla á umræddu skuldabréfi skyldi reiknast sem greiðsla fyrir þá hagsmuni sem J veitti S hf. samkvæmt samkomulaginu. T og U kröfðust þess þá að J og K yrðu dæmdir til greiðslu á fjárhæð skuldabréfsins. J var sýknaður af kröfum T og U vegna aðildarskorts þar sem þeir höfðu framselt kröfuna til S hf. Kröfuréttur þeirra hafði ekki raknað við. Kröfur á hendur K voru teknar til greina. Hæstiréttur ómerkti hinn áfrýjaða dóm og vísaði málinu sjálfkrafa frá héraðsdómi vegna vanreifunar.

3081

K kærði H fyrir líkamsárás og tilraun til nauðgunar. Ákæra var gefin út á hendur H og hann dæmdur fyrir brot gegn 1. mgr. 218. gr. alm. hgl. nr. 19/1940. K hlaut áverka af árás H og var varanleg örorka hennar metin 25%. K krafði H um skaðabætur án árangurs. Bú H var tekið til gjaldþrotaskipta 30. september 1991 að kröfu K. K lýsti bótakröfu í búið en ágreiningur reis um fjárhæð hennar. H lýsti því yfir að hann væri eignalaus. Samkvæmt kaupmála dags. 10. maí 1989 hafði H ráðstafað fasteign, sumarhúsi og bifreið til eiginkonu sinnar, L og voru þessar eignir gerðar að séreign hennar. K höfðaði mál f.h. þrotabús H samkvæmt 114. gr. gjaldþrotalaga nr. 6/1978 á hendur L og krafðist riftunar á áðurnefndum kaupmála og endurgreiðslu. Samkvæmt 142. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl., sbr. 190. gr. gjaldþrotalaga. nr. 6/1978 skyldi sá sem hag hefði af ráðstöfun greiða búinu fé, sem svaraði til þess er greiðsla búsins hefði orðið honum að notum, þó ekki hærri fjárhæð en nam tjóni búsins. Tjón bús var það tjón sem kröfuhafar yrðu fyrir vegna þeirrar ráðstöfunar sem rift var. K var eini kröfuhafinn í búinu. Ekki lá fyrir niðurstaða um hvert tjón búsins yrði ef til riftunar kæmi, þar sem ekki hafði verið fjallað efnislega um bótakröfu K. Héraðsdómara var rétt að fresta málinu, sbr. 3. mgr. 102. gr. laga

nr. 91/1991 um meðferð einkamála og var héraðsdómur ómerktur og málinu vísað heim í hérað þar sem lagt var fyrir héraðsdómara að bíða úrslita dómsmálsins um kröfuna áður en dómur yrði lagður á þetta mál að nýju.	3132
Sjá Fjárnám.	3187

B. Opinber mál

Staða dómarafulltrúa, eins og henni var fyrir komið, uppfyllti ekki grunnreglur stjórnarskrár um sjálfstæði dómsvaldsins. Gilti það jafnt um einkamál sem opinber mál. Héraðsdómur í opinberu máli var því ómerktur án kröfu og málinu vísað heim í hérað til nýrrar meðferðar og dómsálagningar. Sératkvæði. Sjá Stjórnarskrá. . 1444, 1570, 1608, 2629
--

J var ákærður fyrir kynferðisbrot gegn tveimur 12 ára drengjum, A og H. Atvikalýsing í ákæru og saksókn var byggð á skýrslum drengjanna, skýrslum mæðra þeirra, skýrslu þriðja drengsins, Þ sem kvaðst hafa verið viðstaddur atburðina og ódagsettu bréfi sem J ritaði. Héraðsdómur dæmdi J sekan um brot gegn 202. gr. og 209. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 og 66. gr. laga nr. 58/1992 um vernd barna og ungmenna. Verjandi J krafðist þess eftir uppsögu héraðsdómsins að fram færu tilteknar skýrslutökur í málinu. Ríkissaksóknari féllst á beiðnina en héraðsdómur hafnaði henni þar sem ekki væri lengur að finna ákvæði í lögum nr. 19/1991 um meðferð opinberra mála, sbr. lög nr. 37/1994 um heimild til viðbótarrannsóknar fyrir dómi. Verjandi J krafðist þess þá fyrir Hæstarétti að héraðsdómurinn yrði ómerktur með þeim rökum að ýmis gögn vantaði í málið, svo sem lögregluskýrslu sem S móðir A hafði gefið og skýrslu sem vitnin M og S gáfu. Einnig hefði vitnið E ekki verið yfirheyrt enda þótt hans væri getið en hann hefði haft horn í síðu J og a.m.k. að hluta verið upphafsmaður að máli þessu. G bróðir H hefði ekki verið yfirheyrdur þrátt fyrir tilefni en H hefði fyrst greint honum nákvæmlega frá meintu athæfi J auk þess sem hann hefði fyrstur gefið lögreglunni heildarskýrslu um málið en þess var ekki getið í lögregluskýrslum. M stjúi A hefði ekki verið yfirheyrdur þrátt fyrir sérstakt tilefni. Þá væri ekki að finna í málinu kæru föður A til barnaverndaryfirvalda á hendur M. Ekki væri að finna í málinu skýrslu skólasálfræðings. Um lýsingu málsatvika í héraðsdómi sagði verjandinn m.a. að yfirleitt væri lítt sagt frá tengslum aðila og vitna og væri „heildarmyndin óskýr“. Fyrir

Hæstarétt var lagt endurrit hljóðritunar af samtali verjanda J við vitnið P þar sem vitnið kvaðst draga fyrri skýrslur sínar í málinu að meira eða minna leyti til baka. Vitnið gaf ekki skýrslu um þetta hjá lögreglu. Hæstiréttur ómerkti héraðsdóminn og vísaði málinu heim í hérað til gagnaöflunar og nýrrar dómsálagningar samkvæmt 1. mgr. 156. gr. laga nr. 19/1991 um meðferð opinberra mála, sbr. 16. gr. laga nr. 37/1994 með þeim rökum að fallast yrði á, að í málið skorti ýmsar skýrslur sem hlytu að teljast nauðsynlegar til að dómur yrði réttilega á það lagður.

2883

Ómerking ummæla

Sjá Ærumeiðingar.	63, 408, 774
Sjá Meiðyrðamál.	1257

Óréttmætir viðskiptahættir

L hafði rekið útfararþjónustu frá árinu 1899 og K einnig frá árinu 1948. L hafði 70–75% markaðshlutdeild allt fram til ársins 1980 en K um 25–30%. Eftir 1980 minnkaði markaðshlutdeild L stöðugt og árið 1985 annaðist L um 20% útfara á Reykjavíkursvæðinu en árið 1991 7,24% útfara miðað við fjölda látinna í landinu. L krafðist þess að K yrði dæmdur til greiðslu skaðabóta og hélt því fram að ástæða þess að markaðshlutdeild hans hefði minnkað væri sú að K hefði í heimildarleysi notað kirkjugarðsgjöld til að niðurgreiða útfararkostnað og hefði þannig getað boðið lægra verð á útfararþjónustu en L. Í málinu var lögð fram greinargerð löggilts endurskoðanda sem taldi að leiða mætti líkur að því að L hefði orðið fyrir verulegu tjóni vegna þess að K hefði ekki tekið eðlilegt endurgjald fyrir þjónustu sína og notið þar fjárhagslegra yfirburða sinna. Áætlaði hann bótakröfu L eftir þremur mismunandi leiðum. Fjárhæð bóta-kröfu L var miðuð við þessar áætlanir. Dæmt að það væri engum vafa undirorpið að sú ákvörðun K að nota kirkjugarðsgjöld til að niðurgreiða útfararþjónustu hefði orðið til þess að markaðshlutdeild L fór upp úr þessu minnkandi. Niðurgreiðslurnar samrýmdust ekki þeirri meginreglu um góða viðskiptahætti sem lýst var í 26. gr. laga nr. 56/1978 um verðlag, samkeppnishömlur og óréttmæta viðskiptahætti, sbr. nú 20. gr. samkeppnislaga nr. 8/1993. Útreikningar L urðu hins vegar ekki lagðir til grundvallar við ákvörðun bótafjárhæðar. Sönnun um raunverulegt tjón í máli sem þessu var örðug og þótti eðlilegt að dæma L bætur að álitum. Var haft í huga

að verulegar líkur voru á því að verðlagning K ein hefði ekki ráðið því að markaðshlutdeild L minnkaði á því tímabili sem hér var um að ræða, heldur hefðu aðrir þættir einnig skipt máli. Bætur til L voru ákveðnar kr. 6.000.000. Tveir dómarar skiluðu sératkvæði og töldu að sýkna bæri K af kröfum L. 2592

Peningalán

Sjá Fyrning. 2190

Prókúra

Sjá Umboð. 1777

Ráðgjöf

K byggingaverktaki leitaði til S, sjálfstætt starfandi tæknifræðings um aðstoð við gerð tilboðs í hönnun og byggingu iðnaðarhúss. Á grundvelli útreikninga S gerði K tilboð í bygginguna og var tilboðið samþykkt. Í ljós kom að kostnaður K við verkið var hærri en fjárhæð verksamningsins. K krafðist þess að S yrði af því tilefni dæmdur til að greiða sér skaðabætur og hélt því fram að S hefði gert mistök í útreikningum sínum og bæri hann því skaðabótaskyldu gagnvart K á tjóni sem af því hlaut en meðal annars var samlagningarskekkja í útreikningum S að fjárhæð kr. 1.000.000. Í málinu var lögð fram matsgerð dómkvaddra matsmanna um hvað væri eðlilegt kostnaðarverð einstakra liða verksins. S krafðist sýknu og hélt því fram að hann hefði einungis veitt K ráðgjöf en K bæri sjálfur ábyrgð á verksamningnum. S var sýknaður af kröfum K með vísan til þess að útreikningar hans á einstökum liðum verksins væru í samræmi við niðurstöðu matsmanna. Pegar verksamningurinn var borinn saman við tilboðið var ljóst að kostnaðartölur einstakra liða höfðu komið til endurskoðunar og þeim verið breytt við gerð verksamningsins. Niðurstöðutala samningsins, kr. 6.800.000 var rétt samtala og gat K ekki borið fyrir sig umrædda samlagningarskekkju. Sératkvæði. 2130

Ráðningarsamningar

I var ráðinn framkvæmdastjóri Ú með ótímabundnum ráðningarsamningi 10. október 1988 og 6 mánaða uppsagnarfresti. Breytingar urðu á eignaraðild Ú 15. október 1991 og var nafni þess breytt í S. Gert var samkomulag við I um að hann gegndi starfi framkvæmdastjóra

til desemberloka það ár. 13. janúar 1992 var gerður nýr ráðningar- samningur við I fyrir tímabilið 1. janúar 1992–31. mars 1992. I hélt áfram starfi sínu hjá S eftir það án þess að nýr skriflegur samningur væri gerður við hann. 26. febrúar 1993 var I sagt upp störfum frá og með næstu mánaðamótum með 1 mánaðar fyrirvara. I taldi sig eiga 6 mánaða uppsagnarfrest samkvæmt samningnum frá 10. október 1988 sem tekið hefði gildi á ný eftir að tímabundnu samningunum lauk. Talið var að með samningnum 13. janúar 1992 hefði samning- urinn frá 10. október 1988 fallið úr gildi og var S heimilt að segja I upp með 1 mánaðar fyrirvara. Gegn neitun I var talið vafasamt að uppsagnarbréfið hefði borist honum fyrir mánaðamót febrúar/mars og var talið að uppsagnarfresturinn hefði byrjað að líða 1. apríl 1993. S var dæmdur til að greiða I laun í 1 mánuð kr. 267.223.	710
Sjá Biðlaun.	2342

Refsiákvörðun

Sjá Áfengislagabrot, Ávana- og fíkniefni, Bifreiðar, Kynferðisbrot, Líkamsárás, Skjalafals	
Sjá Viðurlagaákvörðun.	100, 361, 548, 553, 557, 562, 707, 1484, 2474, 2756

Refsimálskostnaður

Þegar litið var til þeirrar háttsemi áfrýjanda að hafa uppi vísvitandi rangar staðhæfingar þess efnis að umkrafinn víxill væri falsaður, svo og til þess verulega dráttar sem hann hafði valdið á málinu og algerlega tilefnislausrar áfrýjunar var stefndu ákveðinn málskostn- aður fyrir Hæstarétti úr hendi áfrýjanda með tilliti til 2. mgr. 131. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála. Sjá Víxlar, víxilmál. ...	683
---	-----

Refsingar og önnur viðurlög

a) Fangelsisrefsing.	88, 100, 210, 361, 517, 521, 548, 553, 557, 707, 1145, 1190, 1276, 1282, 1469, 1480, 1484, 1520, 1631, 2081, 2235, 2336, 2351, 2355, 2474, 2569, 3089,	3238
b) Varðhaldsrefsing.		727
c) Fangelsisrefsing og sekt.		2796
d) Sekt dæmd og varðhald sem vararefsing.	408, 486, 983, 1652, 2410	
e) Skilorðsbundnir dómar.	366, 562, 745, 814, 1043, 1122, 2244	
f) Skilorðsbundin fangelsisrefsing og sekt.	2244, 2610, 2984	
g) Svipting ökuleyfis.	521, 548, 588, 727, 983, 2081, 2355	
h) Eignaupptaka.	100, 361, 517, 553, 1652, 2244, 2410, 2474, 3149	
i) Ómerking ummæla.	408, 774	
j) Hluti refsingar skilorðsbundinn og hluti óskilorðsbundinn.	479, 486, 588, 1199, 1474, 1548, 1722, 2235, 2569, 3025, 3182	

k) Skylda til að sæta umsjón á skilorðstíma.	562, 1199
---	-----------

Res judicata

Sjá Frávísunarúrskurður felldur úr gildi.	228
--	-----

Réttarfar

Sjá einnig Aðfinnslur, Aðild, Áfrýjun, Dómarar, Frávísun,

Ómerking, Sönnun, Varnir.

Kröfugerð áfrýjanda í héraði og fyrir Hæstarétti um ómerkingu tiltek- inna ummæla var á reiki. Áfrýjandi féll fyrst frá upphaflegri kröfu um ómerkingu ummælanna en hafði hana síðan uppi aftur og taldi sig einungis hafa fallið frá refsikröfu. Þar sem ekki kom fram af þingbók skýlaust samþykki gagnaðila á þessari viðbót við kröfu- gerð áfrýjanda fékk krafa um ómerkingu þessara ummæla ekki komist að í málinu. Sjá Ærumeiðingar.	63
--	----

Annmarkar voru á reifun málsins en þó ekki slíkir að efnisdómur yrði ekki lagður á það. Sjá Ábyrgð, ábyrgðaryfirlýsing.	318
---	-----

Galli á málalítilbúnaði leiddi til þess að hluta kröfugerðar áfrýjanda var vísað frá dómi. Sjá Lausafjárkaup.	804
---	-----

Héraðsdómur vísaði frá dómi kröfu gagnáfrýjanda í framhaldssök á þeim forsendum að hún væri vanreifuð, en þeirri kröfu hélt gagn- áfrýjandi fram sem aðalkröfu í málinu fyrir Hæstarétti. Gafst aðil- um eigi kostur á að tjá sig sérstaklega um það atriði málsins áður en dómur var kveðinn upp, sbr. 100. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála. Dómara bar að kveða upp sérstakan úrskurð um frávís- un kröfunnar að undangengnum munnlegum málflutningi. Gagn- áfrýjandi kærði ekki frávísunarákvæði héraðsdóms og áfrýjaði hon- um ekki til ómerkingar. Varð því ekki fjallað um efní aðalkröfu gagnáfrýjanda fyrir Hæstarétti. Sjá Lausafjárkaup.	841
--	-----

Deilt var um ákvæði ráðningarsamnings þar sem áfrýjandi skuldbatt sig til að vinna ekki við eða starfrækja rekstur í tiltekinni starfsgrein í 5 ár frá starfslokum hjá stefnda. Er málið kom fyrir Hæstarétt var frestur samkvæmt greindu samningsákvæði liðinn. Dagsektir komu því ekki til álita og ekki var fallist á að í dagsektaákvæði héraðs- dóms fælust skaðabætur til handa stefnda. Málinu var ekki gagn- áfrýjað og varð því ekki dæmt um slíkar skaðabætur. Sjá Vinnu- samningar.	1646
--	------

Sakarefni var skipt í héraði samkvæmt 1. mgr. 31. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála. Sjá Verksamningar.	1739
---	------

Áfrýjandi orðaði kröfu sína fyrir Hæstarétti á þá leið að stefndi verði

dæmdur til að greiða skuld skv. nánar tilgreindum dómi bæjarþings Kópavogs og var skuldinni lýst með beinni tilvitnun í dómsorð hans, sem tekið var upp í heild. Þessi kröfugerðarháttur var óvið-eigandi þegar af þeirri ástæðu að stefndi var ekki aðili að málinu og því ekki bundinn af umræddum dómi, sbr. áður 1. mgr. 195. gr. laga nr. 85/1936 og nú 1. mgr. 116. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála. Þótt kröfugerð málsins væri ekki hnökralaus var hún nægilega skýr til að dómur yrði lagður á hana. Sjá Skuldabréf.

1760

Réttindasvipting
Sjá Ökuleyfisvipting

Riftun

Sjá Fjárskipti við skilnað, Gjaldþrotaskipti, Kaup, Lausafjárkaup

Riftunarkrafa
Sjá Gjaldþrotaskipti

Ríkisstarfsmaður

Sjá Vinnusamningar.

2744

Sakargögn

A, blaðamaður neitaði að svara spurningum rannsóknarlögreglu ríkis-ins, sem beindust að ætluðu broti á þagnarskyldu samkvæmt 43. gr., sbr. 100. gr. laga nr. 43/1993 um viðskiptabanka og sparisjóði og 136. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. Beiðnin var sett fram vegna opinberrar rannsóknar, sem beindist að því að upplýsa hvort A hefði við ritun greinaflokks sem birtist í Morgunblaðinu um endalok Sambands íslenskra samvinnufélaga reist skrif sín á trúnaðarupplýsingum sem ætla mátti að maður sem bundinn var þagnarskyldu samkvæmt lögum nr. 43/1993 hefði látið A í té. Rannsóknarlögregla ríkisins beiddist þess þá að A yrði kvödd fyrir dóm til að svara þessum spurningum, sbr. 1. mgr. 74. gr. laga nr. 19/1991. Í samræmi við 2. mgr. 74. gr. sömu laga voru rannsóknargögn málsins send með beiðninni til dómara til að dómari gæti kynnt sér forsendur og tilefni vitnaleiðslunnar en rannsóknarlögregla ríkisins taldi sig ekki hafa lagt gögnin fram í málinu. Lögmaður A krafðist þess að sér yrðu afhent ljósrít allra gagna málsins. Rannsóknarlögregla ríkisins mótmælti kröfu lögmannsins. Við skýrslutökur hjá lögreglu og fyrir dómi var A gert ljóst að hún væri þar sem vitni en ekki sem sakborningur. Í IV. kafla laga nr. 19/1991 var fjallað um sakborning og verjanda hans, m.a. var í 43. gr. ákvæði um að verj-

andi sakbornings skyldi fá endurrit af öllum skjölum sem málið varðaði. Sú réttarfarsnauðsyn um jafnræði sem þar bjó að baki var ekki fyrir hendi milli aðila og vitnis. Ekki var að finna reglu um skyldu til afhendingar rannsóknargagna til vitna í þeim ákvæðum laganna, sem þau varðaði. Var því ekki fallist á kröfu lögmanns A. 2879

Sakarkostnaður

Áfrýjunarfrestur var liðinn þegar áfrýjunarstefna var gefin út og var málinu vísað frá Hæstarétti. Þótt gögn málsins hefðu borið með sér að áðurgreindur annmarki stæði í vegi fyrir áfrýjun málsins til Hæstaréttar, var athygli ákærða ekki vakin á þessu áður en áfrýjunarstefna var gefin út af hálfu ákæruvalds og málgögn útbúin til Hæstaréttar. Á því stigi naut ákærði aðstoðar verjanda. Sakarkostnaður var því lagður á ríkissjóð, þar með talin málsvarnarlaun skipaðs verjanda ákærða. 551

A var ákærður fyrir manndráp af gáleysi í umferðarslysi. Í yfirliti sýslumannsins í Keflavík um sakarkostnað voru reikningar frá Rannsóknastofnun Háskólans vegna krufningar á líki hins látna farþega í bílnum, að fjárhæð kr. 49.534 og frá Rannsóknastofnun í lyfjafræði vegna alkóhóls- og lyfjaleitar í blóði ákærða og þvagi að fjárhæð kr. 106.934. Ekki lá fyrir af hvaða sökum stofnað var til þessa kostnaðar í þágu rannsóknar málsins. Var hann ekki talinn eðlilegur eða nauðsynlegur hluti kostnaðar við saksókn gegn ákærða eins og hér stóð á og var A ekki gert að greiða þennan kostnað en allur annar sakarkostnaður í héraði og áfrýjunarkostnaður var lagður á A. 588

Af hálfu ákæruvalds var héraðsdómi áfrýjað til þyngingar í kjölfar áfrýjunar ákærða og var ekki fallið frá kröfu um þyngingu refsingar fyrir en eftir að ákærði hafði dregið til baka áfrýjun að sínu leyti. Þegar þetta var virt og með vísan til dóms Hæstaréttar 10. mars 1994 í málinu nr. 495/1993 var allur áfrýjunarkostnaður sakarinnar lagður á ríkissjóð, þar á meðal málsvarnarlaun skipaðs verjanda ákærða. 1276

Sakarskipting

Sjá Skaðabætur. 525, 604, 1052

Sakartæming

Sjá Opinberir starfsmenn. 2336

Saksóknarlaun

Með hliðsjón af 1. mgr. 168. gr. laga nr. 19/1991 um meðferð opinberra mála þóttu ekki efni til að gera mun á málsvarnarlaunum og sak-

sóknarlaunum í héraði og var fjárhæð saksóknarlauna breytt til samræmis við það. Sjá Fjársvik.	479
---	-----

Sameiginlegur kostnaður

Sjá Fjölbýlishús.	2838
------------------------	------

Sameign

Sjá Afnotaréttur, Fjölbýlishús, Skaðabætur, Umboð

Samkeppnisbrot

J var ákærður fyrir að hafa með ólögmatum hætti haft til sölu og selt fatnað, eftirlíkingar af framleiðsluvörum fyrirtækisins Levi Strauss & Co, sem framleiddur var ólöglega með vörumerkjum þess fyrirtækis en megnið af fatnaðinum hafði J flutt inn til landsins sjálfur án þess að hafa heimild Levis Strauss & Co. Meðal gagna málsins var listi yfir allmörg vörumerki skráð á Íslandi í eigu fyrirtækisins Levi Strauss & Co í Bandaríkjunum. Myndrit þessara vörumerkja lágu ennfremur fyrir í málinu. Þegar merkingar á fatnaði í eigu J sem lagt hafði verið hald á í þágu rannsóknar málsins voru bornar saman við hin skráðu vörumerki var ljóst að ýmist var um að ræða notkun merkjanna sjálfra, lítt eða ekkert breyttra, eða hreinar eftirlíkingar af þeim. Fór notkun merkinga á fatnaðinum í bága við hagsmunum hins bandaríska fyrirtækis, sem naut einkaréttarlegrar verndar samkvæmt lögum nr. 47/1968 um vörumerki með síðari breytingum. Brot J varðaði við 25. gr., sbr. 57. gr. samkeppnislaga nr. 8/1993. J hafði ekki áður gerst sekur um refsiverða háttsemi sem máli skipti við ákvörðun refsingar í þessu máli. Refsing J var ákveðin sekt að fjárhæð kr. 250.000 og vararefsing 40 daga varðhald. Fatnaður sem hald hafði verið lagt á var gerður upptækur. ..	1652
--	------

Samkeppnisreglur

Sjá Aðfararheimild.	2760
--------------------------	------

Samlagsaðild

Sóknarnefnd Pingeyrarkirkju (S) höfðaði mál gegn M og Þ og krafðist þess að þeir yrðu dæmdir óskipt til greiðslu skaðabóta. Viðgerðir höfðu farið fram á Pingeyrarkirkju sumarið 1988 en við þær framkvæmdir tóku M og Þ að sér ákveðin verk. Skaðabótakrafan var reist á því að gallar hefðu komið í ljós eftir framkvæmdir M og Þ.

Fallist var á það með S að það væri ekki skilyrði samlagsaðildar samkvæmt 19. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála að um væri að ræða óskipta sakarábyrgð varnaraðila. Kröfur S á hendur M og P tengdust með þeim hætti að fullnægt var skilyrðum 1. mgr. 19. gr. laga nr. 91/1991. Sætti málið því ekki frávísun frá héraðsdómi af þeim sökum. Málatilbúnaði S var áfátt og skorti á að hann hefði gert svo skýra grein sem skyldi fyrir málsástæðum sínum og kröfum á hendur einstökum varnaraðilum. Ekki var útilokað að S tækist að bæta úr því við efnismeðferð málsins. Frávísunarúrskurður héraðsdómara var því felldur úr gildi.	1785
--	------

Samningalög

Sjá Kaup.	447
Sjá Verksamningar.	2101

Samningar

Sjá Févíti.	462
H og U gerðu samkomulag um kaup H á hlut U í óskráðu sameignarfélagi þeirra V. Kaupverðið skyldi H greiða með yfirtöku allra skulda V. Auk þess skyldi H gefa út skuldabréf til U. H gaf ekki út skuldabréfið og hélt því fram að fjárhæð skuldabréfsins hefði átt að hækka eða lækka í samræmi við endanlegt uppgjör en eftir gerð samningsins hefðu komið bakreikningar á V. U krafðist þess að H yrði dæmd til að greiða sér fjárhæð skuldabréfsins. Svo sem samningur aðila var úr garði gerður var lagt til grundvallar að fjárhæð yfirtekinna skulda er hvíldu á V, kr. 5.895.268 hefði ráðið þeirri fjárhæð sem falla skyldi til U sem söluverð og þar með fjárhæð skuldabréfsins. Í ljós hafði komið að skuldir samkvæmt samkomulaginu voru oftaldar um kr. 385.536 og skyldi greiðsla til U hækka um helming þeirrar fjárhæðar. Eftir gerð samningsins hafði einnig komið í ljós skuld V við K að fjárhæð kr. 1.303.105 og bar að draga helming hennar frá greiðslunni til U. H var því dæmd til að greiða U kr. 341.216.	822
Sjá Umboð.	1231
S keypti togarann A af hlutafélaginu F. Kaupverðið var samkvæmt afsali kr. 300.903.735 og var meðal annars greitt með yfirtöku á tiltekn-um skuldum sem voru nákvæmlega tilgreindar í afsalinu. B og G sem voru hluthafar í F kröfðust þess að S yrði dæmdur til að greiða sér kr. 4.340.000 og kr. 1.860.000. B og G kváðu hinar umstefndu	

skuldir upphaflega hafa verið skuldir F við E en B og G hefðu leyst þær til sín sem ábyrgðarmenn. Gert hefði verið samkomulag milli aðila málsins, dagsett sama dag og afsalið þar sem meðal annars væri það loforð gefið af hálfu S að auk yfirtöku á þeim skuldum sem tilgreindar voru í afsali yrðu hluthafar í F leystir úr persónulegum ábyrgðum við Landsbanka Íslands og aðra kröfuhafa F. Ekkert hafði komið í ljós sem benti til að S hefði ætlað að yfirtaka aðrar skuldir en þær sem tilgreindar voru í kaupsamningi. Hefði ætlunin verið önnur, hefði B og G verið í lófa lagið að hlutast til um skýrara orðalag samningsins. Kröfum B og G var hafnað. 1745, 1749

B krafðist þess að J yrði dæmdur til að greiða sér skuld að fjárhæð kr. 2.976.472. Kröfu sína byggði B á því að hann hefði framkvæmt borun í landi J. J krafðist sýknu gegn greiðslu á kr. 128.115. J hélt því fram að B hefði tekið að sér að bora þessar holur til greiðslu skuldar við hann auk þess sem hann ætti hjá B launakröfur vegna þátttöku í boruninni. Fékk þessi staðhæfing J stoð í framburði vitna. Matsgerð dómkvaddra matsmanna um hvað væri hæfilegt endurgjald fyrir verkið studdi þá staðhæfingu J að samið hefði verið um ákveðið verð fyrir verkið. Þegar þetta var virt voru fram komnar nægilegar líkur fyrir því að samkomulag hefði orðið milli aðila um endurgjald fyrir verkið. Var sönnunarbyrði um hið gagnstæða lögð á B. Ekki var talið að B hefði tekist þessi sönnun. Krafa J var því tekin til greina og hann dæmdur til að greiða B kr. 128.115. 2042

G tók bátinn E á leigu af F með aflaheimildum. G færði aflaheimildir af eigin bát yfir á leigubátinn og voru hlutföllin 47,88% frá F og 52,12% frá G. G reri bátnum til vors en þá varð að samkomulagi milli þeirra að F tæki bátinn aftur. Óveiddar aflaheimildir voru þá samkvæmt útreikningi G 26 tonn af þorski og 4½ tonn af ufsa. F undirritaði beiðni til sjávarútvegsráðuneytisins um að þessar aflaheimildir yrðu fluttar yfir á bát G. F krafðist þess síðan að G yrði dæmdur til að greiða sér kr. 584.624 sem var andvirði 47,88% óveiddra aflaheimilda sem fluttar höfðu verið á bát G að frádreginni ofgreiðslu G vegna fyrri uppgjors. Einnig var innifalið í kröfunni upptaka afla frá bát F, sem til komin var vegna yfirfærslu of mikilla aflaheimilda á bát G en samkvæmt því hafði bátur F veitt meira en leyfilegt var. Talið var að eðlileg uppgjörsaðferð aðila á óveiddum aflaheimildum hefði verið sú að þær skiptust í sömu

hlutföllum og þeir lögðu þær til í upphafi, það er 47,88% og 52,12%. Kröfur F voru því teknar til greina.	2154
--	------

Sekt

Sjá Samkeppnisbrot.	1652
Sjá Brot gegn 4. mgr. 220. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940.	2244

Sératkvæði

Sératkvæði í Hæstarétti	105, 187, 198, 248, 257, 267, 279, 286, 408, 716, 752, 774, 783, 856, 867, 937, 989, 1043, 1161, 1175, 1245, 1319, 1444, 1469, 1518, 1520, 1559, 1586, 1631, 1752, 1760, 1807, 1840, 1863, 1890, 2120, 2130, 2194, 2249, 2328, 2417, 2445, 2582, 2592, 2610, 2744, 2847, 2958, 2972
-------------------------------	---

Sérálit

Sjá Kynferðisbrot.	3089
-------------------------	------

Sjálfskuldarábyrgð

Vegna umboðsskorts stofnaðist ekki kröfuréttur á hendur þeim sem var aðalskuldari samkvæmt skuldabréfi. Ó varð því ekki sóttur til greiðslu á fjárhæð skuldabréfsins sem sjálfskuldarábyrgðarmaður samkvæmt XVII. kafla laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála. Sjá Skuldabréf.	114
H krafðist þess að G, K og O yrðu dæmd til að greiðslu skuldar samkvæmt skuldabréfi útgefnu af B en G, K og O höfðu tekist á hendur sjálfskuldarábyrgð á greiðslu bréfsins. Bú B hafði verið tekið til gjaldþrotaskipta. Við meðferð málsins í héraði féll H frá kröfum á hendur B en krafðist dómtöku á hendur öðrum stefndu. G, K og O kröfðust sýknu á þeim grundvelli að krafan á hendur þeim sem sjálfskuldarábyrgðarmönnum væri fallin niður þar sem H hefði fallið frá kröfu sinni á hendur aðalskuldara bréfsins. Eigi var talið að H hefði gefið eftir kröfu sína á hendur aðalskuldara skuldabréfsins. Þar sem krafan var gjaldfallin var H í sjálfsvald sett hvort hann leitaði fullnustu hennar hjá aðalskuldara eða sjálfskuldarábyrgðarmönnum, einhverjum þessara eða þeim öllum. Krafa H var því tekin til greina.	328
Ó tókst á hendur sjálfskuldarábyrgð á greiðslu samkvæmt samningi um fjármögnunarleigu þar sem G leigði M bifreið, talstöð og gjaldmæli. Ofangreindur fjármögnunarleigusamningur lenti í vanskilum	

og krafðist G þess að M og Ó yrðu dæmdir til greiðslu á skuld samkvæmt honum að fjárhæð kr. 850.920. Ó krafðist sýknu með þeim rökum að G hefði látið M vera með bifreiðina í umráðum sínum í 7 mánuði fram yfir vanskil. Við þetta hefði verðfall bifreiðarinnar orðið kr. 400.000 og bæri G einn ábyrgð á því. Ákvæði samningsins um uppsögn hans í tilefni af vanskilum M var heimildarákvæði og lagði það í vald G að meta hvenær bæri að beita því. Krafa G var því tekin til greina.	850
Sjá Skuldabréf.	1416
B og F tókust á hendur sjálfskuldarábyrgð á efndum tveggja fjármögnunarleigusamninga sem G gerði við I og tilkomnir voru af því að I seldi G fjóra lyftara og vírklippur sem I átti og leigði þessi tæki síðan aftur af G. Vanskil urðu á greiðslum I og voru samningarnir gjaldfelldir og leigumunirnir teknir aftur. Bú I og F voru tekin til gjaldþrotaskipta. G krafðist þess að B yrði dæmdur til greiðslu á eftirstöðvum fjármögnunarleigusamningsins samkvæmt sjálfskuldarábyrgðinni. B krafðist sýknu með vísan til þess að G hefði aldrei tilkynnt B um vanskil aðalskuldara og að G hefði sent honum tilkynningar sem sýndu að skuldastaðan væri miklu lægri en byggt var á fyrir dómi. Einnig mótmælti B matsverði leigumunanna og taldi það alltof hátt. Hélt hann því fram að samkomulag hefði tekið með honum og forsvarsmönnum G þess efnis að hann greiddi kr. 300.000 og yrði þar með laus undan ábyrgð sinni. Loks hélt G því fram að krafan væri fallin niður vegna vanlýsingar þar sem G hefði ekki lýst henni í þrotabú I. Hafnað var öllum málsástæðum B að því undanskildu að fallist var á að matsverð leigumunanna væri of hátt. B var dæmdur til að greiða G kr. 2.300.365 ásamt vöxtum, að fráðregnum kr. 1.199.899.	1493
<i>Sjálfataka</i>	
Sjá Eignarréttur.	160
<i>Sjóðir</i>	
Sjá Skattar.	435
<i>Sjómenn</i>	
Sjá Almannatryggingar, Skaðabætur, Vinnusamningar	
<i>Sjúkrahús</i>	
S krafðist þess að fá afhent afrit allra sjúkraskráa sem um hann höfðu verið færðar 1976–1986. Sjá Sjúkraskrá.	167
R sem gekkst undir aðgerð til lagfæringar á stórutáarskekkju krafðist	

bóta vegna meintra mistaka við eftirmeðferð aðgerðarinnar. Sjá Skaðabætur.	989
Sjá Ófrjósemisaðgerð.	3277

Sjúkraskrá

S var öðru hverju lagður inn á geðsjúkrahus 1976–1986. 29. júní 1988 óskaði hann eftir því við T, geðlækni á Kleppi að „fá afhentar sjúkraskýrslur sínar vegna innlagna á deildir Kleppsspítala á árunum 1976 til 1986.“ Vísaði S til 2. mgr. 16. gr. læknalaga nr. 53/1988, sem taka áttu gildi 1. júlí 1988 en þar var kveðið á um að lækni væri skylt að afhenda sjúklingi afrit af sjúkraskrá sem um hann höfðu verið færðar. Sambærilegt ákvæði var ekki í eldri læknalögum nr. 80/1969. T neitaði að afhenda S sjúkraskrárnar með vísan til þess að 2. mgr. 16. gr. laga nr. 53/1988 tæki ekki til sjúkraskráa sem væru eldri en lögin. Með bréfi 23. febrúar 1990 óskaði S eftir atbeina heilbrigðisráðuneytisins til að fá sjúkraskrárnar afhentar. Með lögum nr. 50/1990 var lögfest að 2. mgr. 16. gr. læknalaga nr. 53/1988 tæki ekki til sjúkraskráa sem færðar voru fyrir gildistöku laganna. Heilbrigðisráðuneytið synjaði að afhenda S sjúkraskrárnar með vísan til áðurnefnds ákvæðis. S krafðist þess að stefndu yrði dæmt skylt að afhenda honum afrit allra sjúkraskráa sem um hann höfðu verið gerðar fyrr og síðar og voru í fórum stefndu eða yfirlæknis geðdeildar Landspítalans. Talið var að lög nr. 50/1990 tækju ekki til upplýsinga, sem þegar hafði verið óskað eftir fyrir gildistöku laganna. S átti því rétt á að fá afrit allra sjúkraskráa sem um hann höfðu verið færðar og voru í vörslum T. T bar að framkvæma það með því að skila afriti allra sjúkraskráa til landlæknis innan mánaðar frá uppsögu dóms Hæstaréttar að viðlögðum dagsektum. Landlæknir skyldi annast frekari fyrirgreiðslu erindis S.	167
--	-----

Skaðabætur, skaðabótamál

A. Innan samninga

B krafðist skaðabóta úr hendi M vegna galla á smíði trefjaplastbáts. Krafa um bætur var fallin niður vegna fyrningar en M var dæmdur til greiðslu dagsekta fyrir drátt á afhendingu bátsins og bóta fyrir aflatjón. Sjá Kaupsamningur.	136
V krafðist þess að S yrði dæmdur til að greiða sér andvirði skúrs sem S setti niður hjá veiðihúsi V en fjarlægði þegar leigutíma veiðihússins lauk. Sýkna. Sjá Eignarréttur.	160

B og T kröfðust þess að S yrði dæmdur til að greiða sér skaðabætur vegna skemmda á leiguhúsnæði. Sýkna. Sjá Leigusamningar.	233
J krafðist bóta úr hendi R vegna slita á ráðningarsamningi, sbr. 2.–4. mgr. 45. gr. sjómannalaga nr. 35/1985. Sjá Bætur fyrir uppsögn.	279
Sjá Víxlar, víxilmál.	286
Sjá Innlaun samkvæmt lögum um brunatryggingar.	332
J krafðist skaðabóta en hann hafði vegna mistaka verið settur kennari við Fjölbrautaskólann í Breiðholti en varð að skila setningarbréfi sínu. J voru dæmdar bætur. Sjá Stöðuveiting.	382
L og S fengu greiddar bætur úr Viðlagatryggingu Íslands vegna skemmda á íbúðarhúsi af völdum landsigs og veittu B, oddvita Öxarfjarðarhrepps umboð til að taka við bótunum. B ráðstafaði bótum L til byggingar nýs íbúðarhúss sem S hafði hafið byggingu á. L krafðist þess að B og Öxarfjarðarhreppur yrðu dæmdir til að greiða sér bætur þar sem B hefði ekki haft umboð til að ráðstafa bótunum. Sýkna. Sjá Umboð.	390
S krafðist bóta úr hendi V vegna galla á báts vél. V var sýknaður af kröfum S en fallist var á kröfu V í gagnsök um endurgreiðslu útlagðs kostnaðar vegna tilrauna til lagfæringa á vélinni. Sjá Lausafjárkaup.	669
I framkvæmdastjóra U var sagt upp störfum með mánaðar fyrirvara. I krafðist launa í 6 mánaða uppsagnarfresti og taldi sig eiga þann uppsagnarfrest. Dæmt að heimilt hefði verið að segja I upp störfum með mánaðar fyrirvara. Sjá Ráðningarsamningar.	710
E, A og H seldu P einbýlishús og kröfðu hann um eftirstöðvar útborgunar sem var í vanskilum. P krafðist í gagnsök skaðabóta vegna galla á fasteigninni. Krafa E, A og H var tekin til greina og kröfur P í gagnsök með kr. 2.010.000. Sjá Fasteignakaup.	1010
L keypti íbúð af P og H og krafðist þess að þau yrðu dæmd til að greiða henni skaðabætur vegna galla á íbúðinni. Kröfur L voru teknar til greina að hluta. Sjá Fasteignakaup.	1136
Stjórnarmenn í hlutafélagi voru sýknaðir af kröfu um greiðslu skaðabóta. Sjá Hlutafélög.	1212
H krafðist skaðabóta vegna uppsagnar vinnusamnings. Sýkna. Sjá Vinnusamningar.	1293
D krafðist þess að ríkissjóður (R) yrði dæmdur til greiðslu skaðabóta þar sem staða hans sem yfirverkfræðingur hjá Vita- og hafnamála-skrifstofunni var lögð niður. Taldi hann að niðurlagning stöðunnar væri dulbúin uppsögn og að ástæður þær sem greindar voru í 14. gr.	

laga nr. 38/1954 um réttindi og skyldur starfsmanna ríkisins hefðu ekki verið fyrir hendi. Bætur til D voru dæmdar kr. 2.500.000. Sjá Niðurlagning stöðu.	1347
V keypti af T rekstur heildverslunarinnar B ásamt innréttingum og tækjum, svo og erlend viðskiptasambönd. Firmaheitið B skyldi fylgja með í kaupunum og lofaði T að fara ekki í samkeppni við V. Eftir kaupin varð V var við að T væri að bjóða vörur frá umboði heildverslunarinnar og að hann notaði enn firmaheitið B í ýmsum samböndum sínum. Einnig hélt T áfram viðskiptum við ýmsa umboðsaðila B í samkeppni við V. Þessar aðgerðir sem fóru í bága við samningsrétt V voru til þess fallnar að skaða erlend viðskiptasambönd B sem V eignaðist við kaupin. Með þessum ólögmætu aðgerðum sem ætla varð að valdið hefðu V fjártjóni bakaði T sér fébótaábyrgð gagnvart honum og var T dæmdur til að greiða V bætur að fjárhæð kr. 500.000.	1363
Sjá Skuldabréf.	1416
B keypti traktorsgröfu ásamt fleiri tækjum af V. Hluti af drifi vélarinnar brotnaði og krafðist B bóta úr hendi V. V var sýknaður af kröfum B. Sjá Lausafjárkaup.	1423
Fasteignin F var seld á nauðungaruppboði og varð G hæstbjóðandi með kr. 47.000.000. G stóð ekki við boð sitt og fór fram vanefndauppboð þar sem eignin var slegin Í sem ófullnægðum veðhafa fyrir kr. 19.500.000. Í krafðist bóta úr hendi G sem námu sömu fjárhæð og greiðst hefði upp í kröfur Í ef G hefði staðið við boð sitt. G var sýknaður af kröfum Í. Sjá Vanefndauppboð.	1563
S réðist til vinnu hjá V sem starfrækti öryggisþjónustu og sölu á öryggisbúnaði og skuldbatt sig til að starfa hvorki við né starfrækja þjónustu í sömu starfsgrein í 5 ár eftir starfslok hjá V. 5 mánuðum síðar hætti S störfum hjá V og hóf starfrækslu einkafyrirtækis í sömu starfsgrein. V krafðist þess að S yrði dæmdur til efnda á samkeppnisákvæði ráðningarsamningsins eða greiðslu skaðabóta. Dæmt að bannið gildi í 2 ár frá starfslokum hjá V. Sjá Vinnusamningar.	1646
B héraðsdómslögmaður hafði milligöngu um sölu báts. Síðar kom í ljós að báturinn var veðsettur langt umfram raunvirði. Kaupandi bátsins krafði B skaðabóta og var krafa hans tekin til greina. Sjá Fasteigna- og skipasala.	1692
Tjón varð af völdum leka í húsi. Þak hússins hafði verið rofið daginn áður vegna viðgerðar en ekki gengið frá því þannig að það héldi vatni ef rigndi. H tók að sér að gera við þakið og vann E að þessari við-	

gerð ásamt öðrum á vegum H. H krafðist skaðabóta úr hendi E sömu fjárhæðar og efni og vinna sem fór í að bæta úr verkinu. Sagði hann E hafa unnið þetta verk sem undirverktaka hjá sér. H hafði ekki sýnt fram á að E hefði starfað sem undirverktaki hjá honum og var E sýknaður af kröfum H. Sjá Verksamningar.	1739
T krafðist þess að L yrði dæmdur til að greiða sér skuld samkvæmt dómi bæjarþings Kópavogs 16. mars 1989 í málinu T gegn H, V og F og að staðfestur yrði veðréttur hans í 8,4 tonnum af eldislaxi. T átti veð í stofni eldislaxa í eigu H sem voru í Bridgestonekví í Straumsvíkurhöfn. Veð þetta hafði stofnast með skuldabréfi útgefnu 13. júlí 1988 af H til V en bréfið var framselt T sama dag. Veðréttur T var staðfestur með áðurnefndum dómi bæjarþings Kópavogs. L var sýknaður af kröfum T. Sjá Skuldabréf.	1760
G og H kröfðu Íslandsbanka hf. (Í) skaðabóta vegna mistaka við útgáfu veðleyfis. Sjá Veðleyfi.	1807
X keypti fasteign og krafðist þess að seljandi hennar yrði dæmdur til að greiða sér skaðabætur vegna meintra galla á fasteigninni og að dæmdum skaðabótum yrði skuldajafnað við kröfu seljanda um greiðslu eftirstöðva útborgunar kaupverðsins. Sjá Fasteignakaup. .	2315
Sjá Fasteignakaup.	2712
Sjá Lausaffjárkaup.	2910
Sjá Fasteignakaup.	3153

B. Utan samninga

1. Bifreiðar

Bifreið G var ekið á hest á Eyrarbakka vegi og fannst hesturinn dauður skammt frá. Eigandi hestsins, M krafðist þess að G, eigandi og S, váttryggingafélag bifreiðarinnar yrðu dæmd til að greiða sér skaðabætur. G og S báru bótaábyrgð á dauða hestsins samkvæmt 1. mgr. 88. gr., sbr. 1. mgr. 30. gr. umferðarlaga nr. 50/1987 en M var ekki metið það til gáleysis að hesturinn slapp úr vörslum hans, sbr. 3. mgr. 88. gr. umferðarlaga nr. 50/1987 eða 33. gr. búfjárræktarlaga nr. 31/1973. Krafa M var tekin til greina. Sjá Bifreiðar.	376
G mætti þremur vöruflutningabifreiðum í eigu B á Vesturlandsvegi. Er G mætti þriðju bifreiðinni í lestinni fór G út af veginum, lenti í grjóti og urð og stöðvaðist að lokum á girðingu utan vegar. G krafðist þess að B yrði dæmt til að greiða sér skaðabætur vegna skemmda á bifreiðinni. G hafði með þeim gögnum sem við var að styðjast í málinu hvorki tekist að sanna, að vörubifreiðunum hefði	

miðað við aðstæður verið ekið óhæfilega hratt niður brekkuna né óeðlilega ógætilega. B var sýknað af kröfum G. Sjá Bifreiðar.	638
Ökumenn bifreiða K og J lentu í árekstri á einkalóð í Reykjavík er þeir voru að aka á sama bifreiðastæðasvæði. Bifreið K eyðilagðist. J, eigandi og S, ábyrgðartryggjandi hinnar bifreiðarinnar voru sýknaðir af skaðabótakröfu K. Sjá Bifreiðar.	662
Bifreið var ekið aftan á bifreið B. Við slysið hlaut B hálsbnykk og var varanleg örorka B metin 10%. B krafði váttryggingafélagið S um bætur úr slysatryggingu ökumanns, sbr. 92. gr. umferðarlaga nr. 50/1987. Ágreiningur reis um bótafjárhæð og hélt S því fram að B hefði ekki sannað að hann hefði orðið fyrir raunverulegu tekjutapi. S vísaði til verklagsreglna váttryggingafélaga innan Sambands íslenskra tryggingafélaga frá 1991. Talið var að við ákvörðun bóta til B bæri að miða við örorkustjónsútreikning tryggingafræðings eins og venja hafði verið. Bætur fyrir fjártjón og miska voru dæmdar kr. 2.125.448. Sjá Bifreiðar.	937
H sat undir stýri kyrrstæðrar bifreiðar, er bifreið sem ekið hafði verið aftan á, kastaðist á bifreið H. Varanleg örorka H var metin 15%. H krafðist þess að váttryggingafélag bifreiðar sinnar, S yrði dæmt til að greiða sér bætur samkvæmt 92. gr. umferðarlaga nr. 50/1987. Ágreiningur reis um bótafjárhæð þar sem S taldi H ekki hafa sannað raunverulegt tekjutap. Fyrir Hæstarétt lagði S fram matsgerð tveggja dómkvaddra matsmanna, lækni og lögfræðings sem töldu læknisfræðilega örorku H 10–15% en fjárhagslega örorku hennar 10%. Í dómi Hæstaréttar sagði að í úrlausnum dómstóla um verðmæti tapaðra framtíðartekna vegna örorku hefði almennt verið litið til hinnar læknisfræðilegu örorku og lagt til grundvallar, að hundraðshluti tekjutaps væri hinn sami og þannig ákvarðað örorkustig. Væru engar forsendur til að víkja frá þeirri aðferð. Mat dómkvaddra matsmanna á varanlegri læknisfræðilegri örorku H væri heldur ekki til þess fallið að hnekkja mati tryggingalækni um læknisfræðilega örorku H. Bætur til H voru dæmdar kr. 2.883.900. Sjá Bifreiðar	2194
Bifreið J var ekið inn í hlið bifreiðar S. S hlaut nokkur meiðsli og 24. apríl 1989 var varanleg örorka hans metin 10%. Á grundvelli þessa örorkumats gerði lögmaður hans samkomulag við váttryggingafélagið S, ábyrgðartryggjanda bifreiðar J um greiðslu bóta. Samkvæmt örorkumati 24. október 1990 var varanleg örorka S metin 25%. Hann fékk málið endurupptekið í nóvember 1990 og gerði	

- lögmaður hans aftur samkomulag við A um greiðslu bóta á grundvelli hins nýja örorkumats. Samkvæmt örorkumati 21. janúar 1992 var varanleg örorka S metin 30%. Í þetta skiptið neitaði A frekari bótagreiðslum. S krafðist þess að J og A yrðu dæmdir til greiðslu á kr. 1.818.203 á grundvelli örorkumatsins frá 21. janúar 1992. S hafði ekki sýnt fram á að afleiðingar slyssins hefðu í verulegum atriðum orðið alvarlegri en gera mátti ráð fyrir þá er hann samdi um fullnaðarbætur við váttryggingafélagið. Váttryggingafélagið var því sýknað af kröfum S. Sjá Bifreiðar. 2288
- G slasaðist er hann ók bifreið sinni þvert í veg fyrir aðra bifreið við Trönuhraun í Hafnarfirði. G sem var 75% öryrki fyrir slysið hlaut nokkur meiðsli við áreksturinn og var varanleg örorka hans vegna þess metin 10%. G krafðist þess að váttryggjandi bifreiðarinnar, S yrði dæmdur til að greiða sér bætur vegna örorkunnar sem hann hlaut í slysinu samkvæmt 92. gr. umferðarlaga nr. 50/1987. Lagt var til grundvallar að G hefði við slysið hlotið 10% varanlega læknisfræðilega örorku. Í samræmi við dómaframkvæmd var við ákvörðun bóta litið til tekjuöflunar G sjálfs síðustu árin fyrir slysið en auk þess komu heimilisstörf G síðustu árin fyrir slys til mats við ákvörðun bóta. Bætur voru dæmdar 1.272.000. Sjá Bifreiðar. 2559
- Árekstur varð milli tveggja bifreiða á mótum Stórhöfða og Höfðabakka. R var ökumaður annarrar bifreiðarinnar og hlaut hún áverka sem leiddu til 10% varanlegrar örorku. R krafði váttryggingafélag bifreiðar sinnar, S bóta samkvæmt 92. gr. umferðarlaga nr. 50/1987 um slysátryggingu ökumanns. Ágreiningur varð um fjárhæð bóta. Dæmt að í úrlausnum dómstóla um verðmæti tapaðra framtíðartekna vegna örorku hefði almennt verið litið til læknisfræðilegrar örorku og hún höfð til hliðsjónar við ákvörðun bóta. Eigi voru forsendur til að víkja frá þeirri hefðbundnu aðferð svo sem máli þessu og sönnunargögnum var háttað. Bætur til R voru dæmdar kr. 760.000. Sjá Bifreiðar. 3197
- G ók bifreið sinni eftir Miklubraut og hafði stöðvað hana og leitaðist við að koma henni út af akbrautinni er aðvífandi bifreið ók aftan á bifreið G. G hlaut nokkra áverka við slysið og var varanleg örorka hennar metin 15%. G krafði váttryggingafélag bifreiðar sinnar, S um bætur. Ágreiningur varð um fjárhæð bóta. Dæmt að í úrlausnum dómstóla um verðmæti tapaðra framtíðartekna vegna örorku hefði almennt verið litið til læknisfræðilegrar örorku og hún höfð til hliðsjónar við ákvörðun örorkubóta. Eigi voru forsendur til að

víkja frá þeirri hefðbundnu aðferð svo sem máli þessu og sönnunargögnum var háttað. Bætur til G voru dæmdar kr. 1.800.000. Sjá Bifreiðar.	3206
Árekstur tveggja bifreiða varð á Vesturlandsvegi skammt norðan afleggjara að Grafarholti. S, ökumaður annarrar bifreiðarinnar hlaut áverka sem leiddu til 5% varanlegrar örorku. S krafði eiganda, G og ábyrgðartryggjanda hinnar bifreiðarinnar, SJ um bætur. Ágreiningur varð um fjárhæð bóta þar sem G og SJ töldu S ekki hafa sannað raunverulegt tekjutap. Dæmt að í úrlausnum dómstóla um verðmæti tapaðra framtíðartekna vegna örorku hefði almennt verið litið til læknisfræðilegrar örorku og hún höfð til hliðsjónar við ákvörðun örorkubóta. Eigi voru forsendur til að víkja frá þeirri hefðbundnu aðferð svo sem máli þessu og sönnunargögnum var háttað. Bætur til S voru ákveðnar kr. 663.250. Sjá Bifreiðar.	3252
S ók bifreið sinni aftan á aðra bifreið og hlaut hálstögnun. Varanleg örorka hennar var metin 5% en S hafði áður verið metin 15% öryrki vegna hálstögnunar. S krafði váttryggingafélag bifreiðar sinnar, V um bætur og byggði bótakröfuna á 92. gr. umferðarlaga nr. 50/1987 um slysatryggingu ökumanns. Ágreiningur varð um fjárhæð bóta-anna og hélt V því fram að S hefði ekki sýnt fram á raunverulegt tekjutap. Í málinu lá frammi matsgerð tveggja dómkvaddra lækna sem komust að þeirri niðurstöðu að fjárhagsleg örorka S væri 100% í 3 vikur eftir slysið en síðan engin miðað við að hún héldi áfram í sama starfi. Matsgerð læknaanna var fullgilt sönnunargagn og hæfi þeirra til að láta í té álit um það, sem um var beðið varð ekki dregið í efa. S voru ekki dæmdar bætur vegna fjártjóns en miskabætur til S voru dæmdar kr. 300.000. Sjá Bifreiðar.	3269

2. Opinber mál

S var sakfelldur fyrir líkamsárás samkvæmt 1. mgr. 218. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. Var hann dæmdur til að greiða árásarþola skaðabætur að fjárhæð kr. 73.900.	745
G var sakfelldur fyrir líkamsárás samkvæmt 1. mgr. 218. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. Var hann dæmdur til að greiða árásarþola skaðabætur að fjárhæð kr. 59.761.	1043
H var sakfelldur fyrir líkamsárás samkvæmt 1. mgr. 218. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. Hann var dæmdur til að greiða árásarþola skaðabætur að fjárhæð kr. 48.980. Kröfu um miskabætur var vísað frá héraðsdómi.	1122
X var sakfelldur fyrir að hafa með ofbeldi þröngvað eiginkonu sinni,	

Y til samræðis en þau X og Y höfðu skilið að borði og sæng. Brot X varðaði við 194. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 og var hann dæmdur til að greiða árárþola skaðabætur að fjárhæð kr. 400.000.	1190
E var sakfelldur fyrir kynferðisbrot samkvæmt 195. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 og var dæmdur til að greiða árárþola skaðabætur að fjárhæð kr. 200.000.	1199
X var sakfelldur fyrir kynferðisbrot gagnvart dóttur sambýliskonu sinnar sem varðaði við 2. mgr. 201. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 og 66. gr. laga nr. 58/1992 um vernd barna og ungmenna. Var hann dæmdur til að greiða henni bætur að fjárhæð kr. 300.000.	1469
B var sakfelldur fyrir kynferðisbrot gagnvart tveimur telpum, X og Y en brot B varðaði við 202. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 og 66. gr. laga nr. 58/1992 um vernd barna og ungmenna. Var hann dæmdur til að greiða X bætur að fjárhæð kr. 150.000 og Y bætur að fjárhæð kr. 100.000.	1474
Ö var sakfelldur fyrir kynferðisbrot samkvæmt 195. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 og var hann dæmdur til að greiða árárþola bætur að fjárhæð kr. 200.000.	1548
Þ var sakfelldur fyrir brot gegn 194. gr. og 2. mgr. 218. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 og var dæmdur til greiðslu bóta að fjárhæð kr. 940.393.	2081
K var sakfelldur fyrir brot gegn 194. gr. og 1. mgr. 218. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 og var dæmdur til greiðslu bóta að fjárhæð kr. 500.000.	2355
Þ var sakfelldur fyrir stórfelld brot gegn lögum nr. 50/1988 um virðisaukaskatt og var dæmdur til að greiða ríkissjóði skaðabætur að fjárhæð kr. 38.195.944.	2796

3. Líkamsmeiðingar

Lögreglumaðurinn R ásamt öðrum lögreglumanni handtóku Ó eftir að bifreið Ó hafði farið út af veginum og fluttu þeir hann, fyrst á lögreglustöðina og síðan á heilsugæslustöð til töku blóðsýnis. R hélt því fram að við handtökuna og flutninginn hefði Ó veitt verulega mótspyrnu með þeim afleiðingum að R skaddaðist á hægri hnéskei og snerist á hægri hnélið. Varanleg örorka R var metin 25%. R krafðist þess að Ó yrði dæmdur til að greiða sér skaða- og miskabætur. Ó krafðist sýknu með vísan til þess að ósannað væri að R hefði slasast með þeim hætti sem hann hélt fram og R hefði auk

Þess átt við meiðsl að stríða fyrir þennan atburð. Læknaráð staðfesti að áverkki sá sem R hlaut í umrætt sinn væri orsök örorku R. Fram var komin nægjanleg sönnun þess að vegna mótþróa Ó við handtöku hans hefði R hlotið áverka sem leiddu til 25% örorku hans. Ó var dæmdur til að greiða R skaða- og miskabætur að fjárhæð kr. 2.800.000.

400

4. Vinnuslys

Á trésmiður, sem vann að smíði fjölbýlishúss sem starfsmaður R, slasaðist er hann gekk út á stiga á 3. hæð hússins sem brast undan honum. Á féll niður á 1. hæð hússins, um það bil átta metra fall. Sprungur höfðu komið fram í stiganum og var Á ekki að vinna við hann er slysið varð. Varanleg örorka Á var metin 50%. Á krafðist þess að R yrði dæmdur til að greiða sér skaðabætur. Lögreglurannsókn fór fram en ekki varð séð hvort Vinnueftirlit ríkisins hefði fjallað um slysið. Orsakir þess og atvik að gerð stigans voru ekki skýrð til hlítar en talið var fullsannað að stigin hefði brostið einkum vegna þess, að járnalögn í móti fyrir honum hefði raskast þegar steypu var bætt í mótið. R var trésmíðameistari og bar ábyrgð á byggingu hússins sem hafði verið leyfð án þess að múrarameistari væri skráður aðili að henni, en R stjórnaði múrverkinu. Bar hann því ábyrgð á tjóni Á. Ferð Á á stigann var að erindislausu og mátti honum vera ljós hætta sem stafaði af stiganum. Varð hann því að bera tjón sitt að hálfu. Bætur til Á voru dæmdar kr. 1.375.000.

525

A, stýrimaður á togaranum D, eign S sem var á leið úr Dalvíkurhöfn slasaðist 11. september 1984, er hann var að losa landfestar skipsins. Varanleg örorka A var metin 25%. A krafðist þess að S yrði dæmt til að greiða sér skaðabætur. Sjóferðapróf var ekki haldið og fyrst í janúar 1986 var beðið um rannsókn á slysinu. Aðdragandi slyssins var ekki svo ljós sem skyldi og varð S að bera af því nokkurn halla vegna síðbúinnar rannsóknar. Talið var að slysið yrði rakið til þess að ferð skipsins var of mikil en A hefði hins vegar átt að geta stýrt átakinu á landfestina að nokkru marki. S var því dæmt til að bæta A tjón hans að hálfu. Bætur voru dæmdar kr. 1.400.000.

604

B, 22 ára vann ásamt öðrum í húsnæði R í Hafnarfirði í október 1986 við að breyta hluta húsnæðisins í verslunarhúsnæði en hann hafði verið nemi á 4. ári í húsasmíði hjá föður sínum, Ö. B slasaðist er hann rak fingur hægri handar í vélsög og sagaðist við það rúmlega helm-ingurinn framan af fjærkjúku þumalfingursins. Engir sjónarvottar

voru að slysinu. Varanleg örorka B var metin 20%. B krafðist þess að Ö og þrotabú R yrðu dæmdir til að greiða sér skaðabætur. Ö krafðist sýknu og kvaðst hafa „lánað“ R B til þess verks sem hann vann að er slysið varð. Námssamningur B hjá Ö rann út um áramótin 1985/1986. Engin gögn lágu fyrir um að samningurinn hefði verið framlengdur eða að Iðnfræðsluráð hefði þurft að heimila B próftöku samkvæmt 52. gr. reglugerðar nr. 558/1981 um iðnfræðslu. Ö var því sýknaður af kröfum B. Einn dómari skilaði sératkvæði og taldi að Ö bæri ábyrgð á tjóni B.

716

G, húsasmiður sem vann að byggingu raðhúss sem Á var með í smíðum slasaðist er hann steig af þakstiga út á þakjárníð á suðurhlíð hússins, datt á bakið, rann niður þakið, féll af þakbrúninni og fór yfir vinnupall, sem reistur hafði verið fyrir framan húsið. Féll G við þetta um það bil þrjá metra og á harðan snjóskaf. Í skýrslu Vinnueftirlits ríkisins sagði að G hefði staðið upp og gengið sjálfur inn í vinnuskúr á svæðinu, en þaðan var honum ekið á slysadeild. Í vottorði læknis um skoðun á G þann dag sagði að G hefði fengið áverka á háls og mjóhrygg en reynst óbrotinn. Var álitnið að um vöðvatögnun væri að ræða. Varanleg örorka G var metin 20%. G krafðist þess að Á yrði dæmdur til að greiða sér skaðabætur. G sem var lærður húsasmiður hlaut sjálfur að eiga hlut að því að meta hvort aðstæður til þakvinnu væru forsvaranlegar. Hann hafði áður en slysið varð unnið um nokkra hríð við þök umræddrar húsasamstæðu og mátti vera ljós hætta, er stafaði af því að stíga út af öryggisstiga sem notaður var við vinnu á þakinu. Ekkert var fram komið um að skort hefði á öryggisráðstafanir af hálfu Á á vinnustað eða tilkynningar um slysið. Á var því sýknað af kröfum G. Einn dómari skilaði sératkvæði og vildi leggja bótaskyldu á Á vegna tjóns G. ..

783

A, málarameistari sem hafði tekið að sér að mála hús í byggingu stóð á stigapalli milli 1. og 2. hæðar hússins þar sem hann hafði bundið málningarpensil á skaft og málaði upp fyrir sig. Hann steig út af pallinum og féll niður um 90 cm breitt op milli þaks og glugga niður á næstu hæð fyrir neðan en frá brún stigapallsins niður á gólf voru 2,57 metrar. Engin handrið voru á þessu opi og því var ekki lokað með öðrum hætti. Varanleg örorka A var metin 25%. A krafðist þess að B, byggingameistari og eigandi hússins yrði dæmdur til að greiða sér skaðabætur. Slysið var ekki tilkynnt til Vinnueftirlits ríkisins og engin vettvangsrannsókn fór fram. B bar sem húseiganda og húsasmíðameistara að sjá svo um að umbúnaður á

byggingarstaðnum væri jafnan með þeim hætti, að fullnægt væri lagaskyldum um öryggi. Ekkert var fram komið um að A og starfsfélagar hans hefðu átt þátt í að nema brott trégrindur sem höfðu verið yfir opi því sem A féll niður um en umbúnaður á byggingarstað var skýlaust brot á 9. gr. og 12. gr. reglugerðar nr. 204/1972. B bar bótaábyrgð á tjóni A en A varð að bera tjón sitt að hálfu. Bætur til A voru dæmdar kr. 1.150.000. Við mat á tímabundnu tjóni hafði þá verið tekið tillit til tekna sem A hafði af eigin atvinnurekstri.

1052

Ó starfsmaður Álversins í Straumsvík (Á) slasaðist við vinnu í kerskála álversins er hann var að tengja rana við áldeiglu. Ó var einn við vinnu sína er slysið varð og var ekki að fullljóst með hvaða hætti það bar að höndum. Að sögn Ó var hann að herða skrúfbolta og festa þannig ranann við áldeigluna. Hann sagði skrúfboltann hafa brotnað þegar hann var að herða ró á honum, sem soðin hafði verið á enda boltans og brotnað af um suðuna. Við átakið hefði boltinn brotnað og Ó þá fallið aftur á bak og rekið olnbogann í gaffal á lyftara sem var þar nærri. Varanleg örorka Ó var metin 30%. Ó krafðist þess að Á yrði dæmdur til að greiða sér skaðabætur. Mjög óskýrt var hvenær Ó hafði gert sér og einnig verkstjóra sínum grein fyrir að hann hefði slasast alvarlega. Þá benti allt til að Ó hefði verið við vinnu í rúma 3 mánuði frá slysdegi. Þóttu ekki efni til að leggja sönnunarbyrði um atvik slyssins á Á. Á var því sýknað af kröfum Ó.

1245

P, starfsmaður R vann við að losa rafmagnsstaura af flutningavagni sem B átti. B stjórnaði krana við verkið. O samstarfsmaður P taldi hann í hættu þar sem kranakrókurinn er P sneri baki í sveiflaðist nærri honum og hrópaði aðvörunarorð til hans. Við aðvörunarorðin stökk P þegar af palli bílsins til jarðar og slasaðist nokkuð. Varanleg örorka P var metin 5%. P krafðist þess að B yrði dæmdur til að greiða sér skaðabætur og hélt því fram að orsök slyssins hefði verið gáleysisleg vinnubrögð B með kranann. Ósannað var að yfirvofandi hætta hefði verið á því að P fengi króka eða stroffur kranans í sig og að nauðsynlegt hefði verið fyrir hann að stökkva af bifreiðinni til að koma í veg fyrir slys. Þegar af þessum ástæðum var talið ósannað að slys P yrði rakið til athafna B. B var því sýknaður af kröfum P. Einn dómari skilaði sératkvæði og taldi að leggja bæri bótaábyrgð á B vegna slyssins.

1840

Ó sem var prentari og starfsmaður Í slasaðist er hann var að þrifa stál-

valsa prentvélar. Valsarnir voru stórir og snerust gegnt hver öðrum. Ó ýtti á rofa til þess að þrifa annan stálvalsinn en lenti þá með hægri hendi á milli stálvalsanna með þeim afleiðingum að taka varð litla fingur í sundur á nærkjúku og baugfingur í sundur við fjærlið. Langatöng var heil en fjærkjúka kramdist illa og var hún alveg dofin. Slysíð var tilkynnt Vinnueftirliti ríkisins. Varanleg örorka Ó var metin 15%. Ó krafðist þess að G, seljandi vélarinnar, Í vinnuveitandi hans og V, váttryggingafélag Í yrðu dæmdir til að greiða sér skaðabætur. Allir stefndu voru sýknaðir af kröfum Ó með þeim rökum að Ó sem var verkstjóri hefði sjálfur stjórnað því verki sem hann slasaðist við. Telja yrði ástæðu slyssins þá vinnuaðferð Ó við hreinsun vélarinnar að tikka vélinni á þann veg sem hann gerði, þ.e. þannig að valsarnir snerust saman en ekki frá hvor öðrum. Með þessari aðferð jókst slysaætta og var þessi aðferð sérstaklega óvarleg þar sem Ó hafði hvorki unnið við vélinu áður né kynnt sér slaglengd hennar. Ekki hafði verið í ljós leitt að slysíð yrði rakið til vanbúnaðar eða galla í prentvélinni, né annarra orsaka sem stefndu báru ábyrgð á.

2859

5. Ýmis tilvik

Í febrúar 1989 varð mikið óveður í Vestmannaeyjum. Ó taldi að í fárviðrinu hefði mól og sandur frá austurenda flugvallarins fokið á íbúðarhús hans og eyðilagt eða skemmt plastklæðningu. Ó krafðist þess að ríkissjóður (R) yrði dæmdur til að greiða sér skaðabætur. Í málinu voru ekki lögð fram nein gögn um ástand hússins fyrir óveðrið. Um atburðinn lá fyrir vitnisburður frá einum nágretta Ó sem fór út úr húsi á þessum tíma en hann treysti sér ekki til að fullyrða hvaðan malarfokið kom, svo og stutt skýrsla lögreglumanns sem skoðaði skemmdirnar á húsinu þegar veðrið var gengið niður en ekki varð séð að hann hefði skoðað ummerki á flugbrautinni eða kannað með öðrum hætti hvaðan grjótið kom. Ekki sá þess stað að Ó hefði borið málið upp við flugvallarvörð og var hann ekki kvaddur fyrir dóm til skýrslugjafar. Um tjónið á húsinu hafði Ó ekki lagt fram önnur gögn en matsgerð dómkvaddra matsmanna en í henni var eingöngu fjallað um tjónið sjálft en ekki um orsakir þess. Miðað við afstöðu flugbrautarinnar var ekki útilokað að grjóthríðin á hús Ó hefði að einhverju leytið verið úr henni komin en ekki lá ljóst fyrir að þetta væri meginorsökin að umfangsmiklum skemmdum á húsinu. R var því sýknaður af kröfum Ó.

29

Schaefer hundur í eigu Ó réðist á 4 ára stúlku, V og beit hana í andlitinu.

Hlaut hún nokkur meiðsl og ör í andlit sem þó var talið að unnt yrði að laga með lýtalækningum síðar. Örorkumat fór fram og var varanleg örorka V metin 5%. R, móðir V krafðist þess f.h. ólög-ráða dóttur sinnar að Ó og váttryggingafélag hans yrðu dæmd til að greiða henni skaða- og miskabætur. Samkvæmt útreikningi trygg-ingafræðings var vinnutekjutap stúlku við aðstæður sem þessar metið á kr. 395.500 auk tapaðra lífeyrisréttinda kr. 23.700. Sam-bærilegar tölur fyrir drengi voru hins vegar kr. 449.700 og kr. 27.000. Talið var að leggja bæri til grundvallar eins og unnt var at-vik sem vörðuguð gagnert tjónþola sjálfan. Þótti það ekki brjóta gegn lögum nr. 28/1991 um jafna stöðu og jafnan rétt kvenna og karla. Bætur voru dæmdar í einu lagi fyrir fjártjón og miska kr. 500.000.

37

Konan I datt á stétt fyrir utan verslun í Austurstræti í Reykjavík og hlaut áverka sem leiddu til 15% varanlegrar örorku. I krafðist skaðabóta úr hendi S og Þ eigenda fasteignarinnar sem verslunin var í. Umrædd stétt var rúmlega einn metri á breidd og í sömu hæð og göngugatan. Á stéttinni og göngugötunni var sá mismunur að göngugatan var lögð gangstéttarhellum en stéttin var lögð marm-arahellum. Þennan dag var allt svæðið þakið lausamjöll og var þessi mismunur á yfirborði stéttarinnar og göngugötunnar hulinn. Jafnframt hafði lausamjöllin valdið því, að stéttin var mun hálí en gatan. Engar ráðstafanir höfðu verið gerðar til að draga úr slysa-hættu. Dæmt að slysið yrði gagnert rakið til hinnar varhugaverðu aðstöðu á slyssað sem að framan var lýst. S og Þ voru dæmdir til að greiða I skaðabætur, kr. 1.500.000. Einn dómari skilaði sér-atkvæði og taldi að sýkna bæri S og Þ.

198

Ó og K keyptu íbúð af S og gáfu út tvö veðskuldabréf til handhafa, hvort að fjárhæð kr. 2.150.000 sem tryggð voru með veði í eigninni. Í veðskuldabréfunum var ákvæði þess efnis að þau yrðu greidd með andvirði láns frá Húsnæðisstofnun ríkisins sem Ó og K höfðu fengið loforð um. Veðskuldabréfin voru afhent S og veittu þau S ótakmarkað umboð til að taka lán í Landsbanka Íslands, veðdeild vegna lántöku hjá Húsnæðisstofnun ríkisins allt að fjárhæð kr. 4.300.000 gegn veðtryggingu í íbúð þeirri sem þau voru að kaupa. Þá undirrituðu þau ávísun til S á lán frá Húsnæðisstofnun ríkisins fyrir sömu fjárhæð. Umboðsskjalið og ávísunina afhenti S veðdeild Landsbanka Íslands. S seldi veðskuldabréfin til bankans Í. Fyrri hluti húsnæðisláns Ó og K kom til útborgunar 31. ágúst 1990. Inn-

borgun að fjárhæð kr. 2.246.410 frá Húsnæðisstofnun ríkisins var færð inn á reikning S hjá Í vegna mistaka, en sá reikningur var þá yfirdreginn umfram heimild og var þessi fjárhæð notuð til að greiða yfirdrátt S í stað veðskuldabréfsins sem hún átti að greiða. Ó og K kröfðust þess að Í yrði dæmdur til að greiða þeim skaðabætur sömu fjárhæðar. Í veðskuldabréfunum var ákvæði sem bar ótvírætt með sér að Ó og K höfðu gefið út ávísun til handa þriðja manni á húsnæðislán sem þau áttu í vændum. Fallist var á kröfu Ó og K með þeim rökum m.a. að gera verði ríkar kröfur til banka um vandvirkni og varúð í rekstri. Vegna kunnugleika Í á rekstri og fjárhagsstöðu S, hefði Í borið að kanna sérstaklega, áður en hann keypti veðskuldabréfið, hver hefði með höndum ávísun þá, sem getið var í bréfinu, eða umboð til að taka við byggingarsjóðsláninu. Mátti Í vera ljóst, að skuldarar bréfsins gátu orðið fyrir verulegu tjóni, ef umboðsmaður eða handhafi ávísunarinnar tæki við láninu án þess að verja því til greiðslu margnefnds veðskuldabréfs.

453

Lögreglan í Reykjavík lagði hald á bifreið Ó í júlí 1989 í tengslum við rannsókn opinbers máls. Með dómi Hæstaréttar 26. mars 1991 var ákvæði sakadóms um upptöku á bifreiðinni fellt úr gildi. Í því máli var Ó dæmdur til 4 ára fangelsisvistar, greiðslu sektar og alls sakarkostnaðar. Ó hvarf af landi brott áður en dómur féll í Hæstarétti og aflánaði hvorki dóminn né greiddi dómskuldina. Embætti lögreglustjórans í Reykjavík heimilaði að bifreiðin yrði seld á uppboði fyrir áföllnum geymslukostnaði og var það gert sama dag. Allt uppboðsandvirðið fór til greiðslu á kostnaði við uppboðið og geymslukostnaði. Lögmaður Ó ritaði eftir það bréf til lögreglustjóra og fór þess á leit að embættið skilaði bifreiðinni en lögreglustjóri upplýsti þá um afdrif hennar. Ó framseldi öll réttindi sín yfir bifreiðinni til V, sambýliskonu sinnar sem krafðist þess að ríkissjóður (R) yrði dæmdur til greiðslu skaðabóta vegna meðferðar á bifreiðinni. Hæstiréttur sýknaði R af kröfum V með þeim rökum að óvissa væri um eignarhald bifreiðarinnar og enginn hefði gert kröfu um hana í tæpt ár frá dómi Hæstaréttar. V vissi að lögreglan hafði lagt hald á bifreiðina, kostnaður hafði hlaðist upp vegna geymslu hennar og síðasti umráðamaður hennar var horfinn af landinu undan ábyrgð sinni á refsiverðu athæfi. Lögreglustjóra var því heimilt að selja bifreiðina á uppboði fyrir áföllnum kostnaði.

626

Stjórnarmenn hlutafélagsins F á Akureyri voru sakfelldir í opinberu máli fyrir að skila ekki söluskatti sem innheimtur var af sölu að-

göngumiða á útiskemmtun er félagið stóð fyrir. Bú F var tekið til gjaldþrotaskipta og lauk skiptum án þess að nokkuð fengist upp í lýstar kröfur. Ríkissjóður (R) krafðist þess að stjórnarmenn F yrðu dæmdir til greiðslu skaðabóta sömu fjárhæðar og söluskatturinn sem F hafði ekki greitt. Í dómi Hæstaréttar sagði að stjórnarmennirnir hefðu strax að lokinni útihátíðinni mátt gera sér grein fyrir því hverju þeir þyrftu að skila sem söluskatti af seldum miðum. Þeir gáfu félagið ekki upp til gjaldþrotaskipta en í því tilviki hefði ríkissjóður setið við sama borð og aðrir almennir kröfuhafar. Þeir hófu hins vegar uppgjör við aðra kröfuhafa þvert á hagsmuni ríkissjóðs. Þótti nægjanlega sannað að ríkissjóður hefði orðið fyrir tjóni af framferði stjórnarmannanna, sbr. 25. gr. laga nr. 10/1960 um söluskatt. Bætur voru dæmdar sem svaraði því sem greiðst hefði af söluskattskrófunni sem almennri kröfu ef bú F hefði verið tekið til gjaldþrotaskipta strax að lokinni útihátíðinni, kr. 1.600.000.

835

Jörðinni K var skipt með landskiptagerð á árinu 1981 og eignaðist E 1/24 hluta af jörðinni. Aðrir hlutar jarðarinnar skiptust þannig að B og S áttu hver um sig 8/24, F 4/24, og þrír bræður E hver um sig 1/24 hluta. Við skiptin var ákveðið að malarnám í landi jarðarinnar skyldi vera í óskiptri sameign. V, sem hafði haft einkarétt til efnistöku þar, keypti af F og þremur bræðrum hans 7/24 hluta af jörðinni og samdi við aðra eigendur að 16/24 hlutum um efnistöku úr landi jarðarinnar gegn gjaldi svo lengi sem efni nægði til. Á árinu 1987 var efnistöku hætt. E krafðist þess að V yrði dæmdur til að greiða sér skaðabætur að fjárhæð 556.345 og hélt því fram að V hefði rýrt mjög verðmæti eignarhluta síns með efnistöku. Dómkrafan var reiknuð með tilliti til samnings V við eigendur 16/24 hluta jarðarinnar. Landskiptagerð fór fram á jörðinni og kom fram af henni að landið var snautt af nýtanlegu efni. E þótti hafa sýnt fram á, að efni það, sem eftir væri, væri ekki jafnaðvelt til vinnslu og nýtingar og það sem tekið hafði verið á liðnum árum og að efnistaka V hefði því rýrt mjög eignarhluta E á jörðinni. Krafa E var því tekin til greina.

976

Konan R gekkst undir skurðaðgerð til lagfæringar á stórutáarskekku á sjúkrahúsi í september 1984. Við síðari skoðun kom í ljós að brjóskið í grunnlið táarinnar var nánast upp urið og/eða ónýtt og liðurinn stífur og sár, en slíkt samræmdist gamalli sýkingu. Virtist þá ljóst að sýking hefði komist í skurðsárið eftir aðgerðina. Leiddi þetta til 30% varanlegrar örorku. R krafðist þess að sjúkrahúsið

yrði dæmt til að greiða sér skaðabætur. Í matsgerð lækna S og P sagði að eftir aðgerðina hefði komið ígerð í liðinn, liðpokann og ristarliðinn og drep í húð. Matsmennirnir töldu að upphafseinkenni sem R fékk eftir aðgerðina hefðu strax átt að vekja grun um sýkingu og að meðferðin á sýkingunni hefði ekki verið nógu markkviss. Læknaráð lét í té álit við þeirri spurningu landlæknis hvort staðið hefði verið tilhlýðilega að meðferð á R eftir umrædda aðgerð. Svar Læknaráðs var jákvætt. Talið var sannað að starfsmönnum sjúkrahússins hefðu orðið á mistök við lækni meðferð R í kjölfar aðgerðarinnar og að mistökin hefðu leitt til tjóns R. Þá var hafnað kröfu sjúkrahússins um lækun kröfu vegna þess að R hefði átt við nokkra örorku að stríða vegna meins síns áður en aðgerðin var framkvæmd. Bætur voru dæmdar kr. 2.520.000.

989

Gífurlegur laxa- og seiðadauði varð í fiskeldisstöð H í Eiðsvík við Reykjavík. Langverst var ástandið í kvíum við austanverða Viðey, en afföll minni í kvíum sem staðsettar voru við Gufunesbryggju. Rannsóknadeild físksjúkdóma að Keldum skilaði skýrslu um málið og naut við gerð hennar aðstoðar Hafrannsóknastofnunar og Rannsóknastofnunar fiskiðnaðarins. Í skýrslunni kom fram að rannsóknir bentu til að um einhvers konar eitrun væri að ræða. Athygli forsvarsmanna H beindist fljótlega að Áburðarverksmiðju ríkisins í Gufunesi (Á) sem staðsett var í nágrenni við kvíar H, þar sem ammoníak var ríkur þáttur í starfsemi verksmiðjunnar. Í skýrslu Vinnueftirlits ríkisins kom fram að ýmislegt gæti hafa farið úrskeiðis í ammoníaksferli verksmiðju H þá daga sem hér skiptu máli. H krafðist þess að Á yrði dæmd til að greiða sér skaðabætur. Ekki hafði verið sýnt fram á að ammoníak hefði sloppið í hættulegum mæli frá Á þannig að tjónið yrði rakið til starfsemi Á. Á var því sýknuð af kröfum H.

1063

Á datt á gangstéttarbrún fyrir framan inngang húss er lá inn í verslanirnar P og R í Reykjavík. Við fallið hlaut Á brot á hægri lærlegg upp að mjöðm. Á krafðist þess að P og R yrðu dæmdir til að greiða sér skaða- og miskabætur. Kröfur sínar byggði Á á því að stefndu báru bótaábyrgð á slysinu vegna vanbúnaðar á aðkomuleiðum. Meðal annars var byggt á því að byggingarreglugerð hefði verið brotin þar sem tiltekinn hæðarmunur var á gangstétt fyrir framan verslanirnar. Í málinu lá frammi örorkumat tryggingalæknis en samkvæmt því var varanleg örorka Á 35%. Ekki var talið að slyshætta fylgdi áðurnefndum hæðarmun á gangstétt fyrir framan verslanirnar eða

að aðstæður væru þannig að stefndu hefði borið að viðhafa þar sérstakan umbúnað. Slysið var talið hafa orðið vegna óhappatilviljunar og voru P og R sýknuð af kröfum Á. Sératkvæði 1559

Sjá Þinglýsingar. 2480, 2886

Sjá Óréttmætir viðskiptahættir. 2592

Sjá Skipulag. 2664

V var gert að sæta gæsluvarðhaldi frá 2. júní til 5. júlí 1989 vegna rannsóknar á alvarlegu misferli með ávana- og fíkniefni. Forsendur gæsluvarðhaldsúrskurðarins voru þær að gögn málsins bentu til að hún væri viðriðin málið með því að hafa afhent sambýlismanni sínum Ó 666 dollara til kókaínkaupa haustið 1988 og einnig fyrir neyslu kókaíns. Með dómi Héraðsdóms Reykjavíkur 1993 var V sýknuð af öllum ákæru-liðum. V krafðist þess að ríkissjóður R yrði dæmdur til greiðslu miskabóta vegna gæsluvarðhaldsvistarinnar, sbr. 151. gr. laga nr. 74/1974 um meðferð opinberra mála, sbr. 150. gr. sömu laga. Af málavöxtum svo og af framburðum sem raktir voru í dómi sakadóms Reykjavíkur sem prentaður var með dómi Hæstaréttar 1991:522 í máli ákæruvaldsins gegn sambýlismanni V, var ekki unnt að telja fremur líklegt að V væri sýkn en sek af ákæru-liðum um að hafa afhent sambýlismanni sínum peninga til kókaínkaupa. V játaði á sig neyslu kókaíns og að hafa veitt það öðrum en sök fyrir það atriði var fyrnd. Uppfyllti V þegar af þeim ástæðum ekki skilyrði 2. tl. 150. gr. laga nr. 74/1974. R var sýknaður af kröfum V. 2994

J og P keyptu þvottavél af fyrirtækinu H, en A starfaði hjá því fyrirtæki við útkeyrslu. A var að bera þvottavélina inn í kjallara J og P með samstarfsmanni er hann rann til í hálfu og handleggsbrotnaði. Varanleg örorka A vegna slyssins var metin 10%. A krafðist þess að J og P yrðu dæmd til að greiða sér skaðabætur. Kröfur sínar byggði A á því að J og P væru bótaskyld vegna slyssins, þar sem þau hefðu ekki eytt ís af þröskuldi kjallaradyranna. A og samstarfsmaður hans störfuðu hjá seljanda vélarinnar m.a. við útkeyrslu á heimilistækjum til viðskiptamanna hans. Mátti þeim vera ljóst að þeir gátu ekki treyst því að engin hálkublettur yrði á leið þeirra, þótt snjór hefði verið mokaður úr tröppum og við kjallaragang. Talið var óvarlegt af þeim að kanna ekki rækilega aðstæður áður en þeir hófust handa um að bera þvottavélina niður tröppurnar og inn í húsið, ekki síst þegar litið var til þess hvernig veðri var háttað í umrætt sinn. J og P máttu gera ráð fyrir að flutningamennirnir gættu nauð-

synlegrar varkárni. Ekki var ljóst hvort A rann á þröskuldinum eða hnaut um hann. Slysið var því talið hafa orðið vegna óaðgæslu A sjálfs og voru J og Þ sýknuð af kröfum hans.

3048

B tannsmiður og Tryggingastofnun ríkisins (TR) gerðu með sér samning um tannsmíði á árinu 1992. Samkvæmt honum skuldbatt TR sig til að endurgreiða elli- og örorkulífeyrisþegum svo og þeim sem slysa-tryggðir voru samkvæmt lögum nr. 67/1971 um almannatryggingar ákveðinn hundraðshluta af þeim kostnaði sem þessir aðilar þurftu að greiða fyrir þjónustu B. Tannlæknafélag Íslands (T) taldi B fara inn á verkswið tannlækna með því að taka sjálf mót af gómi og tannstæði manna til smíði gervitanna og tanngarða og til eftirfarandi mátunar og fékk lagt lögbann við beitingu samnings B og TR að því er varðaði tannsmíðavinnu B í munnholi viðskiptavina sinna. Lögbannið var staðfest með dómi héraðsdóms 1. júní 1993. Með dómi Hæstaréttar 17. mars 1994 var lögbannið felld úr gildi. B krafðist þess að T yrði dæmt til að greiða sér bætur á grundvelli 42. gr. laga nr. 31/1990 um kyrrsetningu, lögbann o.fl., sbr. 43. gr. sömu laga fyrir tjón af völdum lögbannsins. Með dómi í hæstaréttarmálinu nr. 52/1995 7. desember 1995 var B dæmd óheimil vinna í munnholi manna í því skyni að setja í þá gervitennur eða tanngarða. Með dómi þessum hafði T öðlast viðurkenningu á þeim rétti sem beiðni hans um lögbann á hendur B var ætlað að tryggja. Af því leiddi að B var ekki talin eiga rétt til bóta á grundvelli 42. gr. laga nr. 31/1990 vegna tjóns af lögbannsgerðinni. T var því sýknað af bótakröfu B.

3074

Skattar

H greiddi kr. 5.000.000 í Sjóð H á árinu 1988 sem stofnaður var með skipulagsskrá staðfestri af forseta Íslands 30. desember 1986 og færði þá fjárhæð til frádráttar tekjum í ársreikningi sínum með skattframtali 1989 með vísan til 1. tl. 1. mgr. 31. gr. laga nr. 75/1981 um tekjuskatt og eignarskatt og reglugerðar nr. 615/1987 um frádrátt vegna gjafa til menningarmála o.fl. Í 3. gr. skipulagsskrárinnar sagði að tilgangur sjóðsins væri að: 1. stuðla að aukinni verkmenntun starfsmanna H. 2. stuðla að rannsóknum á sviði hugvísinda og raunvísinda. 3. hlú að menningarstarfi og listiðkun. Skattstjóri felldi áður nefnt framlag til sjóðs H niður sem gjaldalið á rekstrarreikningi H og staðfesti ríkisskattaneftnd úrskurð skattstjóra. Í kjölfar hans var skipulagsskrá sjóðs H breytt þannig að 1.

tl. 3. gr. hennar var felldur niður. H krafðist þess að úrskurður ríkisskattaneftndar yrði felldur úr gildi. Aðaltilgangur sjóðsins „að stuðla að aukinni verkmenntun starfsmanna H“ féll ekki undir 31. gr. laga nr. 75/1981, sbr. reglugerð nr. 615/1987. Eins og skipulagsskráin var úr garði gerð á þessum tíma hvíldi engin skylda á stjórn sjóðsins að úthluta úr honum til þeirra málaflokka sem um var fjallað í 2. og 3. lið 3. gr. skipulagsskrárinnar. Þegar af þeirri ástæðu bar að sýkna R af kröfum H.

435

Á aðalfundum P hf. 1986–1990 var samþykkt að hækka hlutafé félagsins með útgáfu jöfnunarhlutabréfa og voru ákvarðanirnar bókaðar í fundargerðabók. Starfsmaður P hf. sá um útgáfu jöfnunarhlutabréfanna en láðist að tilkynna hækkanirnar til Hlutafélagaskrár samkvæmt 4. mgr. 37. gr. laga nr. 32/1978 um hlutafélög og var það ekki gert fyrir en 10. maí 1990. Skattstjóri breytti skattframtölum P hf. gjaldárin 1987–1991 á þann veg að lækka hlutafé félagsins sem nam útgefnum jöfnunarhlutabréfum. Hækkuðu álögð gjöld P hf. verulega við þessar breytingar. Ríkisskattaneftnd staðfesti úrskurð skattstjóra. P hf. krafðist þess að úrskurður ríkisskattaneftndar yrði dæmdur ógildur og að ríkissjóði (R) yrði gert að endurgreiða P hf. aðallega kr. 4.680.155 en til vara kr. 230.978. Samkvæmt 4. mgr. 37. gr. laga nr. 32/1978, sbr. og H.1994:758 var það lögbundið skilyrði fyrir útgáfu jöfnunarhlutabréfa að hún væri tilkynnt til Hlutafélagaskrár. Ekki varð annað séð en að öll efnisleg skilyrði hafi verið fyrir útgáfu jöfnunarhlutabréfanna og að rétt hafi verið að útgáfunni staðið að öðru leyti en því að skort hafi á tilkynningu um það til Hlutafélagaskrár. P hf. hafði lagt öll gögn um hlutafjáruakninguna fyrir skattyfirvöld sem gátu staðreynt skort á tilkynningu með upplýsingum frá Hlutafélagaskrá. Fallist var á varakröfu P hf. með vísan til 2. mgr. 97. gr. laga nr. 75/1981 um tekjuskatt og eignarskatt og R dæmdur til að endurgreiða P hf. kr. 230.978 með vöxtum samkvæmt 112. gr. laga nr. 75/1981. Tveir dómara skiluðu sératkvæði og töldu hlutafjáruakninguna gilda.

2328

S hf. gerði samning við P, framkvæmdastjóra fyrirtækisins 5. desember 1987 þess efnis, að S hf. tæki að sér að greiða P eftirlaun frá 60 ára aldri en að P látnum átti eiginkona hans að fá 75% af umsömdum eftirlaunum. Eftirlaunaskuldbindingin var reiknuð fram í tímann miðað við áætlaðar lífslíkur P og eiginkonu hans. Nam hún í heild kr. 27.725.603. Þessa fjárhæð færði S hf. til frádráttar tekjum og sem skuld í ársreikningi með skattframtali félagsins gjaldárið 1988. Ríkisskattstjóri felldi þennan frádráttarlið niður af rekstrarreikn-

ingi S hf. og hækkaði álögð gjöld félagsins í samræmi við það. Ríkisskattanefnd staðfesti úrskurð ríkisskattstjóra. S hf. krafðist þess að viðurkennt yrði með dómi að félaginu væri heimilt að færa áætlaða eftirlaunaskuldbindingu til frádráttar tekjum og eignum fyrir árið 1987. Fjárhæð sú sem S hf. krafðist að dregin yrði frá tekjum fólst í skuldbindingu samkvæmt samningi við einn starfsmanna og aðalhluthafa félagsins um greiðslu eftirlauna beint úr sjóði félagsins í framtíðinni. Ekki var hér um að ræða að lagt væri fé til sérstaks eftirlauna- eða lífeyrissjóðs og voru engar greiðslur samkvæmt skuldbindingunni gjaldfallnar eða höfðu farið fram. Útreikningur á fjárhæð hennar var einhliða unninn af hálfu S hf. og ýmsir þættir hans voru umdeilanlegir og óvissu háðir. Fyrirmæli í sérstökum lögum um ársreikninga fyrirtækja gátu ekki skorið úr um túlkun á efnisreglu 1. tl. 1. mgr. 31. gr. laga nr. 75/1981 um tekjuskatt og eignarskatt og sú ályktun varð heldur ekki dregin af 91. gr. þeirra laga. Ekki var fallist á að eftirlaunaskuldbindingin félli undir rekstrarkostnað ársins 1987 í skilningi 1. tl. 1. mgr. 31. gr. laga nr. 75/1981 og var ríkissjóður sýknaður af kröfum S hf.	3054
--	------

Skattskylda

Sjá Fjárnám.	2502
-------------------	------

Skattsvik

Sjá Virðisaukaskattur.	2796
-----------------------------	------

Skilorð

H var sakfelldur fyrir líkamsárás samkvæmt 1. mgr. 217. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 og var dæmdur í 30 daga varðhald skilorðsbundið í 2 ár.	366
S var sakfelldur fyrir tékkasvik samkvæmt 248. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 og 73. gr. laga nr. 94/1933 um tékka og var dæmdur í 10 mánaða fangelsi, þar af 8 mánuði, skilorðsbundið í 2 ár.	479
G var sakfelldur fyrir tolllagabrot og var dæmdur í 12 mánaða fangelsi þar af 11 mánuði skilorðsbundið í 2 ár.	486
K var sakfelldur fyrir kynferðisbrot samkvæmt 209. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 og 66. gr. laga nr. 58/1992 um vernd barna og ungmenna. Hann var dæmdur í 9 mánaða fangelsi skilorðsbundið í 5 ár. Þá var frestun refsivistarinnar jafnframt bundin því skilyrði að K sætti fyrstu 3 ár skilorðstímans umsjón einstakra manna, sbr. 1.	

tl. 3. mgr. 57. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940, sbr. 4. gr. laga nr. 22/1955.	562
A var sakfelldur fyrir manndráp af gáleysi, sbr. 215. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 og var dæmdur í 6 mánaða fangelsi, þar af 3 mánuði skilorðsbundið í 2 ár.	588
S var sakfelldur fyrir líkamsárás samkvæmt 1. mgr. 218. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 og var dæmdur í 30 daga fangelsi skilorðsbundið í 3 ár.	745
V var sakfelldur fyrir fjárdrátt samkvæmt 247. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 og var dæmdur í 4 mánaða fangelsi skilorðsbundið í 3 ár.	814
G var sakfelldur fyrir líkamsárás samkvæmt 1. mgr. 218. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 og var dæmdur í 30 daga varðhald skilorðsbundið í 2 ár.	1043
H var sakfelldur fyrir líkamsárás samkvæmt 1. mgr. 218. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 og var dæmdur í 30 daga varðhald skilorðsbundið í 2 ár.	1122
E var sakfelldur fyrir kynferðisbrot samkvæmt 195. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 og var dæmdur í 12 mánaða fangelsi þar af 9 mánuði skilorðsbundið í 3 ár. Óskilyrtan hluta refsivistarinnar hafði E aflánað með dvöl sinni að Sogni. Hann skyldi nú gangast undir dvöl eða meðferð á geðdeild Fjórðungssjúkrahússins á Akureyri, allt að einu ári eða skemmra að mati yfirlæknis deildarinnar, sbr. 4. tl. 3. mgr. 57. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. Að því búnu skyldi hann hlíta umsjón, sbr. 1.–3. tl. sama ákvæðis út reynslutímann.	1199
B var sakfelldur fyrir kynferðisbrot samkvæmt 202. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 og 66. gr. laga nr. 58/1992 um vernd barna og ungmenna og var dæmdur í 7 mánaða fangelsi þar af 5 mánuði skilorðsbundið í 3 ár.	1474
Ö var sakfelldur fyrir kynferðisbrot samkvæmt 195. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 og var dæmdur í 9 mánaða fangelsi þar af 6 mánuði skilorðsbundið í 2 ár.	1548
G var sakfelldur fyrir brot gegn 156. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 og var dæmdur í 6 mánaða fangelsi, þar af 4 mánuði skilorðsbundið í 2 ár.	1722
P var sakfelldur fyrir brot gegn 244. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 og var dæmdur í 6 mánaða fangelsi, þar af 3 mánuði skilorðsbundið í 3 ár.	2235
J var sakfelldur fyrir brot gegn 4. mgr. 220. almennra hegningarlaga nr.	

19/1940 og 1. mgr. 20. gr., sbr. 34. gr. laga nr. 46/1977 um skotvopn, sprengjefni og skotelda og var dæmdur í 6 mánaða fangelsi skil-orðsbundið í 3 ár.	2244
P var sakfelldur fyrir skjalafals og var dæmdur í 8 mánaða fangelsi, þar af 5 mánuði skilorðsbundið í 3 ár.	2569
H var sakfelldur fyrir brot gegn lögum nr. 50/1988 um virðisaukaskatt en þar sem mikill dráttur varð á rannsókn málsins hjá rannsóknarlög-reglu ríkisins var fullnustu 7 mánaða fangelsisrefsingar sem honum var dæmd frestað skilorðsbundið í 3 ár.	2984
S var sakfelldur fyrir fjárdrátt og brot í opinberu starfi samkvæmt 247. gr., sbr. 138. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 og var dæmdur í 6 mánaða fangelsi, þar af 4 mánuði skilorðsbundið í 2 ár.	3025
G var sakfelldur fyrir líkamsárás samkvæmt 1. mgr. 218. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 og var dæmdur í 5 mánaða fangelsi, þar af 3 mánuði skilorðsbundið í 2 ár.	3182

Skip

Sjá Kauptilboð, Traustfang, Veiðiheimildir

Skipakaup

Sjá Samningar.	1745, 1749
---------------------	------------

Skipisleiga

Sjá Samningar.	2154
---------------------	------

Skiptasamningur

Sjá Landamerki.	1333
Sjá Kvöð.	1342

Skipting sakarefnis

Sakarefni var skipt í héraði samkvæmt 1. mgr. 31. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála. Sjá Verksamningar.	1739
--	------

Skipulag

H keypti byggingarrétt að fasteigninni Á samkvæmt byggingarleyfi 2. júlí 1990. Þarna var um að ræða stækkun fasteignar sem fyrir var og höfðu þessar fyrirhuguðu breytingar sætt andstöðu annarra íbúðar-eigenda í nágrenninu sem kærðu leyfisveitinguna til umhverfis-ráðuneytisins. H byrjaði á framkvæmdum en 9. júlí 1991 felldi umhverfisráðuneytið byggingarleyfið úr gildi. Framkvæmdir voru

stöðvaðar 20. júlí 1991 en þá var búið að steypa kjallara og undirbúa uppplátt 1. hæðar. Byggingarleyfið var endurveitt 20. júlí 1992 og hófust framkvæmdir aftur fljótlega eftir það. H krafðist þess að ríkissjóður yrði dæmdur til að greiða sér skaðabætur. Þegar umhverfisráðuneytinu barst framangreind kæra voru liðnir 10½ mánuður frá útgáfu byggingarleyfisins. Ráðuneytið gerði ekki reka að því að kynna H kærana eða gefa honum kost á að koma sjónarmiðum sínum á framfæri þá 3 mánuði sem hún var til meðferðar þrátt fyrir verulega hagsmuni H af því en viðhorf H gátu skipt ráðuneytið verulegu máli við mat á því hvort fella bæri byggingarleyfið úr gildi. Með gerðum sínum hafði ráðuneytið brotið gegn ólögfestri meginreglu stjórnarfars um andmælarétt, sbr. nú 13.–15. gr. stjórnssýslulaga nr. 37/1993. Bætur til H voru dæmdar kr. 1.069.742.

2664

Skjalafals

B var sakfelldur fyrir að hafa notað í viðskiptum 53 tékka, sem hann falsaði, með útgefendanafnritunum K en hann framvísaði við sölu tékkanna ökuskírteini K sem B hafði falsað með því að setja í það mynd af sjálfum sér. B játaði brot sitt skýlaust og varðaði það við 1. mgr. 155. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. Þau brot sem B var sakfelldur fyrir framdi hann aðallega á tímabilinu frá apríl til ágúst 1994. Brotastarfsemi hans var nánast óslitin og samfelld á þeim tíma. Tékkafals B varð sífellt umsvifameira er á leið en fjárhæðir tékka þeirra sem hann falsaði urðu í mörgum tilvikum hærri á síðari hluta þess tímabils. Framganga B lýsti hörðum brotavilja en sum þeirra brota sem um var getið í ákæru voru framin einungis fáum dögum eftir að B var dæmdur til óskilorðsbundinnar refsivistar í 15 mánuði fyrir brot gegn 155. gr., 244. gr. og 248. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. B var dæmdur í 15 mánaða fangelsi.

707

J var sakfelldur fyrir að hafa notað í viðskiptum 5 tékka sem J hafði stolið. Brot J varðaði við 1. mgr. 155. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. J var einnig dæmd fyrir brot gegn 244. gr. sömu laga. J átti að baki nokkurn brotaferil og voru brot hennar ítrekun á fyrri auðgunarbrotum. Þá rauf J skilorð dóms frá 8. nóvember 1991 með brotum sínum. Refsing J var ákveðin með hliðsjón af 77. gr. og sem hegningarauki samkvæmt 78. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940, fangelsi í 12 mánuði.

1484

G var sakfelldur fyrir að hafa á árinu 1989 selt í Verslunarbanka Íslands

- veðskuldabréf að fjárhæð kr. 1.000.000, útgefið af G og K vegna hljómtækjaverslunarinnar O hf. með veði í þriggja herbergja íbúð í húsi við Laufásveg í Reykjavík. G hafði blekkst J, tengdaföður sinn, þinglýstan eiganda íbúðarinnar til að rita nafn sitt undir texta neðst á bréfinu um samþykki þinglýsts eiganda fyrir veðsetningunni með því að brjóta saman veðskuldabréfið ofan textans um samþykki þinglýsts eiganda og leyna J þannig efni bréfsins. Jafnframt sýndi G J afrit veðskuldabréfs vegna láns sem dóttir J hafði áður tekið og var með veði í þessari sömu íbúð. Taldi G J trú um að hann væri að undirrita skuldbreytingu vegna eldra lánsins. Þetta varðaði við 156. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. G hafði ekki áður sætt refsingu og var refsing hans ákveðin fangelsi í 6 mánuði, þar af 4 mánuði skilorðsbundið í 2 ár. 1722
- M og P voru sakfelldir fyrir skjalafals. M var sakfelldur fyrir að hafa fengið A til að framvísa hjá Lífeyrissjóði verslunarmanna veðleyfi sem A hafði fengið B til að útbúa með fölsuðum undirskriftum eiganda fasteignar við H-götu í Reykjavík og taka á grundvelli þess veðleyfis lán í eigin nafni úr sjóðnum samkvæmt veðskuldabréfi tryggðu með 1. veðrétti í framangreindri íbúð. P var sakfelldur fyrir að framvísa við lántöku hjá Lífeyrissjóði Austurlands skjölum með fölsuðum nafnritunum J, fyrst veðleyfi og síðar veðskuldabréfi útgefnu af P sem skuldara, tryggðu með 2. veðrétti í fasteign við U-götu í Reykjavík, eignarhluta greinds J. Brot M og P vörðuðu við 155. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 sem tæmdi sök gagnvart 248. gr. sömu laga. Refsingar: M fangelsi í 6 mánuði. P fangelsi í 8 mánuði, þar af 5 mánuði skilorðsbundið í 3 ár. 2569
- B var ákærður fyrir að hafa á árunum 1990–1993 notað í viðskiptum 7 falsaða víxla, samtals að fjárhæð kr. 1.700.000 og sett á víxlana, sem talið var að samþykktir væru af S fyrir myntbreytinguna 1980, dagsetningar, gjalddaga og greiðsludaga. Víxlarnir tengdust óupplýstum viðskiptum B við R. Í ákæru var þetta talið varða við 1. mgr. 155. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. Staðhæfing ákæruvaldsins þess efnis að umræddir víxlar hefðu verið samþykktir til greiðslu af S fyrir myntbreytingu þá sem gerð var með lögum nr. 35/1979 um breytingu á verðgildi íslensks gjaldmiðils studdist ekki við önnur gögn en vætti M, sem starfaði hjá S til ársins 1978 eða 1979. Í skýrslu sem M gaf við aðalmeðferð málsins í héraði, kvaðst hann kannast við að hafa vélritað víxlana á meðan hann gegndi störfum hjá S, en hann taldi sig geta þekkt það af vélritunarstíln-

um. Samkvæmt kröfu ákærða kom M að nýju fyrir dóm til skýrslu- gjafar eftir uppkvaðningu héraðsdóms og var þá þetta bókað eftir honum: „Vitnið kveðst telja, að það hafi vélritað víxla þá, sem mál þetta snýst um, en kveðst þó sérstaklega aðspurt ekki geta fullyrt það.“ Ekki var fallist á að með þessu hefði verið færð fram lögfull sönnun fyrir því frumatriði, sem máláttilbúnaður af hálfu ákæru- valdsins var reistur á. Með vísan til 45. gr. laga nr. 19/1991 var B sýknaður.	3141
--	------

Skjöl

Lögmaður stefnda í héraði krafðist þess að stefnendum yrði dæmt skylt að leggja fram tiltekin skjöl vegna reksturs matsmáls. Kröfu sína byggði stefndi á 2. mgr. 68. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einka- mála. Það ákvæði tók með tilteknum skilyrðum eftir efni sínu ein- göngu til tilvika, þar sem maður sem ekki er aðili að máli hefur undir höndum skjal er málsaðili telur sig þurfa til sönnunar. Ákvæði þetta varðaði hins vegar á engan hátt þá aðstöðu að máls- aðili hafi undir höndum skjal sem gagnaðili hans telur sig þurfa, enda voru lagaúrræði gagnaðilans til að knýja á um að fá aðgang að skjali úr hendi hans tæmandi talin í 1. mgr. 68. gr. laga nr. 91/ 1991. Skorti með öllu lagastoð fyrir kröfu lögmanns stefnda og var henni synjað.	888
L krafðist þess að H og G yrðu dæmdir til greiðslu skuldar að fjárhæð kr. 534.324. Í stefnu kom fram að skuldin væri samkvæmt skulda- bréfum útgefnum á árunum 1982–1984 vegna námslána til H en G var sjálfskuldarábyrgðarmaður á bréfunum. L lagði fram ljósrit skuldabréfanna en ekki frumrit. Í 1. mgr. 13. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála var kveðið skýrt á um að skjöl sem lögð eru fram í dómi skyldu vera í frumritum, væru þau tiltæk. Þessu laga- fyrirmæli hafði L ekki fylgt. Með vísan til þess og þeirra heimilda sem fylgt gátu handhöfn skuldabréfa var ekki unnt að ganga í ber- högg við fyrirmæli 1. mgr. 13. gr. laga nr 91/1991. Málinu var vísað frá dómi án kröfu.	1936

Skotvopn

Sjá Brot gegn 4. mgr. 220. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940.	2244
---	------

Skriflega flutt mál

Skriflegur málflutningur áfrýjunarmáls í Hæstarétti.	63, 240, 1220, 1489, 1658, 1739, 1887, 1890, 2693, 2818, 2895, 2900, 2905, 2921,	3175
---	--	------

Skuldabréf

M gaf út skuldabréf til V fyrir hönd heildverslunarinnar B. Ó tókst á hendur sjálfskuldarábyrgð á greiðslu skuldabréfsins. V krafðist þess að Ó yrði dæmdur til greiðslu eftirstöðva skuldabréfsins. Samkvæmt firmaskrá Reykjavíkur var V eigandi B þegar skuldabréfið var gefið út og bar ótakmarkaða ábyrgð á skuldbindingum B. Gögn málsins gáfu ekki til kynna að M hefði haft heimild til að skuldbinda B. Hvor þessara ástæðna um sig leiddi til þess að kröfuréttur stofnaðist ekki á grundvelli skuldabréfsins á hendur þeim sem var aðalskuldari samkvæmt orðum bréfsins. Ó varð því ekki sóttur til greiðslu á fjárhæð skuldabréfsins sem sjálfskuldarábyrgðarmaður í máli samkvæmt XVII. kafla laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála og var hann sýknaður af kröfum V. 114

Sjá Skaðabætur. 453

Sjá Búskipti. 632

Sjá Endurgjaldskrafa. 934

Sjá Fjárnám. 961

A tókst á hendur sjálfskuldarábyrgð á greiðslu veðskuldabréfs útgefna af C til handhafa, tryggðu með 1. veðrétti í húsi í byggingu. Til stóð að veðskuldabréfið yrði greitt með láni frá Húsnaðisstofnun ríkisins (HR), sem kaupendur hússins, D og E áttu að fá. C var handhafi byggingarréttar að umræddri fasteign en hafði samið við D og E um kaup á húseigninni og hafði C undir höndum ávísun á lánið frá HR framselda af kaupendum. Skuldabréf þetta seldi C til B og einnig ávísunina á lánið frá HR. Skuldabréfi þessu var aldrei þinglýst á húsið sem var í byggingu og vegna vanefnda C var lánveiting HR til hans stöðvuð. Með samkomulagi C, D og E afsalaði C sér byggingarréttinum og varð D handhafi byggingarréttarins. B samþykkti einnig riftun ávísunar á lánsloforðið og féll frá öllum kröfum á hendur D og E. B krafði A um greiðslu skuldabréfsins. A hélt uppi vörnum í málinu en þær komust ekki að vegna XVII. kafla laga nr. 85/1936 um meðferð einkamála í héraði og var A dæmdur til greiðslu skuldabréfsins. A krafðist þess í öðru máli að B yrði dæmdur til að greiða sér sömu fjárhæð þar sem B hefði bakað sér tjón með því að þinglýsa ekki bréfinu og afsala sér að auki rétti til viðtöku á láni frá HR. B hefði verið ljóst að C var eignalaus maður. B taldi að C hefði valdið öllu tjóninu með vanefndum á samningnum og að C hefði útilokað þinglýsingu á bréfinu. Dæmt

að hvorki hefðu verið skilyrði til þinglýsingar á veðskuldabréfinu né lánveitingar HR vegna vanefnda C. B hafði eins og atvikum máls þessa var háttað ekki bakað sér bótaábyrgð gagnvart A og var sýknaður. 1416

L krafðist þess að G yrði dæmdur til að greiða sér kr. 223.287 sem var skuld samkvæmt veðskuldabréfi. Skuldabréfið hafði komist úr vörslum L en dómur um ógildingu þess var kveðinn upp að kröfu L til þess að hægt yrði að krefja skuldarann um eftirstöðvar þess. Bréfinu hafði verið þinglýst, en það var afmáð úr veðmálabókum 1987 án þess að það bæri með sér að það væri að fullu greitt. L vissi ekki hvernig veðskuldabréfið komst í hendur G en taldi að það leysti hann ekki undan greiðslu. G krafðist sýknu með vísan til þess að hann hefði greitt skuldina samkvæmt veðskuldabréfinu að fullu og því hefði bréfið verið afmáð úr veðmálabókum að beiðni L. G hafði ekki sýnt fram á, að hann hefði greitt skuldina. Hann hefði ekki lagt fram kvittanir því til staðfestu og því skipti handhöfn og aflýsing bréfsins ekki máli. Kröfur L voru því teknar til greina. ... 1489

T krafðist þess að L yrði dæmdur til að greiða sér skuld samkvæmt dómi bæjarþings Kópavogs 16. mars 1989 í málinu T gegn H, V og F og að staðfestur yrði veðréttur í 8,4 tonnum af eldislaxi. Kröfur sínar byggði T á því að hann ætti veð í stofni eldislaxa í eigu H sem voru í Bridgestonekví í Straumsvíkurhöfn. Veð þetta hafði stofnast með skuldabréfi útgefnu 13. júlí 1988 af H til V en var framselt T sama dag. Veðréttur T var staðfestur með áðurnefndum dómi bæjarþings Kópavogs. Sama dag og ofangreint veðskuldabréf var gefið út gerðu H og S samkomulag um að S annaðist sölu á eldislaxi fyrir H til Bandaríkjanna. Gerður var umsýslusamningur þar sem greindir voru nánari skilmálar samkomulagsins og meðal annars kom þar fram að S lánaði H \$250.000 sem fyrirframgreiðsla. Endurgreiðsla skyldi fara þannig fram að dregið væri frá skilaverði vegna fisksölunnar. Jafnframt var gert sérstakt samkomulag milli H, S, T og L um að söluverð hverrar sendingar skiptist í hlutföllum milli þeirra. Greiða skyldi söluverðið inn á reikning L sem skyldi sjá um að skipta því í samræmi við samkomulagið. Í ágúst 1988 var gerður afurðalánasamningur vegna láns L til H að fjárhæð \$250.000. Í nóvember 1988 lagði L fram beiðni um gjaldþrotaskipti á búi H. Samkomulag varð í réttinum milli L og H um að H framseldi L fiskeldisafurðir og féll L þá frá kröfu um gjaldþrotaskipti. L skilaði

greiðslum samkvæmt áðurnefndu samkomulagi ekki til T. T lýsti kröfunni í þrotabú allra dómþola samkvæmt áðurnefndum dómi en skiptum lauk án þess að þær greiddust. Í febrúar 1989 kom í ljós að eldislaxinn hafði sloppið út og að ekki var fyrir hendi trygging gegn slíku tjóni. T taldi að L ætti að bæta tjón sitt þar sem L hefði borið að skila T hluta af skilaverðinu samkvæmt áðurnefndu samkomulagi. Einnig hefði hann vanrækt að halda fiskinum váttryggðum. Ósannað var að L hefði skuldbundið sig til annars gagnvart T en að hafa milligöngu um greiðslur til hans en greiðslur þessar höfðu ekki borist L og átti H því ekki kröfu á hendur L vegna þeirra. Veðsetningin á fiskinum var ólögmat þar sem veðhafi var ekki lánastofnun í skilningi 4. mgr. 4. gr. veðlaga nr. 18/1987. L mátti því ekki reikna með veðsetningu til handa H fyrir skuldinni og H gat ekki reist skaðabótakröfu á hendur L á því að tryggingu eldislaxins hefði ekki verið haldið við. L var því sýknaður af kröfum H. Einn dómari skilaði sératkvæði og taldi að taka bæri kröfu L til greina að hluta.	1760
Sjá Veðleyfi.	1807
Sjá Ómerking.	1887
K keypti raðhús í smíðum af Ö. Kaupverðið var meðal annars greitt með íbúð. Eftir kaupin veittu K og Ö hvor öðrum heimild til að veðsetja hinar seldu fasteignir. Ö rifti síðar samningi aðila. K leysti til sín skuldabréf útgefið af Ö með veði í íbúðinni. Raðhúsið var selt nauðungarsölu og fékk Húsnæðisstofnun ríkisins (HR) greiðslu kröfu sinnar samkvæmt skuldabréfi útgefnu af K af söluverðinu. K krafðist þess að Ö yrði dæmdur til að greiða sér innlausnarfjárhæð skuldabréfsins. Á skuldabréfið var skráð að það hefði verið innleyst af K 12. október 1993 og fékk hann það framselt til sín. Var ekki fallist á þá vörn Ö að K gæti ekki byggt rétt á bréfinu. Af áritun á skuldabréf HR kom fram að það hefði verið framselt Ö eftir að HR var úthlutað kr. 2.180.207 af söluverði raðhússins. Samkvæmt frumvarpi til úthlutunar á söluverðinu skyldi næst á eftir veðhöfum úthlutað til Ö eftirstöðvum söluverðsins, kr. 914.506. Ö var því rétt kominn að bréfinu fyrir framsal. Fallist var á með Ö að skilyrði skuldajafnaðar væru fyrir hendi, sbr. 4. mgr. 118. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála. Ö var því dæmdur til að greiða K kr. 295.581.	2059
Ö keypti einbýlishús af J. Kaupverðið var meðal annars greitt með yfirtöku veðskulda og með skuldabréfum útgefnum af Þ með veði í	

fasteigninni H. Til að forða húsinu frá nauðungaruppbóði varð Ö að greiða talsvert meira en umsamið var af áhvílandi skuldum og krafðist þess að J yrði dæmdur til að greiða sér þær fjárhæðir. J krafðist þess í gagnsök að Ö yrði dæmdur til að greiða sér andvirði skuldabréfanna sem Ö hafði afhent sem greiðslu þar sem þau væru verðlausir pappírar en eignin sem veð var fyrir samkvæmt þeim var seld á nauðungaruppbóði án þess að greiðsla fengist fyrir bréfin. Krafa Ö í aðalsök var tekin til greina en Ö var sýknaður af kröfum J í gagnsök með þeim rökum að ætla verði að J hafi ekki verið grandlaus um veðstöðu skuldabréfanna og hefði hann tekið við þeim sem fullgildri greiðslu. J hafði hvorki leitt í ljós að Ö hefði beitt svikum við gerð kaupsamningsins né að aðrar ógildingar-ástæður samningaréttar ættu að leiða til þess að F væri ekki bundinn af ákvæðum samningsins um greiðslu með hinum umdeildu skuldabréfum.	2467
Sjá Sönnunarfærsla.	2498
Sjá Fjárnám.	2630
Sjá Ómerking.	3081
Sjá Frávísunarúrskurður staðfestur.	3194

Skuldajöfnuður

Krafist var skuldajafnaðar samkvæmt 1. mgr. 32. gr. gjaldþrotalaga nr. 6/1978. Dæmt að til þess að skuldajöfnuði verði beitt verði lána- drottinn að hafa eignast kröfuna 3 mánuðum fyrir frestdag. For- takslaust orðalag 2. ml. 1. mgr. 32. gr. gjaldþrotalaga nr. 6/1978 gerði ekki greinarmun á því hvort kröfuhafi eignaðist kröfu með aðilaskiptum eða vegna annarra atvika. Kröfu um skuldajöfnuð var því hafnað. Sjá Gjaldþrotaskipti.	1700
Sjá Skuldabréf.	2059
Skipasmiðjan H tók að sér að gera breytingar á skipinu Þ fyrir F. Tafir urðu á verkinu og reis ágreiningur um uppgjör fyrir það og samn- ingsbundnar dagsektir. Samkvæmt ákvæðum verksamningsins leysti gerðardómur úr ágreiningi um dagsektir og komst að þeirri niðurstöðu að H skyldi greiða F dagsektir að fjárhæð kr. 2.941.960. H neitaði greiðslu dagsektar samkvæmt gerðardóminum, höfðaði mál og krafðist þess að F yrði dæmt til greiðslu eftirstöðva verk- kaupsins. Héraðsdómur dæmdi F til að greiða H kr. 2.360.936. H krafðist fjárnáms fyrir dómskuldinni. F krafðist þess að kröfu um ógreiddar dagsektir samkvæmt gerðardóminum yrði skuldajafnað	

við kröfu H og kröfu um fjárnám hafnað. Gerðardómurinn var endanleg niðurstaða um dagsektirnar. F hafði beint skýrri og ótví- ræðri skuldajafnaðarkröfu til H strax að loknu verkinu. Öllum al- mennum skilyrðum skuldajafnaðar var fullnægt. Ógreitt verkkaup var kr. 2.360.936 en ógreiddar dagsektir kr. 2.941.360. F stóð því ekki í skuld við H. Var kröfu um fjárnám hafnað.	2270
Sjá Handveð.	2445
Sjá Greiðslustöðvun.	2582
Verktaki P krafði verkkaupa P um greiðslu samkvæmt reikningi fyrir unnið verk. P krafðist skaðabóta vegna galla á verkinu. Kröfur P voru allar af sömu rót unnar og reikningskröfur P og stóðaði P því ekki að bera fyrir sig fyrningu á kröfum P að því leyti sem þær voru hafðar uppi til skuldajafnaðar, sbr. 2. mgr. 1. gr. fyrningarlaga nr. 14/1905.	2641
Sjá Fasteignakaup.	2712
Sjá Vátrygging.	2925

Skuldamál

Y, sem rak vinnuveláþjónustu, krafðist þess að S yrði dæmdur til að greiða sér skuld að fjárhæð kr. 2.490.000 og kvaðst hafa unnið ýmis verk fyrir S á árunum 1989–1991. Á þessu tímabili hefði fram- kvæmdastjóri S einnig verið stjórnarformaður og framkvæmda- stjóri Y og vegna þess hefði ekki verið gengið hart eftir að inn- heimta greiðslu fyrir verkið. Framkvæmdastjóri beggja fyrirtækj- anna hefði notað tæki og mannafla þeirra beggja til verka eftir því sem hagkvæmast var á hverjum tíma. Ekki fóru fram nein reikn- ingsskil og viðskiptanna var ekki getið í bókhaldi fyrirtækjanna. Í málinu höfðu þannig ekki verið lögð fram nein gögn sem sýndu stöðu fyrirtækjanna innbyrðis. Y gat ekki krafist S um frekari greiðslur vegna skuldaskilanna en viðurkenndar voru af hálfu S. S var því sýknaður af kröfum Y.	1412
Sjá Verksamningar.	1503
S krafðist þess að P yrði dæmdur til að greiða sér skuld að fjárhæð kr. 500.000 samkvæmt skuldaviðurkenningu. S hafði verið ráðskona hjá P 1986–1989. Aldrei hafði verið samið um hver laun hennar eða önnur starfskjör skyldu vera. Fjármálaleg samskipti P og S voru töluverð á þessum tíma en skýrslum þeirra um það efni bar ekki saman. P staðfesti að hann hefði undirritað skuldaviðurkenninguna en hélt því fram að hann hefði greitt S kr. 1.263.560 5. júlí 1990 og	

hefði krafa samkvæmt skuldaviðurkenningunni verið þar innifalin. P lagði fram gögn um frekari greiðslur til S. Frásögn S um aðdragandann að gerð skuldaviðurkenningarinnar var óljós. Framburður S var mjög á reiki og óákveðið hvort skuldaviðurkenningin var gerð fyrir einhverjum tilteknum hluta skulda P við hana og þá hverjum. Greiðsla P 5. júlí 1990 var innt af hendi eftir útgáfudag skuldaviðurkenningarinnar. Fjárhæð greiðslunnar samrýmdist ekki skýringum sem S gaf á því sem að baki henni bjó. Var lögð á S sönnunarbyrði fyrir því að greiðslan 5. júlí 1990 hefði ekki verið fullnaðaruppgjör milli aðilanna og var P sýknaður.

1792

K gaf út skuldabréf til B og tókst H á hendur sjálfskuldarábyrgð á greiðslu þess. B framseldi skuldabréfið til Í og tókst einnig á hendur sjálfskuldarábyrgð á greiðslu þess. Engin afborgun var greidd af bréfinu og varð B að leysa það til sín. Á árunum 1991, 1992 og 1993 greiddi K inn á viðskiptareikning sinn og S hjá Í samtals kr. 860.000 sem ráðstafað var með tilgreindum hætti. B krafðist þess að K og H yrðu dæmdir til að greiða sér innlausnarverð skuldabréfsins. K og H héldu því fram að innborganir K á viðskiptareikning sinn og S hjá Í hefðu átt að ganga til greiðslu skuldabréfsins en samkvæmt því var skuldin að fullu greidd. K hafði fengið sundurliðun á því hvernig greiðslunni inn á viðskiptareikning hans hjá Í var ráðstafað og ekki haft uppi nein mótmæli gegn henni. Fyrir Hæstarétt var lagt ljósrit af víxli sem innleystur var af B en innlausnarverðið var samkvæmt framlagðri kvittun og bréfi til K fært á vanskilaskuld K hjá B og greiðslan einnig. Renndi þetta frekari stoðum undir kröfu B sem tekin var til greina.

2115

Skuldaskil

E krafðist þess að B, T, J og S yrðu dæmdir til að greiða sér kr. 1.990.113. Um var að ræða kröfu samkvæmt skuldabréfi upphaflega að fjárhæð kr. 1.500.000 útgefnu 1. apríl 1987 af S og T til Sparisjóðs Glæsibæjarhrepps (G) tryggt með sjálfskuldarábyrgð B og J og skyldi greiða með einni afborgun 1. apríl 1988. G hafði framselt E bréfið. Við munnlegan flutning málsins í Hæstarétti lagði lögmaður E fram breytta kröfugerð en þar var þess krafist að B, T, J og S yrðu dæmdir til greiðslu á kr. 540.000 með dráttarvöxtum, allt að frádregnum kr. 3.000.000 sem þegar höfðu verið greiddar. Lögmaður B, T, J og S lýsti því yfir við munnlegan málflutning að hann samþykkti þessa kröfu E. Samkvæmt þessu var dómur lagður á

málið í samræmi við samþykki B, T, J og S við kröfu E, sbr. 1. mgr. 58. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála.	3087
--	------

Skuldskeyting

Sjá Leigusamningar.	1572
Sjá Veðskuldabréf.	2513

Slit ráðningarsamnings

Sjá Bætur fyrir uppsögn.	279
-------------------------------	-----

Slysatrygging ökumanns

Sjá Bifreiðar.	2194, 2559, 3197, 3206, 3252, 3269
---------------------	------------------------------------

Stefnubirting

Sjá Frávísunarúrskurður staðfestur.	966
Sjá Frávísunarúrskurður felldur úr gildi.	2031

Stjórnarskrá

S var dæmdur til greiðslu sektar í opinberu máli. Verjandi ákærða fyrir Hæstarétti krafðist þess að héraðsdómurinn yrði ómerktur þar sem hann væri kveðinn upp af dómarafulltrúa. Í málinu var ekki sýnt fram á að dómarafulltrúinn hefði verið vilhallur. Í dómi Hæstaréttar voru rakin ýmis lagaákvæði og atriði í lagaframkvæmd um stöðu dómarafulltrúa en í 6. gr. laga nr. 92/1989 um aðskilnað dómsvalds og umboðsvalds í héraði voru sérreglur um dómarafulltrúa. Forstöðumenn héraðsdómstóla réðu í stöður dómarafulltrúa en eftir 1980 höfðu þeir verið ráðnir með tímabundnum og ótímabundnum ráðningarsamningum með gagnkvæmum 3 mánaða uppsagnarfresti. Forstöðumenn héraðsdómstóla veittu einnig dómarafulltrúum lausn úr stöðu samkvæmt 1. mgr. 10. gr. laga nr. 38/1954 að öðru leyti en því að dómsmálaráðherra vék dómarafulltrúa úr stöðu bryti hann af sér, sbr. 4. mgr. 8. gr. laga nr. 92/1989. Dómsmálaráðherra löggilti dómarafulltrúa til dómstarfa og var löggildingin skilyrði fyrir því að þeir gætu farið með slík störf án tillits til þess hvort ráðningarsamningur var í gildi. Löggilding dómsmálaráðherra var stjórnvaldsákvörðun sem dómsmálaráðherra gat afturkallað enda var staða þeirra sem slíkra ekki tryggt í lögum.

Einnig gat framkvæmdavaldið haft áhrif á stöðu dómarafulltrúa með ráðstöfunum sínum á stjórnýslusviði og bundið enda á ráðningu þeirra og launagreiðslur til þeirra. Í dómi Mannréttindadómstóls Evrópu 22. júní 1989 kom fram að við mat á því hvort dómstóll væri sjálfstæður og óvilhallur yrði að líta til þess hvernig tilnefningu dómara var háttað, til starfstíma þeirra, hvaða vörn væri gegn því að óviðkomandi aðilar gætu haft áhrif á þá og hvort dómarrinn liti út fyrir að vera óháður. Með vísan til þessa var talið að staða dómarafulltrúa eins og henni var fyrir komið uppfyllti ekki grunnreglur stjórnarskrár um sjálfstæði dómsvaldsins, sbr. 1. mgr. 6. gr. Mannréttindasáttmála Evrópu. Héraðsdómurinn var því ómerkurt og málinu vísað heim í hérað til nýrrar meðferðar og dómsálagningar. 1444

Sjá Gæsluvarðhald. 2172, 2277

Hinn 26. júní 1992 ákvað Kjaradómur ýmsum aðilum laun. Mánuði áður höfðu náðst kjarasamningar við meginhluta launafólks sem byggðu á miðlunartillögum ríkissáttasemjara og voru í samræmi við svokallaða þjóðarsáttasamninga frá 1990. Voru þeir að meginstefnu fólgnir í 1,7% launahækkunum. Launahækkun sú sem Kjaradómur ákvarðaði var töluvert hærri og olli miklu uppnámi í þjóðfélaginu. Forseti Íslands gaf út bráðabirgðalög nr. 66/1992 3. júní 1992 um Kjaradóm þar sem kom fram að við ákvarðanir hans skuli gætt að því að sem minnstri röskun valdi á hinum almenna vinnumarkaði. Kjaradómur tók nýja ákvörðun á grundvelli bráðabirgðalaganna 12. júlí 1992 þar sem laun áðurgreindra hópa voru ákvörðuð í samræmi við almennar launahækkanir á vinnumarkaði. G, prestur í Reykholti sem tók laun samkvæmt ákvörðun Kjaradóms krafðist þess að fjármálaráðherra yrði dæmdur til að greiða sér kr. 522.114, sem var mismunur á launum hans miðað við fyrri og síðari ákvörðun Kjaradóms tiltekið tímabil. Talið var að unnt hefði verið að kalla Alþingi saman með stuttum fyrirvara í þinghléi sumarið 1992. Þrátt fyrir það mat bráðabirgðalöggjafinn stjórmálaaðstæður og ástand í þjóðfélaginu þannig að brýnt væri að breyta lögum um Kjaradóm. Skilyrði stjórnarskrárinnar um brýna nauðsyn hafði í framkvæmd verið skýrt rúmt hér á landi. Ekki þótti leitt í ljós að löggjafinn hefði með mati sínu misbeitt því valdi sem honum var fengið með 28. gr. stjórnarskrárinnar nr. 33/1944, sbr. stjórnskipunarlög nr. 56/1991. Kröfum G var því hafnað. Tveir dómamar skiluðu sérákvæði og töldu að taka bæri kröfur G til greina að hluta, það

er fyrir tímabilið frá setningu bráðabirgðalaganna þar til Alþingi staðfesti þau.	2417
Sjá Fjárnám.	2871
Sjá Atvinnuréttindi.	3059
Sjá Fiskveiðibrot.	3149

Stjórnsýsla

Sjá Stöðuveiting.	382
Sjá Eignarréttur.	1075
Sjá Fjárnám.	1459, 1464

B var framkvæmdastjóri V, opinberrar stofnunar fyrir fatlaða. Vorið 1987 fékk stjórn Svæðisstjórnar fatlaðra fregnir um mikla samskiptaörðugleika meðal starfsmanna V og fékk sálfræðing og félagsráðgjafa til að kanna málið og gera skýrslur um úrbætur. Samkvæmt skýrslunum var talið að mesta óánægjan væri í garð B og var honum sagt upp störfum. B krafðist þess að félagsmálaráðherra yrði dæmdur til að afhenda sér áður nefndar skýrslur og greiða sér skaðabætur til að standa straum af kostnaði vegna málsóknarinnar. B hafði þegar fengið í hendur umkrafðar skýrslur að því marki sem þær vörðuðu hann og þóttu hagnunir viðmælendanna, sem hafði verið heitið fullum trúnaði eiga að ráða því að B var synjað um afhendingu annarra hluta þeirra. B hafði ekki lagt fram gögn til stuðnings bótakröfu sinni. Ljóst þótti að B hefði haft einhvern kostnað af málsókninni og var höfð hliðsjón af honum við ákvörðun málskostnaðar. Einn dómari skilaði sératkvæði og taldi einnig að sýkna bæri af kröfum um afhendingu skýrslanna en á öðrum forsendum. Þá taldi hann að taka bæri bótakröfu B til greina.	1890
Sjá Þungaskattur.	2300
Sjá Óréttmætir viðskiptahættir.	2592
Sjá Skipulag.	2664
Sjá Aðfararheimild.	2760
Í seldi þorskvóta af bát til V, en bátinn seldi hann til F. F lofaði að þinglýsa ekki afsalinu fyrr en búíð væri að ganga frá afsali kvótans en lét eigi að síður þinglýsa því. Sjávarútvegsráðuneytið hafnaði beiðni um framsal kvótans þar sem samþykki þinglýsts eiganda var ekki fyrir hendi. V krafði Í um endurgreiðslu á andvirði kvótans. Í krafði F síðan aftur um greiðslu fyrir kvótann, sem undanskilinn var við sölua á bátnum. F neitaði að greiða. Í krafðist þess að ríkissjóður yrði dæmdur til greiðslu skaðabóta og byggði það á því	

að sjávarútvegsráðuneytið hefði brotið lög með því að neita honum um yfirfærslu kvótans og valdið honum fjártjóni. Ríkissjóður var sýknaður af kröfum Í þar sem í afsali var ekki kveðið á um, hvort aflahlutdeild fylgdi með í kaupunum, sbr. 2. mgr. 11. gr. laga nr. 38/1990 um stjórn fiskveiða. Hinn þinglýsti eigandi bátsins hafði neitað að samþykkja flutning aflaheimildanna. Ekki var fallist á að kaupsamningur Í og V um þorskkvóta 13. júlí 1990 sem þinglýst var á bátinn 27. sama mánaðar fæli í sér kvöð, sem gæti komið í stað samþykkis þinglesins eiganda, sbr. 14. gr. rgj. nr. 465/1990 um veiðar í atvinnuskyni, sbr. 6. mgr. 11. gr. laga nr. 38/1990 en lögin höfðu verið birt og öðlast gildi þegar kaupsamningurinn var gerður. 2830

Stöðuveiting

J sótti um fasta kennarastöðu við Fjölbrautaskólann í Breiðholti (FB).

Hann fékk ekki formlegt synjunarbréf en með bréfi menntamálaráðuneytisins 17. ágúst 1989 var hann settur framhaldsskólakennari við FB til 1 árs frá og með 1. ágúst 1989. Með bréfi menntamálaráðuneytisins 25. ágúst 1989 var J tilkynnt að hann hefði vegna mistaka verið settur í stöðuna og var hann beðinn um að skila aftur setningarbréfi sínu. J mótmælti afturkölluninni án árangurs. J krafðist þess að ríkissjóður yrði dæmdur til greiðslu skaðabóta og vísaði til þess að hann hefði réttilega verið settur kennari við FB í samræmi við 11. gr. laga nr. 48/1986 en verið vikið úr stöðu sinni án þess að lögmætar ástæður réttlættu slíkt. Setningarbréfið til J var gefið út vegna misskilnings menntamálaráðuneytisins og stjórnenda FB. Ekki var sannað að J hefði mátt vera það ljóst þegar hann tók við bréfinu eða að misskilning þennan mætti rekja til aðgerða hans. Ósannað var einnig að J hefði eftir móttöku setningarbréfsins samþykkt afturköllun þess. Krafa J var því tekin til greina og bætur dæmdar kr. 938.979. 382

Sveitarfélög

Vestur-Eyjafjallahreppur krafðist þess að staðfest yrði með dómi að landsvæði austan Markarfljóts, milli Almenninga að norðan, það er landsvæði Þórsmekur, Goðalands, Teigstungna, Múlatungna og Guðrúnartungna, teldist til Vestur-Eyjafjallahrepps og innan takmarka hreppsins og að hreppamörk Vestur-Eyjafjallahrepps og Fljótshlíðarhrepps fyrir landsvæði þessu yrðu ákveðin um Markarfljót, frá Öldusteini í Markarfljótsgljúfur, og síðan eftir Markar-

fljótsgljúfri að Almenningum. Fljótshlíðarhreppur krafðist þess aðallega að málinu yrði vísað frá dómi þar sem félagsmálaráðuneytið ætti fullnaðarúrskurðarvald um ágreining aðila, sbr. 3. gr. sveitarstjórnarlaga nr. 8/1986 en til vara að öllum kröfum E yrði hafnað. Kröfu Fljótshlíðarhrepps um frávísun var hafnað og einnig kröfu um að hið umdeilda landsvæði teldist innan marka Vestur-Eyjafjallahrepps. Talið var ósannað að hið umdeilda landsvæði hefði frá upphafi byggðar verið hluti Eyjafjallasveitar og Eyjafjallahrepps. Ekki var vitað með neinni vissu, hvenær byggð hófst á svæðinu eða hve lengi hún stóð. Ósannað var að svæðið hefði verið í byggð á þeim tíma sem hreppaskipun myndaðist og voru engar heimildir um það til hvaða hrepps svæðið var talið. Ekki þótti heldur unnt að láta rennsli Markarfljóts skera úr. Eins og mál þetta lá fyrir var lítið svo á að það væri utan staðarmarka beggja hreppanna en löggjafinn hafði ekki kveðið á um aðra skipan, sbr. 1. mgr. 3. gr. sveitarstjórnarlaga nr. 8/1986. Hins vegar átti 3. mgr. sömu greinar ekki við þar sem engin hreppur átti upprekstrarrétt á svæðinu þegar samsvarandi ákvæði var leitt í lög 1972.

2091

Sveitarstjórn

Sjá Forkaupsréttur. 2958, 2972

Svipting ökuréttinda *Sjá Ökuleyfisvipting*

Sýning til greiðslu

Sjá Víxlar, víxilmál. 286, 1319

Söluskattur

L flutti inn myndbönd, sem hann fjölfaldaði og leigði/seldi myndbandaleigum. L greiddi ekki og innheimti ekki söluskatt af þessum viðskiptum, þar sem hann taldi um að ræða sölu og bæri myndbandaleigum að innheimta söluskatt af þeim og greiða. Rannsóknardeild ríkisskattstjóra athugaði bókhald, tekjuskráningu og söluskattsskil L rekstrarárin 1985 og 1986. Samkvæmt skýrslu rannsóknardeildar var söluskattsskyld velta L vantalin um kr. 8.278.686 þessi tvö ár og var byggt á því að L hefði átt að greiða söluskatt af tilteknum vörukaupum, tengdum dreifingu myndbandanna, þar sem um útleigu hefði verið að ræða en ekki sölu og þar með eigin úttekt samkvæmt

2. gr. laga nr. 10/1960 um söluskatt og 5. tl. 1. mgr. 10. gr. reglugerðar nr. 486/1982. Ríkisskattstjóri gerði L að greiða viðbótarsölugjald á grundvelli skýrslunnar, kr. 1.648.403 auk álags kr. 1.431.819. Ríkisskattanevnd hafnaði kröfu L um niðurfellingu viðbótarsölugjaldsins en tók til greina kröfu um niðurfellingu álags. L krafðist þess fyrir dómi að úrskurður ríkisskattanevndar yrði felldur úr gildi og að ríkissjóður yrði dæmdur til að endurgreiða sér viðbótarsölugjaldið. Hæstiréttur sýknaði ríkissjóð af kröfum L með vísan til skýrslu rannsóknardeildar, ofangreindrar túlkunar skattyfirvalda og Hrd. 29. mars 1994 í málinu nr. 101/1992.	577
Stjórnarmenn hlutafélags voru krafðir skaðabóta fyrir að skila ekki söluskatti af aðgöngumiðum að útiskemmtun, sem félagið stóð fyrir, til innheimtumanns ríkissjóðs. Krafa ríkissjóðs var tekin til greina að mestu. Sjá Skaðabætur.	835
Rannsóknardeild ríkisskattstjóra athugaði söluskattsskil H og úrskurðaði ríkisskattstjóri að H bæri að greiða viðbótarsölugjald og álag fyrir árin 1979–1982. Ríkissjóður höfðaði mál til heimtu kröfunnar fyrir dómstólum en krafan var þá fyrnd. Sjá Fyrning.	1220
<i>Söluþóknun</i>	
Sjá Fasteignaviðskipti.	1658
<i>Sönnun</i>	
Skemmdir á leiguhúsnæði báru ekki með sér líkur fyrir því að þær væru íbúum hússins eða leigutökum að kenna og varð sönnunarbyrði ekki lögð á leigutaka um hið gagnstæða. Leigusalar höfðu á engan hátt sýnt fram á að notkun íbúa hússins hefði orsakað skemmdirnar og voru leigutakar því sýknaðir af bótakröfu leigusala. Sjá Leigusamningar.	233
Sannað þótti með vættisburði vitna að áverkar A væru afleiðingar af líkamsárás H á hann. Framburður eins vitnis var andstæður þessu en var óstöðugur og ekki metinn trúverðugur. Sönnunargildi framburðar ákærða og vitna hjá lögreglu og fyrir dómi kom ekki til endurmats Hæstaréttar, sbr. 4. mgr. 159. gr. laga nr. 19/1991 um meðferð opinberra mála. Sjá Líkamsárás.	366
Gegn eindreginni neitun stefnda var talið ósannað að hann hefði gefið áfrýjanda loforð um hlutdeild í andvirði hlutabréfa við sölu þeirra en hlutabréf þessi höfðu verið eign dánarbús föður málsaðila og stefndi leyst þau úr veðsetningu. Sjá Loforð.	881
G var ákærður fyrir að hafa slegið U í andlit og valdið honum tilteknum	

áverkum. G neitaði sakargiftum. U hafði staðfastlega haldið fram að G hefði slegið hann og studdu vitnaframburðir það svo og vottorð lækni um áverkana. Þóttu yfirgnæfandi líkur fyrir því að áverkar U hefðu hlotist af líkamsárás G. Sjá Líkamsárás.	1043
S krafðist ógreiddra ráðskonulauna úr hendi P samkvæmt tveimur skuldabréfum. P kvaðst hafa greitt henni þau að fullu. Lögð var sönnunarbyrði á S fyrir því að greiðsla P til hennar 5. júlí 1990 hefði ekki falið í sér fullnaðaruppgjör milli aðilanna. Slík sönnun var ekki komin fram í málinu og var P sýknaður. Sjá Skuldamál. .	1792
Staðhæfing J um að B hefði tekið að sér að bora tvær holur fyrir hann sem greiðslu upp í skuld var studd framburði vitna. Matsgerð dómkvaddra matsmanna um hvað væri hæfilegt endurgjald fyrir verkið studdi staðhæfingu J um að samið hefði verið um ákveðið endurgjald fyrir verkið. Þegar þetta var virt var talið að nægilegar líkur væru fram komnar fyrir því að samkomulag hefði verið gert um ákveðið verð fyrir verkið. Sönnunarbyrði var lögð á B um hið gagnstæða og þar sem slík sönnun hafði ekki tekist var fallist á kröfur J um sýknu af kröfum B gegn greiðslu á tiltekinni lægri fjárhæð. Sjá Samningar.	2042
Ákærvaldið var ekki talið hafa fullnægt sönnunarbyrði sinni samkvæmt 45. gr. laga nr. 19/1991 um meintan fjárdrátt A sem var sýknaður af kröfum ákærvaldsins. Sjá Fjárdráttur	2049
K var krafinn um greiðslu skuldabréfs og hélt því fram að innborganir hans á viðskiptareikning hjá banka hefðu átt að ganga til greiðslu skuldabréfsins. Ekki var fallist á það þar sem K hafði fengið sundurliðun á því hvernig greiðslunni inn á viðskiptareikning hans var ráðstafað og ekki haft uppi nein mótmæli gegn henni. Einnig hafði innlausnarverð víxils verið fært honum til skuldar og greiðsla hans færð á reikning hans og renndi þetta enn frekari stöðum undir þá niðurstöðu. Sjá Skuldamál.	2115
T sem krafðist greiðslu fyrir viðgerð á gólfílögn sem hann hafði sjálfur framkvæmt aflaði hvorki matsgerðar né annarra viðhlítandi sönnunargagna til stuðnings staðhæfingum sínum þess efnis að leyndur galli hefði verið á gólfplötunni og að það hefði orsakað að gólfílögnin losnaði af. Varð hann að bera hallann af því að honum hafði ekki tekist að sanna að leyndur galli væri í gólfplötunni. Sjá Verksamningar.	2148
Ósannað var að E og V hefðu gert tiltekna vörupöntun eða tekið að sér að greiða hana með samningi við Ö um kaup á verslun þeirri er gerði pöntunina. Sjá Lausafjárkaup.	2921
B var ákærður fyrir skjálafals samkvæmt 155. gr. almennra hegningar-	

laga nr. 19/1940 með því að hafa á árunum 1990–1993 sett dagsetningar, gjalddaga og greiðsludaga á víxla sem samþykktir hefðu verið fyrir myntbreytingu 1980. Vitni taldi sig hafa vélritað umrædda víxla fyrir myntbreytingu en kvaðst aðspurt ekki geta fullyrt það. Ekki var fallist á að með þessu hefði verið færð fram lögfull sönnun fyrir því frumatriði, sem málatalibúnaður af hálfu ákærvaldsins var reistur á. Með vísan til 45. gr. laga nr. 19/1991 um meðferð opinberra mála var B sýknaður. Sjá Skjalafals.	3141
Sjá Þjófnaður.	3238

Sönnunarfærsla

B krafðist þess að K yrði dæmdur til greiðslu skuldar samkvæmt skuldbréfi útgefnu af Í til B en K hafði samkvæmt áritun á bréfið tekist á hendur sjálfskuldarábyrgð á greiðslu þess ásamt T og P. K krafðist sýknu á þeirri forsendu að hann hefði ekki gengist undir sjálfskuldarábyrgð á hinu umdeilda skuldbréfi. Skýrði hann svo frá, að bakhlið skuldbréfsins hefði verið auð, er hann ritaði nafn sitt þar. Hefði yfirlýsingu um sjálfskuldarábyrgð og fleiru síðar verið bætt aftan á bréfið. Í greinargerð áskildi K sér rétt til að sanna þessa staðhæfingu og var málið tekið til úrskurðar um þá kröfu. Héraðsdómari úrskurðaði að þessar varnir kæmust ekki að vegna ákvæða 17. kafla laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála. Eins og áðurgreindar varnir K voru úr garði gerðar, var lítið svo á, að þær vörðuðu atriði, sem greind voru í c-lið 118. gr. laga nr. 91/1991. Var ekki fyrir það girt, að skýrslur K og vitna gætu skipt máli til sönnunar um ágreining varðandi síðastnefnt lagaákvæði. Voru ekki rök til að hafna óskum K um skýrslugjöf fyrir dóminum. Hinn kærði úrskurður var því felldur úr gildi og krafa K um skýrslugjöf tekin til greina.	2498
--	------

Tékkamisferli

Sjá Fjársvik.	479
--------------------	-----

Tilboð

Sjá Ráðgjöf.	2130
-------------------	------

Tilraun

Sjá Kynferðisbrot.	2355
Sjá Þjófnaður.	3238

Tolllagabrot

Ó var sakfelldur fyrir að hafa við innflutning S hf. á frönskum kartöflum hingað til lands frá Kanada framvísað við tollyfirvöld vörureikning-

um og aðflutningsskýrslum sem sýndu einungis hluta af innkaupsverði vörunnar í því skyni að komast hjá greiðslu aðflutningsgjalda. Námu vangreidd aðflutningsgjöld af þessum sökum af fimm vörusendingum sem tollafgreiddar voru kr. 6.660.758 og vangreidd aðflutningsgjöld af einni sendingu sem Ó fékk ekki tollafgreidda kr. 1.334.835. Ó var á þessum tíma framkvæmdastjóri og stjórnarmaður S hf. Með játningu Ó, vætti vitna og skjölum málsins var sannað að Ó hafði gerst sekur um þá háttsemi sem honum var gefin að sök í ákæru. Refsing Ó var ákveðin með hliðsjón af umfangi brotsins fangelsi í 12 mánuði, þar af 11 mánuði skilorðsbundið í 2 ár. Þá var Ó dæmdur til greiðslu sektar að fjárhæð kr. 100.000 en vararefsing var ákveðin 30 daga varðhald.

486

Tómlæti

Krafa um bætur vegna of hárrar reikningsgerðar við sölu á bát var fallin niður vegna tómlætis. Sjá Kaupsamningur.

136

G og H deildu um hvort samningur hefði komist á milli þeirra um kaup á skipi G. Talið var að samningurinn hefði komist á milli aðila. G hafði hins vegar sýnt mikið tómlæti við gæslu réttar síns gagnvart H og seldi skipið öðrum aðila án þess að gera H aðvart eða áskilja sér rétt til bóta úr hans hendi vegna óhagstæðara söluverðs. H var því sýknaður af kröfum G um bætur vegna vanefnda á samningnum. Sjá Kauptilboð.

440

Sjá Traustfang.

1395

H krafðist bóta úr hendi G er seldi henni bifreið. Löghaldskröfur sem H vissi ekki um við kaupin hvíldu á bifreiðinni og byggði H kröfu sína á því að um vanheimild væri að ræða. Ár leið frá því H kvartaði og þar til stefna var birt og rúm 3 ár frá því að viðskiptin fóru fram. Ekki var talið að skilyrði bótaréttar eins og þess sem hér um ræðir væru háð því að formleg bótakrafa væri sett fram. G hafði fengið viðvaranir og tilkynningar frá H með þeim hætti að honum gat ekki dulist að H hygðist bera fyrir sig vanefndir hans. H hafði ekki sýnt slíkt tómlæti að varða ætti missi bótaréttar. Sjá Lausafjárkaup.

1715

Sjá Lausafjárkaup.

2657

Sjá Handveð.

2788

Traustfang

Bú H var tekið til gjaldþrotaskipta. S keypti skipið B, eign þrotabús H, á nauðungaruppbóði. Í kvaðst hafa átt lausafé um borð í skipinu samkvæmt kaupleigusamningi en vegna mistaka hefðu ranglega

verið tilgreind önnur tæki en þau sem um borð fóru. Samkvæmt veðbókavottorði sem lá frammi við uppboðið var skráður kaupsamningur með eignarréttarfyrrvara um dýptarmæli og þrjú hleðslutæki. Forsvarsmaður S kynnti sér þinglýstan kaupleigusamning og komst að því að tækin voru ekki um borð. Uppboðshaldari máði þá kvöðina úr veðmálabókum. I krafðist þess að S yrði dæmdur til greiðslu andvirðis umræddra tækja. Fyrir Hæstarétti lýsti I því yfir að hann hefði átt kröfu á P vegna vanefnda á greiðslu samkvæmt áðurnefndum kaupleigusamningi frá árslokum 1986. Þeirri kröfu var ekki lýst í þrotabúið og ekki krafði I þrotabúið um afhendingu tækjanna. Hann gerði S fyrst aðvart um málið er 6 mánuðir voru liðnir frá því S fékk tækin í hendur. Eftir að synjun S á afhendingu tækjanna lá fyrir leið 1½ ár þar til I leitaði réttar síns með málsókn og hafði I sýnt mikið tómlæti. 1. mgr. 70. gr. gjaldþrotalaga nr. 6/1978 átti hér við og hafði I ekki stutt neinum viðhlítandi rökum að S hefði verið eða mátt vera kunnugt um rétt I til þess lausafjár sem ágreiningur aðila snerist um. S var sýknað af kröfum I.

1395

Tryggingarbréf

Mosfellsbær (M) úthlutaði byggingafélaginu H tveimur landspildum úr landi L til skipulags og byggingar íbúðarhúsa. 14. janúar 1988 áður en uppdrætti að skiptingu landsins í byggingarlóðir hafði verið þinglýst afhenti B til þinglýsingar með árituðu veðleyfi M, tryggingarbréf útgefið af H 12. janúar 1988 sem átti að standa til tryggingar greiðslu á öllum skuldum H við B allt að fjárhæð kr. 7.200.000. Með bréfinu voru veðsettar með 1. veðrétti tólf byggingarlóðir ásamt öllum framkvæmdum úr því landi sem H fékk úthlutað. 10. júní 1988 gaf H út til B tólf skuldabréf til 5 ára, hvert að fjárhæð kr. 600.000 með veði í ofangreindum lóðum. Samanlögð fjárhæð bréfanna var hin sama og tryggingarbréfsins, kr. 7.200.000. Veðskuldabréfunum var ekki þinglýst. Kaupendum lóðanna var ekki tilkynnt að á þeim hvíldi veð samkvæmt tryggingarbréfinu. 22. mars 1989 sendi B þinglýsingadómara skeyti og krafðist þess að tryggingarbréfið yrði fært á 1. veðrétt allra lóðanna og var það gert skömmu síðar og innfærsludagur skráður 14. janúar 1988. 21. nóvember 1988 var bú H tekið til gjaldþrotaskipta og féllu þá öll veðskuldabréfin í gjalddaga. B krafðist þess að viðurkennt yrði með dómi að hann ætti 1. veðrétt í umræddum lóðum og að ofan-

greindur veðréttur stæði til tryggingar kröfum B á hendur þrotabúi H samkvæmt skuldabréfunum að fjárhæð kr. 7.200.000. Fallist var á kröfu B með vísan til þess að þar sem tryggingarbréfið var réttilega fært í þinglýsingabók innan lögmæltis frests og annað ósamrýmanlegt skjal hafði ekki borist á undan því skorti skilyrði til að 18. gr. þinglýsingalaga nr. 39/1978 yrði beitt. Í tryggingarbréfinu var strik að yfir orðið „vextir“ og ekki var þar getið um tegund verðbóta, grunnvísitölu þeirra eða upphafstíma. Var því fallist á að samkvæmt efni bréfsins væri það takmarkað við hámark kr. 7.200.000 ásamt dráttarvöxtum og kostnaði.

2064

Tryggingarbréf hvíldi á hluta tveggja fasteigna þar sem F var skráður kröfuhafi skuldar að fjárhæð kr. 7.500.000 samkvæmt fjármögnunarleigusamningi dags. 28. febrúar 1983 nr. 705 en aðilar að honum voru F og FG. L hafði tekist á hendur sjálfskuldarábyrgð á samningnum og veðsett til tryggingar greiðslu hans áður nefndar fasteignir. Tryggingarbréfinu var þinglýst 4. mars 1988. Í mars 1989 var bú FG tekið til gjaldþrotaskipta og varð þá að samkomulagi að L yfirtæki skuldir og réttindi FG samkvæmt fjármögnunarleigusamningnum. Gerður var nýr samningur milli F og L. Í yfirlýsingu aðilanna 31. júlí 1989 sagði, að áður nefnt tryggingarbréf yrði framvegis til tryggingar skuld samkvæmt fjármögnunarleigusamningi dags. 1. ágúst 1989 nr. 969 með sömu skilmálum og að öðru leyti óbreytt. Samkomulaginu var ekki þinglýst á fasteignirnar. Með afsali 1. apríl 1993 varð P eigandi fasteignanna og krafðist þess að tryggingarbréfinu yrði aflétt af fasteignunum með dómi. Í fjármögnunarleigusamningnum nr. 969 var enga tilvísun að finna til „yfirlýsingar 31. júlí 1989“. Orðalag tryggingarbréfsins fól ekki í sér tilvísun til annarrar skuldbindingar en fjármögnunarleigusamningsins nr. 705. Samþykki eiganda fasteignanna 31. júlí 1989 fyrir því að veðrétturinn skyldi framvegis ná til skuldar samkvæmt samningnum nr. 969 var ekki þinglýst og gat hann því ekki bundið grandlausa viðsemyndur eiganda fasteignanna. F hafði ekki fært fram viðhlítandi sönnun um að P hefði verið eða mátt vera kunnugt um framangreinda yfirlýsingu frá 31. júlí 1989 þótt þáverandi eigandi fasteignarinnar, S hefði verið sambýlismaður hennar og hún verið skráð sem vottur á afsali L til hans. Kröfur P voru því teknar til greina.

2226

Umboð

Vegna umboðsskorts stofnaðist ekki kröfuréttur á grundvelli skuldabréfs á hendur þeim sem var aðalskuldari bréfsins. Ó varð því ekki

- sóttur til greiðslu á fjárhæð skuldabréfsins sem sjálfskuldarábyrgð-
armaður samkvæmt XVII. kafla laga nr. 91/1991 um meðferð einka-
mála. Sjá Skuldabréf. 114
- A sem var framkvæmdastjóri S falaðist eftir því að fá keypt hjá Í laxa-
seiði til framhaldsræktunar í fiskeldisstöð S. Vegna þess hve fjár-
hagsstaða S var léleg á þessum tíma neitaði Í að selja S laxaseiðin.
A bauð þá fram nýjan kaupanda, G. Kaupsamningur var gerður
við þann aðila og skrifaði A undir hann fyrir hönd G. Skuldabréf
vegna kaupanna var sent til G en kom ekki til baka undirritað. Er
bú Í var tekið til gjaldþrotaskipta ári síðar var krafan á hendur G
ógreidd. Protabú Í krafðist greiðslu úr hendi G samkvæmt kaup-
samningnum en G var sýknaður með vísan til þess að A hefði ekki
haft umboð til að skuldbinda G. Protabúið krafðist þess þá að A
yrði dæmdur til greiðslu á kaupverði laxaseiðanna. Fallist var á
kröfu protabús Í með vísan til þess að A hefði gert samning við Í
án þess að hafa umboð og fengið laxaseiðin afhent. Bar hann því
persónulega ábyrgð á efndum samningsins. 243
- L og S keyptu jarðirnar S1 og S2 í Öxarfjarðarhreppi. Í náttúruhamför-
um 1975–1976 seig land á þessum slóðum og á árunum 1982–1983
taldi heilbrigðisnefnd að íbúðarhúsið að S1 og S2 væri óíbúðarhæft
sökum vatnsgangs á neðri hæð. L og S fengu greiddar bætur frá
Viðlagatryggingu Íslands og gáfu B, oddvita hreppsnefndar Öxar-
fjarðarhrepps umboð til að taka við bótunum. Á þessum tíma var
hafin bygging nýs íbúðarhúss á vegum S. B ráðstafaði bótum bæði
S og L til greiðslu byggingarkostnaðar þess húss. L krafðist þess að
B og Öxarfjarðarhreppur yrðu dæmdir til að greiða sér fjárhæð
sem nam helmingi bótanna og hélt því fram að hann hefði einungis
veitt B umboð til að taka við bótunum en ekki til að ráðstafa þeim.
Hæstiréttur sýknaði B og Öxarfjarðarhepp af kröfum L og vísaði
til þess að skriflegt umboð er L og S veittu B hefði samkvæmt efni
sínu aðeins náð til að veita bótunum viðtöku en ekki til að ráðstafa
þeim. Með hliðsjón af bréfi L til B síðar var talið að B hefði mátt
skilja L þannig að hann félli frá öllum fyrri mótmælum um ráðstöf-
un bótanna á þennan hátt. Þá var litið til aðgerðaleysis L á þeim
tíma sem hann gekk frá skiptingu jarðanna 1985 og talið að með
því hefði hann staðfest umboð B til að ráðstafa bótunum. 390
- K og Skipautgerð ríkisins (S) gerðu með sér samning í febrúar 1988 þess
efnis að K annaðist afgreiðslu skipa S á Patreksfirði. Í 5. gr. samn-
ingsins sagði að K yrði skuldfærður fyrir ógreiddum flutningskostn-

aði og í 5.6 gr. sagði að umboðsmaðurinn veiti „viðskiptavinum gjaldfrest á flutningskostnaði á sína ábyrgð“. Samstarfi K og S lauk á árinu 1989. S krafðist þess að K yrði dæmdur til að greiða sér annars vegar ógreiddan flutningskostnað og hins vegar flutningskostnað sem K hafði innheimt en ekki staðið skil á. K krafðist sýknu og sagði að vegna fyrirmæla þáverandi framkvæmdastjóra S um að afgreiða bæri vörur beint frá skipshlið til að hraða afgreiðslu hefðu forsendur brostið fyrir ábyrgð hans á greiðslu flutningskostnaðar. Þá hefði K selt S vörulyftara við lok samstarfs þeirra og hefði andvirði hans átt að ganga upp í skuld á viðskiptareikningi hans. Engin gögn lágu frammi í málinu um tilvitnuð fyrirmæli framkvæmdastjóra S. Talið var ósannað að samningur hefði komist á um kaup S á greindum vörulyftara. Hafði K ekki leitt nægar sönnur að því að S hefði fallið frá rétti sínum samkvæmt áður nefndum samningsákvæðum. K var dæmdur til að greiða S kr. 664.295.	1231
Sjá Fasteignaviðskipti.	1658
Hlutafélagið H var í bankaviðskiptum við Í. K stjórnarformaður og framkvæmdastjóri P gaf út yfirlýsingu til bankans 10. nóvember 1986 þar sem hann fyrir hönd P veitti bankanum fullan aðgang að sparireikningum P til tryggingar skuldum H. Innstæða félagsins á þeim tíma var kr. 1.000.000. 15. febrúar 1991 færði Í kr. 2.139.315 út af sparireikningi P og ráðstafaði til greiðslu á skuldum H við bankann. P krafðist þess að Í yrði dæmdur til endurgreiðslu á kr. 2.139.315. Kröfur sínar byggði P á því að yfirlýsing K væri ekki skuldbindandi fyrir félagið enda hefði hann farið út fyrir heimild sína sem framkvæmdastjóri samkvæmt hlutafélagalögum. Einnig væri hún andstæð reglum um prókúruumboð. Dæmt að K hefði ekki farið út fyrir heimild sína sem prókúruhafi í greint sinn en yfirlýsingin gildi hins vegar ekki um skuldir umfram kr. 1.000.000. Í var því dæmdur til að endurgreiða H kr. 1.139.315.	1777
Sjá Verslunarskuld.	1799
Sjá Fasteigna- og skipasala.	3175

Umboðssvik

K, forstöðumaður hagdeildar Búnaðarbanka Íslands var sakfelldur fyrir umboðssvik og brot í opinberu starfi með því að hafa á árunum 1989–1991 misnotað aðstöðu sína í starfi sínu fyrir bankann og ávaxtað fé sitt á innlendum gjaldeyrisreikningum í bankanum með kerfisbundnum og skipulegum færslum á milli gjaldeyrisreikninga

sinna í bankanum. Með því kom K fram stórfelldum hækkunum á skráðum gjaldeyrisinnstæðum sínum, a.m.k. kr. 20.000.000–25.000.000 umfram hagstæðustu ávöxtunarkjör bankans á greindu tímabili, sjálfum sér til ávinnings og bankanum til samsvarandi tjóns. Við ákvarðanir um flutning milli gjaldeyrisreikninga sinna nýtti K sér m.a. upplýsingar af svonefndum Reuterskjá bankans um hreyfingar á gjaldeyrismarkaði og þróun gengismála en aðgangur að þessum upplýsingum var einnig opinn öðrum viðskiptamönnum bankans í gegnum síma eða í afgreiðslu bankans og höfðu einhverjir þeirra nýtt sér þær. K hafði skýrt stjórnendum bankans frá þessum viðskiptum sínum og fengið heimild þeirra fyrir þeim. Einnig hafði K gert samkomulag um sérstök kjör við millifærslurnar við stjórnendur bankans, sem voru hagstæðari en aðrir viðskiptamenn bankans nutu. K gegndi stöðu yfirmanns í bankanum og heimildir þær sem K hafði frá stjórnendum bankans til að ávaxta fé sitt á innlendum gjaldeyrisreikningum leystu hann á engan hátt undan trúnaðarskyldum sínum við bankann, sbr. 28. gr. laga nr. 38/1954 um réttindi og skyldur starfsmanna ríkisins. Hlaut honum fljótlega að hafa orðið ljóst, að hin eindregna kaupmennska hans á áhættu bankans, væri ósamrýmanleg stöðu hans í bankanum og að umfang viðskiptanna væri orðið annað en það sem stjórnendur bankans gerðu sér grein fyrir þegar við hann var samið um sérstök kjör. Eigi að síður hélt hann viðskiptunum áfram og tvöfaldaði stofninnstæðu sína með nýrri innborgun, án þess að stjórnendum bankans væri kynnt sú ráðstöfun. Brot K varðaði við 249. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. Við ákvörðun refsingar K var haft í huga að brot hans varðaði verulega fjármuni og stóð í alllangan tíma. Hins vegar var litið til þess að K hafði ekki áður gerst brotlegur við almenn hegningarlög, aðdraganda athæfis hans, vitneskju stjórnenda bankans í upphafi, samkomulagsins um sérstök kjör K í bankanum og að upplýsingar þær sem K nýtti sér voru ekki trúnaðarmál. Refsing K var ákveðin fangelsi í 8 mánuði skil-orðsbundið í 3 ár og sekt að fjárhæð kr. 3.000.000, vararefsing 6 mánaða fangelsi. Sératkvæði.

2610

Umboðsviðskipti

Sjá Lausafjárkaup.

2657

Umferðarlög

Sjá Bifreiðar, Skaðabætur

Umferðarréttur

Sjá Eignarréttur.	1075
Á árinu 1944 keypti E, móðir Á um það bil 10.000 fermetra spildu (sumarbústaðaland) úr landi jarðarinnar M í Grímsneshreppi. Seljandi var X. Í afsali X til E sagði meðal annars: „Spilda þessi er vestan við svonefnda Fénaðarlaut og liggur að vegarstæði við land Y og að landi Þ. Réttur til neysluvatns fylgir.“ S, M og H voru eigendur að landi því sem í afsali X var tilgreint sem eign Y og T var eigandi lands þess sem tilgreint var sem eign Þ. Á krafðist þess að staðfestur yrði réttur hennar til að leggja veg að sumarbústaðalandi sínu, að staðfest yrði skylda T, S, M og H til að fjarlægja girðingar sem lágu sitt hvoru megin að vegarstæðinu og að staðfestur yrði réttur Á til að bæta við vegarstæðið, allt án endurgjalds. Fyrir Hæstarétti hafði Á einnig uppi þá varakröfu að viðurkenndur yrði réttur hennar til að leggja akfæran veg að sumarbústaðalandi hennar milli núverandi girðingar T, S, M og H. Hæstiréttur hafnaði aðalkröfu Á með því að T, S, M og H yrðu ekki dæmd til að þola breytingar á girðingum eða láta af hendi land sem hafði verið afgirt í áratugi. Á hafði ekki sýnt fram á að skilyrði 2. mgr. 2. gr. laga nr. 46/1905 um hefð ættu við í málinu. Ekki hafði verið sýnt fram á að T, S, M og H ættu neinn þann rétt til hinnar umdeildu landræmu sem heimil- aði þeim að standa gegn áformum Á um gerð akveg- ar að henni og var varakrafa Á tekin til greina.	1638

Upplýsingaskylda

Sjá Sjúkraskrá.	167
----------------------	-----

Uppsögn

Sjá Húsaleiga, Leigusamningar, Vinnusamningar

Uptaka

Sjá Áfengislagabrot.	517, 553
Sjá Samkeppnisbrot.	1652
Sjá Brot gegn 4. mgr. 220. gr. alm. hgl. nr. 19/1940.	2244
Sjá Opinber fjársöfnun.	2410
Sjá Ávana- og fíkniefni.	100, 361, 2474
Sjá Fiskveiðibrot.	3149

Útburðargerð

E keypti eignarhluta í fasteign af K. Kaupverðið kr. 15.500.000 skyldi greiða með þremur víxlum og yfirtöku veðskulda. Í kaupsamning-

num sagði að E skyldi leita eftir samþykki lánardrottna áhvílandi veðskulda fyrir skuldbreytingu, en þær voru í vanskilum er samningurinn var gerður. E greiddi hvorki víxil þann sem fyrstur var með gjalddaga né samdi við eigendur veðkrafna eins og honum bar að gera eftir kaupsamningnum. Gerðist hann með því sekur um svo stórfelldar vanefndir á samningnum að K var heimil riftun hans sem hann lýsti yfir. E átti þess vegna ekki rétt til umráða yfir fasteigninni. Skilyrði 1. mgr. 78. gr. laga nr. 90/1989 til útburðargerðar voru því fyrir hendi og var krafa K um útburð tekin til greina. 1997

V krafðist úrskurðar um að B skyldi borin út úr verslunarhúsnæði í Reykjavík þar sem B rak söluturn og myndbandaleigu en V var eigandi húsnæðisins. Kröfuna reisti V á því að B hefði hvorki greitt V leigu frá árinu 1993 né sameiginleg gjöld vegna rafmagns- og hitakostnaðar. B hafði ekki sýnt fram á að hún hefði greitt leigu eins og henni bar samkvæmt samningnum og með því að V hafði á grundvelli vanskila B skorað á hana að greiða hina vangoldnu húsaleigu en hún ekki orðið við því var V rétt að rifta leigusamningnum. Krafa V var tekin til greina en það stóð ekki í vegi fyrir útburðargerð að rekið var dómsmál milli aðilanna um önnur atriði er vörðuðu réttarsamband þeirra, þ.e. forkaupsrétt B að húsnæðinu, sbr. 79. gr. aðfararlaga nr. 90/1989. 2016

G krafðist dómsúrskurðar þess efnis að J yrði borinn út úr leiguhúsnæði með beinni aðfarargerð en J hafði rekið söluturn í leiguhúsnæðinu frá árinu 1989. Hinn 29. nóvember 1995 sagði G J upp leiguafnotum húsnæðisins með 6 mánaða fyrirvara en J neitaði að þeim tíma liðnum að víkja úr húsnæðinu. J hélt því fram að hann yrði ekki borinn út úr húsnæðinu sökum þess að hann ætti forkaupsrétt að því. G hafði veitt nafngreindum fasteignasala umboð til þess að selja fasteignina. Ekkert var þó komið fram um að G hefði fengið kauptilboð og enn síður að hann hefði ákveðið að selja hana ákveðnum kaupanda. Hugsanlegur forkaupsréttur var því ekki virkur. Beiðni um útburðargerð varð því ekki hafnað af þessum sökum. G hafði staðið að uppsögn leigusamningsins með lögmætum hætti, sbr. húsaleigulög nr. 36/1994 og var krafa hans um útburð tekin til greina. 2372

Jarðeignir ríkisins (J) kröfðust þess að R, ábúandi yrði borinn út af ríkisjörðinni K í Ölfushreppi. R hafði sagt upp ábúð sinni á jörðinni K og J keypt mannvirki hans á henni með samningi 10. september 1993 „vegna ábúðarloka seljanda 31. desember 1993“ eins og sagði í

kaupsamningnum. R óskaði eftir áframhaldandi ábúð á jörðinni þrátt fyrir mannvirkjakaupin en J tilkynnti R bréflega í ágúst 1994 að R bæri að rýma jörðina fyrir 1. desember 1994. R mótmælti kröfu J um útburð og hélt því fram, að honum hefði stofnast „nýr lífstíðarábúðarréttur“ eftir 5. gr. ábúðarlaga nr. 64/1976 „með aðgerðaleysi R frá 1. desember 1994.“ Í bréfi J til R 31. ágúst 1994 krafðist J þess skýrt og greinilega, að jörðin yrði rýmd fyrir 1. desember 1994. R hlaut að vera ljóst, að hann yrði að standa við samninginn frá 10. september 1993. Ekkert var fram komið því til stuðnings að R hefði eftir 1. desember 1994 mátt ætla að J félli frá samningnum en í júlí 1995 var R tilkynnt að jörðin hefði verið seld öðrum. Kæru R til Hæstaréttar varð að skilja svo, að hann teldi sig eiga forkaupsrétt að jörðinni. Þessi staðhæfing var ekki studd neinum haldbærum rökum. Fallist var á kröfu um útburð.	2541
Jarðeignir ríkisins (J) kröfðust þess að B, ábúandi yrði borinn út af ríkisjörðinni H í Ölfushreppi. B hafði sagt upp ábúð sinni á jörðinni og J keypt mannvirki hans á henni með samningi 3. september 1993 „vegna ábúðarloka seljanda 31. desember 1993“ eins og sagði í kaupsamningnum. B óskaði eftir áframhaldandi ábúð á jörðinni þrátt fyrir mannvirkjakaupin en J tilkynnti B bréflega í ágúst 1994 að B bæri að rýma jörðina fyrir 1. desember 1994. B mótmælti útburðarkröfunni og hélt því fram að vísa bæri málinu sjálfkrafa frá dómi þar sem beina hefði átt útburðarkröfunni að B og eiginkonu hans en ekki B einum þar sem þau hefðu verið sameigendur að þeim mannvirkjum sem J keypti. Ekki var fallist á það og ekki heldur á þær málástæður B að uppsögnin á ábúðarsamningnum hefði verið bundin því skilyrði að hann fengi að halda áfram ábúð á jörðinni eða að J hefði þvingað B til gerðar samningsins 3. september 1993. Staðhæfing B um að hann ætti forkaupsrétt að jörðinni var engum haldbærum rökum studd. Það var ekki talið fela í sér viðurkenningu J á því, að stofnast hefði lífstíðarábúðarréttur B til handa eftir 5. gr. ábúðarlaga nr. 64/1976, þótt J hefði kafið B um jarðarafgjald fyrir fardagaárið 1995 og 1996 sem síðar var endurgreitt. Fallist var á að J hefði sýnt af sér tómlæti við að ganga frá ábúðarlokum en það var ekki talið valda því að réttur J til að miða uppsögnina við 1. desember 1991 hefði fallið niður. Fallist var á kröfu um útburð.	3117
Útgerð skips	
Sjá Verslunarskuld.	1799

Úthlutun uppboðsandvirðis (söluverðs)

Sjá Nauðungarsala. 8, 19, 1682, 1966, 2163

Útivist

Sjá Niðurfelling máls. 1275
Sjá Kaup. 3229

Vanefndauppboð

Fasteignin F var seld á nauðungaruppboði. Hæstbjóðandi var G sem bauð kr. 47.000.000 og var boð hans samþykkt. Eftir söluna kynnti uppboðshaldari veðbókarvottorð og gerði grein fyrir því að 300m2 lóð væri undanskilin sölunni vegna leigusamnings við M. Lögmaður G taldi sig þá óbundinn af tilboðinu þar sem ekki hefði öll fasteignin verið seld. Einnig hefði M lagt inn beiðni um greiðslustöðvun 3 dögum fyrir nauðungaruppboðið og þrátt fyrir það boðið kr. 42.000.000 í eignina. Hélt hann því fram að hæsta tilboð G væri þá ekki hærra en kr. 41.000.000. Fór fram vanefndauppboð þar sem eignin var slegin Í á kr. 19.500.000. Í krafðist þess að G yrði dæmdur til að greiða sér skaðabætur sem námu þeirri fjárhæð sem greiðst hefði upp í kröfur Í af uppboðsandvirði eignarinnar ef G hefði staðið við tilboð sitt. G krafðist sýknu og hélt því fram að uppboðshaldari hefði ekki samþykkt boð hans innan samþykkisfrests og einnig að ekki hefði verið um löglegt uppboð að ræða þar sem sama eignin hefði ekki verið seld á fyrra og síðara uppboði. Þá hefði Í borið að takmarka tjón sitt með því að standa við kr. 40.000.000 boð sitt á fyrra uppboðinu. Dæmt að samþykki uppboðshaldara hefði borist á síðasta degi frestsins og að uppboðshaldara hefði verið rétt að líta svo á að það væri komið í tæka tíð. Þegar litið var til markaðsverðs eignarinnar, þess að Í seldi hana langt undir markaðsvirði án þess að G væri gefinn kostur á að gæta hagsmuna sinna og boðs Í sjálfs á fyrra uppboðinu var ekki talið að Í hefði sýnt fram á tjón sem G bæri að bæta honum. G var sýknaður af kröfum Í. 1563

Vanefndir

Sjá Fasteignakaup, Leigusamningar, Vanefndauppboð, Verksamningar

Vangeymsla

Sjá Víxlar, víxilmál. 286

Vanheimild

Sjá Lausafjárkaup.	1715
-------------------------	------

Vanhæfi dómara

Sjá Dómarar.	692, 1817, 3010, 3192
-------------------	-----------------------

Vanlýsing

Sjá Ábyrgð, ábyrgðaryfirlýsing.	318
Sjá Sjálfskuldarábyrgð.	1493

Vanreifun

Sjá Lausafjárkaup.	804
Sjá Frávísun frá héraðsdómi.	1103
Sjá Ómerking.	3081

Varnir

Varnir þess efnis að stefndi hefði farið út fyrir umboð með því að rita annan útgáfudag á tryggingarvísil en honum var heimilt og að yfirdráttarskuld sem tryggja átti með víxlinum væri að fullu greidd, komust ekki að í máli sem rekið var samkvæmt XVII. kafla laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála. Sjá Víxlar, víxilmál.	1319
Varnir þess efnis að víxilhafi hefði einungis haft heimild til að gera skjal að sýningarvísli en ekki haft heimild til að setja ákveðinn gjalddaga á víxlinn komust ekki að í máli sem rekið var samkvæmt XVII. kafla laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála. Sjá Víxlar, víxilmál.	1706

Vátrygging, vátryggingarsamningar

S slasaðist er einkaflugvél sem hann var farþegi í hrapaði til jarðar í Ásbyrgi. Varanleg örorka S var metin 45%. Er slysið varð var S starfsmaður A og félagsmaður í Starfsmannafélagi A. Í 7. kafla kjarasamnings A og Starfsmannafélags A voru ákvæði um skyldu A til að tryggja starfsmenn sína vegna dauða eða varanlegrar örorku og leitaði S bóta hjá vátryggingafélaginu V. Kröfu hans var hafnað og honum bent á að slys sem þetta væri undanskilið sem áhætta samkvæmt vátryggingarskilmálunum. S krafðist þess að A yrði dæmdur til að greiða sér skaðabætur og vísaði til þess að A hefði skuldbundið sig samkvæmt áðurnefndum kjarasamningi til að kaupa vá-

tryggingu sem bæta myndi örorku í þessu tilviki. Kjarasamning aðila bar að túlka svo, að ákvæði hans um slysaftryggingu starfsmanna í frítíma setti takmörkunum og undanþágum sem almennt giltu í slysaftryggingum hjá vaftryggingafélögum. Slys í einkaflugi voru almennt undanskilin í skilmálum almennra slysaftrygginga hjá V. Ferð S með einkaflugvél fól í sér áhættubreytingu samkvæmt vaftryggingarskilmálunum sem studdist við 1. mgr. 121. gr. laga nr. 20/1954 um vaftryggingarsamninga. A var því sýknað af kröfum S.

648

Bifreið T lenti út af veginum á Öxnadalsheiði. Er komið var að bifreiðinni var hún í gangi í „hlutlausum“ með fullum ljósum og bílstjórðurhurðin opin. T var með lífsmarki en lést daginn eftir. Í læknisvottorðum kom fram að dánarorsök T hefði verið heilamar og blæðingar í heila, sem stöfuðu af áverkum hægra megin á framanverðu höfðinu. B, eiginkona T krafðist bóta fyrir missi framfaranda og röskun á stöðu og högum úr hendi ábyrgðartryggjanda bifreiðarinnar, S vegna sjálfrar sín og ófjárráða dóttur þeirra, N. Með orðinu „slys“ í 92. gr. umferðarlaga nr. 50/1987 var átt við notkun ökutækis í þeirri merkingu sem lögð var til grundvallar um eigeandaábyrgð, samkvæmt 1. mgr. 88. gr. og ábyrgðartryggingu, sbr. 1. mgr. 91. gr. laganna. Orðið „slys“ horfði þannig til þess sem henti ökumanninn sjálfan, það er líkamsáverka og dauða. Með orðunum „við starfa sinn“ var átt við þann starfa S að stjórna ökutækinu. Talið var að S hefði hlotið áverka sína í þeim svifum er hann steig eða hugðist stíga út úr bifreiðinni án þess að nánar yrði greint með hvaða hætti það gerðist. Var miðað við að þetta slys ökumannsins hefði verið svo tengt því sem fyrir kom við aksturinn að ekki yrði skilið frá notkun ökutækisins og starfa hans að stjórna því, sbr. 92. gr. umferðarlaga nr. 50/1987. Bætur voru dæmdar kr. 650.000 til B og kr. 1.400.000 til N. Einn dómari skilaði sératkvæði og taldi að sýkna bæri S.

856

E keypti ábyrgðar- og kaskótryggingu fyrir bifreið sína hjá V 9. apríl 1990. Iðgjaldið fyrir tímabilið 9. apríl 1990 til 1. maí 1991 var kr. 86.010. E greiddi strax kr. 30.000. 16. febrúar 1991 lenti bifreiðin í tjóni. V neitaði að greiða tjónið af kaskótryggingu bifreiðarinnar þar sem eftirstöðvar iðgjaldsins voru þá enn ógreiddar. E krafðist þess að V yrði dæmt til að greiðslu vaftryggingabóta vegna tjónsins af kaskótryggingu bifreiðarinnar og hélt því fram að hann hefði samið við umboðsmann V um greiðslufrest á iðgjaldinu um ótiltekinn tíma. V hafði sent E gíróseðil í apríl 1990 og sjö ítrekunarseðla

frá þeim tíma til janúar 1991. Var talið að E hefði ekki haft ástæðu til að ætla að tómlæti hans um greiðslu hefði engin áhrif á rétt hans gagnvart V. Greindar tilkynningar fólu í sér nægilega kröfu um greiðslu iðgjalds. Þar sem iðgjald af kaskótryggingu bifreiðarinnar var ógreitt þegar tjónsatburðurinn varð bar V ekki ábyrgð á tjóni E.

1553

G starfaði við akstur vörubifreiðar. Eitt sinn er hann ætlaði að losa afturgaf bifreiðarinnar fyrir affermingu með þar til gerðu handfangi sem staðsett var inni í bifreiðinni opnaðist gaflinn ekki. G fór þá aftur fyrir bifreiðina og opnaði gaflinn með því að slá á lofttjakk sem tengdur var við gafllokuna. Þegar gaflinn opnaðist hrundi hluti farmsins, sem var mikið frosinn á G. Pallinum hafði þá ekki verið lyft. G slasaðist og var varanleg örorka hans metin 30%. G krafðist þess að váttryggingafélag bifreiðarinnar, S yrði dæmt til greiðslu bóta samkvæmt 92. gr. umferðarlaga nr. 50/1987. Talið var að 92. gr. umferðarlaga tæki samkvæmt orðalagi sínu og stöðu innan laganna til þess starfa ökumanns að stjórna bifreið í notkun, sbr. 1. mgr. 88. gr. laganna. Eins og hér háttaði til var talið að bifreiðin hefði verið í venjulegri og eðlilegri notkun sem vörubifreið þegar slysið varð og G að störfum við stjórn hennar í skilningi ákvæðisins. Ósannað var að G hefði staðið ranglega að þessu verki eða sýnt af sér ógætni. S bar því ábyrgð á tjóni G. Bætur fyrir fjártjón og miska voru dæmdar kr. 5.400.000.

1727

B ók bifreið H, sambúðarkonu sinnar út af veginum við Sanddalsá í Norðurárdal. Bifreiðin valt og B kastaðist út og stórslasaðist. Í blóði B fannst 1,35o/oo áfengismagn en B var sýknaður af ákæru um ölvunarakstur. Lögreglumenn og sjúkraflutningamenn báru að B hefði verið ölvaður. Fjöldi vitna bar á sama veg. B neitaði að hafa ekið undir áhrifum áfengis og kvað einhvern hafa gefið sér áfengi á slyssað áður en lögreglan kom. H, sambúðarkona B sem var farþegi í bifreiðinni hélt því fram að hún hefði gefið B úr viskíflösku sem var í bifreiðinni eftir slysið. Varanleg örorka B vegna slyssins var metin 70%. B krafðist þess að H og S, ábyrgðartryggjandi bifreiðarinnar yrðu dæmd til greiðslu bóta. H og S voru sýknað af kröfum B og vísað til þess, að framburðir B og sambúðarkonu hans réðu ekki úrslitum þegar meta bæri hvort B hefði verið ölvaður í umrætt sinn. Þegar skoðaðir voru framburðir annarra vitna í málinu var talið að B hefði haft að minnsta kosti 1,35o/oo vínandamagn í blóði er slysið varð og var samkvæmt 3. mgr. 45. gr.

- umferðarlaga nr. 50/1987 óhæfur til að stjórna bifreið. Ekkert var fram komið um að annað hefði valdið slysinu. 20. gr. laga nr. 20/1954 um váttryggingarsamninga átti því við um ástand B og hafði hann fyrirgert rétti til bóta. 2249
- Árekstur varð milli bifreiða E og H við gatnamót Hafnarbrautar og Vesturbrautar á Höfn í Hornafirði. E var talin eiga sök á árekstrinum og greiddi váttryggingafélag bifreiðar hennar V, eiganda hinnar bifreiðarinnar bætur fyrir skemmdir á bifreiðinni kr. 340.567. E var dæmd til refsingar í opinberu máli fyrir ölvunarakstur í umrætt sinn. Endurkröfunefnd samkvæmt 96. gr. umferðarlaga nr. 50/1987 ákvað að V skyldi endurkrefja E um þær bætur þar sem hún hafði verið undir áhrifum áfengis við aksturinn. Er E greiddi ekki krafðist V þess að E yrði dæmd til endurgreiðslu. Talið var að E hefði valdið slysinu af stórkostlegu gáleysi með því að aka bifreiðinni undir áhrifum áfengis í umrætt sinn. Átti V því endurkröfurétt á hendur E eftir 2. mgr. 95. gr. umferðarlaga. Með hliðsjón af efnahag E, fjárhæð tjóns sem hún var krafín um, og öðrum atvikum sem líta bar til eftir 2. mgr. 95. gr. umferðarlaga var endurkrafan lækkuð. E var dæmd til að greiða V kr. 100.000. 2693
- J hafði kaskótryggt bifreið hjá váttryggingafélaginu S fyrir tímabilið 1. maí 1988 til 1. maí 1989. J missti bifreiðina út af Djúpvegi í Óshlíð 2. janúar 1989. Bifreiðin valt niður í fjöru og var nánast talin ónýtt. Í blóði J fannst 2,180/00 áfengismagn. J hélt því fram að hann hefði einungis neytt áfengis eftir slysið. J seldi H flak bifreiðarinnar að hans sögn með samþykki I, starfsmanns S. J var sýknaður af ákæru um ölvunarakstur í opinberu máli sem höfðað var gegn honum. J krafði S um verðmæti bifreiðarinnar á grundvelli kaskótryggingarinnar. S neitaði greiðsluskyldu þar sem J hefði verið ölvaður við akstur og vísaði til 20. gr. laga nr. 20/1954 um váttryggingarsamninga. Skýrsla J um ferðir sínar umrædda nótt stóðst ekki við frekari rannsókn. Vitni báru að J hefði augljóslega verið undir áhrifum áfengis fyrr um nóttina. Komið var að J ölvuðum í bifreið sinni eftir umferðarslysið. Veitti þetta líkur fyrir því að hann hefði ekið ölvaður í umrætt sinn. Ekki var talið að J hefði leitt líkur að því að áfengisneysla hans hefði átt sér stað eftir slysið og var S sýknað af bótakröfum J. 2703
- Fiskeldisfyrirtækið A fékk rekstrarlán hjá L sem voru tryggt með veði í fiskafurðum félagsins. L setti það skilyrði fyrir lánveitingu, að hin- ar veðsettu afurðir væru jafnan váttryggðar. L hafði fengið yfirlýs-

ingu frá váttryggingafélaginu S 28. október 1987 þess efnis að framleiðsla A væri váttryggð, að tryggingin yrði ekki felld niður án undanfarandi tilkynningar til L og að A fengi ekki greiddar bætur fyrir tjón nema L væri áður gefinn kostur á að gæta hagsmuna sinna sem veðhafi. 29. ágúst 1989 varð tjón í eldisstöð A er tvö eldisker gáfu sig og drapst allur fiskur, sem í þeim var. S neitaði að greiða váttryggingabætur vegna tjónsins á þeim forsendum að A skuldaði hærri fjárhæð í iðgjöld heldur en bótaskyld tjón var. 7. nóvember 1989 var bú A tekið til gjaldþrotaskipta. 20. nóvember 1989 varð aftur sams konar tjón í eldisstöð A og var váttryggingabótum þá aftur skuldajafnað við ógreidd iðgjöld A. L krafðist þess f.h. protabús A að S yrði dæmt til að greiða sér váttryggingabætur úr tryggingunni. Samkvæmt 13.–15. gr. laga nr. 20/1954 um váttryggingarsamninga mátti S segja upp fiskeldistryggingu A vegna vanskila á iðgjöldum en það var ekki gert. Var S því heimilt að skuldajafna ógreiddum iðgjöldum við tjónabætur. Fyrirnefnd yfirlýsing S 28. október 1987 stóð ekki í vegi fyrir skuldajöfnuði og bar S að greiða L kr. 1.635.901 sem var verðmæti þeirra afurða sem tjón varð á að frádregnum iðgjaldsskuldum.	2925
Fiskeldisfyrirtækið F tryggði fisk sinn hjá R sem síðar varð S. Trygging þessi var með fyrirvörum af hendi váttryggingafélagsins, þar sem frágangur á festingum kvía var lélegur. Bú F var tekið til gjaldþrotaskipta 23. apríl 1990 og fengu bústjórar trygginguna framlengda til 4. maí 1990. 30. apríl 1990 slapp allur fiskur út vegna rifu á botni kvíarinnar. Bústjórar kröfðust greiðslu fyrir tjónið úr tryggingunni og héldu því fram, að þeim hefði ekki verið ljóst hvaða fyrirvarar eða skilmálar hefðu verið á tryggingunni. S var sýknað af kröfum F með þeim rökum að váttryggingarsamningur sem í gildi var við gjaldþrot F hefði verið framlengdur með þeim skilmálum sem þar voru. Miðað var við að orsök tjónsins hefði verið skortur á þeim endurbótum og viðhaldi sem varað hafði verið við og S hafði gert fyrirvara um. S hafði ítrekað undanskilið sig ábyrgð á slíku tjóni en í 10. gr. skilmálanna var sérstaklega lagt fyrir váttryggingartaka að halda kvíunum vel við. Í greininni var vísað til 51. gr. laga nr. 20/1954 um váttryggingarsamninga en samkvæmt 1. mgr. þeirrar greinar varð S ekki gerður ábyrgur fyrir tjóni sem stafaði af vanrækslu váttryggðs á varúðarskyldum sínum.	2941
<i>Veðheimild</i>	
Sjá Búskipti.	632

Veðleyfi

Sjá Nauðungarsala.	1789
G og H keyptu fasteign af M og greiddu kaupverðið meðal annars með fasteignaveðbréfi að fjárhæð kr. 7.150.000. Við kaupin hvíldu á fasteigninni fjögur veðbréf, samtals fyrir kr. 5.800.000 á 1.–3. veðrétti sem seljandi skuldbatt sig til að aflétta. Í sem taldi sig vera eiganda framangreindra veðkrafna heimilaði G og H að veðsetja fasteignina á 1. veðrétti fyrir kr. 7.150.000 til tryggingar fasteignaveðbréfinu. Veðleyfið var bundið því skilyrði að framangreindar veðskuldir yrðu að fullu greiddar ásamt víxli að fjárhæð kr. 784.399. M seldi fasteignaveðbréfið Byggingarsjóði ríkisins í skiptum fyrir húsbréf, sem hún síðan framseldi Í til greiðslu skuldanna. Veðskuldunum var aflétt en þó ekki einni sem hafði upphaflega hvílt á 2. veðrétti, kr. 1.900.000. Á sem seldi M eignina var eigandi þessarar kröfu en ekki Í. Vegna þessarar veðskuldar var fasteignin seld á nauðungaruppbóði. Hæstbjóðandi var Í og fékk hann útgæfið afsal fyrir fasteigninni. G og H kröfðust þess að Í yrði dæmdur til að greiða þeim skaðabætur þar sem með útgáfu veðleyfisins hefðu starfsmönnum Í orðið á þau mistök að gefa veðleyfi vegna veðskuldarinnar sem hvíldi á 2. veðrétti enda þótt Í væri ekki eigandi þess veðs. Þegar litið var til orðalags og efnis veðleyfisins, sem samið var af Í, var talið að G og H hefðu haft ástæðu til að ætla að Í bæði ætti öll veðskuldabréfin og gengi út frá því að andvirði hins nýja láns hjá Byggingarsjóði ríkisins sem átti að ráðstafa beint til hans, hrykki að öllu leyti til greiðslu þeirra veðskulda sem upp voru taldar í veðleyfinu. Þá framkvæmdi Í uppgjör á andvirði húsbréfanna, eftir að mistök við útgáfu veðleyfisins komu í ljós án þess að G og H væri gerð grein fyrir því að ekkert kæmi til greiðslu upp í eitt veðskuldabréfanna sem veðleyfið tók til. Með þessu bakaði Í sér skaðabótaábyrgð gagnvart G og H. Bætur voru dæmdar kr. 2.483.596. Tveir dómamar skiluðu sératkvæði og töldu að sýkna bæri Í af kröfum kröfum G og H.	1807

Veðréttindi, veðréttur

Sjá Þinglýsingar.	341, 540
Sjá Tryggingarbréf.	2064, 2226

Veðsetning

Sjá Skuldabréf.	1760
----------------------	------

Veðskuldabréf

P samþýlismaður E og bróðir hans B tóku lán hjá bankanum Í að fjárhæð \$150.000 tryggt með veði í fasteignum E og B. Lánið fór í van-skil og var tekið annað lán að fjárhæð NLG 315.000 samkvæmt veðskuldabréfi útgefnu af P og B til að greiða upp dollaralánið, en síðara lánið var tryggt með veði í fasteign E. Síðar kom í ljós að B hafði falsað undirskriftir á skuldabréfi þessu og var hann sakfelldur í opinberu máli fyrir það. E tók síðan lán að fjárhæð kr. 9.000.000 hjá Í, tryggt með veði í fasteign hennar. Af þessu láni voru kr. 6.800.000 lagðar inn á reikning nr. 506093 en afganginn að frá-dregnum kostnaði, kr. 1.927.658 fékk E í hendur. Heimildarskír-teini vegna reiknings nr. 506093 var í vörslu Í. Reikningurinn var síðar eyðilagður og innstæðu hans kr. 7.593.832 ráðstafað til lúkn-ingar á skuld samkvæmt framangreindu skuldabréfi að fjárhæð NLG 315.000. E krafðist þess að veðskuldabréfið að fjárhæð kr. 9.000.000 yrði dæmt ógilt og að Í yrði dæmt skytt að aflýsa því. Einnig krafðist hún aflýsingar á skuldabréfinu að fjárhæð NLG 315.000. Talið var að E hefði fallist á að lánið yrði veitt til trygging-ar NLG láninu og hefði bankanum verið heimilt að ráðstafa and-virðinu á þann hátt sem hann gerði. Í var dæmt skytt að aflýsa tryggingarbréfinu að fjárhæð NLG 315.000 en var sýknaður af öðr-um kröfum E. Einn dómari skilaði sératkvæði og taldi að víkja bæri lánsamningi aðila til hliðar að hluta. 1863

Sjá Þinglýsingar. 2480

L höfðaði mál á hendur G og krafðist þess að hann yrði dæmdur til að greiða sér skuld að fjárhæð kr. 935.765. Umstefnd skuld var sam-kvæmt veðskuldabréfi upphaflega að fjárhæð kr. 1.300.000, útgefnu 17. október 1990 af G til L. Bréfið var með veði í fasteign. Fast-eignin var seld á nauðungaruppboði 5. nóvember 1992 og greiddist ekkert upp í kröfuna samkvæmt veðskuldabréfinu. Málið var rekið samkvæmt XVII. kafla laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála. G krafðist sýknu með þeim rökum að með afsali 11. júní 1990 hefði hann selt hina veðsettu eign. Kaupandi hefði verið A hf. Með afsal-inu hefði kaupandi m.a. yfirtekið skuldina samkvæmt veðskulda-bréfinu. G hefði tilkynnt L um skuldskeytinguna og hefði L sam-þykkt hana. G væri því ekki réttur aðili málsins. Kröfur L voru teknar til greina með þeim rökum að ekki væri sannað að L hefði samþykkt skuldskeytingu samkvæmt umræddu skuldabréfi. 2513

Veiðiheimildir

Hinn 1. maí 1990 afsöluðu A og E bátnum D til M. Kaupverðið var kr. 1.600.000. Í kaupsamningnum var tekið fram að veiðiheimildir bátsins fylgdu með í kaupunum. 15. maí 1990 gengu í gildi ný lög um stjórn fiskveiða. Með gildistöku þeirra varð fiskveiðikvóti smábáta seljanlegur og við það jókst verðmæti hins selda báts verulega. Dómkvaddir matsmenn voru fengnir til að meta verðgildi bátsins eftir lagabreytinguna og töldu þeir markaðsverð hans vera kr. 5.002.070. Báturinn hafði ekki verið afhentur. A og E kröfðust þess að kaupsamningurinn yrði dæmdur ógildur en til vara að kaupverð samkvæmt kaupsamningnum yrði ákveðið kr. 5.002.070 eða önnur lægri fjárhæð. Dæmt að víkja bæri samningi aðila um bátinn til hliðar í heild sinni á grundvelli 36. gr. samningalaga nr. 7/1936, sbr. 6. gr. laga nr. 11/1986 þar sem annað væri ósanngjarnt vegna þeirrar stórfelldu röskunar á högum A og E, sem í samningskjörunum fólst. Kaupsamningurinn um bátinn var því dæmdur ógildur. Tveir dómarar skiluðu sératkvæði og töldu ekki lagaskilyrði til að ógilda kaupsamninginn.

1161

Hinn 28. apríl 1990 gerði V kaupsamning við M þar sem V seldi M bátinn H. Kaupverðið var kr. 700.000. Í kaupsamningnum var tekið fram að veiðiheimildir bátsins fylgdu með í kaupunum. 15. maí 1990 gengu í gildi ný lög um stjórn fiskveiða. Með gildistöku þeirra varð fiskveiðikvóti smábáta seljanlegur. Við það jókst verðmæti hins selda báts verulega. Dómkvaddir matsmenn voru fengnir til að meta verðgildi bátsins eftir breytingarnar og töldu þeir markaðsverð hans vera kr. 5.121.700. Báturinn hafði verið afhentur. V krafðist þess að kaupsamningi aðila yrði breytt á þann veg að kaupverð hins selda báts yrði ákvarðað kr. 5.195.260 eða önnur lægri fjárhæð. Dæmt að víkja bæri kaupsamningi aðila til hliðar að hluta með því að breyta kaupverði bátsins samkvæmt 36. gr. samningalaga nr. 7/1936, sbr. 6. gr. laga nr. 11/1986 þar sem annað væri ósanngjarnt vegna þeirrar stórfelldu röskunar á högum V sem í samningskjörunum fólst. M var dæmdur til að greiða V kr. 3.000.000. Tveir dómarar skiluðu sératkvæði og töldu ekki lagaskilyrði til að víkja samningi aðila til hliðar með þessum hætti.

1175

Sjá Samningar.

2154

Sjá Stjórnsýsla.

2830

Veikindaforföll

I hætti störfum hjá O samkvæmt læknisráði 24. janúar 1990 vegna þungunar. I var komin á 32. viku meðgöngu og þjáðist af grindargliðnun. Samkvæmt læknisvottorði var I í veikindaleyfi frá 24. janúar-21. mars 1990. O greiddi I laun fyrir tímabilið 24. janúar-18. febrúar 1990 og taldi að I hefði þá fengið greidda þá veikindadaga sem hún átti inni samkvæmt kjarasamningi. I krafðist þess að O yrði dæmdur til að greiða sér laun fyrir 23 virka daga að viðbættu orlofi. Kröfur sínar byggði I á því að hún ætti rétt á veikindalaunum í 2 mánuði, 24. janúar-21. mars 1990. Þeir veikindadagar sem hún hefði fengið greidda á árinu 1989 hefðu verið vegna allt annarra veikinda. Um veikindarétt I fór eftir 6. kafla kjarasamnings Félags bókagerðarmanna við Félag íslenska prentiðnaðarins og Vinnuveitendasamband Íslands sem gekk framur 5. gr. laga nr. 19/1979. Kjarasamningar þessir heimiluðu I aðeins veikindarétt í 2 mánuði á 12 mánaða tímabili án tillits til þess að veikindaforföll hennar stöfuðu af mismunandi ástæðum. I var því búin að nýta sér að fullu rétt sinn til veikindalauna 19. febrúar 1990 og var kröfu hennar hafnað.

347

Veikindalaun

HÍK krafðist þess að viðurkennt yrði með dómi að þeir félagsmenn HÍK sem voru óvinnufærir vegna veikinda eða slysa áður en boðað verkfall félagsins hófst 17. febrúar 1995 eða urðu óvinnufærir af sömu ástæðum eftir upphaf verkfallsins ættu rétt til launa í verkfallinu samkvæmt reglugerð nr. 411/1989 um veikindaforföll starfsmanna ríkisins, sbr. 17. gr. laga nr. 38/1954 um réttindi og skyldur starfsmanna ríkisins. Vísaði HÍK til þess að 4. apríl 1989, 2 dögum fyrir upphaf verkfalls samflotsfélaga BHMR hefði fjármálaráðherra ritað bréf til BHMR þar sem sagði að þeir sem væru á launum í veikinda- og slysaforföllum héldu óskertum launum í verkfallinu. Í bréfi þessu var mælt fyrir um breytta framkvæmd en fram til þessa höfðu opinberir starfsmenn aldrei notið veikindalauna í verkfalli. Með hliðsjón af fyrri framkvæmd og skýru ákvæði 17. gr. laga nr. 38/1954 var talið að þetta bréf fjármálaráðherra fæli í sér stjórnvaldsákvörðun um framkvæmd launagreiðslna ríkisins í því verkfalli sem í hönd fór. Þar sem þessi ákvörðun fól í sér svo afdráttarlausar breytingar á fyrri afstöðu ríkisvaldsins bar nauðsyn til að kveða á um hana í reglugerð svo hún gæti öðlast almennt gildi.

Það var ekki gert þegar ný reglugerð nr. 411/1989 var sett, rúnum 4
mánuðum síðar. Ríkissjóður var því sýknaður af kröfum HÍK. 1542

Verðtrygging

Í tryggingarbréfi var ekki getið um tegund verðbóta, grunnvísitölu
þeirra eða upphafstíma. Var því talið að efni bréfsins væri tak-
markað við höfuðstól þess ásamt dráttarvöxtum og kostnaði. Sjá
Tryggingarbréf. 2064

Verkföll

Sjá Veikindalaun. 1542

Verksamningar

V tók að sér viðgerðir á fjölbýlishúsi. Greiðsla fyrir verkið skyldi vera
kr. 5.865.350 og skyldi því vera lokið 20. september 1990. Umfang
viðgerðarinnar reyndist meira en gert hafði verið ráð fyrir og
hljóðaði reikningur V upp á kr. 10.374.230. Verkinu lauk V í janúar
1991. Húsfélagið greiddi kr. 9.225.437 en neitaði greiðslu hærri fjár-
hæðar. V krafðist þess að húsfélagið yrði dæmt til að greiða sér kr.
4.181.564 en það var sú fjárhæð sem stóð ógreidd að viðbættum
kostnaði vegna lagfæringa sem gerðar voru eftir að lokaúttekt fór
fram. Húsfélagið krafðist sýknu og dagsektu úr hendi V vegna tafa
á verkinu. Húseigendum sem fylgdust með gangi verksins mátti
vera ljóst að umfang múrskemmda á fjölbýlishúsinu var mun meira
en í fyrstu var gert ráð fyrir og voru þeir því dæmdir til að greiða
fyrir þá vinnu óháð því hvort samið hafði verið um hana. Í mats-
gerð dómkvaddra matsmanna kom fram hvað væri rétt verð fyrir
viðgerðina. Húsfélagið var dæmt til að greiða V kr. 1.148.793 að
frádrægnum kr. 150.000 vegna lagfæringa á göllum. Kröfu húsfé-
lagsins um dagsektir til skuldajafnaðar vegna tafa á verkinu var
hafnað þar sem húsfélagið hafði ekki sýnt fram á að það hefði orð-
ið fyrir tjóni vegna tafanna. 509

S og H unnu við að mála girðingar og leggja túnþökur á lóð á Blöndu-
ósi, sem var eign Blönduósbæjar (B). S og H kröfðust þess að B
yrði dæmdur til að greiða þeim kr. 324.701 og héldu því fram að
málun girðingarinnar hefði fengist greidd en B hefði enn ekki
greitt fyrir lagningu túnþaka. S og H sögðu G, bæjartæknifræðing
hafa beðið þá um að tyrfa lóðina í stað þess að sáð yrði í hana og
væri þessi beiðni G skuldbindandi fyrir B. Þessar framkvæmdir

voru tengdar byggingu kaupleiguíbúða fyrir B og voru samningar gerðir við verktaka í samræmi við útboðsgögn Húsnæðisstofnunar ríkisins. B krafðist sýknu með vísan til þess að aukaverk sem þetta lyti reglum Húsnæðisstofnunar ríkisins, þar með talið ákvæðum ÍST-30 og yrði að fá umsögn hennar áður en framkvæmdir gætu hafist. Nægilega þótti í ljós leitt að verkið hefði verið unnið að ósk B og þar með á hans ábyrgð. Kröfur S og H voru því teknar til greina.

923

G hafði með höndum pípulögn fyrir H og tók að sér sem aðalverktaki að sjá um 2. áfanga pípulagnar Nesjavallalæðar en verkkaupi var H. J, Á og K tóku að sér hluta verksins sem undirverktakar hjá G. Er leið á verktímann reis ágreiningur um tilboðið og túlkun þess. J, Á og K héldu því fram að í þeirra tilboði hefði einungis falist suðuvinnna og uppstilling á pípum en G ætti að sjá um aðra þætti þess, svo sem flutning og undirstöðu. G mótmælti þessum skilningi og sagði ekkert hafa verið undanþegið í tilboðinu. J, Á og K hefðu átt að sjá um flutning, uppsetningu og prófun en allir þessir liðir hefðu lent á sér. Er G greiddi ekki umsamið verð fyrir verkið kröfðust J, Á og K þess að hann yrði dæmdur til að greiða þeim kr. 6.025.953. Innifalið í þeirri fjárhæð var krafa um greiðslu fyrir aukaverk, tafaþætur og flýtifé. Dæmt að fastar venjur ríktu varðandi verksvið suðumanna, ef ekki væri annað tekið fram í samningi og voru kröfur J, Á og K teknar til greina í samræmi við tilboð þeirra. G var dæmdur til að greiða þeim kr. 3.295.927.

1503

Tjón varð af völdum leka í húsi. Þak hússins hafði verið rofið daginn áður vegna viðgerðar en ekki gengið frá því þannig að það héldi vatni ef rigndi. H hafði tekið að sér að gera við þakið og þennan dag vann E að þessari viðgerð ásamt öðrum á vegum H. H krafðist þess að E yrði dæmdur til að greiða sér skaðabætur og sagði E hafa unnið þetta verk sem undirverktaki hjá sér og að tjónið hefði orðið vegna vanrækslu hans. Fjárhæð kröfunnar var byggð á reikningum fyrir efni og vinnu við að bæta úr verkinu. E krafðist sýknu og kvaðst hafa unnið verkið sem starfsmaður H og gengið frá þakinu í samræmi við fyrirmæli stjórnanda verksins. Í málinu lá frammi launamiði útgefinn af H og skattframtal E 1991. Samkvæmt launamíðanum taldi H fram vinnulaunagreiðslur til E en frá þeim var dregin staðgreiðsla skatta og greiðsla í lífeyrissjóð. Um önnur framtalin vinnulaun eða verktakagreiðslur til E var ekki að ræða. H hafði á engan hátt sýnt fram á að E hefði starfað sem undirverktaki hjá honum og var E sýknaður.

1739

Z tók að sér verk samkvæmt tilboði fyrir Vegagerð ríkisins, sem var um

það bil 50% af kostnaðaráætlun. Z gerði munnlegt samkomulag við H um að vinna ákveðinn verkþátt. H krafðist þess að Z yrði dæmdur til að greiða sér kr. 971.738 og byggði það á því að samið hefði verið um greiðslu fyrir verkþáttinn samkvæmt taxta Vega-gerðarinnar, það er mánaðargjald. Samkvæmt því næmu heildar-greiðslur fyrir verkþáttinn kr. 1.601.738 en Z hafði greitt inn á kr. 690.000. Eftirstöðvar væru því kr. 971.738, sem var stefnufjárhæðin. Z kvaðst hafa fengið H og fleiri til að vinna verkið og hefðu þeir átt að fá greitt fyrir það í samræmi við upphaflegt tilboð Z til Vega-gerðarinnar. Allir aðrir en H hefðu sætt sig við það, en hann hefði fengið greiðslu samkvæmt því. Hæstiréttur tók kröfur H til greina með þeim rökum að dæma bæri um ágreining aðila svo sem eigi hefði verið samið fyrirfram um verð fyrir verk Z. 1756

Sjá Ómerking. 1783

B skuldbatt sig til að byggja og selja S húseign og gaf S út verðtryggt skuldabréf að fjárhæð kr. 6.000.000 til B. Krafist var gjaldþrota-skipta á búi B. S gerði þá nýjan samning við T um verkið. Ekkert var þar getið um greiðslur inn á verkið og ekki minnst á áðurnefnt skuldabréf sem S hafði afhent B. Bú B og T voru tekin til gjald-þrotaskipta. Protabú T tilkynnti að það tæki við samningnum. Ágreiningur varð um uppgjör fyrir verkið og krafðist protabú T að S yrði dæmdur til greiðslu á kr. 14.464.379 sem sundurliðaðist svo: 1)Fjárhæð skuldabréfsins að teknu tilliti til ýmissa atriða til hækkunar eða lækkunar á nafnverði þess. 2)Viðbótargreiðsla þar sem upplýsingar um verkstöðu hefðu verið rangar. 3)Eftirstöðvar samningsverðs. Á greiðslufirliti sem lá fyrir við samningsgerð var skuldabréfsins skýrt getið meðal þeirra liða á greiðslunni sem S taldi sig hafa greitt og mátti S líta svo á, að tekið væri við því sem efndum á samningsskyldum hans. Varð hann ekki sóttur til greiðslu á fjárhæð þess öðru sinni. T hafði engum stóðum rennt undir full-yrðingar um að verklokasamningurinn væri ekki skuldbindandi á grundvelli reglna samningaréttarins um ógilda löggæringa og var hafnað kröfum T um að S yrði dæmt til að greiða honum bætur fyrir aukinn kostnað af verkinu. Til frádráttar kröfum T um eftir-stöðvar samningsverðs komu gagnkröfur, dagsektir og kröfur um bætur vegna galla á verkinu. S var sýknað af kröfum T þar sem gagnkröfur S voru hærri en kröfur T. 2101

Sjá Ráðgjöf. 2130

T vann sem undirverktaki hjá H og S við gólfílgögn. Gallar komu í ljós á

gólfílógninni og kröfðust H og S þess að T framkvæmdi viðgerð á verkinu. T féllst á það með þeim skilyrðum, að kæmi í ljós að gallarnir væru ekki hans sök, þá myndi hann krefja um greiðslu fyrir verkið. Úttekt var gerð á fyrra verkinu. T krafðist þess að H og S yrðu dæmdir til að greiða sér fyrir viðgerðina. Hélt T því fram að leyndur galli hefði verið á yfirborði gólfplötunnar sem gólfílógnin var sett á. Rekja mætti þennan galla til þess að H og S hefðu látið steypa gólfplötuna í rigningu sem platan var ekki varin fyrir. Hefði við það myndast svonefnd sementsefja á yfirborði plötunnar og hún valdið því að gólfílógnin losnaði frá gólfinu. H og S voru sýknaðir af kröfum T með þeim rökum að T hefði hvorki aflað matsgerðar eða annarra viðhlítandi sönnunargagna til stuðnings staðhæfingum sínum og yrði hann sjálfur að bera hallann af því að honum hafði ekki tekist að sanna að leyndur galli væri í gólfplötunni.

2148

A, B, C, D, E og F voru eigendur húss sem H tók að sér að gera við samkvæmt tilboði og skyldi verkinu lokið fyrir ákveðin tímamörk. Í samningi aðila var gert ráð fyrir að verksali fengi greiddan allan kostnað, sem hlytist af breytingum eða aukaverkum sem verkið hefði í för með sér. Samkvæmt tilboði í verkið skyldi greiða fyrir það kr. 1.178.600 en vegna aukins umfangs varð lokareikningur að fjárhæð kr. 1.862.286. Af þeirri fjárhæð höfðu verkkaupar greitt kr. 953.400. H krafðist þess að A, B, C, D, E og F yrðu dæmd til að greiða sér kr. 908.886 og sagði verkið hafa orðið mun meira en tiltekið var í útboði verkkaupa. Gögn sem lágu til grundvallar kröfum H um greiðslur vegna magnaukningar við aðra liði en vinnu við útidyratröppur voru með öllu ófullnægjandi. Þar sem H hafði með ýmsum hætti vanrækt skyldur sem á honum hvíldu sem verktaka, til að tryggja sér sönnun um réttmæti aukinnar kröfugerðar vegna breytingar á magntölum, var ekki unnt að fallast á aðrar kröfur H en fyrir stækkun svala kr. 150.000 og fyrir endursteypu á útidyratröppum kr. 130.000. A, B, C, D og E höfðu haldið eftir greiðslu að fjárhæð kr. 55.000 í geymslufé er þau greiddu svonefndar áfangagreiðslur. H átti einnig ógreiddar kr. 78.600 af verklaunum sem upphaflega var samið um. Frá samtölu þeirra fjárhæða voru dregnar tafabætur kr. 135.000. Ekki var fallist á kröfu verkkaupa um bætur fyrir galla úr hendi H. A, B, C, D, E og F voru dæmd til að greiða H kr. 413.600 að frádregnum kr. 135.000 eða kr. 278.600. ...

2175

G verktakafyrirtæki tók að sér viðhaldsverk fyrir húsfélagið E. Greiðsla fyrir verkið var kr. 5.390.000 og skyldi greiðast með íbúð að and-

virði kr. 2.600.000 en eftirstöðvar kr. 1.790.000 skyldu greiddar með jöfnum greiðslum. Þegar G skilaði verkinu gerði E ýmsar athugasemdir við frágang þess. E krafðist þess að rift yrði með dómi kaupsamningi sem E gerði við G um kaup á íbúðinni í fjölbýlishúsinu og að G yrði dæmdur til að greiða E kr. 1.505.000 en til vara kr. 3.435.120. Í fundargerð Húseigendafélagsins kom fram að gert hefði verið samkomulag með G og E um að G framkvæmdi tilteknar endurbætur á verkinu. Vegna vanefnda G á framkvæmd samkomulagsins fékk E dómkvadda matsmenn til að meta þessa liði til fjár og var niðurstaða þeirra samals kr. 1.738.920. Mati þessu hafði ekki verið hnekkð og var það lagt til grundvallar í málinu. G var dæmdur til að greiða E kr. 1.738.920. Hafnað var kröfum E um riftun kaupsamningsins og um húsaleigu. Hafnað var kröfum G um að til skuldajafnaðar kæmi ofgreiðsla til P sem leigði körfuból til verksins, leigugjald fyrir kranabifreið sem G pantaði til verksins og reikningur fyrir aukaverk. Þá var nokkrum gagnkröfum G fyrir aukaverk vísað frá dómi. 2392

P krafðist þess að P yrði dæmdur til að greiða sér kr. 1.008.832 og byggði það á því að á árunum 1987 og 1988 hefði P unnið ýmis aukaverk við nýbyggingu P við Reykjanesbraut í Keflavík en hefði ekki fengið greitt fyrir þau. P lagði fram reikninga og fylgiskjöl til stuðnings kröfunni. P gagnstefndi í málinu og krafðist þess að P yrði dæmdur til greiðslu skaðabóta að fjárhæð kr. 1.312.941 og hélt því fram að byggingu þeirri, sem P hefði reist fyrir P hefði ekki verið skilað í umsömdu ástandi, frágangur hefði verið ófagmannlegur og tafir á afhendingu. Kröfur P voru allar runnar af sömu rót og reikningskröfur P og stöðaði P því ekki að bera fyrir sig fyrningu á kröfum P að því leyti sem þær voru hafðar uppi til skuldajafnaðar, sbr. 2. mgr. 1. gr. laga nr. 14/1905 um fyrning skulda og annarra kröfuréttinda. Krafa P um dagsektir að fjárhæð kr. 450.000 var tekin til greina en hafnað var öðrum kröfufliðum. P var því gert að greiða P mismun á kr. 1.008.832 og kr. 450.000 eða kr. 558.832. 2641

Verksmiðjurekstur

Sjá Skaðabætur. 1063

Verktakar

Sjá Verksamningar. 1503

Verslunarkaup

Sjá Lausafjárkaup.	804
-------------------------	-----

Verslunarskuld

G krafðist þess að M yrði dæmd til að greiða sér kr. 161.622 en krafan var samkvæmt reikningum fyrir úttektir í verslun G. Að sögn G hafði H, eiginmaður M komið í verslun G í september 1991 og stofnað reikning vegna viðskiptanna í nafni M. Ekki var ágrein- ingur í málinu um að úttektin hefði verið vegna útgerðar bátsins F. M krafðist sýknu með vísan til þess að báturinn hefði á þeim tíma sem hér var um að ræða verið gerður út af S en M og eiginmaður hennar hefðu þá verið í starfi hjá S. R, framkvæmdastjóri S bar fyr- ir dómi að reikningi S hjá G vegna bátsins F hefði verið lokað í ágúst 1991 vegna yfirtöku M og H á rekstri bátsins. Með vísan til vættis R, gíróseðla um fleiri úttektir M hjá G vegna bátsins F, fleiri vitnaframburða og gagna var dæmt að H og M hefðu ekki lagt fram nein gögn um að þau hefðu verið starfsmenn S þegar hin um- deildu vörukaup fóru fram. Var lagt til grundvallar að báturinn F hefði á áðurgreiðslum tíma verið rekinn á kostnað og ábyrgð M og H og að M hefði samþykkt að H tæki út vörurnar og stofnaði reikning í verslun G á hennar nafni. Krafa G var því tekin til greina.	1799
--	------

Vextir

Dæmt að við ákvörðun höfuðstólsverðmætis bóta fyrir varanlega örorku skyldi miða við 4,5% framtíðarárvöxtun. Sjá Skaðabætur.	937
Sjá Nauðungarsala, nauðungaruppboð.	1682
Í tryggingarbréfi var strikað yfir orðið „vextir“. Var því talið að efni bréfsins væri takmarkað við höfuðstól þess ásamt dráttarvöxtum og kostnaði. Sjá Tryggingarbréf.	2064
Endurgreiðsla oftekinna skatta hlutafélags skyldi bera vexti samkvæmt 112. gr. laga nr. 75/1981 um tekjuskatt og eignarskatt en hafnað var kröfu um að hún bæri dráttarvexti. Sjá Skattar.	2328

Vélstjóri

Sjá Vinnusamningar.	1431, 1436, 1440
--------------------------	------------------

Viðhaldskostnaður

Sjá Fjölbýlishús.	215
------------------------	-----

Viðskeyting

Sjá Eignarréttur.	1075
------------------------	------

Viðskiptabréf, viðskiptabréfareglur

Sjá Lausafjárkaup.	572
Sjá Ómerking.	1887

Viðurlagaákvörðun

Sjá Refsiákvörðun.	100, 361, 548, 553, 557, 562, 707, 1484, 2474
Sjá Dómarar.	2756

Vinnusamningar

A var ráðinn til starfa hjá S í nóvember 1989 með 3 mánaða uppsagnarfresti. A var síðar sagt upp störfum fyrirvaralaust og það rökstutt með því að hann hefði sýnt af sér vanrækslu og óvenjulega hegðun við störf sín. A krafðist þess að S yrði dæmdur til að greiða sér laun í 3 mánaða uppsagnarfresti. A og S gerðu ekki skriflegan ráðningarsamning fyrr en 10. desember 1989 en þar var ráðningartími sagður hefjast 1. sama mánaðar. S var því ekki heimilt að víkja A úr starfi vegna meðferðar hans á bifreiðinni 30. nóvember sama ár. Aðrar ávirðingar A voru ekki studdar viðhlítandi gögnum og ekki þess eðlis að heimilt væri að víkja A úr starfi án undangenginna áminninga. S var dæmt að greiða A 3 mánaða laun, kr. 560.000 að frádregnum launum sem A hafði haft hjá N á þessu tímabili. Einnig var S dæmt til að greiða A kr. 15.103 sem S hafði dregið frá launum hans í apríl en S hafði ekki sýnt fram á réttmæti þess frádráttar. Samtals var S dæmdur til að greiða A kr. 224.526.	736
H var sagt upp störfum hjá R með venjulegum fyrirvara 30. apríl 1993. 3. maí 1993 ritaði H bréf til R þar sem hún veitti honum frest til 5. maí 1993 kl. 11 til að greiða sér laun fyrir apríl 1993. Að öðrum kosti áskildi hún sér rétt til að hætta störfum strax en áskildi sér að fá greidd laun í uppsagnarfresti. H yfirgaf vinnustaðinn kl. 11 5. maí 1993 og skrifaði á stimpilkortið „hætt v/vangoldins vinnusamn.“ Um kvöldið sama dag fékk hún greidd laun fyrir apríl og í byrjun júní laun fyrir 1.–5. maí. Hún fékk ekki frekari laun greidd frá R og krafðist þess að R yrði dæmdur til að greiða sér laun frá 6. maí til 31. júlí, kr. 213.461. Dæmt að frestur sá sem H hafði veitt R hefði verið of skammur til að hún gæti rift vinnusamningnum þegar við	

lok frestsins. Vegna þessa og þar sem R greiddi H launin sama dag og frestinum lauk bar henni að bjóða fram vinnu sína í uppsagnarfresti. R var því sýknaður af kröfu H.	1293
S var yfirvélstjóri á skipinu A, sem var eign T er honum var sagt upp störfum með samningsbundnum fyrirvara vegna fyrirhugaðrar sölu skipsins. S starfaði í mánuð eftir það þar til skipið var afhent nýjum skipseiganda, Ú. Nýir eigendur skipsins buðu S að halda sama starfi sem hann þáði. S krafðist launa út samningsbundinn 3 mánaða uppsagnarfrest hjá fyrri eiganda skipsins, T en þeirri kröfu var hafnað. S höfðaði þá mál á hendur T og stefndi einnig Ú til að þola veðrétt í skipinu. krafðist hann þess að T yrði dæmt til að greiða sér laun 2 síðustu mánuði uppsagnarfrestsins. Dæmt að þegar af þeirri ástæðu að Ú bauð S að gegna áfram stöðu sinni á skipinu og hann þáði það, bæri að sýkna T og Ú af kröfum S.	1431
Sams konar mál og hér að framan.	1436, 1440
Í ársbyrjun 1990 réðist S í vinnu hjá V sem starfrækti öryggisþjónustu og sölu á öryggisbúnaði. Starf S var fólgið í að annast hleðslu og þjónustu á handslökkvitækjum ásamt því að afla nýrra viðskiptavina. Í 8. gr. ráðningarsamningsins var ákvæði þess efnis, að S skuldbatt sig í 5 ár eftir starfslok hjá V til að starfa ekki við eða starfrækja þjónustu í sömu starfsgrein. S hætti störfum hjá V í lok maí 1990. Fljótlega eftir starfslok hjá V hóf S starfrækslu einkafyrirtækis en tilgangur fyrirtækisins var hleðsla, eftirlit og sala á handslökkvitækjum og öðrum eldvarnarbúnaði. V krafðist þess að viðurkennt yrði með dómi að S og einkafyrirtæki hans væri að viðlögðum dagsektum að fjárhæð kr. 10.000 óheimilt að selja eldvarnarbúnað og þjónustu á því sviði til 1. júní 1995 en til vara að S yrði dæmdur til að greiða V skaðabætur. Starfsemi einkafyrirtækis S var í meginatriðum sú sama og hann hafði með höndum hjá V og hafði hann því brotið samkeppnisákvæði ráðningarsamningsins. Hið umdeilda ákvæði hans var innan marka 1. mgr. 37. gr. samningalaga nr. 7/1936 enda þótt umrædd skuldbinding fæli í sér ósanngjarna skerðingu á atvinnufrelsi S. Dæmt var að bannið gildi í 2 ár frá starfslokum hjá V. S varð samkvæmt þessu ekki lengur haldið til efnda á fyrrgreindu ákvæði. Dagsektir komu ekki til álita og eigi var fallist á að í dagsektaákvörðun héraðsdóms fælust skaðabætur til handa V er unnt væri að meta sjálfstætt. Þar sem málinu var ekki gagnáfrýjað varð ekki dæmt um skaðabætur. S var því sýknaður af kröfum V.	1646
Sjá Verksamningar.	1739
J hafði unnið hjá Skipaútgerð ríkisins frá maí 1976 þar til Skipaútgerð	

ríkisins hætti rekstri strandferðaskipa um mánaðamótin janúar/febrúar 1993, síðast sem skipstjóri á m/s Esjunni. J var aldrei sagt upp starfi sínu sem skipstjóri en m/s Esjan var leigð S hf. með þurrleigusamningi. Samkomulag varð um að áhöfnin yrði ráðin á skipið og hélt J áfram störfum á sama skipi eftir að það hafði verið leigt S hf. og nafni þess breytt í m/s Kistufell. J krafðist þess að ríkissjóður yrði dæmdur til að greiða sér biðlaun samkvæmt 14. gr. laga nr. 38/1954 um réttindi og skyldur starfsmanna ríkisins. Ágreiningslaust var að J var ráðinn skipstjóri hjá Skipaútgerð ríkisins á kjörum samkvæmt kjarasamningi Skipstjórafélags Íslands. Kröfu J var hafnað með þeim rökum að hann væri ekki opinber starfsmaður í skilningi laga nr. 38/1954. Einnig var hafnað varakröfu J um laun í 3 mánaða uppsagnarfresti þar sem J hafði samþykkt áframhaldandi veru á skipinu hjá nýjum vinnuveitanda, svo og kröfu J um greiðslu fyrir hafnarvinnuþóknun, sem var sérstakt samningsatriði milli skipstjóra hjá Skipaútgerð ríkisins og útgerðarinnar en slíka hafnarvinnuþóknun fékk J ekki í starfi sínu hjá S hf. Sératkvæði. 2744

Vinnuslys

Sjá Skaðabætur. 525, 604, 716, 783, 1052, 1245, 1840, 2859

Virðisaukaskattur

Krafa um endurgreiðslu á ofgreiddri húsaleigu var tekin til greina. Eigi voru talin efni til að undanþiggja leigusala skyldu til að endurgreiða virðisaukaskatt af leigunni. Sjá Húsaleiga. 1091

Sjá Greiðslustöðvun. 2582

P, framkvæmdastjóri og stjórnarformaður V hf. var sakfelldur fyrir að hafa útbúið f.h. V hf. alls 110 tilhæfulausar virðisaukaskattsskýrslur þar sem tilgreindur innskattur var að meginhluta samkvæmt reikningum frá einkafyrirtæki P, EBÓ, án þess að nokkur raunveruleg viðskipti hefðu átt sér stað milli fyrirtækjanna en endurgreiðslur innskatts runnu inn á ávísanareikning P. Með vikulegum framvísunum á hinum röngu skýrslum sveik P þannig út úr ríkissjóði a.m.k. kr. 38.195.944 sem endurgreiddan virðisaukaskatt. Brot P varðaði við 1. mgr., sbr. 6. mgr. 40. gr. laga nr. 50/1988 um virðisaukaskatt. Einnig var P sakfelldur fyrir brot gegn lögum nr. 32/1978 um hlutafélög. P hafði rofið skilorð reynslulausnar og var refsing hans ákveðin samkvæmt 1. mgr. 42. gr., sbr. 60. gr., 77. gr. og 78. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. Við ákvörðun refsingar var litið til þess að brot P voru stórfelld og að P náði með svikum umtalsverðum fjármunum út úr ríkissjóði. Þá var litið til annarra

dóma á svipuðu sviði. Refsing: fangelsi 2 ár og 6 mánuðir og sekt kr. 20.000.000, vararefsing 12 mánaða fangelsi.	2796
H framkvæmdastjóri A hf. var sakfelldur fyrir að hafa gefið út kredit-reikning dags. 27. febrúar 1992 á hendur B hf. að fjárhæð kr. 10.319.613, þar af var virðisaukaskattur kr. 2.030.767 án þess að hafa endursent eða endurgreitt B hf. vörur tilgreindar á þeim reikningi, og afhent skattstjóra virðisaukaskattsskýrslu fyrir tíma-bilið janúar-febrúar 1992, sem H hafði útbúið og undirritað f.h. A hf. þar sem virðisaukaskattsfjárhæð samkvæmt greindum reikningi var ranglega talin til inneignar. Var það gert í þeim tilgangi að fá skattstjóra til að samþykkja hina rangfærðu inneign til endur-greiðslu og lækkunar á skattskuld félagsins. Brot H varðaði við 1. mgr., sbr. 6. mgr. 40. gr. laga nr. 50/1988 um virðisaukaskatt. Refsing H var ákveðin fangelsi í 7 mánuði en þar sem mikill dráttur hafði orðið á meðferð málsins hjá rannsóknarlögreglu ríkisins var fullnustu refsingarinnar frestað skilorðsbundið í 3 ár. Þá var H dæmdur til greiðslu fésektar að fjárhæð kr. 1.000.000, vararefsing 3 mánaða fangelsi.	2984
Ágreiningur reis milli V og D um uppgjör á samningi þeirra í milli um einkaumboð til dreifingar og sölu á sportfatnaði og um hönnunargjald. Málið kom til úrlausnar Hæstaréttar. Með dómi Hæstaréttar 28. apríl 1994 var V dæmdur til að greiða D kr. 800.000 í málskostnað. Í dómi Hæstaréttar var tekið fram, að við ákvörðun málskostnaðar hefði ekki verið tekið tillit til virðisaukaskatts. Þar var ekki tekin afstaða til þess, hvort V væri skylt að greiða virðisaukaskatt af málflutningsþóknun. V greiddi hinar dæmdu fjárhæðir, en hafnaði því, að sér bæri að greiða virðisaukaskatt af fjárhæð málflutningsþóknunar, þar sem starfsemi D væri virðisaukaskattsskyld. D krafðist fjárnáms fyrir þessum hluta málskostnaðarins, að höfuðstól kr. 174.253 auk vaxta og kostnaðar og féllst sýslumaður á það. Fallist var á það með V að viðskipti þau, sem deilt var um í máli þessu, vörðuðu starfsemi, sem væri virðisaukaskattsskyld samkvæmt 1. tl. 3. gr. laga nr. 50/1988 um virðisaukaskatt með síðari breytingum, en engin undanþáguákvæði laganna áttu við um þau eða einstaka þætti þeirra. Samkvæmt því bar V ekki að greiða D virðisaukaskatt af málflutningsþóknun. Fjárnámsgerðin var því ógilt.	3003

Vitni

B var sakaður um kynferðisbrot gagnvart tveimur telpum. Verjandi hans fyrir Hæstarétti taldi nauðsynlegt að telpurnar kæmu fyrir dóm og

krafðist ómerkingar héraðsdóms af þeim sökum. Í málinu lá fyrir myndbandsupptaka af framburði barnanna hjá rannsóknarlögreglu ríkisins. Verjandi ákærða í héraði var viðstaddur þá yfirheyrslu og átti þess kost að koma á framfæri athugasemdum og spurningum til vitnanna. Við aðalmeðferð lýsti hann því yfir fyrir hönd ákærða að þess væri ekki krafist að telpurnar yrðu yfirheyrðar fyrir dómi. Sálfræðingur skoðaði myndböndin og mat trúverðugleika framburðar telpnanna. Hæstaréttardómarar höfðu skoðað upptökurnar. Taldi Hæstiréttur aðferðir rannsóknarlögreglu ríkisins vandaðar og að engin rök væru fyrir ómerkingarkröfu ákærða.	1474
Krafist var útburðar R af jörðinni K í Ölfushreppi. R krafðist þess að S fyrrverandi landbúnaðarráðherra og J deildarstjóri í landbúnaðarráðuneytinu yrðu leiddir fyrir dóminn til munnlegrar skýrslugjafar áður en munnlegur málflutningur færi fram en jörðin var ríkiseign. Mál þetta sætti meðferð eftir 13. kafla laga nr. 90/1989. Samkvæmt 1. mgr. 83. gr. laganna skulu vitnaleiðslur að jafnaði ekki fara fram í slíkum málum. Af hálfu R höfðu ekki verið færð fram rök fyrir því að undantekning frá þeirri meginreglu yrði gerð í máli þeirra og var kröfu R hafnað.	2169
Sjá Sakargögn.	2879

Vítur

Sjá Aðfinnslur

Víxlar, víxilmál

Sjá Frávísunarúrskurður staðfestur.	59
V krafðist þess að I, D, J og E yrðu dæmd til greiðslu skuldar samkvæmt víxli, útgefnum af D, samþykktum til greiðslu við sýningu af I í Sparisjóði Reykjavíkur og nágrennis. Víxillinn var án afsagnar, áritaður um framsal útgefanda og ábektur af J og E. Víxillinn var sýndur til greiðslu 2. desember 1991. Stefndu kröfðust sýknu með vísan til þess að víxillinn væri með gjalddaga við sýningu en vistun hans væri óljós, þar sem sagði: „Víxillinn greiðist í Sparisjóði Reykjavíkur og nágrennis.“ Þessi sparisjóður væri til húsa á fimm stöðum. Hefði því átt að sýna víxilinn á heimili samþykkjanda. Allar kröfur á hendur stefndu væru því fallnar niður vegna vangeymslu. Talið var að um fullnægjandi tilgreiningu greiðslustaðar væri að ræða, sbr. 5. tl. 1. gr. víxillaga nr. 93/1933 og voru kröfur V teknar til greina.	224
Hinn 24. október 1988 afhenti S víxil að fjárhæð kr. 1.000.000 til inn-	

heimtu í útibúi Landsbanka Íslands (L) á Ísafirði. Víxillinn var útgefinn sama dag af G og samþykktur af G hf. til greiðslu í Búnaðarbanka Íslands, Garðabæ 27. október 1988. 2. nóvember 1988 afhenti S í sama útibúi annan víxil, samhljóða hinum fyrri nema hvað sá síðari var með gjalddaga 3. nóvember 1988. 9. desember 1988 voru S afhentir víxlarnir aftur þar sem þeir voru ógreiddir. S krafðist þess að samþykkjandi og útgefandi víxlanna yrðu dæmdir til greiðslu þeirra. Kröfur S á hendur samþykkjanda voru teknar til greina, en útgefandi var sýknaður þar sem víxlarnir höfðu ekki verið sýndir á greiðslustað, sbr. 91. gr. víxillaga nr. 93/1933. Víxilréttur á hendur útgefanda var því fallinn niður samkvæmt 53. gr. og 46. gr. sömu laga. Bú samþykkjanda var tekið til gjaldþrotaskipta 23. október 1990. Dómkröfunni var lýst í búið en hún fékkst ekki greidd. S krafðist þess þá að L yrði dæmdur til að greiða sér skaðabætur. Með því að taka víxlana til innheimtu tók útibú L að sér að gæta þess, sem gera þurfti til að vernda víxilrétt víxilhafans. Voru það mistök starfsmanna L að fullnusturéttur S á hendur útgefanda féll niður. L var dæmdur til að greiða S bætur sömu fjárhæðar og víxlarnir, kr. 2.000.000.

286

A og F gáfu út víxil að fjárhæð kr. 631.975 sem var samþykktur af L og ábektur af F. VÍxillinn var áritaður „Tryggingarvíxill v/Eurocard“ og samþykktur til greiðslu við sýningu. K krafðist þess að A og F yrðu dæmdar til að greiða sér kr. 631.975. A og F kröfðust sýknu með því, að umboð K til að fylla út víxileyðublaðið hefði fallið niður í nóvember 1989, ári eftir að það var gefið út. Einnig að A og F hefðu afturkallað ábyrgð sína á greiðslukortauttekt L í byrjun vetrar 1989 og væru þeim því óviðkomandi skuldir L við K sem stofnað hefði verið til eftir þann tíma. Þá hefði víxileyðublaðið verið fyllt út samkvæmt skuldastöðu L löngu síðar auk þess sem víxillinn uppfyllti ekki formkröfur 1. gr. víxillaga nr. 93/1933 þar sem greiðslustaður var ekki nægilega tilgreindur. Sú vörn að hærri fjárhæð hefði verið færð á víxilinn en heimilt var komst ekki að í víxilmáli en aðrar varnarástæður höfðu ekki þýðingu í málinu. Krafa K var því tekin til greina.

355

G krafðist þess að H yrði dæmd til greiðslu víxils, sem útgefinn var af H, samþykktur af S til greiðslu 15. október 1992 í Landsbanka Íslands, Reykjavík og ábektur af útgefanda H. H krafðist sýknu þar sem víxillinn hefði verið vistaður í aðalbanka Landsbanka Íslands, Austurstræti 11, Reykjavík. VÍxillinn hefði verið til innheimtu í

Landsbanka Íslands, útibúi að Suðurlandsbraut 18 og hefði aldrei verið sýndur á greiðslustað, sbr. 91. gr. víxillaga nr. 93/1933. Víxilréttur væri því fallinn niður vegna vangeymslu gagnvart H sbr. 1. mgr. 53. gr., sbr. 4. gr., 38. gr. og 2. mgr. 46. gr. sömu laga. Samkvæmt 5. tl. 1. gr. víxillaga nr. 93/1933 var ekki girt fyrir að tilgreindir væru á víxli tveir eða fleiri greiðslustaðir. Með tilgreiningu greiðslustaðar á víxli þeim sem hér um ræðir hafði útgefandi lagt á vald víxilhafa að ákveða í hvaða afgreiðslu Landsbanka Íslands í Reykjavík víxillinn yrði sýndur til greiðslu. Krafa G var því tekin til greina.

372

P gaf út víxil sem samþykktur var af J til greiðslu í Landsbanka Íslands, Reykjavík 2. febrúar 1991. Víxillinn var til kominn vegna kaupa J á vörubifreið af P. P krafðist þess að J yrði dæmdur til að greiða sér andvirði víxilsins, kr. 392.000. J krafðist sýknu og kvaðst hafa verið beittur svikum af hálfu P. J hélt uppi þeim vörnum í fyrstu að víxillinn væri falsaður. Var málinu frestað vegna kæru hans til rannsóknarlögreglu ríkisins sem síðar var dregin til baka. Hann kvaðst hafa gripið til þess ráðs að segja víxilinn falsaðan þar sem honum hefði ekki verið önnur leið fær til að upplýsa svik sem hann taldi sig hafa orðið fyrir í viðskiptum við P. Dæmt að P hefði lögförlegu heimild að víxlinum og að engar varnir hefðu komið fram í málinu sem kæmust að samkvæmt XVII. kafla laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála.

683

Í höfðaði mál á hendur P og krafðist þess að hann yrði dæmdur til greiðslu skuldar samkvæmt víxli, sem útgefinn var 23. janúar 1989 af G, samþykktur af S sf. og ábektur af G og E. Krafan á hendur P var byggð á því að hann væri einn af sameigendum S sf. og bæri því persónulega ábyrgð á skuldbindingum félagsins. P krafðist sýknu með þeim rökum að hann hefði gengið úr félaginu 1. júní 1989 en vegna mistaka hefði það ekki verið tilkynnt fyrr en 1990. Hann bæri því ekki ábyrgð á skuldbindingum félagsins á gjalddaga umstefndrar skuldar 5. október 1992 þar sem hann hefði gengið úr félaginu 3½ ári áður en stefna í máli þessu var birt honum. Hann hefði ekki áritað víxilinn og auk þess væri víxilkrafan fyrnd. P var félagsmaður í S sf. er víxillinn var gefinn út og gat hann ekki losnað undan ábyrgð á greiðslu hans með því að ganga úr félaginu síðar. P var því dæmdur til að greiða Í kr. 650.000.

1131

Útibúi Íslandsbanka hf. í Kópavogi (Í) krafðist þess að Ö og G yrðu dæmdir til greiðslu skuldar. Krafan var byggð á víxli útgefnum af Ö

- og ábektum af G en samþykktum af K til greiðslu í Íslandsbanka hf. í Reykjavík 1. maí 1992. Ö og G kröfðust sýknu vegna aðildarskorts þar sem útibú Í í Kópavogi væri ekki lögpersóna og gæti ekki verið aðili dómsmáls. Einnig héldu Ö og G því fram að víxillinn hefði aldrei verið sýndur á greiðslustað í Kringlunni 7, Reykjavík. Dæmt að útibú Í í Kópavogi gæti ekki verið aðili máls í merkingu 1. mgr. 16. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála en það varðaði þó ekki frávísun málsins. Ekki var talið að Ö og G hefðu sannað að víxillinn hefði ekki verið sýndur á greiðslustað og voru kröfur Í teknar til greina. 1299
- Útibú Íslandsbanka hf. í Kópavogi (Í) krafðist þess að B og G yrðu dæmdir til greiðslu skuldar. Krafan var byggð á víxli útgefnum af B og ábektum af G en samþykktum af K til greiðslu í Íslandsbanka hf. í Reykjavík 1. maí 1992. B og G kröfðust sýknu vegna aðildarskorts þar sem útibú Í í Kópavogi væri ekki lögpersóna og gæti ekki verið aðili dómsmáls. Einnig héldu B og G því fram að víxillinn hefði aldrei verið sýndur á greiðslustað í Kringlunni 7, Reykjavík. Dæmt að útibú Í í Kópavogi gæti ekki verið aðili máls í merkingu 1. mgr. 16. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála en það varðaði þó ekki frávísun málsins. Ekki var talið að B og G hefðu sannað að víxillinn hefði ekki verið sýndur á greiðslustað og voru kröfur Í teknar til greina. 1305
- L gaf út og samþykkti tryggingarvixil sem ábektur var af S, B og D og átti að vera til tryggingar 3 mánaða yfirdráttarheimild L hjá Sparisjóðnum S. Vixillinn var afhentur S 27. febrúar 1986 og var hvorki skráður á hann útgáfudagur né gjalddagi. 24. janúar 1991 var B og D tilkynnt að víxillinn sem sagður var útgefinn 5. maí 1990 yrði sýndur í afgreiðslu S 21. febrúar 1991. Vixillinn var ekki greiddur. S krafðist þess að B og D yrðu dæmdir til greiðslu víxilsins. Mótbárur B og D um að S hefði farið út fyrir umboð sitt með því að rita annan útgáfudag á víxilinn en honum var heimilt og að yfirdráttarskuldin væri greidd komust ekki að í málinu sem rekið var samkvæmt XVII. kafla laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála. Afsagnar víxilsins var ekki þörf þar sem útgefandi hafði fallið frá afsögn. Þá var ósannað að víxillinn hefði ekki verið sýndur til greiðslu á greiðslustað. Kröfur S voru því teknar til greina. Einn dómari skiladi sératkvæði og var sammála niðurstöðu meirihluta dómenda að öðru leyti en því að hann taldi að mótbárur B og D um heimild til útfyllingar víxilsins kæmust að í málinu. 1319
- Í krafðist þess að B yrði dæmdur til að greiða sér skuld samkvæmt víxli

sem útgefinn og ábektur var af B og samþykktur af A hf. B krafðist sýknu með þeim rökum að skuldin hefði verið greidd samkvæmt samkomulagi með andvirði fjögurra íbúða en Í hefði ekki ráðstafað andvirðinu til greiðslu þessarar skuldar. Einnig hefði víxileyðublaðið verið afhent Í in blanco og Í ekki útfyllt það fyrr en 2½ ári eftir að hafa fengið það í hendur og eftir að A hf. hafði verið úrskurðað gjaldþrota. Þá hefði víxillinn átt að vera til tryggingar erlendra ábyrgð og átt að gilda til 1. ágúst 1990. Í hefði því verið óheimilt að fylla út víxileyðublaðið eftir þann tíma. Dæmt að ósannað væri að söluandvirði íbúðanna hefði átt að nota til greiðslu þessarar skuldar. Með afhendingu víxileyðublaðsins in blanco hefði falist heimild til handa Í til að útfyllingar á því. Kröfur Í voru því teknar til greina.

1678

Útibú Íslandsbanka hf. í Hafnarfirði (Í) krafðist þess að E, V og P yrðu dæmdir til að greiða sér skuld samkvæmt víxli. Vixillinn var samþykktur af E, útgefinn af V og ábektur af P og hafði verið settur sem trygging fyrir yfirdrætti á tékkareikningi hjá útibúi Iðnaðarbanka Íslands í Hafnarfirði. Útibú Í í Hafnarfirði gat ekki verið aðili dómsmáls en það varðaði ekki frávísun eða sýknu vegna aðildarskorts. Ágreiningur reis um efni yfirlýsingar sem hafði verið afhent með víxlinum og hafði að geyma umboð bankans til ráðstöfunar á honum. Mótbárur um efni umboðsins voru ekki meðal þeirra varna sem komust að í málinu sem var rekið samkvæmt XVII. kafla laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála. Ekkert benti til annars en að gjalddagi og víxilfjárhæð hefði verið skráð á víxilinn um leið og hann var gefinn út og átti 10. gr. víxillaga nr. 93/1933 ekki við í málinu en bankinn hafði umboð til að fylla víxilskjalið út og gera það að fullgildum víxli, sbr. 1. og 2. gr. sömu laga. Útibú Í var eftir sameiningu bankanna til húsa á sama stað og útibú Iðnaðarbanka Íslands í Hafnarfirði og gátu E, V og P ekki haft uppi mótbárur varðandi breyttan greiðslustað. Í hafði ekki glatað víxil- eða fullnusturétti sínum á hendur E, V og P vegna atvika er vörðuðu skyldu til að sýna víxilinn. Vörn um að Í hefði ritað hærri fjárhæð á víxilinn en heimilt var komst ekki að í málinu. Krafa Í var því tekin til greina.

1706

Sjá Skjalafals.

3141

Vöruauðkenni

Sjá Samkeppnisbrot.

1652

XVII. kafli laga nr. 91/1991

Sjá Frávísunarúrskurður felldur úr gildi.	2636
--	------

Pagnarskylda

Sjá Stjórnsýsla.	1890
-----------------------	------

Þinglýsingar

G krafðist þess að sú þinglýsingarathöfn sýslumannsins í Reykjavík að aflýsa lögtaksgerð A í fasteign yrði ógilt. Kröfur sínar byggði G á því að við aflýsingu gerðarinnar hefði ekki verið gætt 37. gr. og 38. gr. þinglýsingalaga nr 39/1978 um tilkynningu til rétthafa. Ágreiningslaust var að full 5 ár voru liðin frá því lögtaksgerð G var þinglýst, er aflýsingin fór fram. Í 1. mgr. 37. gr. þinglýsingalaga sagði að áhrif þinglýsingar á veðrétt sem stofnist með lögtaksgerð falli ekki brott fyrr en full 5 ár séu liðin frá því að gerðinni var þinglýst. Talið að ákvæði þetta yrði ekki skýrt öðru vísi en svo að réttaráhrifin féllu brott þegar 5 ár væru liðin. Ekki varð lesinn út úr ákvæðum laganna áskilnaður um að rétthafa skyldi tilkynnt um þetta atriði. Kröfu G var hafnað.	16
S hf. gaf út veðskuldabréf til Í til tryggingar skuld að fjárhæð kr. 8.000.000 en með því var fasteignin K veðsett fyrir allri fjárhæðinni, fasteignin E fyrir kr. 1.000.000 og fasteignin B fyrir kr. 4.000.000. Skuldabréfið var undirritað af tveimur stjórnarmönnum S hf. og var annar þeirra þáverandi eiginmaður E. Skuldabréfinu var þinglýst sama dag, en veðið var einungis fært inn á fasteignina K. Fasteignin B var síðar gerð að séreign E samkvæmt kaupmála og kom framangreint veð ekki fram á veðbókarvottorði. E seldi fasteignina og krafðist þess að viðurkennt yrði með dómi að réttur hennar samkvæmt kaupmálanum gengi framár rétti Í samkvæmt áður-nefndum veðskuldabréfum. Í var sýknaður af kröfum E þar sem ekki var fullnægt því skilyrði 18. gr. þinglýsingalaga nr. 39/1978 að E yrði bakað óverðskuldað tjón ef krafa hennar næði ekki fram að ganga en verðmæti þau sem E fékk með kaupmálanum voru mun meiri en hún afsalaði sjálf fyrir þau.	341
K keypti íbúð af B í fjölbýlishúsi við Þverholt 30, Reykjavík á árinu 1988. Kaupsamningnum var þinglýst án athugasemda 28. desember 1988. Í upphafi árs 1990 varð B gjaldþrota. Skömmu síðar fékk K vitneskju um að áhvílandi væru veð á umræddri íbúð samkvæmt	

þremur veðskuldabréfum útgefnum af B 20. júní 1985 til Ö, samtals að fjárhæð kr. 11.000.000, sem móttækin höfðu verið til þinglýsingar 25. júní 1985 en G hafði eignast veðskuldabréfin með framsali 20. desember 1989. Þessi veðskuldabréf komu ekki fram á veðbókarvottorði þegar K keypti íbúðina. Þegar veðskuldabréfunum var þinglýst var fasteignin nr. 20 við Þverholt en með eignarskiptayfirlýsingu þinglýstri 22. september 1987 var henni skipt upp í nr. 20–32. Veðskuldabréfunum var þá aflýst af fasteigninni. Haustið 1988 kom fram staðhæfing frá veðhafa í eigninni við þinglýsingadómara um að veðbandslausnin tæki aðeins til þess hluta fasteignarinnar sem eftir skiptingu var nr. 20 þannig að veðskuldabréfin hvíldu eftir sem áður á öðrum hlutum fasteignarinnar nr. 22–32. Þinglýsingadómari bókaði þá veðskuldabréfin á umrædda hluta fasteignarinnar. K krafðist þess að réttur sinn samkvæmt kaupsamningnum um fasteignina Þverholt 30, Reykjavík gengi framar rétti G samkvæmt veðskuldabréfunum. Fallist var á kröfu K með vísan til 18. gr. þinglýsingalaga nr. 39/1978.

540

F keypti farþegaskipið Fagranes af D 8. janúar 1993. Við þinglýsingu kaupsamningsins urðu þau mistök að kaupsamningnum var þinglýst sem afsali þannig að þinglýsingarvottorð og þinglýsingaryfirlit tilgreindu F sem þinglýstan eiganda skipsins. Hinn 28. maí 1993 gaf F út veðskuldabréf til handhafa tryggt með 3. veðrétti í skipinu og var því þinglýst athugasemdalaust. D rifti kaupsamningnum við F 25. apríl 1994. D krafðist þess að þinglýsingastjóra yrði dæmt skylt að afmá veðskuldabréfið. Með kaupsamningi F og D um skipið Fagranes öðlaðist F eignarrétt yfir hinu selda, bundinn því skilyrði að félagið fullnægði skilmálum samningsins. Á grundvelli þinglýsingar þessa samnings brast F þinglýsta heimild án skriflegs samþykkis D til að ráðstafa skipinu með þeim hætti, sem gert var með hinu umdeilda veðskuldabréfi, sbr. 1. mgr. 24. gr. og 1. mgr. 40. gr. laga nr. 39/1978. F gat hins vegar ráðstafað sínum skilyrta rétti yfir skipinu og sá réttur var einnig andlag fullnustugerða lánardrottna félagsins, ef gætt væri betri réttar D. Ekki var fallist á kröfu D um að skuldabréfið yrði afmáð en skrá bar athugasemd á eignina um að samþykki D skorti fyrir veðsetningunni, sbr. 3. gr. og 7. gr. þinglýsingalaga nr. 39/1978.

893

Sjá Tryggingarbréf. 2064, 2226

K framseldi til F verðtryggt skuldabréf tryggt með 2. veðrétti í fasteign.

Vegna greiðslufalls var fasteignin boðin upp. Á uppboðsþingi

vegna þriðju sölu var upplýst að fasteignin væri án lóðarréttinda. F mótmælti þessu og hélt því fram að samkvæmt framlögðum veðskuldabréfum næðu veðréttindi til lóðarréttinda auk þess sem engin athugasemd hefði verið gerð við þinglýsingu bréfanna. F fékk eignina útlagða sem ófullnægður veðhafi. Krafist var brottnáms fasteignarinnar og var F með dómi gert að fjarlægja hana. Fasteignin var síðan fjarlægð og fékkst ekkert fyrir hana. F krafðist þess að ríkissjóður (R) yrði dæmdur til greiðslu skaðabóta. R var sýknaður af kröfum F með vísan til þess að F væri fyrirtæki sem keypti og seldi veðbréf. Starfsmenn F öfluðu engra gagna áður en veðskuldabréfið var tekið til sölumeðferðar og veðbréfasjóður fyrirtækisins keypti það samdægurs. Veðbókarvottorð fyrir eigninni eða ljósrit úr þinglýsingabók hefði borið með sér að eitthvað væri athugavert við lóðarréttindin og vottorð frá Fasteignamati ríkisins hefði sýnt að engin lóðarréttindi fylgdu eigninni. Eignin var í uppboðsmeðferð og þeim sem til þekktu mátti vera kunnugt um að lóðarréttindin væru að minnsta kosti umdeild. Starfsmenn F sýndu svo stórkostlegt gáleysi að F varð sjálf að bera ábyrgð á tjóni sínu.

2480

E greiddi skuld við B með skuldabréfi, sem tryggt var með 1. veðrétti í fiskvinnsluvél og var því þinglýst athugasemdalaust. Ekkert greiddist af skuldabréfinu. Bú E var tekið til gjaldþrotaskipta 15. febrúar 1993. B lýsti kröfu samkvæmt skuldabréfinu í búið en skiptastjóri hafnaði kröfu reistri á 1. veðrétti í vélinni þar sem E hafði áður sett að veði vegna lána frá nokkrum aðilum frystihúsið allt ásamt vélum og tækjum sem þar voru. B krafðist þess að ríkissjóður yrði dæmdur til að greiða sér skaðabætur. Sönnunarbyrði um að orðið hefði tjón sem skylt væri að greiða eftir 49. gr. þinglýsingalaga nr. 39/1978 hvíldi á B. Hann hafði ekki lagt fram gögn sem sýndu að honum hefði verið unnt að fá hjá E fullnægjandi veð eða aðra tryggingu fyrir viðskiptaskuld þeirri, sem umdeildu veðskuldabréfi var ætlað að tryggja. Þegar litið var til bágrar fjárhagsstöðu E á þeim tíma sem hér skipti máli, þótti B ekki hafa sýnt fram á að líklegt væri að honum hefði með öðrum hætti tekist að fá greiðslu á veðskuldabréfinu þótt honum hefði verið ljóst að fiskvinnsluvélin var veðsett öðrum. Var því ósannað að B hefði beðið tjón af gerðum þinglýsingadómara og var ríkissjóður sýknaður af kröfum B.

L krafðist þess að viðurkennt yrði með dómi að mistök hefðu orðið hjá embætti borgarfégetans í Reykjavík er aflýst var veðskuldabréfi sem G gaf út til L 4. september 1980 að fjárhæð gkr. 22.378.770,

2886

tryggt með veði í húseign G við G-götu í Reykjavík og að lagt yrði fyrir sýslumanninn í Reykjavík að leiðrétta ofangreind mistök á þann hátt að eyða útstrikun bréfsins úr veðmálabókum og geta leiðréttingarinnar með athugasemd. Á umræddu veðskuldabréfi var hvorki að finna kvittun L til aflýsingar bréfsins né ritun samþykkis til slíkrar gerðar. Fékk það og stoð í bréfi fyrrverandi borgarfégeta sem lá frammi í málinu. Var því ekki fullnægt lagaskilyrðum til aflýsingar bréfsins. Fallist var á að hinu umdeilda veðskuldabréfi hefði verið aflýst vegna mistaka. Í máli þessu var ekki til úrlausnar hver staða G var gagnvart veðhöfum í ljósi mistakanna. Krafa L var því tekin til greina. 3126

Þjóðaréttur

Sjá Dómsstólar. 2023

Þjófnaður

U var sakfelldur fyrir að hafa í félagi við X brotist inn í slökkvistöð Dalvíkur og áhaldahús Dalvíkurbæjar og stolið þaðan slaghamri, rörtöng og vasaljósi og einnig fyrir að hafa í félagi við nefndan X brotist inn á veitingastaðinn Sæluhúsið á Dalvík og stolið þaðan vodkaflösku, um fimmtán vindlingapökkum, peningaskáp og samtals kr. 235.973 í peningum. Þetta varðaði við 244. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. U var einnig dæmdur fyrir brot gegn lögum um ávana- og fíkniefni fyrir að hafa í fórum sínum 0,6 grömm af hassi. Refsing U var ákveðin fangelsi í 1 ár. 88

Ó var sakfelldur fyrir að hafa brotist inn í starfsstöð fyrirtækisins H hf. í Kópavogi og stolið þar um kr. 320.000 í peningum og útfylltum tékkum, 1000 bandarískum dollurum og þremur tékkheftum. Einnig fyrir að hafa skömmu síðar brotist inn í fyrirtækin E hf. og T hf. í Kópavogi og stolið þaðan úr peningaskáp þremur viðskiptavíxlum að fjárhæð tæplega kr. 350.000, innistæðulausum tékka að fjárhæð kr. 30.000 og ýmsum skjölum sem í skápnum voru, tveimur útskornum tréstyttum af filum sem báðir voru samtals að verðmæti kr. 100.000–200.000, snjósleðagalla úr leðri, hjálmi og kuldaskóm, samtals að verðmæti kr. 117.000. Brot Ó varðaði við 244. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. Ó hafði frá árinu 1980 hlotið 10 refsíðoma fyrir brot gegn 106. gr., 110. gr., 1. mgr. 155. gr., 244. gr., 246. gr. og 254. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. Hann hafði rofið skilyrði reynslulausnar á eftirstöðvum 155 daga refsingar.

- Refsing Ó var ákveðin með vísan til 77. gr. og 255. gr. almennra hegningarlaga fangelsi í 10 mánuði. 210
- A var sakfelldur fyrir að hafa í félagi við annan mann brotist tvisvar inn í skrifstofuhúsnæði verksmiðjunnar K og stolið þaðan um 800 þýskum mörkum, um 100 hollenskum gyllinum og peningaskáp með ýmsum verðmætum. Einnig fyrir að hafa brotist inn í verslunina G en skilið þýfið eftir og flúið af vettvangi er hann heyrði til varðmanna. Brot A vörðuðu við 244. gr. og 244. gr., sbr. 20. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. A var einnig dæmdur fyrir áfengislagabrot. Frá 18 ára aldri hafði A sætt refsingum 25 sinnum. Refsing fyrir innbrotin varð hegningarauki við fjórar síðustu refsí-ákvarðanir, áfengislagabrotið við þrjár síðustu og síðara innbrotið við síðari dóm. A var dæmdur í fangelsi í 10 mánuði. Þá var áfengi og áhöld til áfengisgerðar gert upptækt til ríkissjóðs. 517
- L var sakfelldur fyrir að hafa ráðist á S á gangstétt fyrir framan veitingahúsið Keisarann á Laugavegi í því skyni að hafa af honum fé, slegið hann og sparkað í hann með þeim afleiðingum að S missti meðvitund. Eftir það stal L af S hring og úri. Þetta varðaði við 217. gr. og 244. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. Einnig var L sakfelldur fyrir að hafa brotist inn í bifreið og stolið úri og tveimur lykklippum, svo og fyrir að hafa brotist inn í kaffihúsið T við Laugaveg en lögreglumenn komu að honum á vettvangi. L var síbrotamaður og hafði hlotið 32 refsíðoma fyrir þjófnað, hylmingu, líkamsárásir, skjalafals, fjársvik og brot gegn áfengis- og umferðarlögum. Þegar litið var til umfangs brotanna sem L var sakfelldur fyrir í málinu og sakaferils hans svo og 2. mgr. 70. gr., 77. gr. og 255. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 var refsing L ákveðin fangelsi í 18 mánuði. 557
- B var sakfelldur fyrir að hafa stolið sjónvarpi og örbylgjuofni úr bátnum S sem lá við Suðurgarð í Reykjavíkurbhöfn, tösku sem hafði að geyma tékka samtals að verðmæti kr. 271.172 úr vöruflutningabifreið og 4,5 lítrum af áfengi, myndavél og myndbandsupptökuvél úr íbúð í Reykjavík. Þessi brot vörðuðu við 244. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. B var einnig dæmdur fyrir líkamsárás samkvæmt 2. mgr. 218. gr. almennra hegningarlaga. B átti langan sakaferil en hann hafði verið dæmdur 32 sinnum frá árinu 1975 fyrir ýmis hegningarlagaabrot, þar af 5 sinnum fyrir ofbeldisbrot. Þá hafði hann verið sektaður 12 sinnum. Refsing B var ákveðin fangelsi í 12 mánuði. 1276
- J var sakfelldur fyrir að hafa stolið silfurhring að verðmæti kr. 8.400 úr

skartgripaversluninni G og einnig fyrir að hafa brotist inn í íbúðarhús í Reykjavík og stolið þar 31 armbandi, 183 eyrnalokkum, 13 hálsfestum, 11 nælum, 7 skyrtuhnöppum, 11 armbandsúrum, 12 hringum, handtösku, myndbandstæki, geislaspilara, tösku, skartgripaskrúni og koníaksflösku. Þá var J sakfelld fyrir að hafa stolið handtösku, seðlaveski og snyrtibuddu úr annarri handtösku í kaffistofu verslunar í Hafnarfirði en í þessum munum voru 115 greiðslukortanótur frá Visa og Eurocard að fjárhæð kr. 443.580, greiðslukort, bankakort, tékkhefti, nokkrir tékkar, persónuskilríki og kr. 78.000 í peningum. Þetta varðaði við 244. gr. almennra hegningarlaga. J var einnig dæmd fyrir skjalafals samkvæmt 155. gr. sömu laga. J átti að baki nokkurn brotaferil og voru brot hennar ítrekun á fyrri auðgunarbrotum. Innbrotið í íbúðarhúsið var stórfellt. Þá rauf J skilorð dóms frá 8. nóvember 1991 með brotum sínum. Refsing J var ákveðin með hliðsjón af 77. gr. og sem hegningarauki samkvæmt 78. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 fangelsi í 12 mánuði.

1484

A var sakfelldur fyrir að hafa í félagi við tvo aðra stolið felgu undan bifreið í Mosfellsbæ og brotist inn í sjö sumarbústaði og stolið þaðan ýmsum verðmætum. Þetta varðaði við 244. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. A var einnig dæmdur fyrir hylmingu samkvæmt 254. gr. sömu laga. A hafði frá því á árinu 1983 verið dæmdur 17 sinnum fyrir hegningar- og umferðarlagabrot. Þá hafði hann verið sektaður nokkrum sinnum fyrir fíkniefnabrot. A rauf skilorð reynslulausnar með brotum sínum og hóf afplánun eftir að upp um þau komst. Ekki naut beinna upplýsinga um verðmæti þeirra muna sem stolið var úr sumarbústöðunum. Að því virtu og atvikum málsins var refsing A ákvörðuð með hliðsjón af 2. mgr. 70. gr., 77. gr. og 255. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 fangelsi í 9 mánuði. ...

1520

S og Þ voru sakfelldir fyrir að hafa í félagi stolið úr húsi við Dunhaga í Reykjavík segulbandstæki, tónjafnara, tveimur plötuspilurum, tveimur geisladiskum, tveimur hljómmögnurum, tveimur hátölurum, tveimur heyrnartólum og 500 geisladiskum alls að verðmæti kr. 1.150.000. Þetta varðaði við 244. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. S var einnig dæmdur fyrir brot gegn 246. gr. sömu laga. S átti samfelldan sakaferil í 7 ár og hafði rofið skilyrði reynslulausnar á eftirstöðvum refsingar, 60 dögum. Við ákvörðun refsingar var litið til 42. gr., 70. gr., 71. gr., 72. gr., 77. gr. og 255. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. Þ átti einnig nokkurn sakaferil en litið var til þess að langt var um liðið síðan hann gerðist síðast sekur um

- hegningarlagabrot en einnig þess að brotið nú var framið í félagi við aðra. Refsingar voru ákveðnar: S fangelsi í 9 mánuði og P fangelsi í 6 mánuði, þar af 3 mánuði skilorðsbundið í 3 ár. Með hliðsjón af aðstæðum og sakaferli S og P þótti hvorki rétt að skilorðsbinda refsingu S né refsingu P frekar en gert var í héraðsdómi. 2235
- J var ákærður fyrir ýmis þjófnaðarbrot með tveimur ákærum. Í A-hluta I. kafla ákæru dags. 21. apríl 1995 voru J gefin að sök brot tilgreind í 10 liðum, þ.á.m. fyrir tilraun samkvæmt tveimur síðustu liðunum. Um ákæruatriði í 2.–5. lið og 7. lið naut ekki við annarra sönnunargagna en skýrsla J fyrir lögreglu, þar sem hann játaði þessi brot. Þær játningar voru dregnar til baka og ekkert annað fram komið sem tengdi J við brotin. Lögreglumenn þeir sem tóku skýrslurnar af J komu ekki fyrir dóm. Með vísan til 48. gr. laga nr. 19/1991 um meðferð opinberra mála var ekki talið að sönnun hefði tekist á sakargiftum í þessum liðum ákæru og var J sýknaður af þeim. J játaði fyrir lögreglu innbrot í bát í Reykjavíkurböfn sem greint var í 6. lið ákæru. Meðákærði X játaði einnig fyrir lögreglu að hafa tekið við þýfi úr innbrotinu frá J. Hefðu þeir í sameiningu afhent það ótilgreindum manni í skiptum fyrir fíkniefni. J dró játningu sína til baka fyrir dómi og meðákærði X einnig. Ekki var öðrum sönnunargögnum til að dreifa og var J því sýknaður af þessum lið ákæru. Um bæði 1. og 8. lið ákæru naut við frekari sönnunargagna en þeirrar játningar J hjá lögreglu sem dregin var til baka fyrir dómi. Skýrsla J um aðferð sína við þetta innbrot kom heim og saman við ummerki á vettvangi á öðrum staðnum og rispur á verkfærum J við ummerki á hinum staðnum. Háttsemi J samkvæmt þessum liðum taldist sönnuð. J hafði játað innbrot samkvæmt 9. og 10. lið ákæru dags. 21. apríl 1995. Sú skýring að hann hefði ekki farið inn í húsin til að stela heldur í forvitnisskyni þótti ekki marktæk. Í ákæru dags. 20. júní 1995 voru J gefin að sök tvö innbrot sem töldust sönnuð. Brot J vörðuðu við 244. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 og sömu grein sbr. 20. gr. sömu laga að því er varðar brot samkvæmt 9. og 10. lið ákæru dags. 21. apríl 1995. Við ákvörðun refsingar var litið til sakaferils J sem var langur og annarra atriða. Refsing J var ákveðin fangelsi í 15 mánuði. 3238

Póknun

- Sjá Fasteigna- og skipasala. 3175

Þungaskattur

- Innheimtumaður ríkissjóðs áætlaði D viðbótarakstur á bifreið hans, 45.000 kílómetra að viðbættu 10% álagi eða samtals 49.500 kíló-

metra fyrir tímabilið 15. júní 1987 til 30. maí 1988 og gerði honum að greiða þungaskatt til viðbótar áður álögðum þungaskatti. Ástæða áætlunarinnar var sú að D kom ekki ítrekað með bifreiðina til álesturs, vanrækti að færa akstursdagbók auk þess sem umgengni við ökumæli var ábótavant en ökumælirinn var óvirkur á þessum tíma. D krafðist þess að þungaskattsáætlunin yrði dæmd ógild og að ríkissjóður (R) yrði dæmdur til að greiðslu skaðabóta. Innheimtumaður ríkissjóðs tók ekki ákvörðun um hina umdeildu álagningu með öðrum hætti en tölvufærslu í tekjubókhaldskerfi ríkisins. Samkvæmt 5. mgr. 9. gr. laga nr. 3/1987 var hér um viðurlög að ræða. Ákvörðunin var hvorki formleg né rökstudd og tilkynnti innheimtumaður D ekki um hana bréflega. D var ekki gefinn kostur á að tjá sig um fyrirhuguð viðurlög áður en ákvörðun var tekin en verulegir fjárhagslegir hagsmunir voru í húfi fyrir hann og engan veginn útilokað að ákvörðunin hefði orðið með öðrum hætti ef svo hefði verið. Stjórnsýslukæra til fjármálaráðuneytisins var naumast raunhæft úrræði eins og á stóð en ráðuneytið hafði í bréfi til innheimtumanns ríkissjóðs í Garðabæ tekið afstöðu til málsins og innheimtumaður leit sjálfur svo á að hann væri að framfylgja ákvörðun ráðuneytisins. Í tilvitnuðu ákvæði var gert ráð fyrir að innheimtumaður ríkissjóðs gæti ákvarðað þungaskatt samkvæmt því sem telja mætti sennilegan akstur að viðbættu 10% álagi. Hinn 15. október 1988 var hins vegar gjaldfærður á þessa sömu bifreið þungaskattur vegna 49.358 kílómetra aksturs á tímabilinu 15. júní 1987 til 10. október 1988, samkvæmt álestri þann dag. Hin umdeilda álagning fól því ekki í sér mat á sennilegum akstri bifreiðarinnar 15. júní 1987 til 30. maí 1988 heldur var hún til viðbótar álagningu eftir akstursmæli. Meðferð opinberrar stjórnsýslu í máli D var slíku annmörkum háð að ógilda bar hana. R var hins vegar sýknaður af bótakröfum D.

2300

Ærumeiðingar

F fór fram á að fá forsjá tveggja barna við slit sambúðar. Í tilefni af því fór dómsmálaráðuneytið fram á að Félagsmálaráð Sauðárkróks (FS) léti uppi umsögn um hagi og aðstæður F. Í bréfi 1. nóvember 1990 var umsögnin látin í té. G, sambýlismaður F höfðaði mál á hendur M, félagsmálastjóra og S, formanni FS og gerði þær kröfur að eftirgreind ummæli í umsögninni yrðu dæmd dauð og ómerk: 1., „Þau eru bæði alkóhólistar.“, 2., „Hún sagði að þau væru bæði

alkóhólistar og hefðu farið í meðferð.“, 3.,, . . .Ekki er hægt að horfa framhjá áfengisvanda þeirra beggja.“ Einnig krafðist hann refsingar og greiðslu kostnaðar af birtingu dóms í málinu. Hæstiréttur féllst á að ómerkja ummæli undir liðum 1) og 3). Krafa G varðandi ummæli undir lið 2) var mjög á reiki og hafði hann fallið frá henni en síðan haft hana uppi aftur. Þar sem ekki lá fyrir samþykki stefndu fyrir því að krafan yrði aftur tekin til meðferðar komst krafa vegna ómerkingar þessara ummæla ekki að í málinu. Öðrum kröfum G var hafnað.

63

F, húsamálara var sagt upp störfum hjá R. Málarafélag Reykjavíkur leit aði skýringa á uppsögninni fyrir F. Í svarbréfi I, framkvæmdastjóra tæknisviðs R sagði, að F hefði verið ráðinn til að gegna störfum verkstjóra. Síðan sagði: „Fljótlega kom í ljós að F fórst verkstjórnin illa úr hendi og var honum gerð grein fyrir því að hann yrði að bæta sig eða láta af starfi.“ og „Því miður hafði F ekki tök á þessu verkefni.“ F krafðist þess að I yrði dæmdur til refsingar fyrir þessi ummæli samkvæmt 234. og 235. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940, að þau yrðu dæmd dauð og ómerk og að I yrði dæmdur til að greiða sér féggjald samkvæmt 264. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. I var sýknaður af kröfum F þar sem F hafði ekki tekist að hnekkja því að hann hefði gegnt starfi verkstjóra og ummæli þessi höfðu falið í sér gagnrýni á störf F sem verkstjóra en ekki varðað faglega kunnáttu eða hæfni hans sem málara. Ummælin komu fram í bréfi að gefnu tilefni en voru ekki gerð opinber á neinn hátt. Þá voru ummælin efnislega rétt og ekki ærumeiðandi í skilningi 234. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 né refsiverð aðdróttun samkvæmt 235. gr sömu laga.

105

Í vikublaðinu P birtist grein um G sem var verslun með listmuni og Ú, framkvæmdastjóra hennar, undir fyrirsögninni: „G. . .beitti fyrir sig rannsóknnum sem aldrei fóru fram“. Á forsíðu blaðsins var kynning greinarinnar mjög áberandi með yfirskriftinni: „Ú. . . í G. . .“ en síðan aðalfyrirsögnin, með mjög stóru lettri: „Laug til um rannsóknir á málverkum“. Í undirfyrirsögn á forsíðu sagði: „Þegar tvö málverk sem sögð voru eftir S. . .málara komu til sölu í G. . .sagði Ú. . .að þær hefðu verið gegnumlýstar til að kanna aldur þeirra. Það var aldrei gert. Ú. . .segist nú hafa misskilið sérfræðingana. Þetta er ekki eina dæmið um vafasöm málverk eða viðskiptahætti G. . .“ Greinin var birt á 8. og 9. bls. P og var í henni að finna fleiri vafasöm ummæli um G og Ú. Undir greinina rituðu fullum nöfnum

K, ritstjóri og P, blaðamaður P. G og Ú kröfðust ómerkingar ummælanna, refsingar og greiðslu bóta og kostnaðar við birtingu dóms í þremur dagblöðum. Ummæli í 11 töluliðum voru ómerkt en hafnað var kröfu um ómerkingu ummæla í 2 töluliðum. Ú voru dæmdar miskabætur kr. 100.000 og G bætur fyrir röskun á viðskiptavild og stöðu fyrirtækisins, kr. 200.000. K var dæmdur til greiðslu sektar, kr. 25.000 og P kr. 8.000. Þá voru K og P dæmd til greiðslu kostnaðar við birtingu dómsins kr. 150.000. K bar einn ábyrgð á ummælum á forsíðu blaðsins en K og P sameiginlega á öðru efni blaðsins og skiptist ábyrgð þeirra á bótageiðslum í hlutföllum í samræmi við það. Fallist var á að heimta mætti dæmdar fjárhæðir af þrotabúi B hf. sem var útgefandi blaðsins.

408

P lækni hlétt því fram í Ríkisútvarpinu að notkun hormónalyfja væri orðin algeng meðal vaxtaræktar- og kraftlyftingamanna og að notkun þessara lyfja gæti orsakað alvarlega sjúkdóma. Tuttugu og sex aðilar sem allir voru í hópí vaxtaræktar- og kraftlyftingamanna töldu að sér vegið með þessum ummælum og kröfðust þess að P yrði dæmdur til að greiða þeim miskabætur, að ummæli hans yrðu dæmd dauð og ómerk, að P yrði dæmdur til fangelsisvistar og að hann yrði dæmdur til að greiða fyrir birtingu dóms í málinu. Samkvæmt Hrd. 1992:556 var talið að vaxtaræktar- og kraftlyftingamennirnir gætu höfðað mál þetta. Talið var að brýnt tilefni hefði verið fyrir P að vara við misnotkun hormónalyfja í íþróttum og var vísað til grundvallarreglna um tjáningarfrelsi og þess hve ummæli P voru almenns eðlis og beindust að stórum hópí manna. P var sýknaður af öllum kröfum. Einn dómari skilaði sératkvæði með sömu niðurstöðu og meirihluti dómara en breyttum rökstuðningi.

752

Í ofangreindu máli var upphafleg krafa P í málinu þess efnis að því yrði vísað frá dómi og varð héraðsdómari við þeirri kröfu með dómi 21. febrúar 1992. Með dómi Hæstaréttar 20. mars 1992 var frávísunardómurinn felldur úr gildi. Eftir frávísunardóm héraðsdóms en áður en dómur Hæstaréttar var kveðinn upp birtust ýmis ummæli P í fjölmiðlum landsins um Ó, lögmann vaxtaræktar- og kraftlyftingamannanna. Ó krafðist ómerkingar ummælanna og að P yrði dæmdur til refsingar. Dæmt að tvenn ummæli af fimm skyldu vera ómerk en P var að öðru leyti sýknaður af kröfum Ó. Einn dómari skilaði sératkvæði og vildi sýkna P af öllum kröfum Ó.

774

Í dagblaðinu DV birtist grein undir fyrirsögninni „Sigldi burt og stal tækjum og togspilum.“ Greinin var undirrituð upphafsstöfum

blaðamannsins „sme“. Fjallaði greinin að öðru leyti um meintan þjófnað fyrrum eiganda skipsins á ýmsum tækjum, sem talin voru tilheyra bátnum E. Fyrrum eigandi skipsins höfðaði mál á hendur blaðamanninum S, ritstjórum, stjórnarformanni og framkvæmdastjóra DV og krafðist þess að fyrirsögn greinarinnar og ýmis ummæli í greininni yrðu ómerkt og að þeir yrðu dæmdir til refsingar, greiðslu bóta, kostnaðar við birtingu dómsins o.fl. Í héraði voru kröfur N á hendur blaðamanninum S teknar til greina en aðrir voru sýknaðir af kröfum N með vísan til 15. gr. laga nr. 56/1957 um prentrétt. Við umrædda grein var enga fyrirvara eða merkingar að sjá sem gáfu til kynna að höfundur fyrirsagnarinnar við greinina væri annar en sá sem hana ritaði. Því hafði heldur ekki verið haldið fram af S að almennur fyrirvari væri gerður í DV um að fyrirsagnir væru ekki á ábyrgð greinarhöfunda. Að þessu virtu og með tilliti til dóms Hæstaréttar 16. febrúar 1995 í málinu nr. 122/1992 var ekki fallist á sýknukröfu S á þeim forsendum að hann bæri ekki ábyrgð á efni fyrirsagnar við greinina. Margsinnis hafði hins vegar verið dæmt að merking eins og þessi væri ekki næg nafngreining í skilningi 15. gr. laga nr. 57/1956, sbr. m.a. dóma í dómasafni Hæstaréttar 1977, bls. 375 og 463 og 1978, bls. 126 og var S sýknaður af kröfum N.

2507

Ökuleyfisvifting

- R var sakfelldur fyrir akstur undir áhrifum áfengis og sviptur ökurétti. R átti langan sakaferil og hafði margoft verið dæmdur fyrir umferðar- og áfengislagabrot. Hann var sviptur ökuleyfi ævilangt. 521
- A var sakfelldur fyrir akstur undir áhrifum áfengis og sviptur ökurétti. A var undir verulegum áfengisáhrifum og hafði margoft verið dæmdur fyrir að aka bifreið undir áhrifum áfengis og réttindalaus. Hann var sviptur ökurétti ævilangt. 548
- A var sakfelldur fyrir manndráp af gáleysi samkvæmt 215. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940, akstur undir áhrifum áfengis, án tilskilinna ökuréttinda og ógætilegan akstur. Hann var sviptur ökurétti ævilangt. 588
- K var sakfelldur fyrir akstur undir áhrifum áfengis. Hann hafði þrívægis áður verið dæmdur fyrir ölvunarakstur. Hann var sviptur ökurétti ævilangt. 727
- G var sakfelldur fyrir akstur undir áhrifum deyfilyfja og var sviptur ökurétti í 6 mánuði. 983

Þ sakfelldur fyrir akstur undir áhrifum áfengis og var sviptur ökurétti í 6 mánuði.	2081
K var sakfelldur fyrir akstur undir áhrifum áfengis og var sviptur ökurétti í 1 mánuð.	2355

Ökumannstrygging

Sjá Vátrygging.	2249
----------------------	------

Ölvun við akstur, ölvunarakstur

Sjá Bifreiðar.	548, 727, 983, 2081
Sjá Manndráp af gáleysi.	588
Sjá Vátrygging.	2249, 2703

Örorka

Sjá Skaðabætur, Vátrygging

Örorkubætur

Sjá Skaðabætur.	2194, 3252
----------------------	------------

Örorkumat

Við ákvörðun bóta fyrir varanlega örorku var hafnað að leggja til grundvallar matsgerð dómkvaddra matsmanna, lækni og lögfræðings um fjárhagslega örorku heldur var byggt á örorkumati lækni eins og dómvenja var fyrir.	2194, 3197, 3206, 3252
Sjá Skaðabætur.	2288

VI. YFIRLIT

1. Einkamál:		
a. Áfrýjunarmál dæmd	282	
b. Kærumál dæmd	116	
c. Mál felld niður með dómi	3	
d. Úrskurðir	9	410
2. Opinber mál:		
a. Áfrýjunarmál dæmd	63	
b. Kærumál dæmd	42	105
		515
3. Mál dæmd af þremur hæstaréttardómurum	391	
Mál dæmd af fimm hæstaréttardómurum	124	
Mál dæmd af sjö hæstaréttardómurum	0	
		515
4. Mál dæmd með varadómara		113